

КРАЛЕТЕ НА ТРИЛЪРА®

ОТ АВТОРА НА •ХАЙКА•

ДЖО ГАРБЪР

ВИХРУШКА

"Първокачествен лудешки трилър".

— Клайв Къслър —

ДЖО ГАРБЪР ВИХРУШКА

Превод: Петко Петков

chitanka.info

Чарли Маккензи е най-добрият в работата си — да прикрива провалите на ЦРУ. Но шефът му го прецаква. Хвърлен в затвора и опозорен, Чарли е жаден за мъст. Възможността за разплата идва, когато Ирина Колоденкова, млада руска шпионка, се натъква на свръхсекретна технологична разработка, наречена „Вихрушка“. Проектът е най-значимото научно откритие в областта на отбраната след атомната бомба. Чарли е единственият, който притежава необходимите умения, за да открие Колоденкова и да върне разработката. Бюрократите, предали Чарли, нямат избор — налага се да го върнат на работа. Но Чарли вече знае прекалено много. И враговете му са намислили да го предадат. Прибягват до услугите на жесток южноафрикански наемник, когото пускат по петите на Чарли. Заповедите му са да премахне Чарли, след като той открие „Вихрушка“. Чарли обаче има свои планове и не е лесен за убиване.

Тъкмо обратното...

На брат ми, доктор Джон Гарбър

Благодаря на:

Непреклонните сърца, които четеха и безмилостно критикуваха първите варианти: Авнър, Ърл, Джанис, Мери, Пийт и Тери.

Елън, Робърт и Скот от „Трайдънт Медиа“, които ми дадоха изключително ценни съвети.

Редакторите Марджъри Брамън и Бил Харис за интелигентността, търпението и безпристрастните оценки.

Специални благодарности на Джак Франсис и Гиб Хокси, които ме съветваха по въпросите на въздухоплаването и мореходството. Всички допуснати грешки са по моя, а не по тяхна вина.

И още нещо: нито Сан Карлос до Кабо, нито каньонът Мичъл присъстват на която и да било карта. Двете места са сбор от различни подобни местности. Въпреки това безстрашните изследователи могат да посетят Три Търкис; препоръчвам им го, макар там да няма клиника на Индианската здравна служба.

ДЖ. Р. Г.

Ноември, 2003

ПЪРВА ЧАСТ

ИЗГНАНИЕТО НА ЧАРЛИ

Човек, който се опитва да отнесе у дома котка, като я държи за опашката, ще научи урок, който не може да се усвои по никакъв друг начин.

Марк Твен

1.

СЛАДКО ОТМЪЩЕНИЕ!

Вторник, 21 юли

07:00 Източно време^[1]

05:00 Планинско време^[2]

Чарли Маккензи надникна над рамките на очилата за четене — стъклата им приличаха на полумесеци. Сгъна заплашително „Вашингтон Поуст“, макар да се съмняваше, че изглежда заплашителен, и посегна към кафето си. Вестник, кафе, мързелива котка в скута и спокойна сутрин, през която да им се наслаждава — няма това не са изконни права на всеки човек?

Карли влезе с телефона в едната ръка, с другата притискаше двегодишния Джейсън към гърдите си.

— Татко — каза задъхано, — обаждат се от Белия дом! Съветникът по националната сигурност!

Очевидно дъщеря му не зачиташе особено човешките права, или поне тези на мъжете. Затова обаче Чарли можеше да обвинява само себе си. Мери до последния си дъх настояваше, че Карли определено не била наследила тази черта от характера си от нейното семейство.

Чарли се извърна в плетения стол и хвърли поглед през верандата към зелената морава, простряла се чак до залива Чесапийк. Прекрасна лятна утрин — слънчева, но все още прохладна. Страхотно време, с едно малко изключение — буреносните облаци, покрили челото на Чарли.

— Прати го да пасе.

— Татко!

— Бати и прасе — каза Джейсън.

Шестгодишната Моли, стиснала полата на майка си от другата страна, възкликна:

— Мамо, Джейсън говори мръсотии!

— Номерата на дядо ти. Писна ми вече! — изсъска Карли, хвърли телефона в скута на Чарли и побърза да отведе децата си далеч от източника на лошо влияние.

Чарли вдигна телефона до ухото си и каза меко, почти нежно:

— Добро утро, Сам.

Отвърна му угоднически глас, изричаше всяка сричка със зле прикрит фалш:

— Чарли! Толкова се радвам да те чуя! Слава Богу, че те хванах у дома! Виж Сега, изникна проблем, всъщност истинска каша, и президентът лично помоли да ти звънна...

Чарли го прекъсна с вежлив тон на човек, който прелива от добронамереност:

— Предай му най-сърдечните ми поздравии и му кажи да си го начука.

И прекъсна връзката. Слушалката на безжичния телефон изчурулика като птиченце.

„Осем секунди“, прецени той и погледна отвратително безвкусния си часовник — „Ролекс Президент“ от чисто злато. Цифрите на циферблата бяха от скъпоценни камъни. Беше му подарък от Филипинското правителство. Филипинците нямаха и капчица вкус.

„... три, четири, пет...“

За разлика, да речем, от италианците. Един италиански президент, не помнеше кой, те така и не оставаха на свобода достатъчно дълго, за да могат хората да запомнят имената им, му беше подарил безумно скъпа кафе машина „Фема“, изработена от сребро. Именно нейната амброзия галеше небцето му в момента.

„... шест, седем, осем...“ Дрън!

Точно на секундата. Чарли Маккензи никога не бъркаше. Натисна бутона на телефонната слушалка и се усмихна блажено — усмивка, достойна за човек, чакал обаждането на Сам цели две дълги години. Сега възнамеряваше напълно да се наслади на момента, в който тая шишкава мижитурка явно се нуждаеше от услугите му.

— Добре, Сам, щом безмозъчният глупак не може да се светне какво да направи, кажи му първо да си вземе вибратор.

Мазният тон на Сам бе изчезнал.

— Чарли, нямаме време за подобни разговори.

— „Вибратор“ по принцип е синоним на „съветник по националната сигурност“, но този път нещата са по-различни.

Сам реши да се направи на искрен:

— Работата е спешна. Дори думата „криза“ не може да...

— Трябва обаче да е с по-мощно моторче — може би някое от онези, с които работят парните чукове, ще свърши работа.

Искреността също се изпари. Дойде ред на отчаянието.

— Добре де, добре. Кажы какво искаш и го получаващ — предаде се Сам, но побърза да добави: — Без извинение, разбира се.

Чарли прокара длан по наболата си брада. Трябваше да се избръсне, преди Сам да цъфне на вратата му. А това щеше да се случи сл-е-е-ед — той хвърли поглед към часовника си — петдесет и седем минути.

— Та казващ, каквото искам, така ли, Сам?

— Всичко, което е по силите ми.

„Да, със сигурност е отчаян. Значи вървим в правилна посока“.

— Десет милиона.

До ушите му достигна едва чуто: „Мамка му“.

— Според статистиката най-вероятно ми остават още тридесет и пет години на този свят. Десет милиона правят към двеста и осемдесет хиляди годишно. Не е чак толкова много, като имаш предвид десетилетията ми вярна служба.

— Ако ги обърнеш в държавни ценни книжа, лихвата е триста хиляди.

— Ей, Сам, като си толкова добър математик, защо не можете да вържете бюджета в Белия дом, а? — изсумтя Чарли.

— Стига си се занасял — отряза го Сам, изкашля се и опита следващия подход: — Няма да се трогнеш, ако апелирам към патриотизма ти, нали?

Чарли си представи изражението на мазното лице на Сам — пресметливо, с присвити очи. Винаги бе такава.

— Миналия път вече го направи. Сега просто ще взема парите, благодаря.

— По дяволите, Чарли, знаещ, че няма откъде да извадя десет милиона...

— Ще ги вземеш от президентския фонд. От онази безотчетна безконтролна сметка, която Конгресът захранва веднъж годишно. Още от времето на Милард Филмор^[3] всички я използват да плащат поръчкови убийства и да финансират, цитирам: „борци за свобода“.

— Много добре знаещ, че тази администрация изцяло подкрепя правото на живот и свободното съществуване.

Злите езици говореха, че безупречно напудрената външност на Сам прикрива ужасно избухлив нрав. Чарли обаче обичаше да си играе с фойерверки.

— Единственото нещо, което подкрепя всяка администрация, е преизбирането.

— Божичко, какво те е превърнало в такъв циник?

— Животът, прекаран в служба на президента.

Последва продължително мълчание, нарушавано единствено от почти недоловимото потропване на пръсти по бюрото от другия край на линията. Чарли се усмихна. Изчака. И точно както предполагаше, Сам се предаде:

— Десет милиона. Добре. Мога да ги намеря. Няма да е лесно, но мисля, че...

— Мислиш? Май ти се случва за пръв път, Сам. Да заговорничиш — да, да кроиш планове — да, да интригантстваш — да. Но да мислиш... Нее, май ти е за пръв път.

— Просто искам да кажа, че ще отнеме време.

— Така е. Дори знам колко. Точно пет минути. След това ще проверя швейцарската си банкова сметка. Ако от вчера е набъбнала с десет милиона в зелено, ще ти вдигна телефона. Ако не... — Чарли искрено съжали, че Сам не може да види вълчата му усмивка — няма да вдигам. Айде, чао.

— Не! Чакай! Не знам номера на сметката ти!

— Стига глупости! Досието ми лежи на бюрото пред теб, а сметката ми фигурира още на първата страница.

— Тъбъ... да бе, така е, ама...

Телефонът изчурулика весело като пойна птичка, която скоро ще бъде нахранена.

Чарли си допи кафето, захвърли недочетения вестник на масичката и влезе в къщата: от верандата се влизаше директно в бърлогата му. Лаптопът му „Епъл“ вече работеше и усърдно претърсваше интернет пространството за двусмислена информация: за хората от типа на Чарли тя винаги беше ужасно привлекателна.

Той натрака интернет адреса на швейцарската си банка, намери страницата и вкара паролата си в момента, в който хилядата долара, които държеше, за да не му закрият сметката, нарастваха и се превръщаха в десет милиона хиляда долара и нула-нула цента.

Бръкна под бюрото и издърпа едно кабелче. Екранът на компютъра премигна. Модемът му вече не бе свързан с ултрабързия кабелен интернет на Управлението, който любезно му позволиха да продължи да ползва, след като го изритаха оттам. В момента Чарли влизаше в световната мрежа чрез обикновена телефонна линия.

Е, може би не съвсем обикновена.

Въпросният телефонен кабел влизаше в пода, проникваше в мазето и оттам поемаше по една пластмасова тръба, за да измине сто и тридесет метра до мазето на съседа. Чарли плати на един познат хакер да върже телефона му към резервната линия на съседа, която се ползваше единствено от бавачките на децата, и то в спешни случаи. Работата бе свършена късно след полунощ или по-точно много рано сутринта.

Чарли дори не можеше да си представи колко агенции, служби и бюра следят интернет връзката му. Никой от тях обаче нямаше представа за тайния кабел.

Натисна няколко клавиша. Десетте милиона от швейцарската банкова сметка се разбягаха в различни посоки и се изпокриха в най-различни миши дупки, от които компютърни програми щяха да ги пренасочат към няколко безупречни финансови институции.

Сам нямаше да си върне парите. Нямаше дори да разбере къде са изчезнали.

Телефонът иззвъня.

— Здравсти, Сам.

— Наред ли е всичко?

— Дотук добре — отвърна Чарли, като натърти на „дотук“.

Както се и очакваше, Сам измърмори някаква мръсотия.

— Какво още искаш?

— Знаеш, че социалната ни система е страшно пробита. Дъщеря ми получава жълти стотинки, за да отглежда децата си. Онази сифилитична гадина в човешки облик, която се разведе с нея, още щом името ми се появи по вестниците...

— Колко още искаш, Чарли? Спести ми лирическите отклонения и просто кажи колко още.

— Още десет милиона.

— Защо ли не съм изненадан? Ще се чуем след пет минути.

Така и стана. Правителството на Съединените щати обедня с двадесет милиона — дребна сума на фона на обичайния ход на нещата: лудешко харчене, безумно пилеене на средства от страна на конгресмените, напразни опити за запълване на бездънни бюджетни ями и тъй нататък.

Или поне Чарли така си мислеше.

Вдигна телефона и каза доволно:

— Браво на теб, Сам.

— Да ти го начукам — отвърна безрадостният глас отсреща.

— Да ти се връща. Чуй сега един съвет от мен. Не си и помисляй, че можеш да проследиш къде са отишли парите.

— Агенцията за национална сигурност е в състояние да открие всичко.

— Моите уважения, Сам, но Агенцията за национална сигурност е сбирщина кривогледи компютърджии. Единственото, което са в състояние да направят, е да събират информация. Това не е разузнаване. Тънкостта на разузнаването е да разчетеш информацията, да отсееш зърното от плевата, да наместиш парченцата на пъзела...

— Стига, Чарли. — Сам почти бе изгубил търпение. Думичката „почти“ не се нравеше особено на Чарли, но той възнамеряваше скоро да коригира това. — Положението е изключително сериозно. Не помня да е имало подобно нещо през всичките години, откакто съм тук. След като вече ти платих, се надявам да ми спестиш нравоученията си и да ми кажеш какво да правя.

— О-о — усмихна се Чарли. — „Какво да правя?“ Май нещо бъркаш, Сам. Единственото, за което си плати, е удоволствието да говориш с мен. Ако наистина искаш да свърша нещо, ще се наложи да ми дадеш аванс.

„Почти“ изчезна. Замени го „напълно“. Чарли отдалечи слушалката от ухото си, докато ругатните спрат. За жалост, Сам бе просто ядосан, а не побеснял, както се надяваше Чарли. Явно трябваше да се постарее още.

— Приключи ли, Сам?

— Да, приключих, гадино подла. Юда Искаротски. Какво искаш още, по дяволите?

— Скромнен аванс за услугите, които мога да окажа на страната си.

— Имаш думата ми, че...

— Вече имах думата ти само седмица, преди да ме изритах като мръсно коте. Нали не си забравил изявленията си пред сенатската комисия, Сам? Помниш ли показанията си пред сенатската комисия? „Не, сенаторе, Белият дом нямаше никаква представа какво се случва“. „Да, сенаторе, цялата неприятна история е дело на безотговорен агент, действал по самоинициатива“. „Напълно съм съгласен с вас, сенаторе, агентът следва да получи възможно най-строгото наказание“. Помниш ли всичко това, Юда Искаротски?

— Мисля, че двадесет милиона долара са достатъчни, за да оправят недоразумението.

„Сигурно трябва да го разбере — помисли си Чарли. — Той наистина няма съвест“.

— Така е. Дългът е погасен. Фактурата е платена. Сега остава да си купиш опция за бъдещите ми услуги.

— Ще ти се. Не забравяй, че представлявам президента на Съединените американски щати. Най-могъщият човек на света. Ясно ли ти е? И ако не искаш да пострадаш...

— Как ще пострадам, като ме ритнеш с нос в коляното ли? Слушай, Сами, става въпрос за моите услуги, което означава, че си дошъл на пазара. Единственият въпрос, който има значение, е: купуваш ли, или само гледаш?

След продължително мълчание Сам каза, без да крие болката в гласа си:

— Добре, Чарли, добре. Ще получиш онова, което искаш. Каквото и да е то.

„Брей, явно *наистина* са го загазили“ — помисли Чарли и каза:

— Обади се на шефа на ЦРУ. Искам да направим конферентен разговор.

— Директорът на ЦРУ не знае за случая, който ще обсъждаме.

„Мамка му! Явно по някои въпроси кабинетът на президента не вярва дори на ЦРУ!“

— Няма нужда да му казваш за какво плаща. Просто му кажи да плати.

Сам изръмжа примиренчески. След секунди личната секретарка на шефа на ЦРУ бе на телефона. Още няколко секунди и нейното място зае директорът.

Сам стисна зъби и каза каквото се очакваше от него:

— Клод, включихме те в конферентен разговор с Чарли Маккензи.

Клод си пое шумно дъх. Чарли се чувстваше все по-добре с всяка секунда.

Сам продължи да натиска:

— Чарли ще поиска... не, ще ти каже да направиш нещо. Искам да го направиш. Без въпроси и без забавяне. Президентът ще подкрепи всяка твоя стъпка.

„Какво ти минава през главата, Клод? — попита го мислено Чарли. — Сещаш ли се как точно президентът подкрепи мен?“

— Разбира се — обади се Клод с тон на човек, който очаква да стане жертва на групово изнасилване и знае, че не може да направи нищо, за да се предпази. — Казвай, Чарли. С какво мога да съм ти полезен?

— Става въпрос за зет ми. Всъщност за бившия ми зет. Помиярчето, което се ожени за дъщеря ми, защото си мислеше, че така ще направи по-добра кариера. В момента, а който разбра, че е сбъркал, я заряза, заедно с двете им деца.

В гласа на Клод се прокрадваха оптимистични нотки. Може би в крайна сметка щеше да избегне груповото изнасилване.

— Искам само да ти кажа, Чарли, че според мен поведението на Дон е осъдително и ми се ще поне веднъж...

— Той вече е история. Сега. Веднага. Искам да го викнеш в кабинета си и да го уволниш. На минутата.

Спасение! Облекчението просто струеше от устата на Клод:

— С удоволствие.

— После ще се разболеете от проказа. Никой няма да иска да го докосне. Нито в държавния, нито в частния сектор. Няма да си намери работа като консултант при никой от приятелите на Управлението. Няма да бъде нает от никоя от фирмите, използвани от Управлението за параван. Той е прокажен и единствената работа, която ще успее да си намери, е да чисти воайорските кабинки на някой бардак.

— Суров човек си ти, Чарли.

— По-скоро справедлив.

— Вярно. Точно затова винаги съм те харесвал. — „Лъжец!“, изкрещя Чарли, но само мислено. — Знаеш ли, май ми се ще час по-

скоро да се захвана с това, което искаш. Сам, погрижи се президентът да научи, че Управлението с удоволствие ще съдейства.

Клод се изключи от конферентната връзка. Сам натърти, че проблемът му не е за телефон, да не говорим пък за имейл или факс, и каза, че един хеликоптер очаква разпорежданията му на моравата пред Белия дом. Щял да бъде при Чарли след четиридесет и пет минути.

— Четиридесет и пет минути — повтори Чарли и на лицето му изгря най-лъчезарната усмивка, която се бе появявала там, откакто бе излязъл от затвора.

Ирина караше.

Не знаеше къде е. Не знаеше къде отива. Знаеше само, че трябва да кара по ужасното шосе, проснато в пустошта. Да следва безкрайната асфалтова лента в мрака, все по-далеч и по-далеч от смъртта зад гърба си.

Не беше на пътя. Телом може би да, но не и духом. Беше някъде преди около четири часа, които ѝ се струваха като четири минути, на мястото, където Доминик се превърна в червена мъгла. Престана да бъде веселият ѝ, засмян колега, с когото споделяха досадно дежурство, и се трансформира в празно пространство, в милиарди невидими пращинки, разлетели се в милиарди посоки.

Нямаше време да извика.

Тя също забеляза елена. Първо бе неподвижен и вдървен, омотан в жиците. Когато го погледна пак обаче, танцуваше.

Бе мъртъв и въпреки това танцуваше сарабанда в мъртвешка прегръдка.

Всичко започна с глух тътен някъде в далечината, приличаше на взрив на снаряд. Възвишението на хоризонта се обагри в бледа светлина, която затрептя и изгасна. Доминик отби черокито от пътя и спря на банкета. Той ѝ подаде камерата с инфрачервен обектив и взе очилата за нощно виждане.

В подножието на възвишението завиваше двулентов път, минаваха по него всяка седмица. Знаеха какво се крие зад възвишението — строго охранявана ограда, по която тече електричество. Ако се изкатериш по скалистия склон, в далечината се

разкрива пейзаж с няколко сгущени сгради и площадка за хеликоптери, но не и самолетна писта.

Липсата на писта означаваше, че нямат интерес. Те се занимаваха със самолети. Огледите на останалите безименни бази, разпръснати из американския югозапад, бе работа на други.

И все пак чуха взрив. Доминик реши, че трябва да хвърлят едно око. Можеше и да видят нещо, което да придаде вкус на иначе сухите им и до болка познати доклади:

Приложеният файл съдържа нощни дигитални изображения, направени в периода 27-и до 31-ви близо до зони 57 и 12 в Ню Мексико. Изображения от 1 до 6 показват изменения в корпуса на бомбардировачите Б-2, които са в процес на изпитания. Изображения 7 и 8...

Всичко друго щеше да е по-интересно от това. Всичко.

Облечени с евтини джинси, сини памучни ризи и удобни ботуши, двамата с Доминик се закатериха по каменистия склон. Земята бе още мокра от следобедната буря. Качването беше трудно — склонът се издигаше на сто и двадесет метра, но разстоянието до върха бе не повече от двеста метра.

Все пак и двамата бяха млади и във форма. Успяха да се справят без особени усилия.

Мислеха просто да надникнат през оградата. Евентуално да направят някоя и друга снимка, ако забележат нещо интересно. Човек никога не знае. Може да ти излезе късметът. Случва се дори и при шпионите.

Изкачиха възвишението. Оградата бе току под краката им.

И тогава го видяха.

Еленът. Еленът и тъмнината. Бе станал жертва на електричеството в опита си да прескочи оградата. Сладникавата миризма на овъглено месо все още се носеше наоколо. На Ирина ѝ се повдигна.

Доминик вдигна ръка и мълчаливо посочи една скъсана жица. Жицата — и убийственото електричество, което течеше по нея — бе паднала в изровена от водата дупка. Силният дъжд си бе проправил

път в почвата точно под оградата. Дупката бе дълбока тридесетина сантиметра и пълна с дъждовна вода. Прекъснатата жица беше паднала във водата и беше станало късо съединение. Токовият удар бе поразил генератора на малката военна база като мълния.

— Пожар — прошепна Доминик.

На, километър и половина по-надолу, до единствения асфалтиран път в базата, се издигаха буйни пламъци. Постройката с генератора? Сигурно.

Двамата се провряха под оградата и слязоха от каменистия склон сред опърпани пустинни храсти и кактуси.

На територията на секретната база.

Самата база бе малка — едно помещение за войниците, двадесетина по-малки постройки, които вероятно се ползваха от цивилния персонал, гараж за камионите, столова и едноетажен бетонен бункер без прозорци, който, за разлика от всичко друго, изглеждаше солиден.

По покрива на бункера проблясваха тънки антени. Стените бяха от бетон, набразден с метални нишки. Единствената врата бе бронирана.

Ирина чуваше виковете на войниците в далечината. Стори ѝ се, че не са много. Всички търчаха на стотина метра от тях и се опитваха да се преборят с огъня. Дори и отгук обаче се забелязваха нажежените до червено и изкорубени от топлината метални плоскости. Странно, че бяха направили помещението за генератора от такива тежки материали.

Вратата се отвори и Доминик се ухили. Явно бяха забравили да я заключат, притеснени от пожара.

Влязоха. „Аз съм мишчица — каза си Ирина. — Мъничко мишле, много предпазливо, защото котката може да е наблизо“. Сетивата ѝ бяха нащрек. Дебнеше и за най-тихия звук, най-незабележимото помръдване, най-лекия намек, че в помещението може да е останал някой.

Никого нямаше. Беше празно — и ако правилно разчиташе физиономията на Доминик, готово за тарашене.

Но дали щяха да намерят нещо ценно?

Промъкнаха се покрай няколко работни места, отделени с гълъбовосиви шумоизолиращи прегради. Празни бюра, черни

телефони и пластмасови контейнери за входящи и изходящи документи.

Вляво имаше пет кабинета с индийски рисунки по стените. Шефовете винаги имат отделни кабинети. В тях може да се намери нещо ценно. Шефовете обаче, също както и обикновените служители, обитаващи бюрата, грижливо бяха прибрали и заключили всичко ценно, преди да излязат.

Ирина си помисли, че двамата с Доминик правят глупости. Надали някой е бил на работа в този късен час. В охранявана военна база, където се съхранява секретна информация, всичко, което си струва краденето, се заключва в сейфове много преди времето за вечеря. Никой не работи до два след полунощ. Никой.

И въпреки това вратата бе отключена. Имало бе някой тук. Кой? Що за мазохист трябва да си, за да работиш в този вампирски час?

— Компютърджии — каза Доминик. — Те изобщо не спят.

Тя кимна. Разбира се, че беше така. Очевидно.

Вдясно от тях една двойна врата водеше към лаборатория с редица работни маси. По тях бяха нахвърляни безразборно инструменти, микрочипове, заплетени кабели. Мониторите по масите светеха. Лабораторията очевидно имаше резервно захранване от самостоятелен генератор, та информацията да бъде предпазена от токови удари.

Доминик бе инженер и блясъкът в очите му ѝ подсказа, че всичко, което се случва в лабораторията и трепти по мониторите, му е ясно: чертежи на „Аутокад“, схеми на електрически вериги.

— Дай апарата — прошепна той.

Ирина му подаде фотоапарата. Колегата ѝ фокусира, поигра си малко със светломера, нагласи обектива и натисна копчето.

Фотоапаратът не издаде и звук. Бяха им зачислили десетмегапикселов „Хамамацу“. Можеше да прави снимки дори само на звездна светлина, което в крайна сметка бе и основната част от досадната им работа.

Доминик смени настройките и направи три снимки на монитора под различен ъгъл. После се премести към следващия компютър и повтори упражнението.

Ирина го последва. Изображенията върху мониторите не ѝ говореха абсолютно нищо. Мечтаеше да учи икономика, но точно

тогава над руската икономическа доктрина надвиснаха черни облаци. Така че тя записа математика.

Погледът ѝ падна върху една графика. Доминик я изгледа с безразличие и погледна следващия монитор. И се втренчи в седемнадесетинчовия екран. Изображението представляваше триизмерна фигура, разположена по три оси — хикс, игрек и зет. Зачуди се каква ли формула е в основата на толкова сложна графика. Прочете лаконичния надпис над нея: „Функциите на реактивността са неинтуитивни“.

Доминик не преставаха да се мести от монитор на монитор и да ги фотографира. Някак мързеливо и без да съзнава особено какво прави, Ирина протегна пръст и натисна един клавиш, за да види следващата страница. Заглавието гласеше: „Тези функции могат да бъдат приближени по алгоритмичен път“. Страницата под заглавието бе запълнена от дълга формула. Ирина знаеше, че може да я разчете, стига да има време.

Разчитането на смисъла зад формулата обаче бе нещо съвсем друго.

Освен ако...

... документът на компютъра не беше...

На менюто над отворения прозорец на монитора пишеше: „ww_draft.ppt“.

PPT? „Пауър Пойнт“? Възможно ли беше?

Тя придвижи стрелката на мишката върху менюто. Сърцето ѝ спря. На монитора пред нея бе отворена обикновена презентация на „Пауър Пойнт“.

Ирина извъртя документа до заглавната страница. Сега вече сърцето ѝ заплашваше да не тръгне никога повече.

Вихрушка

Междинен доклад

ДефКон Ентърпрайзис

Секретност: КАТРАНЕНОЧЕРНО

Ползването или разпространението на този документ
без разрешение се наказва с доживотен затвор

„Катраненочерно“ бе една от най-високите степени на секретност, използвани от американското правителство. Каквото и да беше „Вихрушка“, едно бе сигурно — правителството на Съединените щати го смяташе за голяма тайна.

Ирина Колоденкова, на двадесет и четири, се бе натъкнала случайно на мечтаната находка само два месеца след началото на първата си официална мисия като агент на руската ФСС — Федералната служба за сигурност.

Ново преместване на стрелката на мишката. Още две щраквания. Авторът на презентацията за всеки случай я бе записал на диск. Дискът беше в компютъра. След секунди смени местоположението си и се настани в джоба на ризата на Ирина.

— Ела! Бързо! — викна Доминик толкова силно, че Ирина подскочи.

Видя, че е стигнал до другия край на лабораторията.

Зад него се виждаше врата... не точно врата, а вход към трезор, целият от масивна стомана, с колело за отваряне в центъра. От двете страни на колелото имаше ключалки с шифър. Нямахме начин да проникнат вътре. Разполагаха само с броени минути, а отварянето на подобен трезор отнемаше часове.

Доминик посочи нещо голямо и кафяво, сложено върху специална поставка. От двете му страни се виждаха кутии с газ, етикетите им сочеха, че са пълни с диметиллов етер. От кутиите тръгваха тръби, стигаха до тавана на лабораторията и изчезваха в него. „Явно провеждат някакъв експеримент“, помисли си тя и притича до колегата си.

Той се усмихваше широко. За пръв път го виждаше толкова доволен.

— Това — каза самодоволно той — означава, че повече няма да сме костенурки!

Костенурки. Ирина сви устни. И американците, и руснаците използваха една и съща дума, която в никакъв случай не беше комплимент.

Костенурките се движат бавно, извили врат към небето. Точно на това животно с насмешка бяха оприличени най-нисшестоящите оперативни агенти. Онези, които се скитат нощем по безлюдни шосета близо до секретни военни бази с досадната задача да правят размазани

снимки на прототипи на бойни самолети, толкова секретни, че летят единствено след залез-слънце.

Чирашка работа. От една страна, лесна задача за начинаещи агенти, от друга — сравнително безопасна в днешните времена, когато старите врагове се превръщат в недоверчиви съюзници срещу опасността от терористи. Нека костенурките събират първоначална разузнавателна информация. Излиза по-евтино от сключване на договор за инспекция във военна база, а и не изисква мъчителна ратификация от сенати и парламенти...

„Какво ли е намерил Доминик — запита се Ирина, — което да ни измъкне от праха на костенурките?“

Дланта му лежеше върху матово кафяв сандък, дълъг почти два метра, широк един и висок петдесетина сантиметра. Бузите му бяха порозовели, а в очите му грееше възторг. Беше открил нещо важно.

Да му каже ли за диска? „Не. По-късно. Ще му кажа после. Сега е прекалено възбуден, прекалено горд, че е направил удара на шпионската си кариера“.

— Какво е това?

Доминик занарежда припряно:

— Нямаме време за приказки! Трябва да изкараме това оттук! Помогни ми да го изнесем. Хвани другия край. Внимавай, тежко е!

Много тежко. Поне тридесет килограма. Ирина изпъшка.

— Скоро ще включат резервното хранване. По-бързо!

Заслепяващата светлина ги обля, преди да стигнат оградата. Доминик и Ирина спряха вцепенени, окъпани от пламъците на стотици ледени слънца.

И Доминик умря. Прострелян от петдесетмилиметрова картечница, монтирана на предния капак на военен джип. Куршумите накъсаха тялото му, накълцаха го на парченца и ги запокитиха из въздуха, като понесени от кървава въртележка.

Ирина се просна по очи и запищя за милост. Куршумите свистяха над главата ѝ, но сякаш не бяха насочени към нея, а другаде. Насили се да вдигне глава. Точно пред очите ѝ, на по-малко от пет метра, еленът все така висеше на оградата, но вече съживен от убийственото електричество. Отдалеч, вероятно от позицията на стрелеца, животното приличаше на човек, който се опитва да се преметне през оградата. Горкото животно.

Макар и мъртво, то танцуваше.

Картечните откоси скъсаха друга жица на оградата. После още една. Оживяла от убийствените двадесет хиляди волта, тя изплющя пред очите ѝ. Изви се, изпращя и хищно посегна към лицето ѝ. Трябваше да бяга. Не можеше. Куршумите продължаваха да пицят над главата ѝ. Жицата се гънеше, опасна като кобра, истинско въплъщение на смъртта.

Замръзна. Не можеше да се движи, не можеше да диша, можеше само да гледа. Жицата се протегна към нея още веднъж, сякаш бе жива и страшно искаше да я докосне. После, като че ли разочарована от неуспеха, се сви срамежливо в пълната с дъждовна вода дупка под оградата.

Светкавица раздра небето. Резервният генератор изгърмя.

Ирина извлече натъпкания един Бог знае с какво тридесеткилограмов сандък под оградата, издърпа го нагоре по склона и го смъкна до джипа.

Няколко куршума направиха задното стъкло на сол. Тя запали и натисна газта до дупка.

Спря само веднъж. Слезе на потънал в мрак паркинг пред избелял от слънцето мотел, остави джипа, премести чантата си и тежкия кафяв сандък в багажника на някакво волво комби, запали го с кабелите и отново потегли в нощта.

И сега караше.

Сам летеше в личния хеликоптер на президента — „Марин Корпс Едно“. Бе натъпкал масивния си задник в още по-масивната седалка на шефа. Страшно удобно. При нормални обстоятелства щеше да е доволен от живота.

Но не и днес.

Сякаш не му стигаше, че Агенцията за национална сигурност ей сегичка ще започне да мучи за липсващите двадесет милиона. Не, на всичкото отгоре съвсем скоро трябваше да обсъжда „Вихрушка“ с последния човек на света, който трябваше да знае за нея. Най-лошото от всичко обаче бе уникалната каша, която само едно гадно копеле на цялата шибана планета бе в състояние да оправи — Чарли Маккензи.

Старият мръсник бе не само най-добрият, не, той бе *единственият* в състояние да се справи с работата. Всички, които можеха да се мерят с него, бяха пръснати из клоаките на Третия свят, за да гонят терористи. Единствените останали в страната агенти бяха или бюрократи, или новобранци. С една дума — напълно безполезни за деликатна операция като връщането на „Вихрушка“ на собственика ѝ.

Коего оставяше Сам без избор — трябваше да се оправя с този гадняр.

Чарли бе потомствен кадър. Второ поколение агент. Баща му бе от служителите, подбрани лично от Дивия Бил Донован^[4]. По време на дългата си кариера на „пират“ старецът на Чарли бе направил една-единствена грешка — да се довери на Хенри Кисинджър. Сега, четвърт век след като бе напуснал Вашингтон, бившият съветник по сигурността продължаваше да пътува навсякъде в компанията на двама мускулести бодигардове. Сам се зачуди дали пък старият Хенри не се страхува от Чарли? Ако имаше поне малко мозък в главата, би трябвало да се страхува.

„Бащичко — помисли си Сам. — Във всяко отношение. От гаден — по-гаден. Отвратително интелигентен. Смел като лъв. Справедлив до безразсъдство“.

Справедлив ли? Не, по-скоро уверен в собствената си правда. Чарли бе последен отломък от онова досадно поколение, което наистина вярваше в нещо. Абсолютно неконтролируем, изобщо — от хората, които най-малко искаш да видиш във Вашингтон.

„Мамка му!“

Надникна през прозореца. Куполът на Белия дом вече почти не се виждаше — обвит в сиви облаци някъде далеч на хоризонта. Вече бе зад околоръстното. Пред него проблясваха вълничките на залива Чесапийк. При други обстоятелства щеше да си помисли, че гледката от хиляда и петстотин метра височина е приятна, може би дори красива. Точно сега обаче не можеше да ѝ се наслади. Сега най-проклетият му враг го очакваше и без съмнение се облизваше доволно пред перспективата да се изправи насреща му.

Съвсем скоро Сам щеше да се изправи пред бърлогата на Чарли и дори самата мисъл за срещата го караше подсъзнателно да стиска юмруци. Маккензи притежаваше старо имение, наследство от баща му,

разпростряло се върху двадесет и пет акра. Това обаче бе всичко. Уволнен, без право на пенсия, той сигурно не можеше да си плаща дори имотните данъци. Ако всичко се бе развило според плана на Сам, Чарли щеше да е принуден да продаде имението и да се оттегли във Флорида.

Или пък в Аризона. Аризона щеше да е по-добре. По-далеч от Флорида.

Само дето сега Чарли се бе сдобил с нещо, което не си беше правил труда да получи през цялата си кариера — златно яйце. Ако АНС не извадеше късмет (не ставаше дума за съобразителност; в случая с Чарли съобразителността въобще не играеше), златното яйце щеше да храни Чарли до края на окаяното му съществуване.

Освен това същият този Чарли, който вече знаеше прекалено много, щеше да е на една ръка разстояние от вашингтонските журналистически хиени до края на дните си.

Сам присви гнусливо устни, сякаш току-що бе сдъвкал особено кисел лимон.

Не трябваше да става така. Когато хванаха Чарли без гащи, трябваше да го покрият с одеяло, да го натъпчат в сандък и да го пратят далеч, далеч оттук.

По-далеч дори от Аризона.

Проблемът беше, че не можеш да въртиш такива номера на Чарли. Той имаше прекалено много високопоставени приятели и главната буква съвсем не беше случайна. Рейгън например, най-фрапантният пример, просто го обожаваше. „Добре е — разсъждаваше на глас Холандеца, — че в този град има поне един човек, на който му стиска да ми противоречи. — После обаче бързаше да добави: — Макар че един е напълно достатъчен“.

Влиятелните приятели останаха с Чарли до края. Не успяха да го отърват от затвора, но успяха да му осигурят възможно най-добрата сделка при създалите се обстоятелства. А обстоятелствата си бяха, да си го кажем направо, наистина шибани.

Всичко мина като по ноти. Чарли трябваше да се измъкне сух от водата.

Е, разбира се, журналистите вдигнаха обичайния шум, „Ню Йорк Таймс“ бе възмутен, „Вашингтон поуст“ бе ужасен, а чуждестранната преса заклеими Америка като страна на Дивия запад, където властва законът на джунглата, линчуват се хора и тем подобни глупости. Нищо ново под слънцето.

„Новото“ се оказа цифров фотоапарат, току-що купен, настанен на предната седалка на някой си Натаниел Уинстън — случаен шофьор, оказал се на точното място в точното време. Господин Уинстън, предприемчив търговец в аукционна къща, извади фотографиите си на търг. Ен Би Си дадоха най-високата оферта, но Уинстън продаде снимките на „Фокс Нюз“. От „Фокс“ му обещаха, че освен парите ще получи и четиридесет и пет секунди екранно време.

Кой американец би устоял на подобно предложение?

Снимките на Уинстън бяха пълен боклук — правени през нощта и от прекалено голямо разстояние. Още повече — Чарли бе в контражур и никой не можеше да е сигурен, че е той.

Коего обаче не попречи на водещия да заяви, без да рискува обвинение в клевета, че: „Заподозреният бегло прилича на небезизвестния заместник-директор по оперативната част на ЦРУ Чарли Маккензи. Може би няма да е зле полицейските органи да почнат да издирват човек с ръста и фигурата на господин Маккензи...“

Президентът се паникьоса.

В унисон с отколешните традиции на Вашингтон сложиха главата на Чарли на дръвника.

Е, почти.

На един етап от разследването се установи, че по време на деянието Чарли е бил под упойка заради възпален мъдрец. Специалният следовател така и не успя да накара зъболекаря да промени показанията си. Освен това разпечатките от кредитната карта на Чарли показваха, че във въпросната нощ той здраво е пиянствал, въпреки че никой от посетителите на бар „Маккан“ на Лексингтън Авеню не успя да го разпознае. Прибавете към всичко това и съответните адвокатски номера и чудото стана. От побъркан агент на ЦРУ Чарли Маккензи като с магическа пръчица се превърна в окаяна жертва, обезумяла от болка, замаяна от лекарства и алкохол и подтиквана от пламенно чувство за справедливост.

Сенатската комисия, сформирана да разследва случая, се остави да бъде убедена. Както и съдията, с помощта на влиятелните приятели на Чарли.

И когато Чарли се съгласи на сделка, Негова чест удари с чукчето и отсъди година и половина във федерален затвор с лек режим.

Чарли си мислеше, че няма да лежи и ден. Мислеше си, че президентът му е обещал имунитет. Но сбърка.

Излежа цялата си присъда, тихо и кротко, без да каже и дума. Не отвори уста дори когато жена му почина. Точно тогава Сам се разпищя. Според него мълчанието на Чарли можеше да бъде описано с една-единствена дума — заплашително.

Сега, на път за първата си среща с Чарли от две години, Сам скръцна със зъби. „Знаел е — помисли си. — През цялото време е знаел, че някога някъде нещо ще се прецака. И че няма да е от онези неща, които може да оправи всеки черноработник, защото черноработниците са по лев за кило. Че ще е от онези неща, които единствено шибаният Чарли е в състояние да оправи, защото никой друг не може да разгадае вражеските планове така добре като шибания Чарли.

Копеленце гадно. Това си е чиста проба мисловна телепатия. И точно благодарение на тази мисловна телепатия е разбрал, че единственото, което трябва да прави, е да си кротува в дупката и да чака голямото осиране.

Проклет да е!“

На Сам му трябваша само още няколко месеца, за да се докопа до най-голямата власт, за която бе мечтал. Президентът планираше да обяви новината официално през септември. Беше толкова близко, че вече усещаше вкуса ѝ. Само дето нямаше да го опита. Ако не оправеха тази каша с „Вихрушка“ тутакси, нямаше да му дадат дори да подуши успеха. Точно обратното — щяха да го изритат в открития космос, да го превърнат в бележка под линия в голямата книга на историята и най-доброто, на което можеше да се надява, беше да го канят два-три пъти годишно в някое глупаво телевизионно предаване в неделя сутрин.

Ако искаше да оцелее, трябваше да се сдобие с най-добрия чистач на света. С други думи, трябваше му Чарли. Проблемът обаче беше, че копелето обичаше да си вре носа къде ли не и въобще не можеше да се разчита просто да донесе „Вихрушка“ на татко като добро куче. Не, той нямаше да спре дотам. Щеше да продължи да ровичка, докато не разбере какво точно е донесъл. А ако това станеше, Сам можеше спокойно да си тегли куршума.

„Е, какво пък толкова — помисли си. — Нямам особено голям избор“.

Номерът беше да запази спокойствие, да потисне избухливия си нрав и да не позволи на Чарли да го провокира по време на тягостните им преговори. А че преговорите щяха да са тягостни, нямаше никакво съмнение. Сам обаче щеше да ги доведе до успешен край. В крайна сметка работата му беше да води успешни преговори и нямаше равен в това.

После, след като Чарли се оправеше с „Вихрушка“... Сам щеше да уреди някой да се оправи с него. Да се оправи така, както трябваше още от самото начало.

Вече дори обмисляше една кандидатура — на независимия наемник Шмит. Хубавото при Шмит беше, че си беше имал вземане-даване с Чарли. Познаваше го от доста време и не пазеше хубави спомени, така че сигурно щеше да погледне на цялата работа като на съчетание на полезното с приятното.

Ръмженето на двигателите се промени и хеликоптерът започна да се спуска. Сам надникна през прозореца.

Долу се ширеше имението на Чарли в цялата си прелест — позелено от Ирландия през пролетта.

И Чарли бе там — висок, със сурова хубост и снежнобяла коса, тъкмо излизаше от задната врата и се насочваше към моравата. Когато хеликоптерът вече почти докосна земята, Сам вдигна ръка и помахаше.

Чарли му обърна гръб, смъкна си панталоните и се надупи.

Задникът му лъсна като месечина.

---

[1] Часова зона в САЩ, която се намира пет часа преди Гринуич. — Б.пр. ↑

[2] Часова зона в САЩ, която се намира седем часа преди Гринуич. — Б.пр. ↑

[3] Милард Филмор (1800–1874) — тринадесетият президент на САЩ, заемал поста от 1850 до 1853 г. — Б.пр. ↑

[4] Уилям Дж. (Дивия Бил) Донован (1883–1959), шеф на офиса за стратегическо обслужване (1942–1945), предшественик на ЦРУ. — Б.пр. ↑

2.

ДАРОВЕТЕ НА ЧАРЛИ

Вторник, 21 юли

09:00 Източно време

08:00 Централно време^[1]

— Добре, да видим дали съм разбрал правилно — изръмжа Чарли. — Две недорасли костенурки успяват да проникнат в секретна лаборатория, защото генераторът гръмнал. Задигат нещо изключително ценно и едната се измъква с него само защото, като за капак, гръмнал и резервният генератор.

— С две думи — да — отвърна Сам. Не се чувстваше особено удобно в мекото кресло на Чарли.

— Въпросните генератори и скапаните им прекъсвачи без съмнение са закупени от фирмата на най-щедрия спонсор на президентската кампания.

Сам се изчерви и се сопна:

— Не е вярно! Беше председателят на комисията по въоръжените... въъ...

Чарли го изгледа ехидно.

Разговорът въобще не протичаше в приятелска атмосфера. Сам, изтупан от глава до пети с помощта на най-добрите шивачи на лондонската Джърмин Стрийт^[2], още с влизането си настоя Чарли да разреши на двама техници от АНС да претърсят къщата за подслушвателни устройства. Те, от своя страна, се престараха и отпъкaha дори любимата градина на Мери, като размахваха свръхчувствителните си детектори на всички страни.

Преди половин година Чарли чак замижа от болка, когато чу колко ще му струва прикриването на подземната му интернет връзка със съседната къща. Офертата дойде от някакъв хакер рецидивист с прякор Парния чук, който в крайна сметка свърши работата с помощта на фарадеева клетка^[3]. Сега се радваше на инвестицията — компютърджиите от АНС не откриха нищо.

Сам изчака да чуе присъдата на помощниците си — няма скрити записващи устройства, сър; няма преподаватели, сър; няма никакво скрито електронно оборудване, сър — и чак после се престаши да влезе в бърлогата на Чарли. Помещението бе с висок таван, с под, покрит с килими от поне десетина държави, и със стени, обрмчени със стара библиотека от орех. Лавиците буквално преливаха от книги и списания — живо доказателство за всеядните читателски навици на Чарли. Наред с протритите от прелистване исторически, философски и технически книги бяха наредени и безброй сувенири от дългата шпионска кариера на домакина.

Ниско долу вляво — ветрило от ковано злато, инкрустирано с диаманти, подарък от персийска хубавица с вакли очи, шпионирала за Чарли цели десет години. По същото време момичето, съвсем случайно, бе и любимата метреса на аятолах Хомейни.

На най-горната лавица на библиотеката отляво — параден кортик на съветски командир на танкова дивизия. Когато Чарли го бе взел от полковника, той вече беше без униформа. Остана си така, само по бельо, докато не го развързаха на следващата сутрин. Вкочанен от студ.

Третата лавица на дясната библиотека — кутия пури „Коиба“, на капака бе надраскано: „Надявам се да те хвана при следващото ти идване“. Недвусмислено послание отдолу с характерния подпис на Фидел.

Тук-там между книгите посетителят можеше да забележи подписани снимки на Чарли с всеки президент от Ричард Никсън насам. Усмивките на някои от президентите дори бяха искрени.

Най-почетното място се падаше на безценния фотоапарат „Екзакта ПВ“, който Чарли бе използвал през цялата си кариера. Бе остарял морално още през 70-те, но въпреки това през 90-те Чарли беше успял да направи най-добрите снимки на иракските установки за противовъздушна отбрана. До фотоапарата се мъдреше друг морално остарял представител на снимачната техника — аналогова видеокамера „Сони“ от 1994. С нея Чарли бе заснел материал, който запуши устата на един от най-красноречивите мъже — директора на Централното разузнаване.

Сам се настани в старото натъпкано с конски косми кресло, без дори да погледне домакина.

Чарли седна срещу него и каза:

— Мога ли да те помоля за една услуга, Сам?

— Разбира се — отвърна той и се опита тайничко да изрита Есмералда — една от многобройните котки на Чарли, която се опитваше да се отърка в крака му.

— Чакай само да пусна телевизора. С тези мои инвестиции напоследък, за които ти благодаря сърдечно, трябва постоянно да следя борсовите котировки.

Сам присви недоверчиво очи. Почти се чуваше как мозъкът му щрака: „Какво ли е намислил пък сега?“

— Няма проблем. Будалкай се колкото щеш. Щом ти харесва.

— В крайна сметка се оказа, че тая година и половина в кафеза не е чак такава загуба на време. — Чарли взе дистанционното и занатиска копчетата. Сам хвърли поглед през рамо и забеляза на екрана логото на Си Ен Би Си. В долната част течаха борсовите котировки. — В панделата се запознах с доста директори и станах почти професионален борсов играч. Предполагам, че ти си човекът, на когото трябва да благодаря за това. От друга страна, не съм толкова сигурен, че искам да ти благодаря.

Сам извади носна кърпичка и си издуха носа. Чарли се подсмихна. Знаеше, че гостът му е ужасно алергичен към котки.

Сам пръсна спрей против алергия в ноздрите си и заразказва историята си. Въобще не забеляза, че дистанционното в ръцете на Чарли е от онези комбинирани устройства, които ти позволяват да контролираш не само телевизора, но и видео, и аудиоуредба, и DVD. Ако пък случайно разполагаш със стара видеокамера „Сони“, насочена към креслото, в което си настанил госта си, дистанционното може да ти послужи да включиш и нея.

Докато Чарли се поздравяваше наум за добре свършената работа, влезе Карли и му развали настроението. Предложи на Сам кафе, а после безцеремонно изрита Есмералда вън. Горкото животно така и не успя да се добере до бисквитите с вкус на риба тон, които Чарли бе разпръснал под креслото на Сам.

Сам приключи неловкия си разказ след общо три чаши кафе. На Чарли обаче не му стигаше само някаква си неловкост.

Заснетите с видеокамера признания на съветника по национална сигурност за поредица глупави пробиви на секретността бяха стъпка в правилната посока. Но недостатъчна. На Чарли му трябваше нещо по-пикантно за времето, когато Сам несъмнено щеше да опита да го zlepостави.

Като например признание, че председателят на Комитета по оръжейните доставки е оказвал натиск върху армията за закупуване на стоки със съмнително качество от финансовите благодетели на управляващите. Друг бе въпросът, че във Вашингтон подобни сделки рядко се смятаха за престъпление или пък за нещо укорително. Повечето политици гледаха на тях като проява на патриотизъм — да речем, като на празненствата по случай на Деня на Колумб или Четвърти юли.

Чарли гледаше госта. Сам изучаваше маникюра си. „Какво пък толкова — каза си Чарли. — Имам още час и тринадесет минути лента за запис. Няма начин той тъпак да не сбърка пак“.

Така че наниза стръвта на кукичката и хвърли въдицата:

— Значи това нещо се казва „Вихрушка“, така ли?

— Да, това е името на проекта. Но не ме питай какъв точно е, нито пък кой го спонсорира или...

— Това е кодово название на авиацията.

Сам се намръщи.

— Сам, Сам, не ме гледай така. Летците използват „Вихрушка“ като кодово име вече петдесет години. За пръв път нарекоха така проекта за някакъв суперкомпютър тяхна разработка. Оттогава са го пускали в обращение поне три-четири пъти. Не отричай. Това е работа на авиацията и двамата го знаем отлично.

— Опитваш се да налучкаш, нали.

— Разбира се — усмихна се хищнически Чарли. — Помниш ли колко пъти не съм успявал да налучкам?

Сам отвори уста да каже нещо, но се отказа.

— Добре — продължи Чарли. — Каж ми пак как точно е успяла да се измъкне тази мацка.

— Не е мацка. Казва се Колоденкова.

— Вече не съм на държавна служба, така че мога да наричам всекиго както си искам. Каж ми сега как стана.

— Нали вече ти разказах. Какво искаш още?

— Искам да се посмея пак.

Котката отново се промъкна в стаята. Сам я изгледа кръвнишки, кихна и каза:

— Добре, добре, започваш да ми лазиш по нервите. Но предполагам, че точно това искаш.

„Дяволски си прав, Сами“, отвърна Чарли наум.

— Когато и вторият генератор излязъл от строя, нещата се объркали съвсем. Около оградата обикаляли два пеши патрула и един с „Хамър“. Някой се стреснал и дръпнал спусъка. Хората от другия патрул решили, че стрелят по тях, и отвърнали на огъня. По дяволите, Чарли, спри да се хилиш. Знам, че е тъпо, обаче е много сериозно. Както и да е, докато разберат кой по кого стреля, Колоденкова успяла да се добере до колата си. Нашите момчета пуснали няколко откоса в нея, но очевидно недостатъчно. И тя избягала. И така... — въздъхна Сам. — Базата е съвсем малка, Чарли — шестдесет войници, петима сержанти, двама офицери и петдесетина цивилни, учени. Разполагат само с камиони и хамъри. Как да се гонят по магистралата с тях? Началникът на базата е трябвало да поиска помощ по радиото. Проблемът обаче е, че вторият взрив унищожил радиопредавателя. Минало доста време, преди да възстановят радиовръзката.

„Трябвало да поиска помощ по радиото? Хмм... това означава нещо“.

— Колко време са били без радиовръзка?

Сам затвори очи, стисна носа си с пръсти и промърмори:

— Цели четири часа.

— Дори да е спазвала всички ограничения на скоростта, Колоденкова е била на триста и петдесет километра, преди да...

— Какво? Мислиш, че не знам ли? Смяташ, че този незначителен факт е убягнал от вниманието ми?

Чарли винаги се доверяваше на интуицията си. В този момент интуицията му казваше, че започва да прекалява.

— Просто разсъждавам на глас, Сам. Не го вземай навътре. Сега май е най-добре да ми дадеш досиетата на тези двамата. На покойния Доминик, не му знам фамилното име, и на госпожица Колоденкова.

Сам отвори куфарчето си, измъкна два непрозрачни плика и каза:

— Ето ги.

— Как успяхте да разберете кои са толкова бързо?

— Е, и ние все можем нещо, Чарли — изсумтя Сам. — Със сигурност поне знаем кой играе в противниковия отбор.

Чарли кимна и отвори първия плик. Доминик Гришин. На двадесет и девет. От снимките го гледаше хубав млад мъж с високо чело, гъста черна коса и квадратна челюст. Роден в Белгород. Украинската кръв обясняваше красивото лице.

Инженер, дипломираше се в Киевския университет. Добро училище. Чарли се сети, че на емблемата му е изобразено някакво шегаджийско пате. След университета Гришин бе изкарал шест години в руското посолство във Вашингтон. Бил един от хората, които се занимават с подслушване, и работното му място било край радиостанцията в мазето на сградата. Чарли се зачуди колко ли недискретни разговора по мобилни телефони е подслушал покойният Доминик. И какви ли пари са платили впоследствие влиятелните хора, които са ги провели, за да не се разгласяват.

Два месеца работил като костенурка. Хмм... и защо? Да не би да го бяха наказали? Не, не изглеждаше да е така. Ако се вярваше на досието, Доминик бил изгряваща звезда. В такъв случай... вероятно го бяха пратили да се поошлайфа няколко месеца на полева работа, преди да го повишат.

Чарли бързо запрелиства досието. Нямаше смисъл да се задълбочава особено в подробности за фигура, която вече липсва от шахматната дъска. Проблемът бе в другата фигура, онази, която все още се движеше по дъската. Но къде точно? Това беше въпросът, нали?

Отвори второто досие. Първата му мисъл бе: „Хубаво момиче“. „Не, по-скоро красиво момиче. И то с удивителна“. Явно фотографите на Управлението бяха на същото мнение. В досието имаше безброй снимки на момичето. Тук в модна рокля на прием в посолството, там — на лошо осветление, но отново с нелоша рокля, облеганато на барплот и унесено в разговор с човек с гръб към обектива...

Снимките от близко разстояние приличаха едва ли не на портрети. Снимки от средно разстояние. Снимки в цял ръст. „Даа, мъжете са си мъже и си умират да правят снимки на красиви... хмм... жени“.

На повечето снимки русите коси падаха по раменете, но на някои ги бе стегнала в кок. „Големи сини очи, да, точно от онези. Широко чело, елегантни вежди, извити като крила на чайка. Сочна долна устна.

Дори човек на моята почтена възраст се замисля каква ли е на вкус. Перфектни скули — нищо подобно на славянските черти на руските момичета. Не — високи, заоблени и просто омагьосващи. Да, струва ми се, че мога да съзерцавам Ирина Колоденкова дълго, много дълго, и пак да остана с чувството, че не съм ѝ се нагледал“.

— Страшна мадама — изказа се Сам.

— Подценяваш я. Такива красавици обикновено стават лястовички. Прави ѝ чест, че явно е отказала.

— Какви стават?

Чарли го изглежда свирепо. Сам открай време беше просто кариерист. Изкуството на разузнаването го интересуваше толкова малко, че дори не си бе направил труда да научи жаргона.

— Лястовички. Агенти, които събират сведения чрез секс.

Сам се изсмя сухо.

— Аз лично съм готов да полетя с нея, когато каже.

Чарли се намръщи, избута снимките встрани и съсредоточи вниманието си върху документите в досието.

„Добре, да видим какво имаме тук. Трето дете на флотски офицер, капитан на кръстосвач. Ако се съди по възрастта му, ще си остане такъв до пенсия. Има двама по-големи братя, постъпили във флота също като татко. Семейство на военни, откъдето и да го погледнеш. Ирина обаче не следва семейната традиция, а се записва в разузнаването. Умно. Руският флот не дава равен шанс за развитие на мъжете и жените. Жените управляват бюра, а не кораби. Растежът им в кариерата е право пропорционален на броя на офицерите, с които лягат. Коемо момичето очевидно е знаело“.

Сам стоеше в празна стая, макар и да не го знаеше. Чарли просто отсъстваше от бърлогата си. Носеше се някъде в празното пространство. Мислите му летяха на воля, сами и недосегаеми, и жонглираха с различни парчета от пъзел с надеждата да ги подредят. „Разсъждавай, разсъждавай. Във формата, материала и цвета на всяко парченце на пъзела има някакъв кодиран смисъл. Не мога да видя цялата картина, защото не разполагам с достатъчно парчета. Но мога да си представям. Мога да предполагам. Мога да теоретизирам“.

И в девет от десет случая щеше да е прав, защото го биваше в тази игра. Грешките му обаче носеха смърт за доблестни мъже и тогава му се искаше да не се е раждал.

Едва не спря. Едва не наби спирачки. Беше готов да се откаже на мига. Да върне на Сам досиетата и да го прати по дяволите, защото колкото и да е добър, никой не е застрахован от грешки, а той не бе сигурен, че ще преживее нова грешка.

Пръстите му механично обърнаха нова страница от досието на Ирина Колоденкова. Очите му светнаха.

„Виж ти, виж ти. Нашето момиче е било в руския олимпийски отбор по фехтовка. Дори спечелила злато! Значи си имаме работа с истински талант. Не само това. С умен човек. Фехтовката е най-интелектуалният спорт. Нещо като триизмерен шах, който се играе в реално време. Във всички други спортове гениалният състезател побеждава добрия в сто процента от случаите. Не и във фехтовката. Физическата форма е само половината от победата. Останалото е мисъл. А на младата Ирина явно ней липсва мисъл“.

Щеше да е предизвикателство да се сблъска с нея. Чарли обичаше предизвикателствата.

Затвори очи. Истината се крие в пъзела. Всяко парченце е парче истина. Но истината е нееластична. Може да се счупи на парчета. Точно затова, дори да държиш най-малкото парченце от нея, вече я имаш цялата. Номерът е да разгледаш добре допадналите ти частици и да ги видиш такива, каквито винаги са били и ще бъдат. Пъзелът не е в отделните парченца. Истинският пъзел е единственият начин, по който можеш да ги наредиш едно до друго.

Усмихна се и отново погледна досието. „Ха! Изпратили са я за месец във Вашингтон и за месец в ООН, точно като всеки начинаещ агент. После са й възложили първата истинска задача — консулството в Сан Франциско. Приятна служба за всеки шпионин. Разбира се, Управлението веднага е пуснало по петите й най-разнообразни елементи да я преслушат, както се прави в подобни случаи. Задачата им е била «случайно» да я срещнат в бар, ресторант, книжарница или където и да е другаде и да завържат разговор. В най-лошия случай да установят точно с каква гадина си имат работа; в най-добрия — да положат основата за евентуално вербуване на двоен агент. Не и в този случай. О, не! Ирина е направила за посмешище всеки агент на Управлението, имал недоразумението да се приближи до нея. Гръм и мълнии, настръхвам дори само като чета докладите на тези нещастници!“

Ето това бе изкуство. Хората от занаята му викаха „разказ по картинка“. Всеки уважаващ себе си психолог по света го правеше. Циганките по панаирите и скъпоплатените врачки, които вземаха по две хиляди долара на час от филмови звезди и президентски съпруги, всички те разказваха по картинка. От първата до последната. На Чарли разказите по картинка му идваха отръпки. Правеше го, без дори да се замисля. Просто си го можеше. Наречи го както щеш — талант, дарба, умение да вижда очевидното.

Да вземем например обувките на обекта. Може да ги поддържа добре, но често да сменя капачетата на токовете. Ако е така, значи вече знаеш нещо за характера и финансовото му положение. Акцентът му ти казва откъде е. Речникът му ще издаде образованието и професията. Заплатата е изписана с големи букви върху дрехите му. Пръстите показват дали е женен, или не. Мястото му в обществената йерархия е очевидно от властническите нотки в гласа. Накарай го да говори и той без съмнение и без да съзнава, ще ти каже онези малки неща, от които ще разбереш големите. След това вече е твой. Ако му разкриеш какво си научил, ще зяпне от учудване: „Откъде знаеш?“ Ако си изкарваш прехраната като психоаналитик, значи току-що си закопчал поредната жертва. Ако пък си шпионин...

„Математичка. Отличничка. Кандидатствала за задочно обучение в университета «Джорджтаун», очевидно с цел впоследствие да прави докторантура. Исква да започне наесен, когато си мисли, че ще приключи с оперативната работа. Явно е доста амбициозна. Исква да постигне всичко. Не, чакай малко, тя е нещо повече. Тя е свръхамбициозна, амбицията просто я разяжда. Думата «провал» просто не е в речника ѝ. Талантлива е, енергична, но най-вече — гладна за успех. Даа, Ирина Колоденкова просто трябва да успее. Дъщеря на офицер, шампионка по фехтовка, отлична студентка. Не знае какво означава «загуба». Сигурно дори не знае как се пише тая проклета дума.

Пленителна жена. Дяволски пленителна“.

Чарли бе опитал да обясни на Управлението какво точно представлява талантът му. Не го разбраха. Всеки начинаещ преминаваше интензивен курс по „разказ по картинка“ (официалното название на дисциплината бе „Извличане на информация от физически характеристики“), но въпреки това се затрудняваха да проумеят

уменията на Чарли. Мислеха си, че е някаква магия. Други си мислеха още по-странни неща.

Във времената, когато твърдоглавците пропиляха повече от милиард долара, за да правят проучвания по проблемите на „психологическата война“, някой особено бездарен тъпак бе наредил Чарли да се подложи на изследване за наличие на телепатични умения. Чарли не бе известен с изпълнителността си. Това, с което го знаеха, беше, че прецаква бездарните тъпаци. Въпросът приключи тихо и кротко, макар и не особено приятелски. После, чак до деня, в който го изритаха от Управлението, всички смятаха и признаваха, че Чарли Маккензи има способности, с каквито не разполага никой друг.

„Ключът към загадката е баща й. Не ме питайте откъде знам, просто ми повярвайте, че е така. Искал е трети син, който също да поеме по неговите стъпки във флота. Вместо това съдбата му поднася някаква безполезна дъщеря. Тя трябва да се докаже. Точно това стои зад отличните оценки, фехтовката, олимпийското злато. Ето защо е станала шпионин. ФСС е единствената руска военна структура, в която жените могат да пробият благодарение на собствените си качества. Да, качества. Тя ги притежава в изобилие. Освен това е умна и амбициозна. Разсъдлива и непреклонна — ще победи или ще умре. За Ирина Колоденкова няма среден път“.

И какво друго знаеше сега за нея? Имаше още нещо. Беше... беше... изплъзваше му се. Прочете го или го видя, или го извлече, струваше му се, че почти го докосва, но въпреки това му се изплъзваше. Важно беше, по дяволите! Всичко беше важно, но точно това нещо беше по-важно от всичко и ако не го докопаше веднага, точно в този момент...

„О, да. Разбира се. Очевидно е“. Чарли заровичка из снимките, сините му очи светеха като арктически лед. Разбира се, че е тук. „Прекрасно момиче. Гадни дрехи обаче. На всяка снимка изглежда като плашило. Нещо повече — няма грим, няма бижута. Боже мой, дори ушите й не са пробити. Добре, красавице, сега вече те познавам. Да, знам всичко, особено нещата, които искаш да скриеш. Следователно, момичето ми, тялото и душата ти ми принадлежат. Моя си, Ирина Колоденкова!“

Върна се отнякъде много далеч. Забарабани с пръсти по досието на Ирина.

— Сам — почна и млъкна.

— Какво?

Чарли продължи да барабани с пръсти.

— Казвай, Чарли.

Чарли отвори уста и я затвори. Сам раздражено разпери ръце. Чарли най-сетне намери подходящите думи, но не успя да ги изрече. Смехът му попречи да говори.

Най-накрая, след като се наслади докрай на моравочервеното лице на Сам, успя да избълва:

— Сами, о, Сами, този път наистина си се насадил на пачи яйца!

Слънцето светеше в очите ѝ.

Изток. Караше на изток. От часове.

Табелите с надписи „Добре дошли във великия Тексас“ и „Карайте внимателно, скоростта се контролира“, останаха на километри зад гърба ѝ. Знаците и билбордовете зачестиха. Огромни с реклами на фирмени магазини, автокъщи, ресторанти и частни клубове, обещаващи „най-красивите момичета в целия югозапад. И най-любвеобилните също“.

Караше по шестлентова магистрала. В Америка ги наричаха „междущатски“.

Лошо.

Защото тези пътища гъмжаха от полиция. Скоро някое сънливо семейство, тръгнало на път, щеше да излезе от мотела и учудено да изгледа празното място, на което снощи е оставило колата. А може би вече бяха излезли?

Щяха да се обадят в полицията. Ченгето, дошло на оглед, със сигурност щеше да обърне внимание на джипа с натрошено от куршуми задно стъкло. Скоро след това щяха да разпространят описание на липсващото волво и на повредения джип. И тогава вратите на ада щяха да се отворят и хрътките да изтърчат оттам с изплезени езици.

Часовникът на таблото показваше 7:37. Това трябваше да е планинско време. Но тя вече беше в централната зона, с един час напред, значи беше 8:37 сутринта.

Нямаше никакво време.

Покрайнините на града се заизнизваха от двете ѝ страни. На всеки изход от магистралата имаше табели: „Бензиностанция“, „Закусвалня“, „Мотел“. На един забеляза познат надпис. Беше закачен на висок бял стълб и бавно се въртеше под студените сутрешни лъчи: „Сейфуей“ — верига магазини за плодове и зеленчуци. Една от най-големите. Ирина отби от магистралата, пресече някаква улица и влезе в паркинга.

Лекият вятър разкарваше сухи треви по асфалта. Изгорели от слънцето, но все още вкопчени в земята плевели завоюваха един електрически стълб. Сурово, пусто, враждебно място. Койотите сигурно се събираха тук през нощта и виеха срещу луната.

Асфалтът бе сменил пясъка, но не можеше да промени същността на пустинята.

В този ранен час на паркинга имаше само няколко коли, струпани пред входа на супермаркета. Макар и зверски гладна, Ирина нямаше време за храна, нито пък за ободрителен сън, въпреки жалостивите призови на изнуреното си тяло.

Един минибус, „Форд Аеростар“, боядисан в анонимно синьо, мина бавно покрай нея. Тя натисна спирачки. Минибусът се навря на едно свободно място до витрината. След миг от него слезе жена. Слаба, с къси панталонки и тениска, с коса, прибрана под бейзболна шапка.

Ирина знаеше, че трябва да се сдобие с подобна шапка при първа възможност. Ако въобще ѝ се удаде възможност.

Собственичката на форда отвори плъзгащата се задна врата и измъкна отвътре две невръстни дечица. Не си направи труда да заключи колата и ги поведе към магазина, бърбореше им нещо.

Ирина бавно придвижи колата си напред и я паркира на празното място до буса. Жената вече беше почти до автоматичната врата на супермаркета. Децата — момиченца — стискаха раздърпани кукли. Преди години майка ѝ също ѝ бе купила такава кукла. Баща ѝ се ядоса и нареди да върнат куклата в магазина. И за рождения си ден Ирина получи футболна топка.

Две стъпки. Три. Едното момиченце се задърпа назад. Майка му го хвана за рамото и го насочи в правилната посока. Вратите се отвориха и се затвориха. Ирина разтърка очи.

Жената и децата вече бяха в магазина. Колко ли щяха да се забавят вътре? Поне половин час.

Достатъчно. Ирина разполагаше с цялото време на света.

Слезе предпазливо от волвото. Разкърши рамене, завъртя глава, протегна се, но дори за миг не престана да оглежда паркинга, да разучава колите, за да е сигурна, че наоколо няма дядовци, които търпеливо чакат бабата да си купи сливи, както всяка сутрин.

Не видя никого.

Беше прекалено горещо. Всички бяха вътре и тикаха количките в живителния хлад на климатиците.

Бавно отиде до багажника на волвото. Хвърли последен поглед на паркинга, за да се увери, че наистина никой не я гледа, и приведе плана си в действие с мълниеносна бързина.

Капакът на багажника отскочи нагоре. Задната врата на форда се плъзна встрани. Кафяв сандък от багажника на волвото се премести в купето на форда. Последва го малък сак.

След секунди Ирина седеше зад волана на буса и се опитваше да измъкне жиците от таблото, стиснала дамската си чанта между краката си. Оголи двата проводника, съедини ги и натисна педала на газта.

След по-малко от две минути беше на междушатската магистрала.

Този път подкара на запад.

Мотелът, от който бе откраднала волвото, се намираше източно от фаталната за Доминик военна база. Надупченият с куршуми джип бързо щеше да разкрие на полицията кой е крадецът. След половин час разтревожената майка щеше да се обади в полицията на доста по-източен град, за да съобщи за липсата на колата си, изчезнала, докато е пазарувала. Липсващото волво щеше да се окаже точно до паркомястото, на което бе оставен фордът.

Три точки на картата — секретна военна база, крайпътен мотел и супермаркет. Ако ги свържеш, се получава линия, която сочи на изток.

Някой щеше да извика победоносно: „Знаем къде е била! Знаем накъде е тръгнала!“

Щяха да съсредоточат усилията си в източна посока. Щяха да наслагат постове по всички магистрали, по всички асфалтирани пътища. Да вдигнат хеликоптери във въздуха. Местната полиция,

служители на АНС, униформени войници, всички щяха да търсят обикновен наглед „Форд Аеростар“, тръгнал на изток през пустинята.

Единствената ѝ надежда за спасение бе да се върне на запад. Съвсем мижава надежда. В ръцете ѝ бе попаднала тайна с гриф „катраненочерно“. Американците нямаше да се спрат пред нищо, за да си я върнат.

Разбира се, щяха да предположат, че знае какво има в тежкия кафяв сандък. Щяха да предположат също, че е имала време да разгледа диска в джоба на ризата си. Всички тези предположения, както и последиците от това, че чужд шпионин се е добрал до информация с гриф „катраненочерно“, налагаха едно-единствено логично заключение: че ако я хванат, никога вече няма да види Русия.

За да избегне щателното претърсване обаче, щеше да ѝ трябва нещо повече от проста смяна на посоката. Ирина си мислеше, че знае какво е това „повече“. Щеше да е по-рисковано от кражбата на кола от паркинг на супермаркет в предградията. Достатъчно рисковано, за да има нужда от оръжие, докато го прави.

Пистолетът бе в дамската ѝ чанта. Хвана волана с една ръка, щракна закопчалката на чантата и хвана добре познатата дръжка на шестдесетгодишния автоматичен 7.62 милиметров „Токарев“.

Още с първото докосване до оръжието кръвта се оттече от бузите ѝ. Нападна я цял рояк спомени.

Тъкмо се е дипломирала. Носи първата си офицерска униформа — нова-новеничка. На петлиците ѝ светят лейтенантски звездички, шапката е нагласена точно по устав, в главата ѝ звучат дълго репетирани реплики.

Шок: когато влиза в апартамента, вижда, че той също е с униформа. Едва не припада от гледката. Докато растеше... тогава бе още малко момиче... още в първите ѝ спомени, той винаги е с тъмносинята си моряшка униформа. Винаги с куртка, пристегната от лъскави копчета с кръстосани сърп и чук.

Сърпа и чука вече ги няма. Неудобният символ на рухналата империя бе изчезнал още преди години. Въпреки това сърпът и чукът, блеснали върху излъсканите копчета, винаги ще останат в съзнанието ѝ. В крайна сметка винаги ги е свързвала с баща си и всеки път, щом го види без тях, се смущава. Те вървят в комплект. Той, от една страна, и

сърпът и чукът — от друга. За нея са неразривно свързани символи на потисничество.

Държавата. Баща ѝ. Не се различават по нищо. По абсолютно нищо.

Като го вижда така, с униформа, но без отличителните знаци на комунистическата държава, за миг онемява.

Онемява и от една от редките му усмивки. Той направо сияе и бълва някакви фалшиви мили думи.

Придърпва я към себе си, прегръща я, стиска я силно и я целува по бузите. Не спира да дърдори колко е щастлив и горд с нея.

А тя не го направи заради него, а заради себе си.

Устата ѝ няма да изрече репетираните думи заради предателството му, заради презрението, заради унижението, което според него заслужава дъщеря му. Но той продължава да говори и пълни чаши с водка до ръба. Яростта я задавя и тя гледа безпомощна как подава чаши на братята ѝ и на майка ѝ, която, както винаги, стои мълчаливо в миманса.

Една за нея и една за него.

Да вдигнем тост! Да пием за дъщерята на войника, която доказва, че е направена от стомана!

Тя пие. Няма избор.

Той продължава да говори: войнишко семейство — от първия до последния. Първо са били опълченците, събрани във войската от царя; после сержантите, получили повишение на бойното поле; след това революцията, произвела сержантите в офицерски чин. Всеки член от семейството им е служил на родината с чест и достойнство!

Водката се лее като река. Няма край нито алкохолът, нито краставичките, които придружават всяка чаша. Искане ѝ се да повърне. Няма обаче да достави това удоволствие на мъчителя си.

Сега вече я поучава, както винаги: в семейството има традиция, нали знаеш. Всеки баща подарява на сина си първото му лично оръжие. Ето, това е за теб. Дядо ти го е използвал по време на Великата отечествена. Много фашисти са отишли на онзи свят благодарение на този пистолет. Само при Сталинград е застрелял седмина. Вземи го, Ирина. Вземи го. Това е подарък от горд баща за третия му храбър син.

Знаеше какво е направил. Знаеше също, че и тя знае, и изпитваше удоволствие от това.

Сълза опари бузата ѝ. Избърса я. Другите сълзи — онези от гняв и разочарование, бършеше по-лесно. Беше благодарна на алкохола и още по-благодарна, че има възможност да продължи да пие, защото само така можеше да избегне, дори и за кратко, злостното унижение, което ѝ нанасяше баща ѝ...

Нещо привлече вниманието ѝ.

Извърна глава вдясно. От устните ѝ се изплъзна едва чути ругатня. Беше приближила избрания изход от магистралата и след миг щеше да го подмине. Завъртя рязко волана. Отвсякъде се разпищяха клаксони. Колата поднесе и излезе от магистралата.

Спря на една пресечка на десетина километра западно от супермаркета, където бе откраднала форда. Беше набелязала мястото още преди, докато караше на изток. Сега се върна и със задоволство установи, че не се е излъгала в преценката си.

„Сънланд Мол“. Два големи магазина: „Нордсторм“ и „Мейсис“. Всички големи американски вериги бяха тук: „Еди Бауер“, „Боди Шоп“, „Ралф Лорен“... както и ресторантите — цели шест според табелата на входа. По нещо за всеки — от вегетарианска кухня до засукани скъпи френски ястия.

Все още работеха само кафенетата, но скоро щяха да отворят и магазините. Декарите паркоместа щяха да се напълнят с коли. Синият ѝ миниван щеше да е една от стотиците коли и да остане незабелязан. Поне докато магазините не затворят и паркингът не се изпразни.

Чак след дванадесет часа. След дванадесет часа щеше да е много далеч оттук.

Подкара към края на паркинга. Там под няколко дъба бяха най-привлекателните места — единствените със сянка. Ирина обаче не се интересуваше от тях. Целта ѝ бе малка табелка със стрелка наляво: „Паркинг за служители“.

„Служителите ще си тръгнат последни — помисли си. — Последни ще разберат, че колата им липсва“.

Подкара към паркинга за служители. Асфалтът беше осеян с контейнери за боклук и с празни палети от стока. Вече имаше тридесет-четиридесет коли. Имаше и празни места за поне още стотина. Ирина обиколи паркинга два пъти и си избра място до най-

обещаващото превозно средство — прашасал черен пикап „Додж“. Прецени качествата му и остана доволна: старичък, поочукан, но все още здрав. Четири по четири, прилични гуми, тъмни стъкла. Без лепенки по задната броня. Това беше важно. След персоналните номера лепенките по задната броня са второто нещо, което ти помага бързо да откриеш издирвана кола.

С една дума — доджът бе идеален. Тук, в американския югозапад, сигурно имаше стотици, хиляди подобни возила. Щеше да се слее с „тълпата“, да остане невидима.

Затъкна пистолета зад гърба си и остави блузата да пада свободно по гърдите ѝ, без издайнически издутини. Слезе от форда и бавно тръгна покрай паркираните коли.

Подмина пикапа и го разгледа отзад.

Направи кръгче и хвърли око на предницата.

Свърна покрай него, мина близо до предната врата и забеляза, че е заключен. Ключалката щеше да ѝ отнеме не повече от тридесет секунди.

Поредната кола влезе на паркинга. Ирина тръгна към главния вход на магазина. Спря точно на края на служебния паркинг. Отвори дамската си чанта и заровичка из нея — просто една от многобройните служителки, която иска да си сложи малко червило, преди да се захване с ежедневната работа.

Една дама на средна възраст с огромен ханш мина бързешком покрай нея, без дори да я погледне.

Ирина се върна в сенките на колите, бързаше. Скоро работниците в магазините щяха да заприихдат на паркинга на тълпи. В колко ли отваряха повечето магазини? Вероятно към девет и половина. Със сигурност не по-късно от десет. Трябваше да действа веднага, преди да са дошли хората.

Преди секунди — тя никога не носеше грим — не ровичкаше в чантата си за червило. Търсеше пластмасовия шперц, който носеше винаги. Пъхна го в ключалката на пикапа и тъкмо усети как я отключва, когато разбра, че късметът е я напуснал.

— Ей, какво правиш с пикапа ми, по дяволите?

Сам криеше нещо и Чарли го знаеше. Ядоса се и се замисли какви ли нотки в тона на Сам ще издадат лъжата му? „Ярост — реши той. — Ледена ярост“.

— За последен път те питам: какво точно, по дяволите, е откраднало това момиче? Какво има в кафявия сандък и какво има на диска? — И размаха предупредително пръст под носа на съветника по национална сигурност. — Ако не знам какво търся, само си губя времето.

Сам поклати глава, също както бе направил и последните четири пъти, когато му зададоха същия въпрос.

— Заболя ме устата да повтарям „не“. Вече ти обясних, че не става въпрос за обикновена тайна. Генералният щаб, държавният секретар, секретарят по отбраната и петима служители от администрацията на Белия дом са единствените, които имат право да знаят за какво става въпрос. Само ние и учените, които участват в разработката на проекта. Това е положението и нямам намерение да го променям. Няма да рискувам, повтарям: няма да рискувам с нов пробив в сигурността.

„Нов пробив в сигурността“. В тази фраза прозвуча фалшива нотка. Чарли превъртя в главата си думите на съветника по националната сигурност и ги прослуша внимателно. „Може да има предвид направеното от Колоденкова. Но май не е така. Говори за нещо друго. Нещо, което не иска да ми каже“.

— Сам, плати ми двадесет милиона долара, за да...

— Какви двадесет милиона? Няма никакви доказателства за никакво плащане към теб.

„Хлъзгаво копеле. Макар да не знае, че участва в скрита камера, проклетият змийски инстинкт за самосъхранение е толкова дълбоко вкоренен в природата му, че го пази да изрече и думичка, която мога да използвам срещу него“.

Чарли смени тактиката и атакува по другия фланг:

— Както и да е. Искаш да елиминираш една мацка... една госпожица де, и искаш аз да свърша работата.

— Стига, Чарли, не съм казвал такова нещо.

Точно там беше проблемът. Сам не бе казал почти нищо направо, но за сметка на това бе направил многобройни намеци.

— Спести ми лицемерието си. И двамата знаем за какво точно говориш.

— Дано не си ме разбрал погрешно, Чарли. Никой не говори за убийството на госпожица Колоденкова. И президентът, и аз разбираме, че има възможност това да се случи, но дълбоко ще съжаляваме, ако се стигне дотам.

На Чарли му се искаше да заскърца със зъби. С изключение на едно незначително подхлъзване обаче Сам не бе изпуснал нищо, което би могло да се използва срещу него. Лошо. Независимо от изхода на мача — победа, равен, загуба — Сам несъмнено щеше да го хвърли на вълците. Работата му бе да съсипва хора и той всеки ден отиваше в службата с усмивка на уста. Ако Чарли успееше да изкопчи нещо наистина компрометиращо, Сам щеше да го предаде. Отново!

Нова смяна на тактиката. „Престори се на уязвим — каза си той. — Тъжен, уморен от всичко и дори слаб“. Понижи тон и извърна очи от змийския поглед на Сам.

— Колко души си мислиш, че съм пратил на оня свят?

Сам поклати глава.

— Откъде да знам? Предполагам, поне петдесетина.

— Единадесет.

Сам не скри изненадата си.

— Толкова малко? От историите, които разправят, бих си помислил...

„Ааа! Най-сетне налапа въдицата“.

— Единадесет. Като не броим случаите на самозащита и случайните жертви — бодигардове и други такива, за които съжалявам. Що се отнася до цифрата, която спомена, тя по-скоро е на хората, които са ме карали да премахна. Отказвал съм. Виж, Сам, въпросът е, че... най-гадното от всичко е, че презирам тази работа и направо ми се повръща от нея. Знаем, разбира се, че за някои тя е детска игра. И съм сигурен, че на хора като теб им е много лесно да правят поръчките. Но да изпълниш такава поръчка... не, Сам, никога не мога да оправдая подобно нещо. Напротив, мога да ти изтъкна хиляди аргументи против.

— И все пак си...

— Да, така е, и това тежи на съвестта ми. Когато ми дойде времето, единственото ми оправдание пред Свети Петър ще е, че

обектите ми са били просто персонификация на най-голямото зло след ада.

Сам изглеждаше искрено удивен.

— Ами... Какво да кажа? Мога само да кажа, че уважавам позицията ти.

— Да, това поне трябва да кажеш.

Въздишката, с която Сам се предаде, прозвуча неподправено.

— Чарли, бъди разумен. Мислиш ли, че щях да съм в тази стая, ако националната ни сигурност не беше заплашена?

— Може би да, може би не. Нямам достатъчно информация, за да ти отговоря.

Сам се отпусна в креслото и заразтрива челото си: Чарли силно се надяваше болката да е причинена от раздразнени синуси.

— Хмм... да, мога да те разбера. Добре тогава, нека ти дам една гледна точка. Знаеш какво става, когато конструираш по-силно оръжие, нали? Разбира се, че знаеш. Противникът ти създава по-солидна защита. Или пък, ако ти си направиш по-стабилна защита, те изобретяват по-добро оръжие.

— Значи става въпрос за оръжейни технологии — каза Чарли. — Можех да се сетя и сам.

— Да, отбранително оръжие.

— Че те не са ли всичките отбранителни?

— С цинизъм няма да постигнеш нищо. Искаш ли да знаеш за какво става въпрос, или не? Чудесно. В такъв случай, моля те, не ме прекъсвай. Всичко е гоненица и така е още от Втората световна война. Атомни бомби, крилати ракети, самолети „Стелт“... Веднъж ние сме малко напред, в следващия момент предимството е на тяхна страна. Но малките предимства не вършат работа. Само глупаците започват битка, без да имат реален шанс за успех. Така че постоянно се надпреварваме кой да има по-доброто оръжие.

— Каж ми нещо ново.

— Новото е, макар че ще го отричам, докато съм жив, че можем да сложим край на тази надпревара. И то мигновено. Слушай, Чарли, да предположим, само да предположим, че измислим нещо толкова добро, което да ни прати години напред. Представи си, че разработим качествено нова технология, пробив, който разкрива цяло едно ново измерение.

— Не мога да си представя такова нещо.

Сам удари с юмрук по дланта си.

— Представи си! Имаме още четири-пет години работа по него. После го пускаме. По дяволите, няма нужда да го пускаме. Просто трябва да го покажем на света!

— Нали тогава всички ще си направят същото.

Сам се усмихна доволно като неделен пастор.

— Точно там е номерът. Ще питат учените си как да го направят и отговорът, който ще получат, е: какъв е смисълът? Ние ще сме напред поне с десет години и ще продължаваме да набираме скорост. Ще знаят, че не могат да ни изпреварят. Няма да има смисъл дори да опитват. Ако... Има едно голямо „ако“, Чарли... Ако успеем да довършим изследванията си и да извадим резултатите, преди да разберат какво сме намислили.

— Искаш да кажеш, че онази Ирина...

— Нали ме питаш какво е откраднала? Е, казах ти. Във всеки случай ти казах това, което мога.

— И това, което ми казваш, е истина? Не ме пързеляш?

— Всичко е истина. Няма лъжа.

Чарли вече знаеше, че е така. Наблюдаваше Сам внимателно и го преведе от лъжата към истината и обратно. Съветникът по национална сигурност май му казваше истината, макар и не цялата истина и нищо друго, освен истината, да му помага Бог. Лицемерието му бе очевидно за всеки, който познава белезите: леко присвити очи, малко фалшива усмивка, поизтънял глас. Да, Сам криеше нещо. Нещо по-важно от тайнствената джаджа, попаднала в малките ръце на младата и зелена руска шпионка.

Чарли набързо превъртя през главата си лентата на отблъскващата кариера на Сам. След „Йейл“ започва работа като стажант в Белия дом. Поредното змийче в терариума. После нагоре по стълбата — личен помощник в Конгреса, член на Финансовата комисия, разбира се. Винаги се стреми да е близо до кацата с меда. По онова време клюкарите разправяха, че неконтролируемият му нрав едва не провалил бляскавата му кариера. Във всеки случай Сам бе успял да го обуздае и то не чрез вездесъщите успокоителни, вземани с шепи от всеки вашингтонец, а благодарение на силната си воля. И за да е всичко както трябва, точно преди партията му да изгуби властта, Сам

получава синекурна длъжност в една от тъй наречените независими агенции. След като неговите хора отново докопват баницата, Сам се появява като помощник–секретар на нещо си в Търговския департамент. Бе посветил мандата си на целта винаги да е в залата за преговори, когато се сключват сделки или се осребряват чекове на благодетели от предизборната кампания. Всъщност двете неща се покриваха напълно. Така Сам се бе превърнал в нещо, което вътрешните хора наричат „честен посредник“. В неговия случай поне втората част от фразата бе вярна. Споразумения, договори, сделки, преговори — предоставяне на услуги в замяна на щедро възнаграждение, малка част от което се полага по право на посредника, осигурил възможността за бизнес.

Парите обаче не бяха достатъчни за Сам. Той искаше и власт. Една седмица след атентата срещу Световния търговски център Сам бе цъфнал в Държавния департамент. Райско местенце. Един и половина процента от федералната работна ръка. Половин процент от федералния бюджет.

И не само цъфна — цъфтеше.

Постът в департамент, който освен другите благини контролира и Централното разузнавателно управление, успя да засити глада му. Поне за известно време. Точно колкото му трябваше, за да подтикне предшественика си на поста съветник по националната сигурност да направи ужасяваща грешка. Довиждане, сбогом, приятно ми бе да се запознаем, да, разбира се, господин президент, за мен ще е чест.

Сега Сам беше един от най-влиятелните хора във Вашингтон. Виждаше се ежедневно с президента. Това беше хубаво. Лошото беше, че му се налагаше ежеминутно да наднича през рамото си, да оглежда внимателно всичките си подчинени и да разпознава амбициозните карьеристи, готови да му причинят същото, което той самият бе сторил на други.

Голямата власт, също като голямото богатство, се задържа по-трудно, отколкото се печели.

Едно подхлъзване, една погрешна стъпка, една провалена задача — и вече си в историята. Добре дошли във Вашингтон. Приятно прекарване, колкото и кратко да е то.

Тази мисъл стопли Чарли.

„Сам, приятелю, опитваш се да замажеш нещо. Нямам представа какво криеш, но сигурно е голямо, щом си поел риска да ме върнеш в играта. Чуй ме тогава, гадинке противна: ако разконспирирането на «Вихрушка» е нещото, което ще изчисти името ми, нека Бог се смили над черната ти душица, защото аз няма да ти дам и капчица милост“.

Изглежда Сам, надяна маската на лицемерието и каза:

— Добре, ще се наложи да ти повярвам.

— Чарли, знаеш, че държа на думата си — излъга Сам.

— Да, знам — отвърна с лъжа Чарли. — Затова съм склонен да се заема със задачата... — „Пауза, брой до три, преди да му стовариш сатъра“. — Ако приемеш цената ми.

Очите на Сам се превърнаха в цепки.

— Цена ли? — изръмжа той. — Каква цена? Вече ти дадох двадесет милиона плюс главата на онзи нехранимайко зет ти на тепсия.

„Пипнах те! Сега вече си запечатан за поколенията“.

— Двадесетте милиона ти купиха правото да си говориш с мен. Що се отнася до бившия мъж на Карли, мисля, че се изразих достатъчно ясно — „предплата“, „опция“. Ако искаш да се възползваш от опцията си, ще трябва да си платиш.

— Мечтай си.

— Приятно ми беше да се видим пак, Сам. Всъщност не, излъгах те. — Чарли се изправи. — Ще те изпратя до вратата.

„Хайде — помисли си. — Хвани се на блъфа ми“.

— Сядай — прошепна Сам. — Забрави ли с кого си имаш работа?

— Не съм забравил и за секунда — отвърна Чарли и добави мислено: „Разбирай го както искаш“.

— Тогава стига си си играл, а сядай да довършим преговорите. Ако не го направиш, ще...

— Какво ще? — отвърна Чарли с глух студен тон, лишен от гняв, лишен от всякакви емоции. — Какво можеш да ми направиш, Сам? Какво още не си ми направил? — Прошепна го с глас остър като косата на Смъртта. — Ще ме измамиш да убия още един невинен човек? Ще ме пратиш в затвора? Ще очерниш доброто ми име? Ще ме уволниш след повече от тридесет години вярна служба? Ще ме лишиш от пенсия? Ще ми попречиш да стоя до смъртния одър на жена ми?

Хайде, гадино такава, кажи какво по-лошо от това можеш да ми причиниш?

Неподправената омраза е диамант — бляскав и кристалночист. Чарли хвърли всичките си диаманти срещу пресметливата физиономия на Сам и си помисли, че е изпълнил поне тази задача.

Сам имаше три опции: да лъже, да мълчи или да каже истината. Трябваше просто да избере нещо.

От дългите си години в политиката знаеше, че лъжите са опасно нещо. Ако прокурорът надуши несъответствие в думите ти, ще те погне като доберман. Принципно мълчанието е по-правилен избор. Позови се на националната сигурност, на служебна тайна или, ако нещата се заплетат прекалено, на Петата поправка и може да вбесиш разследващия, но ще оцелееш. Сам постоянно прибягваше към тази тактика и знаеше, че върши работа.

Не и сега обаче. Този път трябваше да си каже всичко. Чарли беше като буреносен облак, като гръмотевична буря, електричеството просто се чуваше в стаята. Преди време даже бе прибягвал към физическа саморазправа. Носеха се слухове за строшени ръце. Мълниите в очите на гадното копеле смразиха кръвта на Сам.

Въпреки това той тайничко се зарадва на факта, че Чарли показва истинските си чувства — характерен белег на неопитен преговарящ.

„Аз знам слабостите си, Чарли, а ти?“ Да, колкото и да му беше мъчно, Сам знаеше, че има слаби места. Най-лошото — ужасно избухлив нрав. Когато изгубеше контрол, губеше и върнатата си преценка за нещата. Тогава неизбежно идват грешките — големи, неприятни, от онези, които могат да сложат край на политическата ти кариера. „Да, това е моята слабост, Чарли. Хайде сега да поговорим за теб. Къде ти е слабото място, приятелче?“ Лесен въпрос — самоувереност. Чарли бе най-самоувереното копеле на света. И причината не бе арогантност или гордост. Не, причината бе... думата загорча в устата му... смелост — смелост и неизменната ѝ спътница, честта.

Ако в бронята на Чарли имаше процеп, то той беше в сигурността му, че ангелите са на негова страна, и в склонността му да се държи така, сякаш Бог е винаги с него.

Но бъркаше. Годината и половина в затвора го доказваше. Да не говорим за другите епизоди от миналото му, осеяни с погребани в

нищото трупове, без надгробни камъни, на които да пише: „Тук лежи поредната жертва на галантния, макар и упорит като магаре Чарлз Маккензи“.

„В повечето случаи е прав. Няма проблем. Мисли си, че винаги е прав. Голям проблем. Е, какъв е най-добрият начин да се пазариш с такъв грандоман?“

Очевидният отговор бе: накарай го да си мисли, че е прав. Но да не изглежда лесно. Нека го заболи така, сякаш му вадят зъб. Превърни го в негова лична победа. Единственият начин да спечели беше да накара този убеден в собствената си справедливост глупак да си мисли, че той е изгубил.

„Е — помисли си Сам, — да започваме пазарлъка“.

Отпусна примирено рамене и сведе очи, сякаш не смееше да срещне погледа на Чарли.

— Предполагам, че няма смисъл да казвам, че съжалявам.

— Дяволски си прав — изръмжа Чарли.

Изглежда, бе настъпил моментът да млъкне засрамено. Чарли сигурно го очакваше и Сам с удоволствие му даде каквото иска. Подъвка устни известно време, преди да промълви с явна неохота:

— Мисля, че се сещам за какво става дума. Цялата работа е, за да получиш реабилитация от президента, нали?

— Като за начало, да! — тросна се Чарли, стискаше здраво юмруци. — После искам извинение.

Сам въздъхна, сякаш е понесъл цялото бреме на света на раменете си.

— Президентите не се извиняват. Извиненията свалят рейтинга.

— След което побърза да добави със замечтан глас: — С изключение на Бил Клинтън, разбира се.

— Няма нужда да е публично, Сам. Дори и няколко неофициални думи от Белия дом ще ме накарат да се почувствам...

„Виж, ти! — изкрещя мислено Сам. — Ето, че започваме да се пазарим“.

— О, Чарли! — Той поклати глава с престорено съжаление. — Всички знаят официалната версия. Алкохол и наркотици. Гласоподавателите харесват версията, вярват ѝ, следователно това е официалната версия. Искаш ли един съвет? Забрави за тази работа. Просто ѝ обърни гръб и продължавай напред.

Чарли сякаш не го чу. Погледна си часовника, после хвърли око към библиотеката. „Нещо се притеснява за времето. Защо, по дяволите?“, запита се Сам.

— Познаваш ме добре и знаеш, че никога не обръщам гръб на миналото.

— Да, опасявам се, че е така. — Вдигна двойната си гуша към тавана и надяна маска на пресметната колебливост. — В такъв случай — прошепна — няма да приемеш никакво друго разрешение.

— Да, няма! — избумтя Чарли като гласа господен в деня на Страшния съд.

Сам се наслади на момента и изигра най-силната си карта.

— Щом искаш реабилитация, добре. Ще я получиш. Гарантирам ти!

Чарли премигна объркано. Сам бе на седмото небе. Беше открил слабото място на противника си и можеше да го промуши с меч.

— Но има условия. Да, има определени условия. Ще трябва да направиш компромис.

— Не съм по компромисите.

„Това е самата истина“, каза си Сам.

— Съжалявам, Чарли, но не съм дошъл тук да се пазарим. — „Разбира се, че съм дошъл да се пазарим“. — Първото и последното ми предложение са едно и също нещо. Няма какво повече да си говорим. Или приемаш, или не. Ясен ли съм?

— Кажете си думичките. Ще те изслушам. Не мога да обеща нищо повече.

Сам изду бузи и изпуфтя, сякаш неохотно приема неизбежната съдба. После направи онова, което правеше само в безизходни ситуации. Удари противника си под кръста с истината:

— Президентът не иска да те реабилитира, защото е убеден, че си виновен. Според него цялата каша с Халид Хасан е точно онова, което му казаха съветниците: непокорен агент, действал на своя глава. — Изчака думите му да попият. Стана за секунди. — По дяволите, Чарли, какво мога да кажа? Президентът не знаеше за заповедите, които ти дадох. Когато разбра, просто побесня. Така че... ужасно съжалявам... Когато казах, че Белият дом ще подкрепи всяка твоя стъпка... — Остави гласа си да затрепери и да заглъхне.

— Излъгал си?

В тези две думи забиха барабаните на войната и се чу застрашителното маршируване на цял легион.

— Ъ-ъ-ъ, не! — Опитът от всички години, прекарани в неискреност, се събра в тези две думи. Никой актьор не би могъл да прозвучи по-искрено засрамен. — Не точно. По-скоро сгафих. Виж... Божичко, как мразя тези неща... шефът каза нещо, а аз не го разбрах правилно.

— „Кой ще ме избави от този размирнен поп?“^[4] Това ли се случи, Сам?

Чарли май му повярва. Сам въздъхна с облекчение.

— Ще ми се да беше така. Работата е, че бях пийнал малко... — три големи, но сега нямаше нужда да го споменава — и просто го разбрах погрешно. Признавам, че се издъних. Надявам се, че ще го приемеш и ако не можеш да ми простиш, поне ще ме разбереш. Никой не е съвършен и...

— Лежал съм в затвора, защото не си разбрал какво иска да каже президентът? — изсъска Чарли зловещо.

„Кажки истината. Истината е единственото, което ще го убеди, че е прав“.

— Отиде в затвора, за да ме покриеш. Ако смяташ, че заслужавам да ме убиеш за това — давай. — Мамка му! Това лудо копеле го вземаше напълно на сериозно. Сам повиши тон и заговори малко по-бързо: — Но мога да ти обещаая реабилитация, Чарли. По дяволите, ще ти възстановя дори пенсията.

— Нали каза, че президентът не...

— Точно така. Затова ще го направя аз. — Чарли го изглежда подозрително, с присвити очи. Сам мразеше този поглед. — Работата е там, че... Чарли, моля те, не забравяй, че казаното тук трябва да си остане само между нас... работата е там, че сърцето на вицето е зле. Едва преживя предизборната кампания. Докторите казват, че ако не намали темпото, му остава не повече от година. Така че... — „Поеми си дълбоко дъх и го накарай да си мисли, че ти е изключително трудно да говориш“. — През есента, след лятната ваканция на конгреса, ще подаде оставка. Президентът възнамерява да ме назначи на негово място.

Чарли не гъкна. Сам очакваше все пак някаква реакция. Най-малкото трябваше да му се присмее.

— Е, Чарли, какво мислиш за това?

— Мисля, че вицепрезидентите нямат право да реабилитират.

— Но президентите имат. Мандатът на шефа изтича след три години. Кой според теб ще е логичният избор на партията за нов кандидат? Правилно, вицепрезидентът. С други думи — аз. В момента, в който ме изберат, получаващ реабилитация. Кълна се в гроба на...

— Глупости — прекъсна го Чарли. — Хората не те познават. Никога не си заемал изборна длъжност. Нямах нужната организация. Няма кой да финансира кампанията ти. Прекалено си дебел, по дяволите!

Сам го дари с бляскава усмивка.

— Три години като вицепрезидент. За това време могат да станат много неща.

— Не достатъчно. Има поне дузина гладни сенатори, които чакат с нетърпение първичните избори, и всеки от тях е по-добре с финансите от теб. За да спечелиш на първичните, трябва някъде около шестдесет-седемдесет милиона, нали така? А за да те изберат за президент, вече трябва наистина големи пари. Поправи ме, ако бъркам, но шефът ти май изхарчи към триста милиона, за да седне на стола в Овалния кабинет.

— Аз мога да изхарча повече. — „Ха! Ако можеш само да си видиш физиономията“. — Имам приятели, приятели, за които дори не знаеш. Става въпрос за голяма сила и големи пари, достатъчно, за да прегазят всички останали кандидати. Въобще не се и съмнявай кой ще е следващият президент. — Сам оголи зъби. — Всеки, който се изпречи на пътя ми, ще бъде размазан!

Сам се надигна от стола.

— Сядай! — сопна се Чарли.

Някъде в съзнанието на Сам запищя едва доловима аларма.

— Сам, или ще довършим разговора си сега, или никога.

Какво ли беше намислил старият динозавър? Със сигурност не можеше да е сложил бръмбари в стаята. Агентите от АНС разполагаха с оборудване, способно да улови и най-модерните подслушвателни устройства. „Придава си важност — успокои се Сам. — Чарли си е Чарли — бие се по гърдите като мъжка горила“.

Сам реши да се подчини на разпорежданията на човека, който (макар и да не го знаеше) губеше преговорите. Отпусна се в креслото.

Разпери ръце в добре отрепетиран жест, предназначен да внуши искреност, и заговори поверително, като на приятел:

— Виж, президентът ме подкрепя напълно. Знаеше, че вицепрезидентът е болен, още преди началото на кампанията по преизбирането. Преди две години извика при себе си трима души — мен, един конгресмен от Калифорния и държавния секретар. Обясни какво е състоянието на вицепрезидента и даде на всеки от нас по две задачи. На мен се паднаха „Вихрушка“ и дипломатическите връзки с Китай...

— Най-продажните копелета, които познавам. Като изключим нашите хора.

— Да, но сега кълват от шепичката ми. Никога не сме били в по-добри взаимоотношения.

Сам спря. Хвалбата с китайците бе грешка. Чарли беше последният човек, който трябваше да знае за дипломатическите му игрички.

— Давай по същество, Сам. Нямам кой знае колко време.

Погледът на Чарли отново се стрелна към библиотеката. Защо, по дяволите, непрекъснато гледаше към нея? Там нямаше нищо, освен опърпани книги, фотоапарат, камера и някакви тъпи сувенири.

— Китай и „Вихрушка“ са мои отрочета. Ако ги гледам добре, ще заема мястото на вицепрезидента, когато той се оттегли. Изпълних задачата си. Наесен ще стана вицепрезидент на Съединените щати.

— Само дето „Вихрушка“ я няма — независимо дали е изгубена, открадната или изчезнала.

— Да, но ти ще се погрижиш нещата да се променят. В противен случай съм свършен. — „Честност, честност и пак честност. Кой казва, че честността не е най-добрата политика? Поне понякога“. — Ако се проваля, няма да стана президент. Ако не стана президент...

— Мен няма да ме реабилитират.

— Но ти няма да допуснеш това. — Сам се чувстваше добре. Чувстваше се прекрасно. Чувстваше се така, както се чувстваше винаги, когато сключваше успешна сделка. — Намери оная руска кучка, намери „Вихрушка“ и името ти ще бъде изчистено.

— Единственото, което ще изчисти името ми, е признанието, че Халид Хасан е твоя грешка.

— Никога няма да го получиш.

„Откажи се, Чарли. Преговорите свършиха“.

— Но е така, нали?

— Разбира се, че е така. Вече ти го казах, не помниш ли?

Чарли се усмихна блажено. Сам се зачуди защо ли.

— Сам, при нормални обстоятелства не бих останал и за секунда с гръб към теб. Сега обаче обстоятелствата не са нормални. Ще приема предложението ти.

И му протегна ръка. Сам се изправи и я стисна.

„Сключихме сделка, глупако“.

Чарли изпрати съветника по националната сигурност, разочарован, че не е успял да предизвика изпепеляващия му гняв. Докато слизаха по стъпалата на верандата, Сам каза:

— Веднага щом излетя, ще поръчам оборудването, което поиска. След два часа на моравата ти ще кацне хеликоптер. „Делта“ на Управлението...

— Предпочитам „Гълфстрийм“. По-точно GV.

— Желанията ти са заповеди за мен. Ще те чака в базата „Болинг“. Напълно оборудван с радиопредавател, сателитна връзка, интернет достъп, въобще с всички електронни джаджи. Не се притеснявай за сигурността на връзката.

— Ти така или иначе ще ме подслушваш, нали?

— Точно така. Освен това временно получавах стария си чин и подновяваме допуските ти. Имаш право на пълен достъп до библиотеката на Управлението. Даваме ти и четири нови-новенички кредитни карти, по една от всяка марка. Двадесет хиляди джобни пари.

Чарли погледна през рамо. Джейсън и Моли бяха залепили носове на стъклото. Карли стоеше на входната врата с ръце на кръста.

— Всички в двадесет и петдесетдоларови банкноти. Ще ги маркирате, нали?

— Разбира се. Ако ти хрумне да побегнеш, искам да знам къде си отишъл.

— Ще ти се.

Сам повдигна рамене и продължи да чете прилежно съставения списък на Чарли:

— Карабина „Щаер“ с оптичен мерник „Трайджи-кон“... каквото и да означава това... и два пистолета, от онези, които използват ФБР,

четирийсети калибър. Това е всичко, което си поискал. Някакви други желаниа?

Морският пехотинец, който управляваше хеликоптера на Сам, вече бе запалил двигателя. Перките на машината бавно се въртяха високо над главите им. И Чарли, и Сам обаче не успяха да потиснат инстинкта си и се наведоха.

— Бащата.

— Моля? Какъв баща?

— Бащата на момичето. Руският военен. Искам пълното му досие. Сканирайте го и ми го пуснете, когато се кача в гълфстрийма.

— Вече го гледаха. Няма нищо интересно.

— Нищо, прати ми го все пак.

— Ти командваш парада, Чарли. Искай и ще ти се даде.

Сам се заклатушка към стълбичката на хеликоптера. Не му подаде ръка за довиждане.

— Още нещо, Сам. Искам да ми обещаеш, че няма да намесваш други хора в тази работа.

— Разбира се, че няма, Чарли.

— Никакви наемници, нищо.

— Имаш честната ми дума.

Лъжата просто крещеше от очите му. Чарли четеше в тях като отворена книга. „Самюъл, какво гадно продажно копеленце си само!“ Отстъпи назад и помаха приятелски на издигация се хеликоптер. Жестът не му струваше нищо, пък и Сам щеше да се почувства по-добре.

Но не чак толкова добре, колкото се чувстваше Чарли в момента. И всичко благодарение на една остаряла и простишка видеокамера, която агентите на АНС не си бяха направили труда да проверят. Сега тя грижливо пазеше пълните самопризнания на Сам.

---

[1] Часова зона в САЩ, която се намира шест часа преди Гринуич. — Б.пр. ↑

[2] Улица близо до площад „Пикадили“, известна с шивашките си и обуцарски ателиета за мъжка мода по поръчка. — Б.пр. ↑

[3] Фарадеевата клетка е затворено пространство от проводим материал, с помощта на който се — блокират външните електрически

полета. Носи името на физика Майкъл Фарадей, който го конструира през 1836 и обяснява принципа на действието му. — Б.пр. ↑

[4] Думи произнесени от английския крал Хенри II по адрес на Томас Бекет (1118–1170), по онова време Кентърбърийски архиепископ. Според някои точно тези думи са повода Томас Бекет да бъде убит в Кентърбърийската катедрала от приближени на краля. — Б.пр. ↑

3. ПОЯВЯВА СЕ Г-Н ШМИТ

Вторник, 21 юли

09:30 Централно време

Ирина го разгада. Само за секунди направи разказа си по картинка и разбра какъв човек стои насреща ѝ.

В Института я бяха обучили добре: гарнираха обучението със стари американски филми. Холивуд знаеше най-добре как да представи образа на публиката чрез външен вид, жестове и мимики. Стойката, интонацията и изражението превръщат сервилния иконом от „Остатъкът на деня“ в Ханибал Лектър, канибала епикуреец. Палава танцьорка на канкан от „Мулен Руж“ си слага пудра и сухарско облекло и се превъплъщава в една от най-невротичните писателки на нашето време.

„Животът е сцена, а хората актьори...“ Кой в такъв случай е актьорът, хванал я да бърника по колата му?

Каубой от миманса. Никога не играе главна роля, но винаги е от добрите. Прилича на Слим Пикънс, Уорд Бонд, Бен Джонсън. Беше гледала подобни герои в много американски филми, прожектирани в тъмната им класна стая.

Здрав, мускулест, макар и с леко коремче, мъжът безуспешно се опитваше да прикрие накуцването си. Около очите му се виждаше цяла плетеница бръчици — сигурен знак, че работи на открито. Кожата му обаче беше бледа — значи не беше излизал на слънце от месеци.

Дрехите му бяха лесни за разгадаване — евтини и чистички, купени наскоро, вероятно от разпродажба. Нови панталони в цвят каки, вероятно взети заради нарасналата талия. Бяла тениска, върху която още личеше как е лежала сгъната на рафта — навлечена без гладене. Каубойските му ботуши обаче бяха шити, а не лепени, вероятно правени по поръчка. И още нещо скъпо — масивна сребърна катарамата, украсена с тюркоази и лаписи. Около камъните беше написано нещо, но тя не успя да прочете какво. Дали катарамата не бе някаква награда, от състезание, да речем?

Нямаше брачна халка. Гледаше я с гордостта на мъж, свикнал с женското внимание.

Явно беше спортист, не можеше да е другояче. „Счупил е крак на състезание и няколко месеца е лежал на легло. В какъвто и спорт да се е състезавал, най-вероятно родео, травмата е била толкова жестока, че вече е немислимо да продължи. Лечението е било дълго и скъпо. Останал е с малко пари и без работа. Носи нови панталони и тениска, защото старите дрехи вече не му стават, а може би и защото са били не по-малко екстравагантни от ботушите, или защото тази сутрин е искал да направи добро впечатление. Ходил е на интервю за работа в магазина“.

Видя възможността и се вкопчи в нея.

— Ей, госпожице, на вас говоря.

Ирина говореше перфектен английски. Липсата на акцент издаваше, че е чужденка, макар и никой да не бе в състояние да разбере точно откъде идва. Ако завеляше думите, щеше да успее да прикрие дори липсата на акцент.

— Не е твоят пикап. Мой си е. Да'н мислиш, че не си знам пикапа?

— Госпожице, казвам ви, че колата не е ваша.

Твърдите нотки в гласа му поомекнаха и той дори заговори донякъде любезно. Доловимата разлика в тона подсказва слабост и я насочи как да се възползва от нея.

Ирина отметна глава, остави косата си да падне върху лицето ѝ и му хвърли закачлив поглед.

— Мойта е. Ей ми ги и ключовете... опаааа. — Дамската чанта тупна на земята и съдържанието ѝ се разсипа. Мъжът погледна надолу. Ирина мушна шперца в джоба си. — Ооофф, видя ли се'а к'во стана.

Клекна. В топлите кафяви очи на мъжа блесна кавалерство. Той клекна до нея и почна да помага с прибирането на разсипаните вещи — портмоне, пила за нокти, четка за коса и кутийка тампони, подаде ѝ ги с леко неудобство.

— Виж. Виж се'а. Ключовете. Мойте ключове от пикапа. Нал' ти казах.

— Госпожице, моите уважения, но това не са ключове от додж. Ето, тук пише „Форд“.

Каза го спокойно и вежливо — каубой и джентълмен, винаги любезен с дамите.

Тя вдигна ключовете пред носа си, присви едното си око и се опита да фокусира другото върху тях, но без успех.

— Уффф, май си прав. — Изправи се и мъжът последва примера ѝ. — Днеска зех на сестра ми колата. Уффф, съжаля'ам. — И залитна напред и уви ръце около врата му. — Исфинявай! — Изправи се несръчно и позволи на гърдите си да се отъркат в тялото му. — Нещо се обърках. Снощи купонявахме. Само келнерките. Шефът напра'о ще откачи, като види колко сме изпоркали. Опаааа. Май пак ще си търся работа на борсата.

Мъжът се усмихна.

— Явно е било голям купон.

— Пихме, докато не свърши всиичкото пиене. И после си тръгнахме. Сега и аз да си намеря колата и да си ходя — Ирина се насили и успя да се оригне. — Опаааа!

Той реагира на глуповатото ѝ държание точно както се очакваше:

— Според мен не сте в състояние да карате. А и полицаите въобще не са снизходителни към пияни шофьори.

— А, хич не ми пука. Само им давам телефона и забра'ат за глоби. Пък и да ти кажа, ня'ам нищо против да излизам с истински мъже — ей такиз кат' теб, с големи мускули.

И му пусна пиянско-съблазнителна усмивка. Той като че ли затърси подходящия отговор, макар че явно мислите му вървяха в правилната посока.

— Колата ми, тъй де, на сестра ми колата... уффф... де ли се е дянала? Тя е един такъв голям форд, ван. Качвам се, подкарвам към магистралата и като стъпя там — няма проблеми.

— Ако питате мен, не бива.

Ирина се подсмихна вътрешно. Физиономията му показваше, че е налал вдицата.

— Дан'би да имаш друга идея? Кажй де? Ша ме откараш вкъщи ли? Ста'а. Добре го измисли.

Отново се облегна на него и забеляза, че бузите му са се зачервили. След секунда-две щеше да е неин.

Той присви устни.

— Всъщност мога. Проблемът е, че ако те закарам с колата ти до вас, после трябва да си викна такси, за да се върна. Точно сега разходите ще ми дойдат в повече.

Ирина го изгледа. Изгледа го с онзи поглед.

— Не бе. Имах предвид твойто вкъщи, не мойто.

След половин час Мич Конрой, който наистина се оказа бивш участник в родео, спря пикапа си на препълнен с коли паркинг. В багажника, под парче стар брезент, лежеше откънатата тайна. „Изненада е — осведоми Ирина новия си познат, докато местеха кутията от форда. — Не гледай, щот’ ша я развалиш“.

Кварталът бе неугледен — варосани къщи, изсъхнали морави, задрямали в сенките кучета. Местиш се тук, когато животът ти раздаде лоши карти; оставаш, ако си зложил всичко на губещата ръка. Последна спирка — оттук автобусът е за депо.

Мич отключи страничната врата и каза:

— Ще прощаваш за бъркотията. Не си падам по домакинстването. Пък и откакто се магнах от предишната къща, нещата хич не са цветущи.

— Ня’а проблеми.

Разбира се, че имаше. Ръждясалата мивка преливаше от мръсни чинии. Кухненската маса бе декорирана с картонени опаковки от пица за вкъщи. Малката всекидневна, изглежда, не бе чистена, откакто са се изнесли предишните собственици — според Мич преди около месец. Личните му вещи още седяха в кашони, виждаха се единствено няколко трофея от родео.

— Спалнята е ей там. Ако... зъз... искаш да се поосвежиш, банята е зад онази врата.

Ирина кимна толкова енергично, че косата падна върху лицето ѝ. Още преди да тръгнат от магазина, му каза, че трябва да иде до някоя аптека. „Женски работи, нали се сещаш. Ще ми трябват, като идем у вас“. Мич спря пред аптеката с изражение на човек, който си няма понятие от „женски работи“ и не съжалява за това. Ирина влезе вътре и се върна с кафяв хартиен плик, сега го стискаше в ръка.

Банята напълно оправда очакванията ѝ — малко по-голяма от килер, с емайлирана душ-кабина, тоалетна чиния, видяла и по-добри

времена, и мивка, която направо си плачеше за търкане. На стъклена поличка над мивката се мъдреха самообръсначка, пяна за бръснене, гел, четка и паста за зъби.

Използва тоалетната по предназначение и въздъхна дълбоко. Пожела си онова, което предстои, да не е по-трудно от вече стореното.

Мич изглеждаше свестен, всъщност дори почтен човек. Засега се държеше любезно и мило. Сухото му чувство за хумор и заобиколният начин, по който се изразяваше, ѝ допадаха. Успя дори да спечели съчувствието ѝ с бедите, стоварили се на главата му след счупения крак. При други обстоятелства...

Други обстоятелства обаче нямаше. Единственото положение бе сегашното. Ирина искрено съжали за болката, която трябваше да причини, но нямаше избор.

Наистина нямаше. Беше дала обет. Щеше да го изпълни единствено ако занесеше диска и кафявия сандък у дома. Преди година се закле на библията на майка си: „Обещавам пред себе си и пред Бог да го надмина. Ще го надмина и ще го накарам да ми отдаде чест. Ще го накарам да застане мирно пред мен и да ми козирува!“

Щеше да изпълни обещанието. Нямаше сила на света, която да я спре.

Огледа се в огледалото. Отсреща не бе Ирина Колоденкова. Чие беше това безпощадно лице? Къде бе виждала тези строги очи и това студено изражение? Възможно ли беше да е на деспотичния капитан от руския флот?... Наплиска лицето си.

После влезе в спалнята и възкликна весело:

— Опала!

Издаде хълбок вляво и вдигна ръка над главата си в превзета и предизвикателна манекенска поза.

Видът на спалнята — спартанска, очевидно обитавана от мъж — я сепна и за един кратък миг я пренесе от неугледното тексаско бунгало в безрадостната стая от детството ѝ. Тя затвори очи и преглътна мъчително.

Мич седеше на леглото. Бе свалил единствено ботушите си.

— Леле-мале. Ама ти наистина си много готина.

Ирина потръпна и пристъпи напред с неохотата на актьор, наказан да играе насила в тъпо представление.

— Ооо... — Строполи се на леглото, готова да изиграе ролята, която не искаше да играе. — Много си сладък. Обзалагам се, че и целувките ти са сладки.

Знаеше, че думите ѝ звучат пресилено и кухо.

Мич обаче очевидно не долови неискреността ѝ.

— Има само един начин да проверим.

Ирина се опита да мърка като котка и се заборичка с катарамата на колана си.

— Чакай... чакай да смъкна тези парцали. Божичко, Мич, тук е страшно горещо. Нямах ли си климатик?

— Имам, ама за нищо не става.

— Включи го, моля ти се! И ела да се включиш в мен.

Сега сигурно очакваше да се изкикоти. Ирина положи всички усилия да оправдае очакванията му.

Мич отиде до прозореца и щракна копчето на някаква антика, която минаваше за климатик. Ирина разкопча колана и копчето на дънките си.

— О, мамка му, ципът заяде! — каза и додаде глезено: — Нали знаеш как се разкопчават ципове, Мич? А?

— Мисля, че знам.

Той се усмихна широко. Приблужи се до нея и започна да се навежда. Беше точно там, където трябва, в позата, в която Ирина го искаше. Замахна да го изрита в слабините.

Въпреки лошото счупване и тлъстините около корема обаче Мич си бе останал атлет. Лошото падане от кон му бе коствало кариерата, но не и рефлексите. Той се извъртя вдясно, отстъпи назад и с лекота избегна удара. Ритникът на Ирина увисна във въздуха.

— Мамка му — въздъхна той, но за нейна изненада не я изгледа гневно. — Очаквах нещо подобно, но искрено се надявах да бъркам.

Ирина отново метна кичур коса пред очите си и се опита да го изгледа дяволито.

— Само си правя майтап.

— А, не. И няма нужда да се преструваш на пияна. Бездруго не ти повярвах още на паркинга.

— Не съм пияна. Само съм малко замаяна — отвърна тя и отвори широко сините си очи. Без успех.

Мич сложи ръце на кръста си и я изгледа с искрено съжаление.

— Още като усетих дъха ти на паркинга, се усъмних. Не миришеш като човек, който е пил цяла нощ.

— Заради гаргарата. Правя си гаргара след всяка свирка. Снощи ми се наложи цели шест пъти.

Той се подсмихна тъжно.

— Хубав номер, но пред мен няма да мине.

Ирина не каза нищо, макар че в главата ѝ препускаше цяла орда мисли. Нямахше как да го надвие със сила. Макар да бе достатъчно силна, той беше по-здрав. Колкото и да беше пъргава — той се справяше по-добре. Единственото ѝ предимство бе затъкнато в дънките, отзад на кръста. Не беше сигурна обаче дали ще има сили да натисне спусъка, ако се наложи.

Мич не изръмжа, нито се намръщи. Просто изглеждаше тъжен.

— Защо не ми кажеш какво става? Преди да съм повикал полиция? Ако наистина имаш обяснение и то не е поредната лъжа, сега е времето да ми го кажеш.

— Аз съм руска шпионка — отвърна сухо Ирина. — Работя за ФСС — Федералната служба за сигурност — новото име на КГБ.

— Да бе — отбеляза разочаровано Мич.

— Истинското ми име е Ирина Колоденкова и съм...

Телефонът беше върху скрина за дрехи. Мич отстъпи назад и протегна ръка към него. Ирина измъкна пистолета и го хвана с две ръце.

— Стой!

Мич спря.

— Виж, скъпа, както и да се казваш, нямам нищо ценно за крадене. Което пък ме кара да се питам защо въобще си ме избрала за игричките си.

— Свали си панталона.

— Виж това вече няма да го направя.

Ирина натисна спусъка. Телефонът се пръсна.

Мич каза единственото, което можеше да каже при това положение:

— Добре де.

„Това май е всичко за днес, мила, освен че те обичам и ми липсваш“. Чарли винаги завършваше ежедневните си писма до единствената жена в живота си по един и същ начин. „Ще ми се да имах адреса ти, скъпа, ще ми се да знам в коя поща да го пусна, за да го получиш. Не знам обаче нищо, така че ще ти пратя само онова, което мога — целувки.

Обичаме те — Чарли, Карли, Джейсън и Моли“.

Изпрати писмото до мъртвата си съпруга по единствения известен му начин — изтри го.

Изгаси компютъра и в същия миг телефонът иззвъня. Чарли взе слушалката от гнездото ѝ в подлакътника на самолетната седалка.

— Кажи, Сам?

Притисна слушалката до ухото си и се загледа през люка на гълфстрийма. Двумоторният самолет се носеше над Тексас — скучен хълмист пейзаж, любим единствено на местните. Чарли прецени, че пилотът скоро ще започне спускане.

— Откъде знаеш, че съм аз?

Чарли изгледа замечтано диктофона си. Нямаше начин да го доближи до слушалката и да запише думите на Сам. Самолетът бе предназначен за важни особи и бордовите телефони разполагаха с подслушвателни устройства. В момента, в който доближеше дигитално устройство на по-малко от десет сантиметра от слушалката, Сам със сигурност щеше да чуе предупредителни сигнали в своя телефон.

— Че кой друг ще ми звъни на борда на правителствен самолет, пратен да изпълнява секретна задача?

— Прав си — отвърна раздражено Сам и раздражението му погали ушите на Чарли.

— Добре, Сами, казвай какво искаш?

Самолетът имаше тринайсет разкошни кожени седалки, дванайсет, от които — празни. Чарли се изтегна доволно и изпружи дългите си крака на мокета.

— Мислех си, че е добре да знаеш, че в крайна сметка посветих Клод в операцията.

Думите на Сам прозвучаха колебливо — думи на човек, който неохотно признава нещо, което е обещал да не прави.

Чарли вдигна чашата с лимонада от ореховата масичка пред себе си. Стипчива и прясно приготвена: за пасажерите на правителствения самолет — само най-доброто.

— Чудесно решение. Управлението не е онова, което беше, но все пак разполага с няколко компетентни хора. Клод, разбира се, е продажно копеле, но ще съумее да повери работата на правилните момчета — каза Чарли и продължи наум: „Само преди два часа, копеле лъжливо, ми се закле, че «Вихрушка» е толкова голяма тайна, че дори и директорът на Централното разузнаване не трябва да я знае. Сега обаче явно си размислил. Я ми кажи, Сам, в колко дълбоки лайна си нагазил всъщност?“

— Радвам се, че си съгласен с решението ми. Работата е там обаче, че Клод иска да отменя заповедите ти.

Чарли присви очи. „Какво да правя сега, по дяволите? Ами както винаги — да блъфирам“.

— Прекрасно. Ще кажа на пилота да обръща.

— Не! — възкликна Сам. — Друго имах предвид. Искях да кажа, че, ъ-ъ-ъ, Клод иска да заловиш Колоденкова жива.

„Чудех се колко точно време ще ви трябва, малоумници, докато се сетите за това“.

— Прав е. От доста време вече се разхожда на свобода, така че може и да се е свързала с нейните хора. Ако не я разпитаме, няма как да разберем дали вече не си е изпяла песента за твоята „Вихрушка“.

— Същото каза и Клод. Това, което искаме... това, което трябва да направиш, е да не...

— Ще ти я докарам жива. Бездруго си мислех да го направя от самото начало.

— О?

„Да не би да долавям учудване в думите ти, Сам? Сега ли ти хрумва, че може и да не изпълня заповедите ти дословно?“

Сам понижи тон:

— Според Клод трябва да изчакаме до петък по обяд. Ако не успееш да я върнеш дотогава, има голяма вероятност „Вихрушка“ вече да е в нечии други ръце. Така че — петък по обяд. След това... вече знаеш.

— Стрелям на месо.

— Нещо такова. Имам предвид, че след петък по обяд вече няма да имаш изключителни права над проекта.

— Ако не мога да хвана новобранец от ФСС за четири дни, значи е време да ме избавят от мъките ми и да пратят трупа ми във фабриката за лепило.

— Нямам съмнение в това.

„Опааа, май сам си го изпросих“, каза си Чарли.

— Хайде да те оставя да... — продължи Сам.

— Чакай, чакай, не бързай толкова — отрязва го Чарли. — Тъкмо съм те хванал на телефона, искам да те питам разни неща.

Колебливият и предпазлив отговор на Сам дойде като музика за ушите му:

— Разбира се. Казвай.

— Ще започна с това, че ужасно се дразня, когато ме лъжат. От този момент не искам нищо друго, освен истината. В противен случай ще има последствия.

„Последствия. Хубава дума. Многозначителна. Плашеща“.

Сам тутакси стана хлъзгав.

— Обиждаш ме, Чарли. Мислиш ли, че ще те лъжа?

„Да, при всяка удача ти се възможност“.

— Вярно е, че премълчах някои факти.

„Много те бива да омаловажаваш“.

— Но това е продиктувано единствено от грижа за националните интереси.

„Готов съм да се обзаложа, че личните ти интереси са по-важни от националните“.

— Не виждам причина да ти казвам неща, които не са директно свързани със задачата ти.

„Абсолютно всеки гаф в историята на американските разузнавателни служби — включително проклетият Халид Хасан — е предизвикан от това, че някой тъп бюрократ е решил да спести информация на хората от предната линия“.

— С удоволствие ти казвам всичко, което мога, но разбери, че...

— Стига дрънка глупости, Сам. Твоите хора ми пратиха плановете на базата, откъдето е изчезнала „Вихрушка“. Трябвах ми само линийка и часовник, за да разбера, че Колоденкова и Гришин не

са имали време да ровичкат из тайните ви. Оградата е на петнадесет минути пеша от лабораторията. Като съпоставиш времето на първата експлозия с часа, в който е експлодирал вторият генератор, ще разбереш, че двамата са разполагали с не повече от десет минути, а най-вероятно само пет, за да претарашат лабораторията. Следиш ли ми мисълта, Сам? Разбираш ли накъде бия?

— Това не променя факта, че...

Чарли продължи да натиска:

— Разбира се, че го променя! Ти ми представи нещата така, че да си мисля: „Момичето знае нещо толкова важно, че трябва дай запушим устата“. Истината обаче, истината, Сам, е, че двете хлапета са нямали време за нищо друго, освен да се завъртят в лабораторията и да грабват каквото им попадне. Момичето може и да е задигнало нещо важно, но вероятността да знае с какво точно разполага, е едно на сто.

— За мен тази вероятност е прекалено голяма.

— Може би. Но тя не ти дава право да убиваш хора.

„Луд ли съм, Сам? Със сигурност си мислиш, че съм луд“.

— Това решение ще го взема аз.

„Да, но на куково лято“.

— Излъга ме, Сам. При това неведнъж. Втората лъжа е, че началникът на базата е трябвало да повика помощ по радиото.

— Не е лъжа, а самата истина. Не виждам какво...

— Плановете, Сам, плановете на базата. На тях се вижда всяка сграда, всеки път, всеки канал, всяка водопроводна тръба. Онова, което не се вижда обаче, са телефонни кабели, шушумиго такава. Няма нито телефонни стълбове, нито подземни кабели.

— Сигурно е пропуск.

— Баба ти е пропуск. Единствената причина, поради която на плановете няма кабели, е, че те просто не съществуват.

— Какво намекваш?

„Божичко, как мразя тези глупави игрички. Знаеш какво съм разбрал. Аз пък знам, че ти знаеш. Ти се сецаш, че знам. Въпреки това се инатиш като магаре на мост, нали?“

— Намеквам, че става въпрос за електромагнитно оръжие, това намеквам. Ако облъчиш противниковия самолет с електромагнитна радиация, електрониката му се разпада: уредите за управление,

системите за прихващане, бордовите компютри, дори устройството за катапултиране. Самолетът се превръща в летяща тухла.

— Май четеш много научна фантастика.

— Така ли? Тогава защо Пентагонът се хвали във „Форбс“, че танковете ни, въоръжени с електромагнитно оръжие, са в състояние да обезвреждат ракети, които летят към тях с триста метра в секунда? Стига, Сам, това оръжие е като мокър сън за генералите — лъчеви пушки, също както в „Стар Трек“, само дето са истински. Оръжието може да е адски опасно и адски тъпо, но със сигурност не е научна фантастика.

— И какво те кара да мислиш, че „Вихрушка“ има нещо общо с лъчевите оръжия?

Чарли въздъхна отегчено.

— Каза ми, че войниците от охраната на лабораторията не успели да повикат помощ цели четири часа, защото радиопредавателите отказали. Всеки среднестатистически идиот ще попита: „Че защо не са звъннали по телефона?“ Отговор: защото електромагнитната радиация топи кабели, усилватели и предаватели. Така че не ме обвинявай в разтръбяване на държавни тайни, Сам. Ти си този, който се изпусна.

Сам вкара в действие любимата си ругатня.

Чарли пресуши лимонадата. Униформеният стюард тутакси дотърча с кана в ръка и предложи да му налее отново.

— На теория лъчевите пушки са страхотни. В действителност — не стават за нищо. В момента, в който освободиш радиацията в пространството, тя се разпръсква на всички страни и поражява каквото намери по пътя си. Включително собствените ти самолети. Мисля си, че флотата го показва красноречиво, когато някакъв идиот се опита да действа с убийствени микровълни в Лонг Айланд. Резултатът бе четири свалени самолета, които се опитвали да излетят от „Джей Еф Кей“.

— Никой не може да го докаже.

— Да се обзаложим ли? — попита Чарли, като се опита да вложи в думите си цялото си притворство. За щастие успя.

— Стават грешки — измърмори Сам. — Освен това той спря, след като първите два самолета паднаха. Другите два не са наша грешка.

Чарли хвърли поглед към дигиталния брояч на записващото си устройство. Стетоскопът, закрепен бързешком към слушалката, почти скриваше екранчето. Имаше още достатъчно време, в случай че Сам решише да изтърси нови инкриминиращи самопризнания. Устройството бе достатъчно просто, за да не привлече вниманието на сложните машинки, с които Чичо Сам търси шпионска техника.

— Слушай, Чарли — подхвана отново Сам, вече наистина раздразнен. — Забрави лъчевите пушки. Забрави всичко, освен едно-единствено нещо — платих ти сума пари, за да свършиш съвсем проста работа: хвани Колоденкова и върни „Вихрушка“.

— Струва ми се, че това са две неща — отбеляза Чарли и добави мислено: „Е, сега вече те вбесих“.

— Много добре знаеш какво имам предвид — измърмори Сам.

Чарли се намуси. Рано или късно щеше да извади това тлъсто бюрокраатче от равновесие. Просто трябваше да се напъне още малко.

— Не съм много сигурен. В края на краищата си мислех, че знам какво имаш предвид, когато ми каза, че няма да ангажираш наемници. След като обаче изпратих няколко мейла от прекрасния самолет, който ми зае, се оказа друго. Източниците ми твърдят, че определени наемнически организации...

— Те просто са в готовност, Чарли. Погрижил съм се за подкрепления, за резервни варианти. Както вече казах, имаш време до петък на обяд. В случай, че дотогава не успееш да доставиш стоката... Е, вече знаеш, че имам и план Б.

Чарли изобщо не му повярва.

— Кой? Кого ползваш този път?

— Това няма никаква връзка със задачата ти.

— Не ми се струва така.

— Само ако не си изпълниш задачата.

— Чуй ме, Сам...

— Не, ти ме чуй — прекъсна го Сам с изтънял глас. Чарли се зачуди колко ли още му трябва, за да излезе от релси. Дали не можеше да му помогне с още едно побутване? — Има само едно... само две неща, които искам от теб. Проклетата рускиня и онова, което е откраднала. Не, нека са три неща. Третото е — да престанеш да ми лазиш по нервите.

Ако можеше да види пламъчетата в очите на Чарли, сигурно щеше да подскочи.

— Съжалявам, Сам, но ще се наложи да ти полазя по нервите още малко.

— Така ли?

— Седнал ли си удобно, Сами?

— Какви пък са тези глупости сега?

— Просто не ми се ще да паднеш и да се удариш. Всъщност ще ми се, но това е друга тема.

„Боже, какъв купон става само!“

— Давай по същество, приятелче. Казвай каквото ще казваш и ме остави на мира.

— Чутото няма да ти хареса.

— Хайде стига си се занасял!

— Добре. Стегни се.

Пронизителният тон изчезна. Сега вече Сам направо залая:

— Престани с глупашките си номера! Имам къде-къде по-важна работа от това да...

— Записах на видео всичко, което каза в кабинета ми тази сутрин. Дума по дума.

Дълго мълчание. Невярващо мълчание.

— Невъзможно. Хората от АНС претърсиха...

— От АНС не могат да намерят дори пишката на нудист. Повярвай ми, Сам, имам те на живо, и при това в цвят. Водеща новина. Централната емисия. Съветникът на президента по националната сигурност признава за участието си в аферата „Халид Хасан“!

Тишина. Едва чута дума:

— Изнудване!

— В никакъв случай — отрече Чарли. — Просто застрахователна полица. Преди да изляза от къщи, презаписах лентата на диск и качих записа в интернет. Скрих го на сигурно място, така че да не можеш да го намериш. Кодирал съм сайта и въобще не си прави труда да го декодираш. И сега, с огромно удоволствие, мога да те уведомя, че ако си мислиш да ми въртиш номера, записът ще стигне до всички осведомителни агенции по целия свят. Телевизии, радио, вестници, списания, всички ще го имат. Как мислиш, че ще се отрази това на амбициите ти за президентското кресло? А?

Сам знаеше отговора. Загубата на вицепрезидентското място щеше да е само първото от цяла поредица неприятни събития. Така че каза онова, което Чарли искаше да чуе:

— Първо ще те убия.

— Това е глупаво, Сам. Всъщност направо тъпо. Държа спирачката на мъртвеца.

— Какво означава пък това, по дяволите?

— Питай Клод. Дори човек като директора на Централното разузнаване, лице с въпиеща липса на оперативен опит, трябва да знае какво е спирачката на мъртвеца.

Щрак. Чарли се усмихна широко, прекъсна връзката и спря касетофончето, което вече бе препълнено с палавите изявления на Сам. Намесата на флота в свалянето на два граждански самолета, използването на наемници на американска територия и най-важно от всичко — смъртна заплаха към еманацията на смиреност, г-н Чарлз Маккензи. „Изнудване ли? Сам, смешник такъв, нямаш и хабер какво е изнудване!“

Сгъна стетоскопа и го прибра в чантата между краката си. Въздъхна блажено, отпусна се в седалката и затвори очи. Щеше да е щастлив, ако успее да разкърва физиономията на Сам. Още по-добре — да го тикне зад решетките до края на живота му. Но да го унижи публично...

— Извинете, господине, наред ли е всичко? — долетя гласът на стюарда иззад рамото му.

— Да — отвърна Чарли. — Защо си мислиш, че нещо не е наред?

— Ами, въвъ... как да кажа... бяхте малко... издавахте някакви странни звуци...

— Смеех се, момче. Просто се засмях.

Ирина дъвчеше устни. Кухнята на Мич приличаше на бойно поле. В хладилника се мъдреше единствено кутия пресечено мляко. Шкафовете също бяха пуси. Обитаваше ги самотна кутия корнфлейкс. На дъното имаше само няколко лъжици ядки, примесени с буболечки. Ирина бе гладна, но не чак толкова, за да яде такива гадости. Захвърли отвратено кутията.

Мич очевидно съществуваше единствено благодарение на заведенията за бързо хранене. Проблем. Можеше да рискува и да излезе от къщата за няколко минути, да рискува и да иде до заведенията за бързо хранене, които бе видяла по пътя дотук. Но в никакъв случай не можеше да рискува да я видят в черния пикап. Продавачката в „Тако Бел“, момчето зад тезгяха на „Пица Хът“ можеха да разпознаят колата. „Добър ден, госпожице. Приятелка сте на Мич ли? Гледам, че ви е дал пикапа, пък той го дава само на най-добрите си приятели“.

Нямаше смисъл да се залъгва — всички наоколо познаваха Мич и пикапа му. Останките по кухненската маса красноречиво говореха какъв редовен и уважаван клиент на заведенията за бързо хранене е.

Достатъчно беше да попадне на любопитен продавач, да не успее да отговори на някакъв въпрос и ето ти приятелче на Мич, което се е разтревожило достатъчно, за да намине покрай него или дори да се обади в полицията.

Не, прекалено рисковано бе да ходи за храна. Трябваше да издържи, докато не падне нощта, и отново да тръгне на път. На магистралата имаше колкото щещ ресторанти. Никой нямаше да ѝ обърне внимание, никой нямаше да заподозре, че кара краден пикап.

Гладна и изнервена, Ирина избута празните картонени опаковки от масата на пода. Едно малко зелено пакетче привлече вниманието ѝ. Вдигна го. Дъвки. И познай — останала бе само една.

Реши да я запази за по-късно — да има с какво да си залъже стомаха, като се събуди.

В края на краищата сънят е по-важен от храната. Будна бе вече от двадесет и четири часа и мускулите я боляха от напрежение. Само още няколко минути и щеше да легне да спи, спи, спи.

Попипа косата си. Почти беше изсъхнала. Беше ѝ отнело повече време от очакваното.

Беше я боядисала с купената от дрогерията боя и нямаше друг избор, освен да се опита да я подсуши максимално с хавлия и да остави другото на сухия въздух в Тексас. Човек като Мич нямаше сешоар, разбира се.

Излезе от кухнята, мина през хола и влезе в спалнята. Надникна в гардероба. Мич си кротуваше вътре — неподвижен, почти мумифициран от здравето тиксо, с което го бе овързала. Слава богу,

вече се бе умирил и не се опитваше да креци. Дребните удоволствия в живота... Не й се искаше да му запушва устата. Вече бе повърнал два пъти, както можеше да се очаква след удар в слънчевия сплит. Ирина знаеше, че ако му запуши устата, спокойно може да се задуши в собственото си повръщано.

Върна се в банята и се огледа в огледалото. Косата й се бе получила по-добре от очакваното. Златистият цвят бе заменен от блестящо кафяво, почти цвят на кестен, който й придаваше... по-американски вид. По-обикновен. Такъв, че да я смеси с тълпата.

После, като се събудеше, щеше да се погрижи за веждите си. Щеше да ги удебели с помощта на купения грим и да подчертае извивките им. Щеше да направи нещо и за устните. На полицата я чакаше бледо червило, с което да притъпи червения цвят, действащ възбуждащо на мъжете. Оставаше да реши проблема с ноктите. Беше купила ален лак, но не беше много сигурна, че ще го използва. Никога не бе лакирала ноктите си. В интерес на истината, за пръв път използваше грим. Баща й бе против.

Попипа косата си за последен път. Стори й се достатъчно суха. Дори и да не беше, тя вече едва държеше очите си отворени.

Изтегна се на леглото на Мич и намести глава на възглавницата. Климатикът бръмчеше някъде в далечината. Успокояващо. Ненатрапчиво. Звучеше по-успокояващо дори от тишина.

Не знаеше дали сънува, защото нямаше спомени от сънища. Сънят я поглъщаше напълно и Ирина забравяше всичко.

— Хей, Мич! Знам, че си вътре. Пикапът ти е в гаража.

„Какво?“

— Отваряй, братче. Нося ти нещо — обади се пак мъжкият глас.

Тя метна сънен и объркан поглед към будилника на нощното шкафче. Беше малко преди четири и половина следобед.

— Стига се мота, отваряй — продължи да упорства мъжкият глас.

Ирина — бе напълно облечена — скочи от леглото. Дръпна горното чекмедже на скрина в спалнята. Вътре имаше поне дузина боксерки. Тя смъкна синята си риза и грабна една жълта тениска.

— Мич, няма да си тръгна, преди да си покажеш грозната физиономия — пусна типично мъжка шегичка непознатият.

Ирина свали сутиена и надяна тениската. Разроши косата си с пръсти. Грабна пистолета от нощното шкафче и го затъкна в колана на кръста си. Изтича до килера. Мич уморено се опита да каже нещо. Тя бързо залепи устата му с тиксо. В очите му все още не личеше омраза, което правеше нещата още по-трудни.

— Хайде, Мич. Какво се туткаш?

Последно. Дъвката. Тя я лапна и задъвка.

Присви очи до цепки, намръщи се и се опита да изглежда възможно най-ядосана.

Гласът и перфектното произношение щяха да са проблем. Знаеше, че не може по никакъв начин да докара фъфлещия говор на тексаска повлекана. Но може би все пак щеше да успее да изимитира второто по трудност нещо — произношение на нюйоркчанка, преселила се по тези земи.

Отвори вратата със замах и изсъска:

— Ей, к'во си се развикал?

Светкавична преценка. Висок мъж с благородна осанка. Възрастен, но не и стар. Точната дума бе „зрял“. Скъп панталон и още по-скъпа пясъчножълта спортна риза. Първокачествен мъжки екземпляр, който не се опитва да скрие достойнствата си. Но сдържан и добронамерен — мъж, който си позволи само бегъл поглед към едва скритите под тънката тениска гърди.

Държеше се като... приличаше на... изглежда, бе... Бизнесмен? Адвокат? Лекар? Със сигурност добре платен професионалист. А усмивката му? Защо се усмихваше толкова... не, не просто приятелски... по-скоро обичливо?

Мъжът насреща ѝ вдигна лявата си ръка. Евтината венчална халка на безимения пръст подсказваше, че е тръгнал от низините, но скъпият златен часовник на китката демонстрираше докъде е стигнал. „Какъв е този човек? И... не мога да повярвам... какво държи?“

Бял хартиен плик. С емблемата на „Макдоналдс“. Храна!

— Това е за теб. Реших, че сигурно вече си изгладняла. Между другото, казвам се Чарли.

Сам затръшна слушалката. Чарли, проклетият Чарли, бе изчезнал от радара! Хитрото му копеле бе успяло само за два часа след кацането да зареже колата си, натъпкана с подслушвателни устройства, да се изплъзне на уж опитния екип на ФБР, изпратен да го държи под око, и да изчезне дявол знае къде.

И за да добави обида към причинената болка, бе изчезнал с пълна чанта небелязани дребни банкноти. На летището Чарли имаше един-единствен посрещач — куриер с кожена чанта, флашкана с пари. По това време агентите не знаеха какво има в чантата. Сега вече знаеха и надеждата Чарли да прибегне до грижливо белязаните двадесет хиляди долара, дадени му от Сам, бе никаква. Тоя гаден пор нямаше да остави никаква следа.

— Ще го пречукам, ако ми падне.

Сам не осъзна, че говори на глас, докато не видя учудено повдигнатите благороднически вежди на Клод и клатенето на главата му.

Сам още не бе сигурен, че е постъпил правилно, като е посветил директора на Централното разузнаване в тайните на „Вихрушка“, макар и да нямаше намерение да му разкрива най-важната тайна.

— Знам, знам. Застраховката му. Тъпото видео в мрежата.

Сам разтърка носа си с надеждата да прогони болката в синусите. Чарли Маккензи. Желан като трипер. И по-труден за премахване.

— Клод, хората ти със сигурност могат...

— При други обстоятелства за нула време щяхме да го превърнем в зеленчук. Нали се сецаш — ще му докараме кома и следващите тридесет години ще вегетира в болнично легло. Но сега дори не смея да си го помисля. Особено пък ако ти е казал, че държи спирачката на мъртвеца.

— Какво, по дяволите, е „спирачката на мъртвеца“?

Директорът на Централното разузнаване сплете пръсти.

— Возил ли си се някога в нюйоркското метро, Сам?

— О, стига глупости!

Клод изтупа невидима пращинка от раираната си вратовръзка.

— Според мен не си. Рядко ти се случва да се сблъскаш с обикновените хора, нали? Не че те критикувам. Както и да е, за да се движи мотрисата, машинистът дърпа едновременно два лоста. Когато

лостовете са дръпнати — влакът се движи. Ако ги отпусне внезапно — да речем, получи инфаркт или нещо такова — спирачките се задействат и мотрисата спира. Това е спирачката на мъртвеца. Чарли използва подобен механизъм. Предполагам, че е уговорил някакъв сигнал. Може би праща имейл всеки петък на един и същ адрес или пък влиза в точно определен интернет сайт веднъж месечно. Съмнявам се, че някога ще разберем. Единственото, което знаем, е, че ако не изпрати сигнала, скритото видео ще бъде автоматично разпратено „до всеки журналист по света“.

— И не можеш да направиш нищо?

— Ще е чиста загуба на време. Чарли е приятелче с поне половината от хакерите в мрежата. Сигурно са му направили непробиваема защита.

— Въпреки това искам хората ти да почнат работа! — заяви Сам и тресна с длан по бюрото. — Искам да разполагаме с възможността да се отървем от това копеле, ако... — На устните му изгря усмивка. Хрумна му нова идея. — Ами децата му? Ако ги пипнем, ще имаме противоотрова.

— Вече го обмислих — въздъхна Клод. — Най-малкият му син е антрополог. Запилял се е някъде из Борнео, един господ знае къде. Ще ни трябват месеци, за да го открием. Другият — Скот — е хирург на работа в Индианската здравна служба в Аризона...

— Точно така — прекъсна го Сам. — Безплатна медицинска помощ за червенокожите. Писна ми да гледам това перо в бюджета. Накарай ФБР да го задържат той пикльо. Да го приберат като важен свидетел по някакво дело или нещо подобно.

— Късно е. Младият доктор Скот Маккензи има свидетелство за управление на самолет. Тази сутрин е изчезнал от клиника „Три Търкис“ и е отлетял нанякъде със собствената си „Чесна“. В момента се опитваме да го издирим, но не е толкова лесно. Има хиляди писти, където може да приземи самолетчето си. Трудно ще го открием.

Чарли присви очи.

— И какво, Чарли го е предупредил, така ли? И как е станало? Мислех си, че подслушваме всеки телефон, до който се докосне.

— Може да е звъннала дъщеря му. Тя е в израелското посолство от...

— Каквоооо!?! — Сам чак подскочи. — Къде е? — Едно преспапие на цветчета се разби в отсрещната стена. — Защо, мамка му, само ми кажи защо... — Кошчето му за боклук разпръсна съдържанието си по синия мокет. — Защо никой не е споделил с мен тази прекрасна новина? — Посегна ли към ризата на Клод? Да, посегна, и още как. И ръката му вече не бе протегната длан, а свит юмрук. — Гадно мръсно педерастче, ще го...

„И какво ще направиш? — продължи мислено Сам. — Ще цапардосаш директора на Централното разузнаване? Ще направиш скандал в Белия дом?“

Шибаният Чарли Маккензи. Разхайтени копелдаци като Чарли винаги го докарваха до...

... чиста...

... неподправена...

... лудост...

„Преглътни я — нареди си Сам. — Стисни зъби и гълтай“.

Не бе лесно. Въпреки това се справи. Вкусът не му хареса, физиономията на Клод — още по-малко. Пое си дълбоко дъх и вдигна гарафата с леденостудена вода. Клод потрепна. Сам искаше да стовари гарафата върху главата му. Вместо това си напълни чаша вода, изпи я и си наля нова.

— Аз, тъъ, мамка му. Съжалявам, Клод! От алергията е. От хапчетата. Нещо не ми понасят. Трябва да ги сменя.

Клод задържа погледа си върху него. Сам успя да разчете смисъла му — Клод се опитваше да го прецени.

— Поуспокои ли се вече?

Сам се отпусна в креслото си и промърмори немошно:

— Да. Да, успокоих се. Извинявай. Искрено съжалявам. Божичко Клод, гълтам някакво безобидно хапче и ме хващат лудите. Кой е нашият човек в департамента на здравеопазването? Трябва да поговоря с него. Тези хапчета ме превръщат в обществен враг.

Бръкна в джоба си, извади кафява пластмасова тубичка с безобидни хапчета против алергия и демонстративно изсипа съдържанието ѝ в пепелника.

Клод, изглежда, му се върза.

— Искаш ли да ти донеса нещо? Или да извикам някого?

— Не, благодаря. Последното, което ми трябва, е още химии. Ще се оправя. — Разбира се, че щеше да се оправи. При условие, че държи нещата под контрол, и при условие, че няма други неприятни изненади, и при условие, че онзи педераст Маккензи...

„Стига, Сам. Стегни се“.

Той изду бузи и шумно издиша.

— Виж, дай да забравим за това. Нека се съсредоточим върху проблема. — Впи очи в Клод и си придаде вид на най-разумното същество на света. — Как се казва дъщерята на Маккензи, Карли, нали? Защо не ми е докладвано, че се е скрила при еврейските ни приятели?

Клод все още изглеждаше изнервен и явно нямаше желание да предизвиква ново избухване.

— Всеки час пускаме доклади по имейл.

Сам прехапа език.

— Не съм ги видял. За какво става въпрос?

Сам не разбираше много от компютри, нямаше им никаква вяра и смяташе, че е под достойнството му да борави с тях. Секретарката му Джоузефин трябваше да разпечатва съобщенията от електронната поща, за да може после да ѝ диктува отговорите. Днес обаче си бе тръгнала по-рано.

Слабостта на шефа леко развесели Клод и той отвърна:

— Карли Маккензи, придружена от двете си деца Моли и Джейсън, заедно с шест куфара, е влязла в израелското посолство днес по обяд. Предполагам, че ще остане там, докато... предполагам, докато всичко свърши. Не можем да я пипнем, Сам.

„Мосад — помисли си Сам. — Институтът за разузнаване и специални задачи“. Чарли отдавна беше гъст с тях. Щяха да предоставят убежище на дъщеря му и внуците му за колкото си поискат.

— Мислиш ли, че му помага?

— Не ми се струва вероятно. Чарли винаги тръби наляво и надясно, че не смесва работата със семейството. Ако някой в Управлението се опита... хмм... имаше един тип, Коул, който помоли жената на Чарли да пренесе една пратка. Чарли обаче разбра. Сега Коул пише само с лявата ръка. Дясната не му е от полза.

Сам забарабани с пръсти по бюрото.

— Ако дъщеря му не е замесена, откъде е взел всичките тези пари?

— От някого... предполагам, от израелците... може би са му ги превели чрез офшорна банка. После един куриер е долетял от Белийз и ги е предал на Чарли още на летището.

Синусите на Сам запулсираха. Очите му се насълзиха от болка.

— Искаш да ми кажеш, че сега трябва да почна да се притеснявам и от Мосад ли?

— Не, според мен не. Те няма да се намесят пряко. Пращането на пари е едно, а провеждането на операция на територията на Съединените щати — съвсем друго.

Сам притисна силно слепоочията си и промърмори:

— Страхотно! Чарли си говори с израелското разузнаване, а ние не можем да чуем и думичка. Вече му пратиха кофа прани пари, вероятно чиста кредитна карта и фалшив паспорт. Следващия път ще му пратят... Бог знае какво. Ето това ме тревожи.

Клод кимна.

— Другият тревожен въпрос, ако нямаш нищо против да попитам, разбира се, е как приема всичко това президентът?

— По-добре от очакваното — отвърна Сам и приключи темата.

Нямаше нужда да казва на директора на централното разузнаване, че веднага след сутрешния доклад по въпросите на сигурността обитателят на Овалния кабинет вежливо — вежливостта бе отличителна черта на тази почтена и потайна душа — описа съдбата, която очаква Сам, в случай че една наскоро открадната ценност не бъде върната: „Ще си вземем довиждане, Сам, по-скоро сбогом“.

Веднага след този изключително неприятен разговор, блед и разтреперан, Сам се върна в кабинета си и хвана слушалката на телефона.

Първо се обади на държавния секретар и на секретаря по отбраната. После се свърза с директора на ФБР. Продължи да звъни на всички, за които се сети — на всяка държавна служба, свързана с отбраната и сигурността, чак до охраната на градските паркове и градини. Предупреди всички, дори хаховците от департамента по земеделие.

Предпоследно се обади на Макс Хенкес — председател на съвета на директорите и изпълнителен директор на „ДефКон Ентърпрайзис“, главния изпълнител на проект „Вихрушка“.

Макс съвсем не бе във възторг от случилото се. Всъщност бе толкова бесен, че заекваше и не успяваше да каже нещо смислено. Всъщност какво друго можеше да се очаква? Сам с удоволствие го остави да си излее мъката. Макси обаче прекали:

— ... повече от де... де... десет милиарда долара изхарчени за изследователска работа са в ръцете на мръсните ру... ру... руснаци! — изпъшка. — И за това си ви... ви... виновен ти, некадърник такъв!

А, не! Тоя човек трябваше да бъде поставен на мястото му, а то се намираще много, много, много стъпала по-долу от мястото на съветника по националната сигурност.

— Некадърник? Хубава думичка, Макс. Аз пък смятам, че ако някой идиот се беше сетил да заключи вратата на лабораторията, сега въобще нямаше да водим този разговор. И кой точно е некадърник? Искаш ли да ти кажа кой? „ДефКон Ентърпрайзис“, ето кой. А ти, Макс, си „ДефКон Ентърпрайзис“. Паричките текат към твоето бюро. Ако искаш да видиш истински некадърник, най-добре намери някое огледало.

— О... опитваш да обвиниш мен? След като собствените ти вой... войници...

— Стига, Макс. Още една думичка и ще ти осъдя директорския задник за престъпна небрежност и ще се запознаеш с болката отблизо.

Макс млъкна. Когато отново събра смелост да заговори, заекването вече го нямаше, за разлика от гнева:

— Не отричам, че и ние имаме вина за случилото се, но трябва да разбереш, че става въпрос за обикновен, нископоставен служител. Момичето е стояло до късно и е работило по доклад за състоянието на проекта, който е щяла да представи сутринта. Лично аз смятам за похвално, че един от служителите ни е работил извънредно, за да...

— За да напише презентация за руснаците. Това ли смяташ за похвално?

— Не, разбира се, че не. Просто казвам, че е била изморена. В два след полунощ вече е била превъртяла от работа. Чула експлозия. Изтичала въвн да види какво става. Вижда пламъците. Хуква, за да помага. Мисля си, че това е достойно за уважение.

— Когато излезе от затвора, ще ѝ дадем медал — подигра се Сам. Ролята на инквизитор му харесваше доста повече от положението на жертва, в което бе прекарал почти цял ден.

— Чуй ме, Сам...

— Не, ти ме чуй. Това е вторият случай, в който подчинените ти ми създават главоболия. Първия път беше онзи Уинг...

— Доктор Уинг е твой човек, нает с изричната ти препоръка. Със сигурност не можеш да обвиняваш „ДефКон Ентърпрайзис“ за грешките на сина му.

— Мога и го правя. Божичко! Това тъпо копеле дори не се опита да скрие намеренията си. Туристическата агенция, която ви обслужва, резервира билетите му. Вие там какво, слепи ли сте? Ей, хлапето на научния ръководител на проекта ни се кани да иде на екскурзия в Китай. Синът на човек начело на строго секретна програма е решил да се поомеша с комунягите. Това добре ли е, или зле? Кажете ми, Макс, колко трябва да си тъп, за да не си зададеш този въпрос?

— Нима е необходимо отново да разчепкваме въпроса? Мисля, че има по-важни неща, за които да си говорим.

Сам кимна. Хенкес току-що бе произнесъл думите, които искаше да чуе.

— Да. Да, така е. Въпросът е там, Макс, очевидният и наболял въпрос е там, че сме изправени пред голям проблем. Онова, което направи хлапето на Уинг обаче, го прави хиляда пъти по-голям. Разбираш ли ме?

Гласът на Хенкес все още звучеше ядосано, но гневът му вече миришеше на страх.

— Да, опасявам се, че те разбирам.

— Добре. Тогавя трябва да разбереш какво следва. Мобилизирал съм доста униформени. И все пак недостатъчно. Нужни са ми малко по-различни умения. От онези, които притежават „тюлените“ или хората от Делта Форс. За жалост не мога да ги използвам. Всички са пратени някъде в чужбина. Пък и тези момчета... как да кажа, действията им са малко по-грубички, отколкото изисква сегашната ситуация. Не мога да си го позволя. Не и в Америка. Преследването на малоумни партизани в гнусните джунгли на Третия свят е едно. Мъртвите чернокожи отдавна не са новина. Виж, мъртвите бели са.

— Само не ми казвай, че вече са замесени и журналистите — отрони Макс с глас, в който вече нямаше гняв, само страх.

— Засега ги държим настрана. Но ако труповете почнат да се множат...

— И какво смяташ да предприемеш? С какво мога да помогна?

Беше на косъм от паникьосване. Точно както искаше Сам.

— Подизпълнители. Хора ефективни, но дискретни. Има един екип, който съм ползвал. Те ще свършат работа. Проблемът е, че не мога да им платя директно. Не мога да си позволя подобни хора да бъдат свързани с Белия дом чрез пари.

— Искаш от мен да ги наема?

— Уцели право в десетката.

— Няма проблем. И без това работим с десетки подизпълнители. Просто ще прокараме разходите през фирмата. Фирмата ми е готова да направи всичко, подчертавам, *всичко*, за да си върнем „Вихрушка“.

Чиста работа. Още един рунд брилянтни преговори, доведени до успешен край.

Сам каза на Макс да очаква — кавички консултантски договор, затварям кавичките, — до час на факса си. Ще дойде на бланка на „Специална консултантска група“ ООД и ще бъде подписан от управителя на дружеството. Макс просто трябва да го подпише и да го върне по факса. Дори няма нужда да го чете. Всъщност даже ще е по-добре да не го чете.

Макс разбра. Съгласи се.

Едва тогава Сам набра последния номер от списъка. Докато го правеше, го полазиха тръпки.

Сега, след два часа, не откъсваше очи от часовника. Скоро, всъщност точно след минута, огромният плазмен екран на телевизора му щеше да се включи автоматично. Тогава двамата с Клод щяха да видят програма, излъчвана за отбран кръг зрители. Опасни мъже щяха да получат инструктаж от още по-опасен мъж, с когото Сам бе разговарял, след като приключи с Макс.

Сам го познаваше, срещал го бе неведнъж и още усещаше странното чувство от ръкостискането с удивително студената му длан. Опитва да си представи физиономията му. Странно, но не успя. Колкото и пъти да се опитваше да извика чертите му в съзнанието си, там се появяваше просто един тигър с празно сърце и безмилостна душа.

Въпреки това помнеше гласа. Такъв глас не се забравя лесно — нисък, гърлен, с южноафрикански акцент, подобен на ръмжене на гладен хищник.

Телевизионният екран оживя. Появи се червеният орел, избран за фирмен знак на „Специална консултантска група“ ООД. Обади се глас зад кадър:

— Моля подгответе се за инструктаж, който ще бъде проведен от изпълнителния директор господин Йохан Шмит.

— Добър ден, господа.

Бих искал всички да знаят...

Извинявам се, искам да помоля някой да пусне музика. Благодаря. А, отличен избор. Увертюрата от „La forza del destino“^[1]. Струва ми се уместно.

В такъв случай ще продължа. Искам всички в залата, както и всички, които наблюдават отвън, да знаят колко високо оценявам факта, че ни избрахте да участваме в тази необичайно важна мисия.

Както знаете, организацията ни мина през тежки изпитания. Преди няколко години един от консултантските ни екипи не свърши работата си с нужното качество. В резултат на това изгубихме ценен клиент. Бонусите станаха оскъдни, а облагите се броят на пръсти. Наложих се здраво да затегнем коланите.

Аз обаче работих усърдно да възстановя доверието на клиента ни към нас и направих всичко по силите си, за да го убедя във възможностите ни. Сега с удоволствие заявявам, че успях. Даден ни е втори шанс да се докажем.

Смятам за уместно да цитирам старата максима, че нямаме право на провал.

Моля, пуснете първата илюстрация.

Това е същността на мисията ни. Самият аз не знам каква е тя, а и клиентът ни изрично поиска да не се опитваме да разберем. Достатъчно е да кажем, че става въпрос за правоъгълен предмет, дълъг сто и седемдесет сантиметра, широк седемдесет и висок четиридесет. Тежи седемдесет и шест и половина паунда или двадесет и осем и половина килограма. Намирането на този предмет е от изключителна важност. Цената е без значение.

Следващата илюстрация.

Наглед обикновен диск. Той е втората ни цел, не по-маловажна от първата. Изключително важна подробност, господа — дискът не бива да се вкарва в какъвто и да било компютър. Той е защитен от секретни кодове. В момента, в който бъде поставен в четящо устройство, дискът разпознава дали е свързан със секретен сървър от изключително висок клас. Ако дискът не успее да се свърже с въпросния сървър, се саморазрушава за частици от секундата.

Още една изключително важна подробност — хората с технически способности измежду вас знаят, че подобни предпазни механизми могат да бъдат разрушени. Човек с подходящи знания и умения е в състояние да пробие всяка компютърна защита. В този смисъл, клиентът ни е изключително заинтересован да провери дали с диска е правено нещо, или не. Ако някой от вас се опита да пробие защитата на диска... клиентът ни ще остане изключително разочарован.

Аз също.

Следващата илюстрация.

А, сега вече привлякох вниманието ви, нали. Да, момичето е доста симпатично, въпреки грозната рокля. Моля, покажете следващите пет. Свиркайте и възклицавайте колкото си искате, господа, защото тази красавица е третата ни цел. Казва се Ирина Колоденкова и се състезава в отбора на руснаците. В папките с инструкции, които ще получите, след като приключа, е приложено досието ѝ.

Компютърният диск и обемистият предмет, за които стана въпрос в началото, са в ръцете на госпожица Колоденкова. Ако се доберете до една от целите, значи имате всичко.

Да, има въпрос?

Ха! Разбира се! Естествено, че можете да я претърсите на голо, след като я заловите!

Претърсването трябва да бъде основно, така че по тялото на госпожицата да не останат непроверени тайници. Работата е там, че апетитната дама е ходила на забранени места. Възможно е в онзи момент да е разполагала с цифров фотоапарат. Подобни фотоапарати са в състояние да запамятват снимки на малки магнитни носители. Със съжаление следва да отбележа, че такива носители могат да бъдат погълнати. Няма нужда да пояснявам, че клиентът ни живо се

интересува от магнитните носители. Поради това е планирана щателна аутопсия.

Искам обаче да ме разберете пределно ясно — жената трябва да бъде заловена жива. Има вероятност да е говорила с друг агент, да е предала съобщение или просто да е пуснала снимките по пощата. Заради това трябва да я разпитаме. Разпита ще ръководя лично. Мисля, че ще свършим бързо. Жената е красива. Красивите жени са суетни. Колкото по-близо приближиш остър бръснач до лицето им, толкова по-словоохотливи стават.

Но това го знаем всички, нали?

Искам да повтора и подчертая: основната ми мисъл е, че госпожица Колоденкова трябва да остане жива и в сравнително добро здраве, докато не я разпитам лично. Това не означава, че не можете да се забавлявате с нея. Всеки войник има право да използва жените на врага както пожелае. Така че може да я използвате. В края на краищата никой няма да повдига обвинения.

Искам да добавя и една особено важна подробност. Времето е от изключително значение за мисията ни — и вече тече. В случай, че не успеем да заловим госпожица Колоденкова до петък на обед, което ми изглежда невероятно, всички ще бъдат по петите ѝ. Ако конкуренцията я хване преди нас, ще изгубим бонуса си. Господа, сами разбирате, че това е неприемливо. Абсолютно неприемливо. Разбрахме ли се? Добре. Така, ако в петък следобед тази жена е още в играта, правилата се променят. Когато я видите, не „ако“, а когато я видите, трябва да я застреляте на място. Така ще спечелим наградата за главата ѝ, макар и да съм сигурен, че всички ще сме по-щастливи да доставим удоволствие на клиента, като му я предадем преди крайния срок.

Напълно вярвам, че ще се справим.

Последната илюстрация.

Тук идва черешката на тортата. Името на този господин е Чарлз Маккензи. Някои от вас може би го помнят от заглавията във вестниците преди две години. По-опитните несъмнено не са забравили неприятностите, които фирмата ни имаше с него.

Внимавайте: господин Маккензи е както добра, така и лоша новина за нас. Доброто е, че той е най-способният ловец на хора сред благородните ни колеги. За наше щастие, той също е по петите на госпожица Колоденкова. Лично аз ще съм изключително изненадан,

ако не успее да я открие. Следователно, проследим ли господин Маккензи, със сигурност ще стигнем и до госпожицата.

Проследяването му съвсем няма да е толкова лесно, колкото звучи. Той вече е успял да избяга от преследвачите си...

Да? Да, опасявам се, че е така. ФБР. Господа, моля, не се смейте. Нямаме много време, а аз разполагам с още доста информация, която трябва да научите. Добре, благодаря ви. Значи в момента не знаем къде е Маккензи. Той със сигурност обаче ще се появи. Няма друг избор. В момента, в който го направи, заставаме нащрек. От този миг ние, а не префърцунените момчета от Куонтико, поемаме задачата да го следим.

Сега идва ред на лошата новина. Лошото е, че господин Маккензи е нещо повече от умел преследвач. Колкото и да не ни харесва, Чарлз Маккензи е изключителен професионалист и майстор на всички техники, които така усърдно упражняваме. Действайте внимателно. Очаквайте неочакваното. Най-безобидното определение за него е — „опасен“.

Следващата лоша новина е, че според клиента ни Маккензи може да има собствени планове. Ако успее да се добере до госпожица Колоденкова и откраднатите от нея неща, Маккензи може да действа по начин, който уврежда интересите на клиента ни.

Въпрос? Да, кажете.

Вариантите са толкова много, че не искам да ги изброявам. Възможно е да използва Колоденкова като разменна монета. Другата опасност е да използва откраднатите от Колоденкова материали срещу клиента ни. Сами разбирате, че не е изключено да прибегне към шантаж. Не е наша работа защо го прави. Нашата работа е да изпълним задачата си и клиентът очаква да я свършим както трябва.

Моля? Не, категорично не. Маккензи в никакъв случай не бива да бъде премахнат. За съжаление имаме изрични указания в този смисъл. Казвам за съжаление, тъй като самият аз нямам нищо против да поработя над него. Тъжно е наистина, че няма да имам това удоволствие. Позволено ни е най-много да го обезвредим. Например да го простреляме в крака, но това, опасявам се, е максимумът.

Господа, добре съзнавам, че подобни нежелани ограничения увеличават вероятността от жертви в редиците ни. Единствената утеха, която съм в състояние да ви предложа, е фактът, че възнагражденията във фирмата ни нямат равни в бранша.

Да?

Отличен въпрос. Благодаря ви за него. Колкото и малка да е, възможността госпожица Колоденкова да бъде заловена от друга агенция все пак съществува. Издирва я както местната полиция, така и федералните служби. В случай, че някой от тях извади повече късмет, отколкото заслужава, ще се наложи да му отнемете пленничката. Ако въпросният служител упорства, имате пълното право да приложите съответната сила. Думата „съответна“ включва всичко необходимо, за да изпълните задачата си.

Да преминем към процедурни въпроси.

Първо за облеклото. Трябва да изглеждате и да се държите като обикновени граждани. Никакви военни униформи и за съжаление, никакви предпазни жилетки и автомати. Ще бъдете обикновени чиновници и бизнесмени. Също и туристи. Залагаме единствено на защитната окраска.

Следваща точка — носим само леко оръжие. Имате право да използвате единствено карабини калибър седемнайсет и два и две. Отново се извинявам за неудобството. Мисията ни налага да разпитаме госпожица Колоденкова, поради което не можем да рискуваме някой да я направи негодна за това. Що се отнася до пистолетите, не бива да носите нищо по-голямо от калибър два и пет. Използвайте ги единствено при крайна необходимост. И ако такава крайна необходимост настъпи, стреляйте, за да раните, а не да убивате.

Да? Прав сте. Ще ви бъдат раздадени гранати със задушлив газ. Ще разполагате също със сълзотворен газ, шокови палки и всякакви други несмъртоносни оръжия, които доставчикът ни може да осигури. Трябва да отбележа, че ще изпратим пет самолетни екипа с автоматични оръжия. Те ще използват единствено гумени куршуми, в съответствие с инструкциите на клиента ни.

Превозните средства отново са единствено граждански, с изключение на моята кола. Това означава никакви хамъри, което е жалко, тъй като жертвата ни вероятно се крие в пустинята. Успях, разбира се, да издействам автомобили с двойно предаване. С тях ще можете да се слееете с околната среда, още повече че в тази част на Америка се използват масово.

Следваща точка. Ще командвам цялата операция лично. Веднага след като приключим тук, се качвам на служебния самолет. Очаквам да

кацна в Тексас около двадесет и един часа тамошно време. Началниците ви остават същите, с едно-единствено изключение. И то е: ако някой попадне дори на най-малък намек за местонахождението на Маккензи и Колоденкова, не докладвайте на прекия си началник, а директно на мен.

Както обикновено ще използваме оперативни имена. С оглед вероятността голяма част от мисията ни да се проведе в пустинята, предпочитам да използваме имена на влечуги. Моята позивна е Кралска кобра. Директно подчинени на мен ще са господата Нишикава и Ориц, както и госпожица Ягер, които ще са съответно Усойница, Копиеглава и Водна змия. Заповедите им са мои заповеди. Желанията им са мои желания. Не си и помисляйте, че може да е другояче. Най-сетне, без да повтарям неща, които вече знаете, искам да кажа, че фирмата ни далеч не е най-голямата в бранша. Надявам се, че един ден това ще се промени. Настоящата мисия е съдбоносна за нас и ще ни придвижи по-близо до целта. Освен това ще възстанови добрите отношения с клиента. Трябва да постигнем очакваните резултати. Трябва да успеем.

Вие — всичките петстотин души — сте елитни войници, проверени в битки, получили най-високи оценки и избрани измежду повече от четири хиляди кандидати от цял свят. Вие сте най-доброто, което може да извади фирмата ни. Вярвам безрезервно във вас. Вие също трябва да вярвате безрезервно във възможностите си. Гордейте се, господа! Гордейте се, че сте сред избраните! Гордейте се и няма начин да се провалите!

За да обобщя, ще кажа, че трябва да гледате на тази операция като на пластична хирургия. Не оставяйте никакви белези. Първата стъпка е да открием и проследим Чарлз Маккензи. Подчертавам обаче, че това е само първата стъпка. Няма да заслужим възнаграждението си, докато не осигурим Колоденкова и откраднатите от нея материали и докато не получа пълни и задоволителни отговори на въпросите си към нея.

Някакви въпроси?

Не? Отлично, господа. Нямам какво повече да добавя. По конете!

---

[1] „Силата на съдбата“ — опера от Джузепе Верди. — Б.пр. ↑

4.

ПОКЕРЪТ НА ЛЪЖЦИТЕ

Вторник, 21 юли

17:00 Централно време

— Харесвам косата ти. Цветът ти отива — каза Чарли. Никога през живота си не бе вярвал на блондинка.

Ирина му махна нервно с пистолета. Устата ѝ бе пълна с Биг Мак.

Чарли се облегна на стената в банята, белезниците изтракаха в тръбата на мивката. Съвсем по план, тя го взе за заложник. Както и очакваше, го окова със собствените му белезници. Предвидил бе, че ще го разпитва, и се случваше точно това.

— Просто се опитвам да съм любезен — усмихна се той. — Както и да е, за да отговоря на въпроса ти, ще кажа, че те открих съвсем лесно. ФБР, щатската полиция, с една дума всички са убедени, че си тръгнала на изток. Смятат, че отиваш към залива, където ще се опиташ да откраднеш моторница и да се добереш до Куба. Тъпо предположение, но от друга страна, си имаме работа с тъпи хора.

Внимателно бе подбрал тона си. Искаше да звучи като раздражителен стар глупак.

— Сега кретените дишат собствения си пушек и се опияняват от мисълта, че са богопомазани. Знаеш ли, че всъщност баща ми измисли стратегията за Куба — всичко това с демонизирането на Кастро, с изобразяването му като превъплъщение на всичко отвратително, долнопробно и зло. Идеята бе да убедим вас, руснаците, че го мислим за истинска заплаха. Шараните в Кремъл глътнаха не само стръвта, но и цялата кука. И започнаха да затрупват онзи клоун с пари. Ха! Той само това и чакаше! И след като Съветският съюз смени тактиката, Фидел разбра какво трябва да направи. Вярно е, че не е най-умният човек на света, но все пак има някакъв мозък в главата. Две години след като Елцин взе властта, Кастро бе готов да мине от другата страна.

Чарли се опитваше да се представи като безобиден стар бърборко, с много спомени за разказване. Надяваше се, че се справя, но не беше чак сигурен. „Не можеш да разбереш какво си мисли един човек, когато устата му е пълна с хамбургер“.

— Източникът ми, който между другото е вторият по важност човек във вашето посолство, ми каза, че Фидел бил извадил писалката, готов да подпише едва ли не всичко, което му пратим. Нещастникът вероятно щял да подаде молба за американско гражданство, стига да поискаме. Конгресът обаче се притеснявал от всички измишльотини за него. Прибавете към това и факта, че захарното лоби пилее доста пари по политиците и със сигурност не иска кубинска конкуренция. На всичкото отгоре Бил Клинтън беше прекалено безгръбначен, за да им се опъне.

Ирина пак размаха пистолета. Чарли се усмихна вътрешно. Беше успял да каже повече от нещата, които държеше да каже. Другото можеше да почака. Той мина на „ти“ и продължи:

— Извинявам се. Просто обяснявам откъде знам, че няма да тръгнеш към Куба. Добре, ще започна отначало. Ченгетата откриха отмъкнатия син форд. Когато стигнах до магазина, вече бяха накарали всеки касиер да провери дали колата му не липсва. Това, разбира се, не даде резултат. След това тръгнаха да обикалят магазините един по един и да питат управителите дали случайно някой от служителите им не е дошъл на работа днес. Е, разбира се, откриха двама. Няма нужда да ти обяснявам, че тутакси надуха сирените и хукнаха да проверяват дали въпросните хора са си останали у дома с главоболие, или с пистолет, опрян в главата.

Усмихна се лукаво. „Аз съм просто старият ти хитър дядко, миличка, и можеш напълно да ми вярваш“.

— Аз обаче не съм толкова глупав. Не е в стила ти да вземаш заложенници. Тръгнах да търся магазин с надпис „Набираме персонал“. Открих един. За спортни стоки и други такива неща. Говорих с управителя. Както и очаквах, рано сутринта, точно когато си откраднала форда, е интервюирал един каубой, Мич Конрой. — Чарли преправи гласа си, за да звучи като управителя. — „Вярно е, че ще е много хубаво да наемем професионален състезател за продавач в магазина, но участник в родео просто не е подходящ за приключенския имидж, който се опитваме да наложим“. Автобиографията с домашния

адрес на Мич все още стоеше на бюрото на оня надут глупак. Позволих си да я открадна. После просто се отървах от колата си (тя и без това беше натъпкана с бръмбари), както и от преследвачите. И ето, че извади късмет — вече съм тук.

Озари я с най-лъчезарната си момчешка усмивка, уверен, че е успял да я убеди какъв стар глупак е, дотолкова изкуфял, че да разкрие двоен агент в посолството в Хавана. Тя беше шпионин. Със сигурност щеше да поиска да научи още.

— Моля? Не чух добре, устата ти е пълна с храна... А, колата ми? Е, това беше лесно. Дадох ми един „Експлорър“, регистриран на мое име. Пообиколих наоколо и открих цяла улица с автокъщи. Влязох в шоурума на БМВ и казах на продавача, че имам едно четири по четири на малко километри и искам да го продам. Той пита на колко малко. Аз му викам на петдесет и шест, а той: „Да, сър, това наистина са малко километри“. Предложих да сменя „Експлорър“-а и да, прибавя още тридесет и осем хиляди за един нов „Х5“. После направо извадих чантата с парите и почнах да ги броя на бюрото му. Той реши да ми върти глупави номера, да бърбори как трябвало да пита шефа си, да накара монтьорите да прегледат форда и тем подобни глупости.

Опитните актьори използват цялото си тяло, за да пресъздадат правдиво образа на героя. Чарли не можеше да използва лявата си ръка, понеже беше окована в белезници, но даде всичко от себе си, за да заблуди руската шпионка. Издаде челюст и размаха назидателно пръст.

— Викам му: синко, предлагам ти два пъти по-голяма комисиона от обикновеното; ето ти тридесет и осем хиляди; отивам отсреща да си взема два сандвича и да си ги изям с кеф в новата си кола; като се върна, или отпред ще ме чака ново Х5 с ключове на таблото, или отивам в шоурума на „Мерцедес“ и си вземам М-класа. Мисля, че малко го разочаровах. На път беше да вземе повече пари, отколкото е виждал в живота си, с една-единствена продажба, а аз искам да разваля всичко. Направо му опропастих деня. Както и да е. Когато се върнах, БМВ-то ме чакаше. Подписах формулярите, качих се в колата и изчезнах. Докато ти купувах обяда, засякох светофара на паркинга. Знаех кога точно да се разкарам от автокъщата. Един от преследвачите ми от ФБР се опита да мине на червено, но нямаше късмет. Преди

колегите му да успеят да заобиколят катастрофата, вече имах няколко километра преднина и сменях номерата на колата.

Ирина облиза пръсти, натъпка в устата си цяла шепа пържени картофи и надигна картонената чаша с кока-кола. Чарли не бе сигурен, че е разбрал правилно реакцията ѝ, но пък думите ѝ прозвучаха окуражително:

— И твърдиш, че не са те последвали? Казваш, че си дошъл тук сам?

— Както вече споменах, в храстите отвън не се крият командоси. Дойдох сам-самичък. Сега сме си само двамата.

Тя разви втория хамбургер.

— Лъжеш. Лъжеш и като казваш, че не си дошъл да ме арестуваш.

— Още като ме окова с белезниците за тръбата усетих, че си нямаме доверие — забеляза Чарли и добави наум: „Божичко, толкова е хубаво да казваш истината на хора, които ти нямат доверие“.

— И защо трябва да ти вярвам?

— Първо, защото идвам без оръжие. Второ, ако исках да те хвана, хамбургерът, който току-що изяде, щеше да е натъпкан с достатъчно приспивателни, за да повали и слон.

Ирина се ококори. Пусна хамбургера и вдигна капака на тоалетната.

— Ще си бръкна в гърлото, за да повърна.

— Хайде сега, глупости! И двамата знаем, че ако в сандвича имаше приспивателни, досега да хъркаш на пода. Успокой се и си дояж. Храната ще ти е полезна.

— Хамбургер? — Ирина го изгледа невярващо. — Полезен?!

Чарли изсумтя. „Добре — помисли си. — Вече се шегуваме. Има напредък“.

— Виж, както вече ти казах, когато завря пистолета си в лицето ми, аз не съм човекът, за когото ме мислиш, и не върша онова, което смяташ, че правя.

Ирина пусна капака на тоалетната и отново седна. Наведе се напред и завря дулото на пистолета под брадичката на Чарли. „Ооо, май се поизсилих с напредъка“.

— В такъв случай кой точно сте вие, господин Маккензи? В портфейла ви открих служебна карта на ЦРУ със снимката ви и съм

почти сигурна, че не е фалшива.

„По дяволите. Не е повярвала и на думичка от представлението ми. На нищичко. Сега нямам друг избор, освен отново да бъда себе си“.

— Не е фалшива. Преди малко се опитах да обясня всичко, но ти просто не ме слушаше. Този път — сопна се той — пробвай да се съсредоточиш. Първо, цял живот съм работил за Управлението. Второ — те ме прецакаха. Трето — мисля да им го върна. Четвърто, ти си шансът ми за реванш. Пето, с тази сделка възнамерявам да изчистя доброто си име.

Тя присви очи и го огледа подозрително.

— И защо са натоварили провалил се агент със случая ми?

Сопнатият тон на Чарли се превърна в ръмжене:

— Защото съм много, много добър — отвърна той и ноздрите му се разшириха. Стори му се, че е налучкал верния тон. — И защото се притесняват ужасно много за нещата, които си отмъкнала. Прекалено много. Щом са я докарали дотам да наемат мен, значи ме предпочитат пред възможността да изгубят задигнатото. — Оголи зъби, но гримасата определено не бе усмивка. — Тази дребна подробност ме заинтригува. Според мен се опитват да скрият нещо. Ако успея да открия какво е това „нещо“, ако ми помогнеш...

Това определено я изненада.

— И защо да помагам на човек, който иска да ме арестува?

Дойде време мъничко да я постресне.

— Защото в противен случай ще те убият.

— Глупости! — Ирина тръсна глава. — В Америка не екзекутират чужди разузнавателни агенти. Показните процеси са чудесно средство за пропаганда.

— Искаш ли да ти кажа откъде знам, че смятат да те убият?

— Убеди ме, ако можеш — отвърна тя с насмешка.

— Аз съм човекът, когото изпратиха да те застреля. — Откровена лъжа, разбира се, тъй като Сам бе отменил тази част от сделката. Не че Чарли възнамеряваше да я застреля дори и да му бяха наредили. Лъжа или не обаче, думите му произведоха желаниа ефект. Ирина Колоденкова млъкна, поразена от чутото. „Е, най-последно май отбелязах точка“.

Пистолетът ѝ все още бе насочен към главата му, но нямаше съмнение, хватката ѝ не бе така уверена. Тя си пое дъх, после каза:

— Сега вече трябва да те застрелям. Да, така ще е най-добре.

Чарли се усмихна. „Добра реплика — помисли си, — но изпълнението не струва. Хубаво, че не си станала актриса, моето момиче“.

— Това ще е най-глупавото, което можеш да направиш — отбеляза спокойно.

Дулото на пистолета потрепна. Ирина не бе победена, но със сигурност се чувстваше разколебана.

— Защо?

— Защото аз съм единственият, който е в състояние да те измъкне от тази каша.

— Така ли мислиш? — Очите ѝ блеснаха. Цветът на бузите ѝ се върна. В погледа ѝ просветна гняв.

„О-па — помисли си Чарли, — май изпуснах нещо, което не трябва“.

— Мислиш си, че съм слабо и беззащитно момиченце, което не може да се оправи само. Така ли е, господин Маккензи? В такъв случай грешиш.

Не му остана друг шанс, освен да се хвърли с рогата напред.

— Може би. А може би не. Добра си, Ирина. Нямаше да стигнеш дотук, ако не беше умна, повратлива и бърза, с една дума — отличен тактик. Мислиш в движение и сграбчваш попадналите ти възможности. Не, че те критикувам. По дяволите, ако ти бях шеф... — „Или пък баща, но това засега няма да го споменавам“, — щях да се гордея с теб. Просто искам да кажа, че си нова в професията и не знаеш какво са способни да извадят другите отбори насреща ти. Трябва ти опитен човек, за да ти каже как да се справиш с тях. Трябва ти стратег. Трябвам ти аз.

— Мога да се справя много добре и сама, господин Маккензи.

— Дори и за момент не съм си помислял, че е другояче. — „Подкрепи я, вдъхни ѝ увереност“. — Проблемът е там, че „много добре“ едва ли ще е достатъчно. Те наистина искат да те хванат и ще изпратят най-доброто, с което разполагат, за да постигнат целта си. — „Размишлява. Добре. Нека сега я извадим от равновесие“. — Ще ти дам още една причина, поради която се нуждаеш от помощта ми.

Нямаш никаква представа какво точно си откраднала. Какво е проект „Вихрушка“ и какво има на диска.

— Презентацията на „ДефКон Ентърпрайзис“ ли?

Чарли една съдържа радостта си. „ДефКон“ значи? Сега вече имам име, а това е много повече, отколкото ми даде Сам.

— Точно така. Знаеш ли, че ако се опиташ да прочетеш диска, той ще се самоунищожи?

— Разбира се. Не съм глупава. — Тя отново вдигна дулото на пистолета. — Освен това се лъжете. Много добре знам с какво разполагам.

„Добър блъф, госпожице“.

— Знаеш толкова, колкото и аз. Нищо и половина, кръгла нула. И двамата сме на тъмно. Можем да сме сигурни само в едно — задигнала си нещо, за което са готови да те убият.

— Лъжеш се, ако мислиш, че знаеш какво знам и какво не знам.

— Глупости. Пратиха ми подробна карта на базата, в която си влязла, както и план на ограбената лаборатория. Измерих разстоянията и засякох времето от момента, в който генераторът е отказал, до мига на задействане на резервния. Дори и при най-добро стечение на обстоятелствата, ако приемем, че с колегата ти сте стигнали до оградата в момента, в който е дошъл токът, сте престояли в лабораторията не повече от десет минути. Може би и по-малко. Откраднала си диска, защото презентацията ти се е сторила интересна. Взели сте „Вихрушка“, защото... защо... предполагам, че колегата ти е бил инженер и е отгатнал какво представлява проектът.

— Да, така е. И ми каза.

— Не, не ти е казал. — Чарли вече бе сглобил пъзела. Виждаше цялата картинка. С оглед на времето и разстоянието просто нямаше как да се е случило по друг начин. — Нямали сте време да си говорите. Наоколо е гъмжало от войници. Най-много да сте си разменили по някоя реплика. Щом сте излезли от лабораторията и сте хукнали към оградата, със сигурност сте мълчали като риби. Доминик Гришин може и да е знаел какво носи — или поне да се е досещал. Но не ти е казал. Не ме лъжи, Ирина. Ти имаш всички качества да бъдеш добър шпионин, но просто не си достатъчно опитна, за да преметнеш стара лисица като мен.

В очите ѝ се появи примирение и тя кимна.

— Каза, че си добър в работата си. Виждам, че е така.

„Добре, сега вече определено имаме напредък“.

— Благодаря. Сега вече ще направиш правилния избор, нали?

— И какъв е той?

— Ти как мислиш? — попита Чарли и вдигна вежди. „И ето, Чарли отбелязва нова точка! Сигурно очакваше бащински съвет от моя страна, от рода на онези, с които баща ѝ я е потискал през целия ѝ съзнателен живот. Не, миличка, няма да падна в този капан“. — Виж, аз съм в занаята от доста време. Знам какво щях да направя в твоето положение. Знам също, че на твоята възраст последното нещо, което щеше да ми хрумне, е да се доверя на враг заради твърдението му, че има да си връща на своите. Така че, както вече споменах, избери най-правилното решение според теб. Ако е правилно — чудесно. Ако ли не — аз ще съм наблизко, за да ти подам ръка.

Тя се усмихна. „Прекрасна усмивка!“

— Май няма да стане така. Ще останеш прикован към мивката още доста време. Аз вече ще съм далеч.

— Със сигурност. Но аз ще те последвам.

— Не знаеш къде отивам.

— Да се обзаложим ли?

Тя караше по празната магистрала, хванала волана с една ръка. Навън цареше мрак, в душата ѝ — също.

Да си руснак значи да си роден в горчилка и единственото ти наследство да са цели векове потисничество. Да си дете на нация, превила гръб под постоянния тормоз на царе, партийни апаратчици, избрани клептократи и техните мафиотски структури. Без значение колко радости ти поднася животът, лошите предчувствия и подозренията непрестанно тровят мислите ти. Недоверчив към живота, примирен със смъртта, гледаш външния свят така, както бедно дете зяпа витрината на магазин за играчки, разяждано от завист и жажда за удоволствия, до които никога няма да се добере.

Нямаш надежда. Единствено сигурно е отчаянието.

Сега обаче, точно в този миг, Ирина имаше шанс да се издигне над предреченото от съдбата. На една ръка разстояние от нея стоеше постижение, недостъпно за обикновените хора. Трябваше просто да се

протегне и да го вземе. Това щеше да е победа, която никой не можеше да оспори или омаловажи.

„Добрите оценки не са достатъчни. От собствената си кръв не очаквам нищо, освен съвършенство. Седни тук, моето момиче, сега ще ти покажа как трябва да се решават тези задачи...

За да си част от печеливш отбор не е необходимо просто да си добър. Само добър флотски треньор може да те направи отличен атлет...

Държавата те цени високо за олимпийския медал. След четири години ще приветстват друг. Ти ще си забравена...“

Отново щяха да я ценят, отново щяха да я приветстват. Щяха да я оценят за успех, който никой не може да отрече, никой не може да забрави. Ирина стисна зъби. „Ще ме поздравяваш, татко! Ще застанеш мирно и ще отдадеш чест на висшестоящия!“

Направи грешка. Тръгна да бяга. Врагът ѝ го очакваше. Грешка е да правиш онова, което врагът очаква от теб.

А какво не очакваха да направи? Никоя полиция не може да претърси всички скривалища. Трябваше да открие място, на което нямаше да се сетят да я потърсят.

Ако онзи Маккензи казваше истината, а той сигурно я казваше, американците бяха съсредоточили усилията си на изток, въпреки че, без съмнение, ловците ѝ бяха плъзнали във всички посоки на компаса.

Север, юг, изток, запад, очакваха да побегне нанякъде. Онова, което не очакваха, беше...

Тя пусна десния мигач на доджа, престрой се в дясната лента и излезе от магистралата на първия възможен изход. Направи ляв завой, после пак наляво, качи се на магистралата в обратна посока и пое към града, който бе напуснала само преди час.

„Знаят, че съм била там. Сигурни са, че съм се махнала. Какво е най-неочакваното нещо, което може да направи един беглец? Отговорът е: да не бяга“.

Нямаше да бяга. Щеше да стои на място. Това беше единственият ход, който нямаше да предвидят.

Освен това, сгълча се тя, само глупак ще тръгне да бяга през нощта в тази пустош. В мъртвите часове нейната кола сигурно щеше

да е единственото движещо се нещо на територията на Ню Мексико и Аризона. Лесно забележима, лесна за спиране. Със същия успех можеше да нарисува мишена на покрива.

„Скрий се. Намери си мотел. Изчезни от полезрението им“.

Какъв мотел? На практика имаше неограничен избор. Можеше да си позволи всичко.

На тръгване от къщата на Мич странният господин Маккензи извика след нея:

— Колата ми е отключена. На задната седалка има подарък за теб.

„Подарък“ бе меко казано. Тя откри голяма кафява кутия за обувки, на която с елегантен шрифт бе написано: „За Ирина Колоденкова“. Кутията съдържаше петдесет хиляди долара в стодоларови банкноти, тексаска шофьорска книжка с нейната снимка, но с името на друга жена, както и две кредитни карти — „Виза“ и „Мастър Кард“. Върху шофьорската книжка бе залепена следната бележка: „Ирина, кредитните карти са издадени от израелска банка и са напълно прозрачни, т.е. абсолютно безопасни и непроследими. Парите са изпрани. Шофьорската книжка е дело на най-добрите специалисти от Мосад. Късмет, Чарли“.

Тя зяпна. Маккензи въобще не бе очаквал, че ще му хване вярa. Беше дошъл в къщата на Мич без оръжие, *с пълното съзнание*, че ще го плени и *с пълното съзнание*, че след това ще избяга.

„Каква игра играе? Наистина ли иска да отмъсти на своите?“

Поклати глава. Не можеше да отговори на тези въпроси. Явно той си имаше някакъв свой план — план, който сигурно бе опасен, както и самият Маккензи. Най-доброто, което можеше да направи, бе да му се изплъзне, както възнамеряваше да се изплъзне на всички останали, застанали на пътя ѝ към победата.

След час видя табела, че следващият изход от магистралата е към летището.

„Чудесно. Край летището със сигурност ще има мотели. Всички ще бързат за някъде, така че лесно ще се смеси с пътниците“.

Слезе от магистралата и се включи в шосе с четири ленти. След три светофара стигна до Т-образно кръстовище. Вляво бе пътят към

летището, а вдясно — редица мотели с познати имена: „Рамада“, „Дейс Ин“, „Мотел Сикс“, „Мариот Кортярд“ и най-сетне „Еърпорт Хилтън“, най-големият, по-скоро хотел, а не мотел, в който лесно щеше да се смеси с тълпата.

Спря на паркинга и погледна сака си. Не беше особено обемист и щеше да мине за пътническа чанта. Рецепционистът може въобще да не го забележеше.

Така и стана. На рецепцията стоеше жена на средна възраст, с маслинена кожа, вероятно мексиканка. Попита я само дали има резервация („Не. Отмениха полета ми. Идвам направо от летището“.), дали предпочита стая за пушачи, или непушачи („За непушачи, ако обичате“) и каква кредитна карта ще използва („Виза“, каза Ирина и подаде картата, издадена на името на Каролайн Съндерсторм).

Над рецепцията висяха пет часовника — един с местното време, а другите с времето в Токио, Лондон, Лос Анджелис и Ню Йорк. „Колко претенциозно“, помисли си Ирина. Въпреки че може би американците не възприемаха особеностите на часовите зони като останалите хора по света.

— Благодаря, госпожице Съндерсторм. Стаята ви е четиристотин и четири. Трябва да напуснете до дванадесет. Закуската е между седем и десет и се сервира в лоби бара. Асансьорът е вляво, веднага след ресторанта. Приятно прекарване при нас.

Ирина кимна любезно, взе си чантата и тръгна към асансьора.

Автоматичната врата на фойето зад гърба ѝ се отвори с едва доловим звук и плътен басов глас с немски акцент каза:

— Тази вечер се наспете добре, господа. Ще мине доста време, преди отново да опитате удобно легло.

Мъжът бе слаб, блед, с властна осанка. Въпреки че навън бе нощ, носеше тъмни очила. Ирина не успя да види очите му. Не знаеше защо, но бе сигурна, че са студени и сиви като водите на Северно море.

Другите мъже се скупчиха около него — двама африканци, един арабин и петима-шестима бели с войнишка подстрижка. Никой не изглеждаше като мъжа с тъмните очила, но по някакъв начин всички много си приличаха: прекалено добре тренирани тела, заплашителни мускули, набиваща се на очи самоувереност. Движеха се с хлапашка нахаканост и говореха с нескрито презрение:

— Ще мине доста време, преди да видим жена. Щеше ми се тази вечер да мога да си поиграя с онова рускичче.

— Търпение, господа. Търпението винаги се възнаграждава. Най-вече с апетитни млади шпионки.

Мъжете продължиха да обсъждат апетитите си и начина, по който ще ги задоволят.

Чарли едва не изпусна купона. Заради Колоденкова. В момента, в който измъкна резервния ключ за белезниците от чорапа си, забеляза, че нещо с ключалката не е наред. Проклетото момиче я бе натъпкало с дъвка.

„Притворна, непочтена и хитра. Все качества, достойни за уважение у една жена“.

Онова, което не му се стори достойно за уважение, бе неприятната работа по изтръгването на ръждясалата тръба от стена, както и изгубеното време да полива дъвката с гореща вода, за да омекне. Като добавим и останалите неприятности: освобождаването на побеснял каубой от гардероба, където лежеше овързан на топка; укротяването на въпросния каубой; убеждаването му да направи нещо неблагоприятно опасно и свързването на телефонни кабели от шейсетте години към лаптопа, за да може да изпрати спешни имейли на един израелски приятел и на един хакер, подвизаващ се под името Парния чук... е, търпението му си имаше граници.

Заради всичко това успя да изпълзи по корем върху една ниска барака близо до пистата на летището чак към девет вечерта. Както и очакваше, забеляза няколко подозрителни самолета до главния хангар. За щастие бе пристигнал навреме, за да види през бинокъла си кацането на един частен реактивен самолет. Фактът, че на опашката на самолета бе изрисувано добре познатото му лого — стилизиран червен орел, който се спуска върху плячката си, — не го направи чак щастлив.

Самолетът спря. Двигателите му изгаснаха, стълбичката от задната врата се разгъна автоматично. Оттам се появи лошата новина от плът и кръв, големият шеф, самият Йохан Шмит. Надянал неизбежните тъмни очила, Шмит поспря, подуши въздуха сякаш да го опита, после вдиша дълбоко.

Чарли отвори уста като риба на сухо. „По дяволите — изруга наум. — Сам е наел това чудовище! Никой не прибягва до услугите му, освен ако не си е изкарал акъла от страх. Мамка му, що за ужасия е тази «Вихрушка»?“

Русокосият Шмит слезе от самолета с грациозна походка. Беше облечен в шит по поръчка тропически костюм. Последваха го деветима наемници, грозни като смъртта. Запътиха се към пет различни коли. Четирите изглеждаха съвсем обикновено, макар Чарли да бе готов да се обзаложи, че двигателите им са подобрени. Петото возило, което явно Шмит бе запазил лично за себе си, не бе нито обикновено, нито анонимно — военен автомобил мерцедес „Геландеваген 500“.

Дори колите втора ръка струваха два пъти повече от цивилните си братовчеди. Един господ знае за колко ги продаваха в завода. Заплашителен, напопан с мускули, с физиономия на лошо момче, „Геланденваген“-ът бе проектиран да бие „Хамър“ под път и над път. Развиваше над сто и деветдесет километра в час, вдигаше сто за седем секунди и се катереше по наклони като планинска коза. Брониран, усилен достатъчно, за да преживее и три превъртания през таван, и с достатъчно сили, за да дърпа слон. Да, малката играчка на Шмит придаваше ново измерение на словосъчетанието „страшна кола“.

Чарли коригира фокуса на бинокъла и огледа останалата част от летището. „Гълфстрийм GV“, който го бе докарал тук, бе все още до хангара. До него се виждаха два „Фалкон 50“, от идентификационните им номера личеше, че са самолети на Управлението, както и един стар „Лиърджет“. ФБР? Може би. Два хеликоптера, които определено бяха на Бюрото, също се мъдреха на пистата. По-притеснителни му се сториха петте бойни хеликоптера, боядисани в маслинозелено. „Няма военни обозначения. Май не са собственост на Националната въздушна охрана“.

Върна бинокъла към Шмит и хората му, които вече се трупаха около колите. „Проклет да си, Сам. Мислех си, че ще намеря само един-два наемнически самолета. Но Шмит и бандата му? По дяволите, ако ми е останала и капчица здрав разум, ще си плюя на петите и ще забравя, че изобщо съм се забърквал в това“.

Извърна се надясно, огледа терминала, а после насочи бинокъла към пистата. Зачуди се къде ли ще спи Шмит тази вечер и се взря към пътя за летището и по-точно към продължението му след T-образното

кръстовище, където бяха наредени хотелите. „Хм, дали Йохан не си е запазил стая в моя хотел? Е, това вече със сигурност ще създаде условия за страхотна касапница... какво... олееле, само не и това...“

Един черен додж чакаше на светофара на Т-образното кръстовище под светлината на уличните лампи. Зад волана седеше жена с кестенява коса.

„Не, само това не! Не, не, не, не!“

Светофарът се смени, пикапът тръгна и след малко, спря на паркинга пред „Хилтън“.

„Мамка му, мамка му!“

Конвоят от коли на Шмит вече се отправяше към изхода.

„Каква е вероятността да идат в «Хилтън»? Пет хотела. Едно от пет. Не, по-лошо. Той е на разноски на Сам, така че няма да отседне в «Мотел 6». Кучият му син!“

Чарли скочи. Беше оставил спортното БМВ на един черен път близо до края на пистата — път, до който се стигаше само от летището. Нямахше достатъчно време да заобиколи терминала; единствената му надежда да изпревари Шмит беше да кара направо и стигне до мотелите преди тях.

„Хайде да видим дали БМВ-то си струва парите“.

Четири по четири, с окачване, каквото може да се очаква от немски инженери. БМВ-то се справи добре. Освен това пръстта бе спечена. Нямахше защо да се тревожи, че гумите ще затънат. От друга страна, бабуните, вдлъбнатините и камъните можеше да са проблем...

„Опаа! Откъде на майната си дойде това?“

Можеше да вдигне най-много тридесет, защото в противен случай воланът изскачаше от ръцете му.

„Много се влача, много се влача“.

Светлините на петте коли се отдалечаваха от летището. Чарли все още бе на сто метра от пътя, когато конвоят мина пред него.

Той настъпи газта. БМВ-то полетя напред. Късметът бе на негова страна. Равният терен в този участък и липсата на препятствия му позволиха да кара по-бързо...

„Мамка му!“

Фаровете му осветиха канавка между пътя и полето. Той направо скочи на спирачките. БМВ-то поднесе. Вдигна се облак чакъл, камъчетата затропаха по ламарините. Муцуната на БМВ-то се килна

напред. Чарли се вкопчи във волана, стомахът му се преобърна, колата се заби в канавката. Кракът му отскочи от спирачката, той грабна скоростния лост и включи на първа. БМВ-то се плъзна настрани, готово да се преобърне. Той завъртя волана, за да овладее колата. По дъното на канала минаваше бетонен шлюз. Предната броня се натресе в него. Ударът предизвика заря от искри, вдигнаха се чак до страничното стъкло. Колата се плъзна наляво и Чарли стисна зъби.

Чарли сграбчи волана с една ръка, откопча предпазния колан и се наклони надясно. Колата се люшна. Чарли опря рамо в седалката, извъртя волана наляво и пак го изправи. Колата потръпна, балансът се промени и БМВ-то тупна на четири колела.

Чарли натисна газта до дупка и се изправи. В носа го удари миризмата на изгоряла гума. „Зацепи!“

Ускори. Петдесет километра в час. Шестдесет. Седемдесет. Гледаше наляво и на светлината на силните фарове търсеше точното, идеалното...

Малко напред нямаше камъни. Наклонът не беше лесен, но подобър нямаше да се появи. Чарли зави натам. Предните гуми ухапах твърда земя. Чарли държеше волана здраво и сигурно. Километражът показваше осемдесет. Ако станеше нещо, никакви въздушни възглавници нямаше да му помогнат.

Заопипва трескаво за предпазния колан.

Светът се наклони на една страна. Колата се закатери по наклона. Когато стигна до ръба на канавката, някакъв камък задра отдолу, четирите колелета за миг останаха във въздуха, след това тежко тупнаха на асфалта.

Беше на пътя, в безопасност.

Колоденкова съвсем не можеше да се похвали с подобен късмет. Конвойт на Шмит вече бе отминал пресечката. Чарли изруга едва чуто и изгледа как колите една по една завиват към паркинга на хотел „Хилтън“. Момичето надали имаше повече от няколко минути преднина.

По закона на Мърфи, точно преди да завие към паркинга, го спря червен светофар. Господин Мърфи се намеси отново и постави до светофара патрулка с полицаи, който тъкмо настройваше радара си, за да лови непредпазливи състезатели.

Точно тук нямаше да успее да мине на червено. Чарли изруга.

Светлините на светофара се смениха. Той натисна внимателно газта и направи ляв завой, като прилежно пусна мигача — просто шофьор за образец. Влезе на паркинга на „Хилтън“ и първото, което видя, бе краденият черен додж на Мич Конрой.

Второто бе танцовата стъпка на Шмит и горилите му, които влизаха във фойето на хотела.

Нямаше време за паркиране. Чарли спря току пред входа, остави ключовете на таблото и се втурна към портала.

Ето ги! О, Божичко, всички бяха тук. Десетима убийци на рецепцията, кикотеха се, а само на три метра от тях Ирина Колоденкова бе замръзнала като заек, хипнотизиран от светлината на фарове. Шмит просто трябваше да вдигне глава и да я види. Щеше да я познае на мига. Боядисаната коса и нескопосаният грим нямаше да заблудят професионалист като него дори за секунда.

Нямаше избор, нямаше план, нямаше време — единственото, което можеше да направи, беше да импровизира.

— Хей, Шмит! Да, да, на теб говоря, тъп холандец такъв!

Десетимата се извърнаха към него. Деветима посегнаха към кобурите под саката си. Шмит просто се намръщи, после измърка:

— Я, Чарлз Маккензи. Каква изненада.

И вдигна ръка, и махна на хората си да оставят оръжието на мира.

Рецепционистката се ококори от страх и понечи да вдигне телефона. Един от хората на Шмит протегна мечешката си лапа и придърпа апарата към себе си.

— Спокойно, скъпа.

Рецепционистката изчезна някъде под плота.

— Чарлз, направо съм поразен — каза Шмит с гробовния си, лишен от всякаква емоция глас; Чарли се зачуди дали не практикува тембъра си всяка вечер.

— Разбрах, че си тръгнал на лов. А сега те намирам тук, в моя хотел, като пророк Даниил в ямата на лъвовете. Каж ми, Чарлз, как успя да ме откриеш толкова бързо? Съмнявам се, че съм престоял в този прокълнат град повече от петнадесет минути.

Чарли разполагаше с богат арсенал от гадни усмивчици. Избра най-дразнещата. Пасна точно.

Ирина беше преbledняла и мигаше безпомощно.

Дори само тембърът на Шмит, който идваше като от отвъдното, звучеше като смъртна заплаха.

— По-добре кажи какво си намислил, Чарлз. Кажи как успя да ме откриеш тук.

Чарли намигна, което накара съперника му да стисне устни.

— Търговска тайна. Ще ти кажа обаче, че съм отседнал малко по-нагоре. В „Мариот“. Закуската в „Мариот“ ми харесва. В „Мариот“ знаят колко може да огладнее един клиент рано сутринта. — Каза го три пъти. „Мариот, Мариот, Мариот“. Дали го беше разбрала? Нямаше представа. — Трябва да го пробваш, Йохан. Вероятно дори предлагат банани за маймунската ти менажерия. — Чарли махна презрително към придружителите на Шмит. — Обзалагам се, че умеят да ги белят с крак. — Наемниците се намръщиха до един. — Между другото, Йохан, да не забравиш да се обадиш на Сам. Предполагам, че газ пикае, откакто копоите му ме изпуснаха. Ако му кажеш, че съм в „Мариот“, може да спи малко по-добре, макар че искрено се надявам да не е така.

Ирина разбра посланието му. Отстъпи назад. Провисналите дънки, широката тениска и небрежната прическа определено не привличаха много погледи. „Добре“, помисли си Чарли. Без значение защо беше решила да се облече като прошляк, в момента изборът ѝ на дрехи бе просто чудесен.

— Самюъл вероятно ще иска да научи какво си си наумил и защо си избягал от хората му.

— Не е негова работа. Нито пък твоя.

— Напротив, Чарлз, напротив — отвърна Шмит и започна да се обръща. — Ела да седнем в лоби бара и да си поговорим. — След миг щеше да се изправи очи в очи с Колоденкова. — Колегите ми ще ме регистрират.

Чарли го спря в последния момент и бе възнаграден с пребледняло от гняв изражение.

— Колегите ти могат да регистрират каквото си поискат, тъй като от време на време свалят тъпите слънчеви очила от лицето си, за разлика от теб. Винаги съм се чудел какво ли се крие зад черните стъкла? Готов съм да се обзаложа, че са розови заешки очета... нали се сещаш как се оглеждат зайците — ту наляво, ту надясно, за да могат тутакси да съзрат приближаването на вълка. — Чарли завърши

тирадата с широка подигравателна усмивка, която сякаш казваше — „а вълкът съм аз“.

Шмит стисна устни.

— Крия очите си, тъй като повечето хора... се притесняват от погледа ми.

Чарли изсумтя по възможно най-презрителния начин.

— Виж, Йохан, колата ми е отпред и дори не си направих труда да я загася. — Ирина кимна разбиращо и отстъпи назад. — Освен това става късно, а се нуждая от сън, за да поддържам красотата си. Вярвам, че утре сутрин ще те видя. Без съмнение в огледалото за обратно виждане.

Гласът на Шмит прозвуча като леденостуден режещ вятър:

— Няма да ме видиш. Съвсем скоро ще те убия. Но това сигурно го знаеш.

Колоденкова стигна почти до края на коридора, извън полезрението им. Никой не я забеляза. Сега, ако имаше мозък в главата, а Чарли знаеше, че има, щеше да излезе през задната врата и да го чака около БМВ-то.

— Да, да, да. Помня последния път, когато ми го обеща.

— Това е последният път.

— Супер. Гледай този път да си спазиш обещанието. — Чарли разпери ръце и откри гърдите си. — Хайде, Йохан, сега му е времето. — Лицето на Шмит се изопна. — А, извинявай, забравих, че не можеш да го направиш очи в очи. — Обърна се с гръб. — Така по-добре ли е? Хайде, малкият. Всячески се опитвам да ти помогна.

Усещаше десетте чифта очи на убийци, впити в тила му, и започна бавно да брои до шестдесет. Когато стигна до тридесет, вече му се повдигаше. На петдесет му се искаше да се метне зад рецепцията. Беше си наумил да стигне до шестдесет и щеше да го направи, без да потрепери и да се огъне. Щеше да остане непоклатим като скала, докато не изтечеше и последната секунда от тази ужасяваща минута. Петдесет и седем, петдесет и осем, петдесет и девет, благодаря ти, Господи, шестдесет.

— Нямаме участник, познал правилния отговор, така ли? Е, винаги съм казвал, че си смотаняк.

Чарли се изсмя и се запъти с куцукане към вратата. Беше сигурен, че хората на Шмит ще си спомнят куцането му утре сутринта.

Едва като излезе от хотела, си позволи да избърше студената пот от челото си.

„Повече няма да го правя този номер“.

Шмит надали щеше да се помайва много. Само след секунди щеше да прати копоите да дебнат около „Мариот“. Чарли обаче искаше да изиграе още една сценка, преди противниците му да хукнат към колите си.

Отвори багажника на БМВ-то, издърпа сака си с бойната готовност и го разкопча. Извади химикал и прилежно надписа „САМО за пътни разноски“ на четири плика. Във всеки натъпка по пет хиляди долара от белязаните банкноти на Сам.

Отвори с шперц четирите коли, последвали мерцедеса на Шмит от летището, и сложи по един плик под всяка седалка до шофьорската. Издърпа седалките възможно най-напред. На сутринта безмозъчните горили щяха да дръпнат седалките назад, за да се настанят и... изненада.

Едва не се изсмя на глас.

Тъкмо затвори вратата на последната кола, когато от сянката на дърветата изникна силует. Изплашен женски глас прошепна:

— Как успя да ме откриеш? Как са ме намерили те? Във фоайето се шегуваха с мен, казаха, че ще...

— Без въпроси — изръмжа Чарли. — Ще излязат всеки момент. Просто влизай в колата ми. Не се тревожи за доджа и за „Вихрушка“. Тук са в безопасност. Засега ще се занимават само с мен.

— Не. Не мога...

Нямаше време, нито пък търпение.

— Просто се качи в колата ми, по дяволите. Ако не го направиш, ще те хлопна по главата и ще продължим спора, като се свестиш.

Сам се стовари в креслото зад огромното си бюро. Смокингът му лежеше смачкан на пода. Развързаната папийонка висеше безпомощно под яката на разкопчаната му риза. В този късен час нямаше много други желаещи да работят. Всъщност, освен него в сградата бе само охраната, свързочниците и някои от по-младите служители, болезнено амбициозни, също като него на техните години.

Тази вечер не му се ходеше на никакви коктейли, но нямаше избор. Вашингтон на първо място е град, основан на социални контакти. Онези, които не уважават хората, занимаващи се с набиране на средства, са уязвими. Не един държавен служител бе изгубил работата си, защото е пропуснал да пие по чаша неоправдано скъпо калифорнийско вино с правилните хора.

От девет до пет просто преглеждаш папки. Истинската работа започва с коктейлите вечерта.

В случая на Сам — малко преди полунощ. Цялата каша с „Вихрушка“ (да не говорим за проклетия Чарли Маккензи) го накара да изостави текущата си работа. Трябваше да навакса. Утре президентът щеше да чете важно обръщение, а подготвената му реч не ставаше за нищо. Сам избута встрани цял куп бележки с пропуснати телефонни обаждания... по дяволите, три от тях бяха от доктор Санджин Уинг, а той със сигурност можеше да се попържи до сутринта... и зачете: „Напредъкът на преговорите в Близкия изток...“

„Напредък?“ По дяволите! Тази дума не ставаше. Гласовете на двадесет милиона фундаменталисти зависеха от това да няма и намек за напредък.

С болезнена гримаса Сам с много труд набра на омразния компютър думата „Развоят“. Мразеше тази машинария и така и не се научи да пише. Презираше от дъното на душата си младите контета с лаптопите им, палм устройствата, мобилните телефони, с които влизаха в интернет, и...

Телефонът иззвъня. Не беше офисният му телефон, нито пък директната връзка с президента. Другият телефон. Онзи телефон.

Вдигна слушалката и чу слаба музика. Класическа музика, нещо познато: хор от някаква жабарска опера. Скръцна със зъби. Познаваше само един човек, който не слуша нищо друго, освен опера...

— Добър вечер, Самюъл. Обажда се Йохан Шмит.

Дори и когато се опитваше да поздравява любезно, Шмит успяваше да вкара в тона си някаква заплаха.

— Здравей, Йохан. Радвам се, че се обади. Имаш ли с какво да се похвалиш?

Шмит бе толкова безчувствен, че в сърцето му нямаше нищо друго, освен желание за убийство. Ако, разбира се, въобще имаше сърце.

— Не особено. Открих Чарли. Наел е стая в „Мариот“ на летището. Изпратих два екипа. Няма нужда да се притесняваш, че ще се изгуби пак.

Сам въздъхна облекчено.

— Имаш ли представа какво е правил, откакто изчезна?

— Отказа да сподели. Във всеки случай, каквото и да е правил, е пострадал. Определено накуцваше.

— Радвам се да го чуя. Познаваш го лично, нали?

— Да, имаме някои съвместни преживявания.

Сам не долови в тона на Шмит никаква промяна.

Въпреки това настръхна.

— Внимавай. Той е опасен.

— Това ни е обща черта.

Синусите на Сам запулсираха.

— Някакви вести от Колоденкова?

— Не. Има време.

— Нямаме никакво време!

— Знам, Самюъл. Просто така се казва.

— А, ясно. Виж, Йохан, имам лоши новини. Дъщерята на Маккензи е в израелското посолство. Намира се под закрилата на Мосад и...

— Мосад? Доста необичайно. Евреите рядко се съгласяват да предоставят на агенти от друго разузнаване „товар“. Обикновено с тази дума...

— Да, Клод ми обясни какво означава. И каза, че в случая с Чарли са се съгласили.

— Знаеш ли дали привилегиите на Чарлз са толкова големи, че да му гарантират и оперативна помощ?

— Няма да идат толкова далеч.

— Жалко. Имам един клиент в Дубай — плаща доста добри пари за гениталии на агенти от Мосад.

Сам усети, че нещо в гърлото му се надига.

— Но явно този път няма да успее да му направя такъв подарък. А защо въобще се занимаваме с дъщерята на Маккензи?

— Въпросът не е в нея, а в Мосад. Те очевидно контактуват с Чарли.

— В такъв случай бих те посъветвал да им запушиш устата. Колкото по-изолиран е Чарлз, толкова по-големи изгледи за успех имам. Работата ми ще е много по-лесна, ако той може да разчита единствено на самия себе си.

Болката се усили. Запълзя нагоре и започна да дълбае костите над очите му.

— И какво да направя? Да им взривя посолството ли?

— Може и така, щом предпочиташ. Въпреки че действията, до които прибягваше в миналото, също вършат работа. Просто обяви няколко души от техните за персона нон грата. Изгони двама-трима и ще оставят Чарлз да се оправя сам.

— Не вярвам. По времето, когато евреите планираха йерихонското казино, Чарли отиде там, за да преговаря за предоставяне на разузнавателна информация. Докато беше там, една от важните клечки в Мосад попадна в сирийски капан и го закараха в затвора „Тадмор“. Знаеш ги какви са сирийците — електрически игли в пениса, камшици с пирони в...

— Старите изпитани начини винаги дават резултат.

Сам положи доста усилия, за да не реагира на тази забележка, и продължи:

— И значи Чарли изведнъж изчезна. Без разрешение, разбира се. Два дни по-късно цъфна с тъпашка усмивка, с краден сирийски джип и с еврейския големец в багажника. Оттогава Мосад са способни да минат и през огън за него.

— Жалко. В такъв случай поне се опитай да разбереш каква информация му дават. Ще ми е доста полезно.

— Не разчитай на това. Чарли има доста приятели сред хакерите. Направили са му кодове, които не може да разбие дори АНС. Освен това си е направил нещо като таен сейф в интернет и ще го използва, за да... тъъ... в случай, че... не, по-добре го забрави. Все едно въобще не съм го споменавал.

Шмит си пое дълбоко дъх. След миг заговори отново и Сам бе почти сигурен, че усеща в тона му хлад.

— Мисля, че имаме малък проблем, Самюъл. Май си пропуснал да ми кажеш нещо.

Сам присви очи. Дали да каже истината за тайната банка с информация на Чарли? В състояние ли беше Шмит да я обезвреди? Да

обезвреди и Чарли, ако това беше правилната дума.

— Самюъл, Самюъл, знаеш, че можеш да ми имаш доверие.

Ако въобще имаше сила на света, която да е в състояние да обезвреди Чарли, то това беше Шмит, А ако наемникът се съгласеше да прибави към сделката и разбиването на тайното скривалище с информация в интернет...

— Познаваме се от доста време, Самюъл. Не бива да имаме тайни един от друг.

Вярно. Шмит наистина бе единственият човек на света, на когото Сам можеше да има доверие. Което, като се замислиш, си беше чисто самообвинение.

— Хайде, Самюъл, всичко, което ми кажеш за Чарлз, е от полза и за двамата ни. Нещо повече, ако се случи така, че имаш, да речем, нови сметки за уреждане с него, мога да ти помогна. Знаеш, че с удоволствие ще подам ръка винаги, когато се забъркаш с него. Дори, приятелю, мога да го направя безплатно.

— Съмнявам се.

— И с основание. Както и да е. Винаги мога да ти направя отстъпка. Сега, Самюъл, кажи ми, моля те, какво те притеснява.

И Сам му каза.

— Е, успя да вкараш едно хубаво руско момиче в хотелската си стая — заяви Ирина с режещ глас. — Сега сигурно си мислиш, че можеш и да ме изчукаш.

Маккензи пропусна думите ѝ покрай ушите си и увеличи телевизора. Тя разбра защо го прави — човешкият глас кара стъклата да вибрират и късовълнов сигнал, отразен от прозореца, може лесно да прихване вибрациите и да ги разчете. Звукът от телевизора обаче неутрализира тази възможност.

— Със сигурност си го мислиш. Сега съм в ръцете ти, жена ти е далеч...

— Жена ми е мъртва — отвърна Чарли, без да повишава тон. Просто обясняваше. — Левкемия. Изкара година и половина. Три пъти се подобрява, за да живеем с надежда, и четири пъти се влошава, за да разберем какво е отчаяние. Накрая тежеше тридесет и пет килограма. На никого не пожелавам такава смърт.

Ирина сложи ръце на кръста си. Знаеше какво се опитва да направи — да спечели съчувствието ѝ. Съчувствието е първата крачка по пътя към капитулацията.

Очите му ѝ се сториха малко по-мътни отпреди. Животът едва блещукаше в тях.

— Малко преди края дадох обет. Не съм се клел пред Бог. По онова време с него нещо не си говорехме. Направих го пред жена си. Бях ѝ верен през всеки ден от брака ни и се заклех да остана верен и след като си иде. Мери не чу обета ми. Беше в болница. Аз бях... на друго място. Не е важно. Важно е само обещанието.

Неумелите лъжци нямат бъдеще в шпионския бизнес. Оцеляват единствено надарените. Маккензи със сигурност беше брилянтен лъжец. Защо тогава му вярваше?

Тя извърна глава и се опита да се стегне. Смъртта на съпруга, обичана или не, е без значение. Единственото, което имаше значение в момента, беше, че е пленена от човек, когото бе подценила. Нещо лошо. От мъж достатъчно възрастен, за да ѝ бъде баща. Сега трябваше да открие слабите му места, да ги обърне срещу него и да ги използва, за да избяга.

— Как ме откри?

Маккензи ѝ обърна гръб и смъкна прогизналата си от пот риза. Дали не се беше изпотил от страх при срещата с онези мъже? Дори и да беше така, не можеше да го вини.

След ризата дойде ред на също толкова мократа тениска. Под нея лъснаха бели като кости, грозни като смъртта и многобройни като снежинки белези. Тя понечи да извърне очи, но не успя.

— Ето какво се случва със самонадеяни глупаци — измърмори той. — Имам предвид с късметлиите. В института сигурно са те учили на това.

Останала без думи, останала без дъх, тя дори не искаше да си помисли колко болка е изтърпял този човек.

— Тези дългите, които вървят отляво надясно, се получават в бирманските затвори. Там задължително имат специалист по бойни изкуства на заплата. Топи бамбуковите пръчки в саламура, преди да почне да те бие. Присъдата ми бе двадесет и пет удара. Мислех, че ще умра. В интерес на истината обаче минах леко. Използвах канадския си

паспорт. Нямаха представа, че съм американец, да не говорим, че съм шпионин.

С всичките тези белези приличаше на стар звяр, прекарал целия си живот в битки за оцеляване.

Той измъкна чиста тениска от сака си и продължи:

— Тук долу вляво можеш да видиш какви белези оставя войнишки нож. Човекът се опитваше да ме намушка в бъбреците и ако бе малко по-добър, сега двамата с теб нямаше да си говорим. Слава богу, острието се плъзна по ребрата ми. Е, лиших се от малко месо, няма как. Наложих се лекарите да ми закърпят мрежичка от кевлар, за да не ми изпаднат вътрешностите.

Тя преглътна сухо. Правеше го... за да я накара да го съжали. Да съжали враг? Никога!

Макензи напъха главата си, в тениската.

— Виждаш ли резката отдясно? Тази вечер срещна човека, който ми я подари. Да. Йохан Шмит. Той обаче не го знае. Стреляше на сляпо в мрака и никога не бих му дал да разбере, че ме е улучил. Предпочетох да се изхия и да пусна мръсна шегичка по адрес на майка му. Така се познават истинските мъже, нали? Разбира се.

Обърна се към нея. Изражението му нямаше нищо общо с това на истинските мъже. В очите му се четеше само мъка и самоирония.

— Рани, с които можеш да се гордееш, Ирина. Така ги наричат. Чуй обаче какво ще ти кажа. — Няма такова нещо. Единствените рани, които съществуват, болят, от тях тече кръв и ти казват по ужасен начин, че не си супермен, че куршумите не отскачат от гърдите ти, че си само парче месо и че пак си надценил възможностите си. И какъвто си самоуверен и суетен идиот, пак си направил тъпашка грешка и няма да мине много, преди да направиш нова, която ще се окаже последната ти. Или пък по-зле, ще е последна за някой друг. Добре дошла в моя свят, Ирина Колоденкова. Ако имаш поне мъничко мозък в главата, ще се преселиш на друга планета.

Намеренията му бяха прозрачни. Но тя нямаше да се остави да бъде прилъгана от толкова жалък план. Той искаше да я спечели на своя страна. Да се опитва, колкото си ще. Тя присви очи и попита отново:

— Не отговори на въпроса ми. Как ме откри?

Знаеше, че усмивката, с която ѝ отговори, цели единствено да я подразни.

— Казах ти, че съм добър. Сега вече знаеш точно колко.

— Сложил си проследяващо устройство в пикапа ми ли?

— Глупости. Достатъчно умна си, за да провериш за такива неща.

Вярно. Освен това на таблото на прекалено лъскавия му джип също не бе видяла следящи устройства. Което означаваше...

— Имаш си помощник. Той ме е проследил.

Маккензи включи телефонния кабел в лаптопа си и се ухили.

— Не. Ако имах помощник, щеше да го видиш, докато дразнех Шмит и горилите му. Нямах да се изправя сам срещу тези хиени, ако имах избор.

Лаптопът изщрака. Маккензи влезе в интернет.

— Значи е просто късмет. Открил си ме, защото си имал късмет.

— На твоє място не бих вярвал на такива неща.

Пръстите му заиграха по клавиатурата. Той повдигна вежди срещу екрана и направи доволна физиономия.

А после самодоволството му изчезна.

— Какво правиш с този компютър? — попита тя уморено.

— Ами виж.

Тя застана зад гърба му. По екрана вървяха безсмислени комбинации от цифри — той явно източваше шифрован файл.

— Извинявай, че се занимавам с това сега — каза Маккензи, — но хората на Шмит ще се погрижат за подслушването на всички телефони в хотела. Искам да сваля тези неща, преди да го направят.

— Ти си глупак. И без това ще проверят всички разговори.

Веднага съжали, че го е подразнила. Маккензи имаше отговор. Такива хора винаги имат отговор.

— Разбира се. И най-вероятно ще намерят уебсайта, в който съм влизал. Не че това ще им свърши някаква работа. Виж сега... — Точенето на файла приключи, Маккензи щракна с мишката и екранът се промени. — Това е публично пространство за оставяне на съобщения. Едно от любимите места на хората, които се занимават с шифри. Всеки оставя кодирани съобщения и всички останали се опитват да ги разшифроват. Това е просто игра. За мен също. Двамата с дъщеря ми си играем с кодирани съобщения. Забавно е. Правим го

вече почти двадесет години. Все още никой не е разгадал шифъра ни, въпреки че Бог ми е свидетел, доста хора са се опитвали.

Ирина повиши тон.

— Дъщеря ти те е последвала в ЦРУ?

— Не — отвърна Маккензи, излезе от интернет, облегна се и сплете пръсти зад тила си. — Тя има музикално образование. Никое от децата ми няма нищо общо с правителството. За което съм ужасно благодарен.

— Децата ти? Колко имаш?

— Двама синове и една дъщеря.

Побиха я студени тръпки. Две момчета. Едно момиче. Властен баща. Знаеше как живеят подобни семейства.

Маккензи се настани по-удобно на стола, на лицето му се изписа хрисима усмивка.

— На младини исках да стана журналист. Завърших журналистическия факултет в Колумбийския университет. Все още поддържам връзки с журналисти. Те са свестни хора. Опитват се просто да научат истината. Естествено всички се опитват да ги излъжат. Това ми е познато.

Сигурно се държеше тиранично с децата си, моделираше ги като пластилин. Превръщаше ги в свой образ и подобие. Хората като него постъпваха точно така.

— Но баща ми ми изви ръцете и постъпих в Управлението. Доста ми хареса, поне в началото. В момента, в който спря да ми харесва, се бях превърнал в това, което съм, и нямаше връщане назад. За щастие обаче в някакъв момент си бях обещал, че децата ми могат да станат каквито си поискат и да следват своя път, а не моя. Ето например, най-големият ми син, Скот, кръстен е на дядо си по майка, стана лекар. Последните шест години помага на хора, които наистина имат нужда от това. Най-малкото ми дете, Майк, е антрополог. Вече започна да си изгражда репутация. Всъщност славата не го интересува. Обича работата си и това му стига. Гордея се с тях. Сигурно не е редно, защото по никакъв начин не съм им помогнал да направят избора си. От друга страна, ако си баща, не може да не се гордееш с децата си.

Не! Нямаше да повярва на това. Лъжеше я безочливо и се опитваше да представи в невинна светлина семейната си история,

вероятно изтъкана от добре прикрито насилие и потисничество.

Чарли измъкна портфейла си и ѝ показа снимка, напъхана зад едно от найлончетата. Двама хубави мъже, единият точно копие на баща си, застанали до намръщена жена с деликатни черти.

— Това са Скот и Майк. И дъщеря ми Карли. Единствено тя се забърка в глупости. Последното нещо, което искахме с Мери, беше да стане домакиня във Вашингтон. За жалост обаче тя тъкмо завърши и се влюби в един гаден тип, омъжи се за него и влетя със засилка в ада на коктейлите. — Въздъхна. — Е, всичко вече свърши. Има две страхотни деца... ето, чакай да извадя и другата снимка... Джейсън и Моли, сладки са, нали? Мен ако питаш, са доста прилична утешителна награда за скапан брак и още по-лош развод. — Прибра портфейла в джоба си. — Както и да е, надявам се, че животът на Карли в бъдеще ще е по-добър. Ако има нужда от мен, ще ѝ дам каквото поиска. Но тя е наследила моя инат. Никога няма да помоли за нищо.

„Лъжец! Ти си долен лъжец и се опитваш да ме забаламосаш с приказки какъв добър баща и любящ дядо си. Всичко е измишльотина. Евтин маскарад. Изобщо не ти вярвам!“

— И сега ти изпраща кодирани съобщения, така ли? Научил си я на шпионския занаят още като дете? — попита с леден тон.

— Не, просто... Тя беше още на осем-девет и се опитваше да прочете „тайно“ съобщение в едно детско списание. Предложих да ѝ помогна. Нещата се навързаха и скоро си измислихме собствен шифър. Само за нас. Аз доста често бях в чужбина и ѝ пращах картички с шифровани съобщения. Глупаците от Управлението направо побесняваха, защото не можеха да прочетат какво съм написал. Ха! И все още не могат.

Лъжа! Нова лъжа. Сигурна беше.

— Невъзможно. Няма непробиваеми шифри.

— С едно-единствено изключение. През 1919 е написано кодирано съобщение, което все още никой не е успял да разчете. Дватамата с Карли измислихме вариация на темата с помощта на компютър. Никой не може да я разбие. — И се усмихна, проклет да е, усмихна се мило. — Ако не ми вярваш, ще ти дам интернет адреса на сайта с шифрованите съобщения. Можеш да влезеш и да се опиташ да разчетеш шифъра. Ще оставя съобщение специално за теб. Псевдонимът ми е Грифон. Теб ще те кръстим Червената кралица...

— Не съм партиен член — изкрещя тя. „Но баща ми е. Несломим последовател на научния комунизъм, който ще празнува в деня, в който червеният флаг отново се развее на кърмата на кораба му“.

— Е, извинявай. В такъв случай ще те нарека Бялата кралица — разсмя се Маккензи.

— Губим си времето — продължи да крещи Ирина, макар да знаеше, че не бива да го прави. — Ти ни губиш времето! Писма от дъщеря ти. Нима няма по-важни неща...

Лекотата, с която Маккензи промени тона си, я хвана неподготвена. Гласът му внезапно стана стоманен, а физиономията и интонацията не закъсняха да го последват.

— За един баща няма по-важни неща. Във всеки случай не източих писмата. Едни... да ги наречем „приятели“, ми изпратиха цялата официална документация за „ДефКон Ентърпрайзис“. Докладите на „Дън и Брадстрийт“, папките на „С и Пи“, устава на дружеството, автобиографиите на директорите им и всички статии за тях, които циркулират в интернет.

Погледна екрана и присви очи, докато четеше страниците разшифрована информация.

— Компанията е основана в Калифорния по времето на Клинтън. Частна. Привлекли са външни инвеститори. Имат триста и двадесет служители и се занимават предимно с проучване и разработки. Изпълнителен директор е Максимилиан Хенкес, на петдесет и две. Завършил Масачузетския технологически университет, магистратура в „Слоун Скул“. Преди да основе „ДефКон“, работил за „Локхийд“. Финансовият директор също е кадър на „Локхийд“. Изпълнителният вицепрезидент идва от „Мартин Мариета“, а контролорът — от „Дженерал Дайнамикс“. Всички са работили в областта на отбраната. Единственото изключение е главният научен ръководител — Санджин Уинг, беглец от Китай. Твърди, че е защитил докторска дисертация на тема супер проводници. Ето това вече е интересно...

Отново се отпусна назад и затвори очи. Устните му се раздвижиха беззвучно. Внезапно оголи зъби като гладна лисица. Отвори очи и те блеснаха — ярки, режещи, ужасяващо интелигентни. „Какво ли — запита се Ирина — съзира в тези микроскопични частици информация? Как е възможно някой да извади смислени изводи от толкова оскъдни и разпокъсани факти?“

Маккензи рязко хлопна екрана на лаптопа и го изключи.

— Тук има цели купища информация. Ще я прегледаме утре.

— *Ние?* — Едва се сдържаше да не избухне. Знаеше, че самообладанието му, небрежното му дружелюбие целят единствено да я очароват и съблазнят. Вбесяваше я фактът, че я мисли за толкова лесен обект.

— Надявам се. От друга страна, ако искаш да опиташ отново сама, това си е твое право. Няма да те спирам.

Искаше ѝ се да го убие. Пистолетът ѝ все още беше у нея. Арогантната му самоувереност не му бе позволила дори да я обезоръжи. Никога не бе убивала човек, но сега...

— Дори ще ти върна пистолета.

„Моля?“

— Като се успокоиш, разбира се.

Тя нервно опипа колана на панталона си. Пистолета го нямаше.

Раменете ѝ увиснаха. Не, не беше победена. Никога нямаше да я победят. Но вече се намираще в отбрана — болезнено непознато положение.

Проблемът... проблемът беше, че се чувстваше изцедена. Денят адски я беше изтощил. Бе видяла смъртта, беше познала страха. И това бе изпило силите, които ѝ бяха нужни за схватката с този вбесяващо хитър противник, и я бе направило уязвима.

— Виж, Ирина, аз не съм ти враг.

— Така ли? — викна тя. — Какъв си тогава?

— Просто човек, който иска да те предпази.

Тя изтри слюнката от устните си.

— Не ми трябва... ангел пазител!

— Независимо дали ти харесва, вече си имаш. Можеш да ми викаш свети Чарлз. — Погледът му отново помътня. Тя още не можеше да разбере какво означава това. — Всъщност не ми викай така. — Лицето му омекна и гласът му дойде сякаш отдалеч. — Само Чарли е по-добре.

Дали пък това не бе намек за слабост? Някаква уязвимост, от която можеше да се възползва?

— А защо не свети Чарлз — настоя тя.

Той се усмихна някак разсеяно, все едно в паметта му изплува приятен спомен.

— Така се казва едно място, малко градче, по-скоро село. Не е точно Свети Чарлз, всъщност пак си е Свети Чарлз, само че на испански: Сан Карлос — Сан Карлос до Кабо. Свети Чарлз на Носа. На Калифорнийското крайбрежие. С Мери... жена ми... прекарахме доста щастливи мигове там. Всъщност някои от най-щастливите. Мислехме си дори, като се пенсионираме, да заживеем там — толкова ни харесваше... — Гласът му затихна, светлината в очите угасна.

„Падна ми в ръцете — помисли си тя. — Самотен вдовец, който скърби за жена си. Мога да го разпердушина, да го разкъсам на парченца“.

Това беше правилният ход. Началниците ѝ очакваха да постъпи точно така. Но ако го направеше, с нищо нямаше да е по-добра от пристанищните курви на баща си.

Маккензи се отръска като мокро куче.

— Трябва да пийна. — Стана и отиде до минибара. — Искаш ли нещо?

Шансът отлетя. Знаеше, че трябва да се чувства гузна, че го е оставила да се изплъзне, но въпреки това през нея премина вълна на облекчение.

— Не. Да. Сода. Не, някакъв сок. — „Изгубих самообладание и трябва да се овладея“.

Той извади метална кутия портокалов сок, за себе си направи джин с тоник.

— Искаш ли лед?

— Не.

Маккензи ѝ наля сок и ѝ подаде чашата със салфетка. В очите му отново имаше блясък и нещо като усмивка на устните му. Изтървала го беше.

Той отпи от чашата си, въздъхна доволно и каза:

— Както вече споменах, аз съм на твоя страна. Поне в този момент. Човекът, от когото трябва да се пазиш, е оня, когото настъпих по опашката в „Хилтън“ — Йохан Шмит. Той е гадно копеле, може би най-лошото. Наемник и професионалист, има на разположение поне петстотин души. По някакъв начин успя да си издействаш най-опасната наемна организация. И като че ли това не ти стига, се налага да мислиш и за цивилните полицаи, за ФБР и за още цял куп държавни

агенции. Доста хора искат да те хванат и аз май съм единственият, който прави изключение.

— Ще им избягам. — И щеше да го направи. Важно беше този Маккензи да го знае.

— Имаш предвид държавните чиновници ли? Със сигурност. Всъщност няма и капчица съмнение, че ще им се изплъзнеш, но Шмит е по-различен. Виж, в Америка нямаме нищо подобно на онова, което в твоята страна наричат Спецназ. Отлично обучените специални части, които вършат мръсната работа както вкъщи, така и навън, просто не са ни по вкуса. Тук играят законите на търсенето и предлагането, така че частната инициатива...

Това вече не можа да го понесе и избухна точно като баща си.

— Искаш да ми кажеш, че сте впрегнали на работа прехвалената си пазарна икономика?

Маккензи се усмихна.

— Да, може да се каже и така. Всъщност всичко се свежда до съвсем тъпа либерална философия. Да, съгласен съм, че Йохан Шмит е олицетворение на свободната пазарна икономика. Той и хората му са тук единствено заради парите. За тях понятие като патриотизъм, дълг и нормална човешка почтеност са без стойност. Мислят единствено колко ще спечелят, след като свършат работа. Печалбата, момичето ми, е най-мощната движеща сила на света. Щом го разбереш, ще осъзнаеш в каква голяма опасност всъщност се намираш.

Вярно, Шмит наистина бе опасен. Дори самият му вид я изплаши. Но хората му приличаха на обикновени разбойници. С тях щеше да се справи.

— Не си мисли, че копоите на Шмит са безмозъчни горили. Мутрите, които видя с него преди час, наистина не са особено интелигентни, но са изключително добре подготвени. Това са обикновени войници. Виж, офицерите са съвсем друго нещо. На всеки десет войници има един офицер и те са най-добрите, които могат да се намерят на пазара — умни, опитни и трудни за заблуждаване. Аз съм дяволски добър, но колкото и да вярвам в силите си, гледам да не се пречкам на пътя на подобни хора.

„Отново взе нещата под контрол. Как стана?“

— Според мен това трябва да направиш и ти, ако си решила да бягаш — продължи Маккензи. — Аз се омитам оттук още утре

сутринта. Те ще тръгнат да ме следят, или поне ще си мислят, че го правят. Ако изчакаш, докато тръгна и ги повлека след себе си, би трябвало да успееш да се измъкнеш, без да те видят. След това... честно казано, не знам кой е най-добрият маршрут. Вероятно на югоизток. Нататък има повече движение, така че може и да се смесиш с тълпата. Да, май южната част на Аризона е най-добрият избор. Финикс, Тусон — големите градове винаги са удобно скривалище. Въпреки че според мен ще постъпиш най-умно, ако останеш тук и изчакаш да се върна.

Тя го изгледа. Не знаеше какво точно да каже, но знаеше, че никога, никога няма да послуша съветите му.

— Ако решиш да бягаш, по-добре си вземи прилични дрехи и изхвърли боклуците, които упорстваш да носиш. — Ирина премигна объркано. — Спри в хубав магазин и потърси марката „Сейнт Джон Спорт“. Мери изглеждаше страхотно в дрехите им и съм сигурен, че и на теб ще стоят добре. Хората на Шмит определено не търсят добре облечена мадама. Ако облечеш модни и скъпи дрехи, може и да им се изплъзнеш. Съмнявам се обаче, че в този град ще откриеш такъв магазин. По-скоро виж в Тусон, Финикс или Седона — във всеки случай в град, където има туристи.

„Защо ми помага? Намислил е нещо. Тук има уловка“.

— Добре, стана късно. Трябва да си лягаме. Съвсем целомъдрено. Предлагам да не се събличаме, защото Шмит е напълно способен да почука на вратата в три посред нощ. Преди да си легнем обаче искам да те питам нещо. Моля те, имай търпение. Ще ни отнеме само няколко минути.

Единственото ѝ желание бе да се наспи. Ако можеше да забрави този ден — най-ужасния в живота ѝ, — щеше да се справи с този човек и с хитроумните номера, които се опитваше да ѝ погоди. „Или вече ми ги е погодил, но просто съм прекалено скапана, за да забележа“. Разтърси глава в опит да прогони умората.

Макензи извади някакви снимки. И цветни, и черно-бели. Нареди ги на масичката. Бузите ѝ пламнаха. Шокът и гневът бяха толкова големи, че се изчерви. „Как се осмелява? Как смее да ми показва това?“

— Снимките са правени основно на Бяло море и на Ладожкото езеро. Това е баща ти, нали? А това си ти. Това са майка ти и двамата

ти братя.

Тя се заклатушка на ръба на пропастта. Огромна бездна. Краят ѝ не се вижда. Снимките... не можеше да ги понесе. Този ужасен, ужасен ден... Доминик умира във фонтан от кръв, тя краде коли посред бял ден, после симпатичният тъжен Мич Конрой... Маккензи я откри неведнъж, а цели два пъти... вулгарните приказки на горилите на Шмит...

Не знаеше колко още може да понесе. Със сигурност обаче не можеше да понесе тези... тези... проклети снимки!

— Значи тук сте на почивка и всеки път баща ви е извеждал семейството на плаване. На първата снимка сигурно си на не повече от шест-седем. А на последната, която според мен е направена във Финландския залив, изглеждаш на около седемнадесет.

— Осемнадесет — успя да каже тя. В гърлото ѝ заседна огромна буца. Ужасният спомен я лиши от дар слово. Ръцете ѝ трепереха. Пареше я огънят на спомени, които искаше да забрави завинаги, не искаше нищо друго, нищо друго, освен да се разкрещи.

— Управлението, както между другото всяка шпионска служба на света, си умира да колекционира снимки на чуждестранни военни. Така са се сдобили с доста приличен албум от детските, та чак до младежките ти години. Има поне десетина снимки на семейството ти по време на почивка. Обикновено плавате с платноходка. Работата е там обаче... ето, виж всички снимки... работата е там, че докато всички останали са снимани на руля, фотографите не са успели нито веднъж да те уловят как управляваш лодката. Това ми се струва любопитно, Ирина. Просто се чудех...

Взрив. Къщата се разхвърчава на всички страни. Стените се срутват. Не остава нищо, освен пепел и овъглени греди.

— Никога! — изкрещя тя. — Никога! — Не заплака. Този човек... Никой не беше в състояние да я разплаче. — Нито веднъж! Само братята ми! Аз не! Никога не са ми давали! Той никога не ми даде шанс да се докажа и... — Преглътна мъчително болката си.

— Никога не ти е позволявал да застанеш на руля и да управляваш платноходката ли?

— Аз съм момиче. Не съм достатъчно добра.

— Това ли казваше?

— Винаги. За всичко. Никога не бях достатъчно добра!

— Значи така и не си разбрала?

— Какво да разбере?

— Дали е прав. Дали си достатъчно добра. Все още не знаеш.

— Знам.

— Само си мислиш, че знаеш.

— Не!

— Истината е... — той протегна ръка, за да я успокои, но тя я отблъсна, — че никога не можеш да си сигурна колко добра си всъщност.

Мразеше го. Силата на омразата я парализира. Отвори уста да каже нещо, всъщност да изкрещи, но спря.

Спря, защото видя какво ще последва. Съзря в очите му намека, трептящото привидение на неизречената истина.

Той знаеше още, знаеше тайната, знаеше какво направи баща ѝ, знаеше за унижението, за срама, който тя отричаше, защото ако го признаеше, трябваше да крещи, да крещи, да крещи...

Беше изписано на лицето му. Пишеше още, че никога няма да каже онова, което знае, а ще го държи скрито в себе си, заключено дълбоко в душата му, така, както е заключено в нейната.

Ето, затова го мразеше най-много.

Зашлеви го. Зашлеви го с всичка сила.

Той просто я изгледа тъжно, сякаш по някакъв начин го беше разочаровала.

ВТОРА ЧАСТ ЛЮБОВТА НА ЧАРЛИ

Дързост, пак дързост, винаги дързост.
Дантон

5. ПЪТНИ РАБОТИ

Сряда, 22 юли

05:45 Централно време

Чарли викна достатъчно високо, за да се чуе през вратата на килера, в който се криеше Ирина:

— Добро утро, Мич!

И отвори широко вратата на стаята.

Мич Конрой пристъпи накуцвайки с две чанти покупки и мазна кутия понички, притисната до гърдите.

— Добрутро, господин Маккензи. Закъснях ли?

— Идваш на минутата. Точно шест без петнадесет. Точността е добродетелта на кралете. — Мич бе със сив панталон, бяла риза и спортно яке и приличаше на дребен търговец — продавач на коли, застрахователен агент или управител на магазин за обувки. Чарли бе сигурен, че горилите на Шмит не са обърнали внимание на бившата родео звезда, която ходи бавно, за да скрие накуцването си. — Това да не е закуска? Бог да те поживи. И стига с това „господине“. Приятелите ми викат Чарли.

— Дадено. Ще се опитам да го запомня, господин Маккензи.

Мич остави чантите на пода, приседна на ръба на леглото и се усмихна като послушно кученце.

Чарли се позасмя на реакцията на простидушния каубой и седна до него. „Този човек е добър — каза си. — Дори не подозира каква неблагодарна роля е приел да изпълнява, при това съвсем доброволно“.

— Виж, приятелю, сигурен ли си, че искаш да се нагърбиш с тази работа? — попита Чарли просто за да успокои съвестта си.

Мич отвори кутията и се видяха четири чаши димящо кафе и десетина тестени изкушения. Той махна пластмасовия капак на една от чашите и избра поничка с розова захарна глазура.

— Май е единствената, която ми предлагат от доста време.

Чарли също си взе кафе, огледа поничките и избра една, която му се стори най-нискокалорична.

— Ще се наложи да се изправиш срещу доста гадни копелета, Мич. Не е изключено да те поотупат.

— Занимавам се с родео, откакто станах на шестнадесет. Никой човек не може да ми направи онова, което конете вече ми направиха два пъти.

Облиза пръстите си и посегна към нова поничка.

— Просто исках да се уверя, че знаеш с какво се захващаш — продължи Чарли и побутна един плик към него. — Прехвърлих БМВ-то на твое име. Талонът и всички други документи са в плика. Вътре са и двадесет и петте хиляди, които обещах. Не ги профуквай всичките в казиното, когато стигнеш до Вегас.

— Не съм комарджия. Най-много да гледам някое кино и да се почерпя в ресторант.

— Умно момче си ти, Мич. Добре, хайде сега да повторим всичко още веднъж.

Мич кимна.

— Значи, сър, както казахте, купих си маскировъчна униформа като вашата. Освен това си взех обувки с ток, за да изглеждам по-висок. Намерих един магазин до щатския колеж, дето продават гримове, перуки и разни такива, така че купих и от тях. Ей сега влизам в банята и като изляза, ще си приличаме като две капки вода. Е, поне отдалеч. После слизам по стъпките със същия сак като вашия, измъквам се през задната врата...

— БМВ-то е паркирано под едно дърво точно до аварийния изход. Наблюдават го.

— Ще куцукам бързо и ще гледам в земята. После се качвам в готината ви кола. Винаги съм искал да си взема германска машина. — Усмихна се по детски. — До Вегас са към хиляда километра. Ако хвана обиколните пътища, няма да стигна преди мръкване. Стигна ли, отивам в „Мандалай Бей“, мятам ключовете на пиколото и още щом вляза в хотела, си мушкам перуката и всичко останало в сака. Регистрирам си се с моето име и чакам, докато не се обадите или докато не минат три дни.

— Ако те спре някой друг, освен полицията, какво правиш?

— Казвам истината. Казвам си всичко. Даже и за хубавото момиче.

Чарли огледа подозрително поничките. Все още бе гладен, така че избра една с шоколадова глазура и маслен крем.

— Много е важно да кажеш за момичето. И се постарай да ги убедиш, че точно аз съм ти платил да идеш отгук до Вегас с, новото БМВ. Ти нямаш нищо общо с тази история, Мич. Просто са ти платили да свършиш работа. Ако го проумеят, вероятно ще се отървеш леко.

— Няма проблем. А сега... — Мич бръкна в джоба си и извади сгънат плик. — Тук са документите на колата, която ви купих. Голяма таратайка. Доста поочукана. Хората тук по-скоро ще ходят пеша, отколкото да се качат в японска кола, така че я взех на сметка.

— Трябва да ме закара само до летището. Между другото, не вярвам да си имал проблеми да ми наемеш частен самолет, нали?

— Като размахах пачката със стотачки, си счупиха краката да ми прислужват. Ще го докарат от Далас. Ще ви чака точно в седем. — Мич бръкна в задния си джоб. — Като стана на въпрос, останаха ми доста пари от онези, дето ми ги дадохте вчера.

— Задръж ги.

— Не мога. Това са почти две хилядарки.

— Прибирай ги тия проклети пари. За теб са.

Мич кимна, вдигна чантите с дегизировката си и тръгна към банята. След пет минути излезе. След още пет излезе и Чарли.

Когато се върна, Ирина седеше до масичката. Бе успяла да излапа три понички и ядеше четвъртата. Чарли тъжно забеляза, че е изпила и всичкото кафе.

— Проблеми? — попита тя.

Той седна, надникна в картонената кутия и реши, че няма сила на света, която да го накара да изяде още една от тези гадости.

— Никакви. Момчето от нощната смяна още е на рецепцията. Платих му стаята и пак задряма.

— А Мич? — Чарли усети колебанието в гласа ѝ. — Ще се справи ли?

— Разбира се. Ще побеснеят, като разберат какво е станало, но това с нищо няма да промени факта, че съм ги пратил за зелен хайвер. Ако го спрат по пътя, сигурно ще се отърве само с разкървавен нос. Никой няма сметка да го трепе.

— Надявам се, че си прав, Чарли. Той е с добро сърце.

Вече не го наричаше „господин Маккензи“. Това му хареса. „Разбира се, че е нормално да си говорим на «ти», след като сме прекарвали нощта заедно, и проклет да съм, но не заспах лесно...“

— Чарли?

„Господи, нима си личи?“

— Какво?

— Чувствам се ужасно гузна за онова, което направих с него. Ти гузен ли си за това, което направи с мен? — Въпросът го хвана неподготвен и той тутакси надяна непроницаема маска. — Имам предвид снимките. Това, че се възползва от слабостта ми и ми погоди номер. Струва ми се, че не е по-различно от онова, което аз направих с Мич.

Чарли се замисли за миг и присви устни.

— Добър ход, Ирина. Всъщност направо първокласен. Ако ме накараш да изпитвам угризения на съвестта, значи вече си спечелила предимство. Поздравления, току-що отбеляза точка.

— Не отговори на въпроса ми.

— Две точки. Сега се пригответи и аз да отбележа. Отговорът е, че ако изпитваш угризения, значи трябва да смениш работата. В нашия занаят единствените емоции, на които имаш право, са гордост, когато печелиш, и съжаление, ако изгубиш.

— И все пак не ми отговори.

Чарли се изсмя, макар да не му бе смешно.

— Гейм, сет, мач. Да, изпитвам угризения. Беше беззащитна. Възползвах се от това. Въпреки че е част от играта, се чувствам гадно. Доволна ли си?

— Всъщност не. Аз също се чувствам виновна. Вината се е загнездила в душата ми.

Изглежда го безстрастно.

„Мразя тази работа. Наистина, наистина я мразя“. Той си пое дълбоко дъх.

— Самото признание те прави по-добър човек от деветдесет и девет процента от хората, ако това въобще е някакво успокоение.

Тя избягна погледа му.

— И сега какво? Ще ме арестуваш и ще върнеш скъпоценната „Вихрушка“ на собствениците ѝ, така ли?

— Много се лъжеш. Не си прави илюзии, Ирина. Ако „Вихрушка“ е важна за националната сигурност, както подозирам, няма да ти позволя да напуснеш страната с нея. — В очите ѝ заблещукаха пламъчета, „Добре — каза си Чарли, — покажи малко твърдост, малката“. — От друга страна, нямам никакво намерение да връщам нито теб, нито проекта на никого, преди да разбера с какво си имам работа. Казвал съм го преди, ще го кажа и сега — не бива да съдиш за нещата по външния им вид. Нямах да ме повикат от дебрите на ада и със сигурност нямах да наемат Йохан Шмит, ако зад тайната не се крие друга тайна. Точно втората тайна е важната. Ако я разгадая, може и да получа онова, което искам. Ако успея и ти ми помогнеш, тогава може и да се споразумеем някак си.

— Не възнамерявам да правя сделки с теб, Чарли.

В тона ѝ не пролича и капчица колебание. Решимост и нищо повече. Чарли щеше да се разочарова, ако бе чул нещо друго. Предната нощ предприе мощна атака срещу най-неукрепеното място в крепостта ѝ. Тя се защитава като лъвица. Единственото, което постигна, беше да посее семенце на съмнение в собствените ѝ сили. То обаче нямах да поникне, докато Ирина не започнеше да се съмнява в мотивацията си. „И от този миг, скъпа, ще ми принадлежиш“.

— Съгласен. Аз ще се занимавам със сделките. — Той погледна инкрустирания си със скъпоценни камъни часовник. — Виж, след малко трябва да тръгна. Искаше ми се преди това да ти задам няколко въпроса.

Това определено я изненада и тя объркано попита:

— Оставяш ме тук? Значи мога да правя каквото си искам?

„Пипнах те!“

— Да. В момента Шмит и хората му натискат газта до дупка и са по петите на Мич. Следят го, защото си мислят, че съм аз и че ще ги отведа право до теб. — Пусна самодоволна усмивчица. — Така, според компютърната система на „Мариот“ в момента тази стая е празна. Камериерките няма да се появят преди девет. Ако искаш да се пробваш, най-добрият ход е да изчакаш няколко часа, после да скокнеш до „Хилтън“, да освободиш стаята си и да хванеш пътя. Лично аз ще съм по-доволен, ако си стоиш на място. Така ще е по-безопасно. Но ако си решила да бягаш, няма да те спирам. Тръгни в

девет и в късния следобед си във Финикс. До десет вечерта можеш да стигнеш до Сан Диего или Лос Анджелис.

Тя примигна объркано. Той почти долови тракането на колелцата в мозъка ѝ, докато се опитва да разгадае мотивите му. Ирина отвори уста, но не каза нищо.

— Добре, Ирина, сега ще ми отговориш ли на няколко въпроса?

— Само ако и ти отговориш на моите — отвърна тя предпазливо.
— Защо нае самолет? Къде отиваш?

— В Калифорния. Там са офисите на „ДефКон Ентърпрайзис“. Самолетът ще ме откара дотам и обратно за нула време. — Тя кимна недоверчиво. — Сега е мой ред да задавам въпроси. Каж ми всичко, което видя, когато задигна „Вихрушка“. Всяка подробност, колкото и дребничка да е.

Ирина заразказва. Чарли се облегна на стола и сплете пръсти зад тила си. Изпразни мозъка си и го превърна в чист лист, на който Ирина да пише. Помъчи се да се отпусне. Да излезе от собствения си свят. Да влезе изцяло в нейния.

Зарез се в мрака на пустинята като невидимо привидение. Под себе си съзря двама души, промъкваха се през тъмнината като бухали. В кървавочервените отблясъци на огъня танцуваха сенки. Двамата проникнаха в строго охранявана сграда.

Две любопитни котки, заинтригувани от отворения шкаф, плахо пристъпиха към жертвата. Мишката бе тлъста и бавна. Скочиха отгоре ѝ.

Мракът се превърна в светлина. Лъчи на прожектори раздраха небето. Гневни куршуми засвистяха в убийствен дъжд. Зайците хукнаха подплашени от ловния рог и прясна кръв обагри пясъчния склон.

Ирина млъкна. Чарли тръсна глава и се върна от онзи свят в измерението на обикновените хора.

Ирина беше преbledняла. Съжали я. Не беше лесно отново да преживееш целия този ужас. Но тя, като добър войник, му бе дала онова, от което се нуждаеше. Възхити ѝ се. „Което — добави мислено — може да се превърне в проблем“.

Тя сложи ръце на кръста си и попита:

— Сега аз ще ти задам въпрос и искам да ми отговориш откровено.

„По дяволите, доста бързо се възстанови“.

— Казвай.

— Какво направи с диска, който открадна от мен?

Чарли замръзна. За миг не беше способен нито да мисли, нито да действа. После избухна в смях.

— Знаеш ли, никога досега не съм си намирал майстора. Но ти... Божичко! — Посегна към сака си, прокара пръст по един невидим ръб и отвори двойното дъно. — Ето — каза и ѝ подаде диска. — Достатъчно си умна, за да си заслужиш наградата.

Ирина се наведе над масичката, взе диска и го хвърли през рамо.

— Искам истинския.

— Много си добра! Наистина си много добра. — Чарли засрамено разкопча ризата си, бръкна под нея и извади диска от един таен джоб. — Този ли е?

Тя кимна рязко и пусна диска в джоба на ризата си.

Доста усилия му костваше да не се разсмее. Дискът, който ѝ даде, бе от левия джоб на ризата му. Дискът, който искаше тя, бе скрит от дясната страна.

— Добре, сега вече сме квит. Трябва да тръгвам. Искам да уточня още две неща. Първо: сигурна ли си, че генераторите бяха покрити?

— Не съм казвала, че са покрити, обясних само, че бяха поставени в дебела метална обвивка. Парчетата, които се разхвърчаха при взрива, бяха доста тежки. Според мен това не е толкова важно.

— Аз ще реша кое е важно. Второ: спомена, че от покрива на лабораторията висели някакви метални съдове. Помниш ли какво имаше в тях?

Тя притисна пръст към устните си. „Какъв чаровен жест“, помисли си Чарли.

— Не, светлината бе лоша и... чакай малко, спомням си... нещо... май беше анестетик.

— Етер?

— Диметиллов етер, да. Защо мислиш, че е важно?

— Не може да е било анестетик. Не и в такава лаборатория.

Очите ѝ блеснаха.

— Охладителна течност?

— Втечнява се при минус четири — отвърна Чарли: не бе пропуснал брой на „Сайънтифик Американ“, откакто навърши

четиринадесет. — Замръзва някъде под тридесет и осем, може би към шестдесет.

— И защо ще им трябва нещо толкова студено?

— Помисли. Умна си, ще се сетиш.

Тя щракна с пръсти.

— Ха! Измислили са някакъв нов свръхпроводим материал.

„Дяволски умна! Момиче, ще трябва да те държа под око“.

— Видя ли, че се сети. Материал, който провежда електричество без съпротивление. Електроните просто пробягват през него, без да го усетят.

— Но практическото приложение на свръхпроводниците е нулево, дори и за така наречените „свръх-топлинни“. Те са просто интересен факт, играчка за експерименти.

— Не са само играчка. Ако са използвали етера, за да охладят сандъка, който си задигнала...

— Не съм сигурна, че е сандък, Чарли. Пренасях го вече три пъти. Няма капак, нито ключалка. Мисля, че е монолитно.

Чарли отново затвори очи.

— Отливка. Не е нито метална, нито пластмасова, нали? Някаква керамична смес. Да, сигурно е смес. — Бе близо, толкова близо. Всички парченца на пъзела бяха пред очите му. Просто трябваше да ги разбърка, да намери точното подреждане и да открие чистата, неопровержима, абсолютна истина...

„Няма време!“ Главата му рязко подскочи.

— Ирина, трябва да тръгна. Преди да замина, обещавай ми да се скриеш в „Хилтън“. И че ще ме чакаш да се върна.

Тя поклати глава.

— Сигурна ли си? Ще се върна от Калифорния най-късно към четири-пет следобед. Ако се съюзиш с мен, ще си в много по-голяма безопасност. Мисля си, че ще направим добър екип.

Ново поклатяне на глава.

— Както искаш. Но внимавай, за Бога. Ако те хванат, те чакат само страдания.

— Няма да ме хванат.

Чарли се изправи и вдигна сака с лявата ръка.

Улови се, че иска да залепи една целувка на бузата ѝ за довиждане. Не можеше да си го позволи.

Хвърли поглед през рамо, отиде до вратата и хвана дръжката.
Очите ѝ проблеснаха, лицето ѝ се изопна.

— Вече никога няма да ме видиш!

Чарли се усмихна и излезе. Разбира се, че щеше да я види. Знаеше къде ще отиде. По дяволите, знаеше дори кога ще пристигне там.

Черният додж си беше пещ на четири колела и привличаше слънцето като магнит. Ирина наду климатика до дупка и обърна духалките към лицето си. Мич сигурно правеше същото.

Споменът за нежния каубой я накара да се усмихне — спокойни кафяви очи, тяло, което излъчва сигурност, пасваща му толкова добре, колкото и широкополата шапка. „Няма и капчица съмнение във възможностите си. Самоуверен до краен предел, също като Чарли. Но Чарли парадира със самоувереността си, носи я на ревера си като значка. Мич няма нужда от това. Държи самоувереността в себе си, тя е част от достойнството му“.

И двамата бяха достойни мъже — Чарли горд рицар, който не крие доблестта си; Мич — непретенциозен и скромнен; толкова различни, но същевременно без излишна самовлюбеност и чувство за... непогрешимост. Без значение какви са фактите, той никога не признава, че е сгрешил. Ако по някаква случайност е преценил погрешно, вината е или в нечий нечетлив почерк, или в скапаната сметачна машина, или в момиченцето, което си играе наоколо и го разсейва.

Грешките бяха лесно обясними. Казваха се Ирина.

Помисли си, че сигурно ще е по-щастлива, ако е толкова безгрижно самоуверена, колкото Мич или Чарли. Че ако не ѝ се налага постоянно да доказва правотата си, ако умее да губи с достойнство, ще е по-добра в онова, което върши. Но беше дете на баща си. Също като него, не беше способна да се самообвинява. Също като него, винаги трябваше да приписва грешките си другиму. Също като него, да обвинява...

„Обвинявам баща си за собствените си грешки“.

Лоши мисли и неподходящо време да се занимава с тях. Не можеше да си позволи лукса да се съмнява в себе си.

Отърси се от спомените — хипнотично състояние, предизвикано от безкрайната скучна магистрала и еднообразния пейзаж — и се зачуди колко ли градуса е вън.

Тридесет и осем? Повече? Нямаше представа. Знаеше единствено, че пустинята е смъртоносна и безмилостна.

Земята около магистралата бе безжизнена пустош. Далечните скали подчертаваха враждебността ѝ: издигаха се в трептящия от жегата въздух като колони, оцветени в охра, канелено кафяво и отровно зелено. Останалото бе само прашасали ниски храсти, кактуси и тук-там жилави лозови пръчки, декорирани с дребнички мъртви листа. Земя на влечуги, враг на всичко човешко.

Огромен камион я задмина и пикапът се люшна от въздушната струя. Ирина бе заковала стрелката на километража на сто и двадесет, така че камионът се движеше поне със сто и петдесет. Това бе най-бързата магистрала на запад и шофьорите по правило не спазваха ограниченията на скоростта. Може би инстинктите ги подтикваха да не се застояват в пустош, която посреща с неприкрита враждебност всяко човешко присъствие.

Часовникът на таблото показваше, че са минали десет минути след пладне — 11:10 планинско време. Беше глупаво да продължи по магистралата. За три часа се бе натъкнала на три патрула — стройни полицаи с габардинени униформи. Първите я пуснаха да мине, на другите два поста я спряха. Може ли документите ви? Разбира се. Тук пише, че косата ви е руса. Беше руса, но ми омръзна и оставих естествения ѝ цвят. Май не сте оттук, а? Не, от Юта съм. Прибирам се. Карайте внимателно. Да, благодаря, лек ден.

След сто и петдесет километра, в Ню Мексико, трябваше да изостави магистралата. Малките пътища сигурно не бяха така строго охранявани, пък и имаше повече места за криене, ако станеше някоя беля.

Хвърли поглед към разпънатата на седалката до нея карта и реши да поеме по първия възможен път на север. Той криволичеше из хълмиста местност с малко на брой и отдалечени едно от друго градчета.

Север. Да, имаше логика. Всъщност не можеше да обясни защо има логика, по-скоро интуицията ѝ подсказваше, че северната част на щата е по-безопасна от южната. „След като мина Галъп, трябва да

завия на запад. После прекосявам границата с Аризона и започват само празни пътища и индиански селца. Там ще е по-безопасно“.

Стрелката на резервоара показваше, че ѝ остава само една осма. Трябваше да зареди, преди да навлезе в пустошта.

Една зелена табела показваше, че изходът за щатски път 24 приближава. Смяташе да поеме по него. Под зелената табела се виждаше указател за близка бензиностанция.

Тя намали, пусна мигача и отби по изхода. На следващия кръстопът се появи малко градче: нищо особено — невзрачни сгради с дървени порти, няколко магазина, пожарна, църквица.

Когато баща ѝ излезеше на плаване, майка ѝ я водеше в църквата. Коленичеха в окадените от тамян храмове. Молеха се под позлатените икони на светлината на съзвездия от восъчни свещи, мълвяха молитви на полуразбираем език, приемаха опрощение от свещеници със златни и пурпурни епитрахили.

Баща ѝ научи, когато Ирина стана на единадесет. За пръв път го видя да удря майка ѝ. Беше по-скоро слаб плесник за респект, отколкото наказание. Наказанието бе запазено за Ирина.

Тя извърна очи и продължи да кара.

Бензиностанцията бе вдясно от нея: „Арко — отворена двадесет и четири часа в денонощието“.

Познаваше веригата — малки спретнати бензиностанции със суха храна, готови сандвичи и студени напитки. С Доминик често купуваха провизии за нощните си обиколки от подобни места. Доминик... тя винаги се смееше на сравненията му между денонощните бензиностанции, обикновените квартални магазини и „Събуей“ — сякаш беше критик от кулинарно списание. Вече никога нямаше да се смее на шегите му.

Спря до една колонка и каза високо, макар никой да не можеше да я чуе:

— Когато баща ми ми отдаде чест, Доминик, победата ще е и твоя.

Мич бе зарязал бейзболна шапка в мрежичката на задната седалка. Тя си я сложи и прибра косата си под нея. Влезе в блажената прохлада на магазина, подаде на момчето зад тезгяха една от стотачките на Чарли и каза:

— Сто на пета колонка. — Досущ като американка.

Отегченият тийнейджър с карирана риза взе банкнотата, провери дали е истинска и се задоволи единствено да отвърне:

— Пета колонка.

Явно бе повтарял това милион пъти.

Ирина излезе и напълни резервоара с 92-октанов бензин. Стори ѝ се правилно да се грижи добре за пикапа. Мич сигурно щеше да одобри.

Помпата изключи автоматично.

Ирина отново влезе в бензиностанцията и заразглежда рафтовете с чипс, кроасани и фъстъци. Почти цялата задна стена на помещението бе заета от остъклен хладилник, натъпкан със сандвичи и газирани напитки. Запотените стъкла обаче не позволяваха на клиентите да видят марките на продуктите.

— Четиридесет на шеста.

Ирина замръзна.

— Ти оправи бензина, аз ще взема нещо за ядене.

— Взemi и бира. Може и „Милър“.

Всичките ѝ нерви се разкрещяха.

— Никаква бира на работа. Кобрата ще ни скалпира, ако разбере.

Бяха двама, с издути от мускули бели тениски, бичи вратове и оглупели от стероидите очи. Първият проговорил... бе онзи... онзи, който във фойето на „Хилтън“ се бе изхилил. „Аз викам да ѝ го вкараме на тая кучка във всички дупки, и то заедно. Трима на един е винаги по-весело“.

— Ето ти още двайсетачка — изръмжа той и подаде на момчето зад тезгяха новичка банкнота от бял плик.

— Ще го напълним догоре.

Момчето отново провери дали банкнотата е истинска, после каза с невъобразима досада:

— Шестдесет на шеста колонка.

Човекът с парите излезе, а колегата му тръгна между рафтовете с откровено предизвикателна походка. Тя се обърна към него. Нямаше избор. Ако я видеше в анфас, може би тежкият грим щеше да успее да скрие самоличността ѝ. Но в профил...?

В профил гримът не помага. Щеше да познае извивката на челото, линията на челюстта, носа — сигурно разполагаха с всякакви нейни снимки и щеше да я познае на мига.

Откраднатите от „Мариот“ кърпи, които бе навила около кръста си, за да промени талията, нямаше да го заблудят. Нищо нямаше да го заблуди. Обърнесе ли се в профил, беше изгубена.

Взе голям пакет чипс и пакетче дъвки и тръгна към изхода. Той безцеремонно тръгна насреща ѝ. Нямаше никакво намерение да отстъпи. Щеше да я принуди да се мушне покрай него, да се отърка в тялото му, да се свие, но не и да избегне докосването.

Гърдите ѝ се тръкнаха в бицепса му. Тя мерна подигравателната му усмивка. Докато се промушваше покрай него, той пусна ръка по задника ѝ. Ирина надви желанието да му отвърне. По-добре да го остави да се радва на мръснишките си удоволствия, отколкото да си търси белята.

Провря се покрай него и забърза към касата.

— Пета колонка — каза и побутна чипса и дъвките към продавача. Младежът явно не я чу. Лицето му бе напрегнато, очите му мигаха нервно към машинката за проверка на фалшиви банкноти. — Пета колонка. Ще ми дадете ли рестото? — Той трепна, смотолеви нещо неразбрано и отвори касата.

Върна ѝ десет долара повече. Ирина пъхна парите в чантата си и излезе.

Един бял минибус „Сиера“ бе паркиран зад пикапа ѝ. На калобраните му бе изрисуван силует на гола жена. Тя попипа козирката на шапката си, уж да я нагласи. Човекът до буса въобще не вдигна глава.

Беше спряла климатика само преди пет минути, но въпреки това вътре бе като в пещ. Воланът я опари. Тя запали и подкара — нито бавно, нито бързо, просто по-далеч от бензиностанцията.

Трябваше да си даде сметка, че опитен наемник като Шмит никога няма да концентрира силите си. Някои от хората му сигурно гонеха БМВ-то на Чарли към Лас Вегас, но едва ли всички. Останалите се бяха разпръснали из околността.

Колко ли души бе включил в операцията? Според Чарли повече от петстотин. Ако се бяха разделили по двойки, това означаваше, че в момента я търсят двеста и петдесет екипа.

Страхът не е страхливост. Срещата с двамата убийци на бензиностанцията я изплаши. В никакъв случай обаче нямаше да си

позволи да падне в гладната паст на паниката. Победата идва само при онези, които овладяват страха.

Прецени позицията си с безмилостна обективност. Сама, обградена от многократно превъзхождащ я враг, никога нямаше да оцелее при сблъсък. Ако не можеш да победиш врага си в битка, трябва да го надхитриш.

Какво щяха да направят те? Каква беше тяхната стратегия за залавянето ѝ в тази пустош с два пътя на кръст?

„Многобройни патрули — каза си Ирина. — На всеки екип е поверен малък отрязък от магистралата, вероятно не повече от осемдесет километра. Вероятно обикалят по съкратени маршрути и плетат гъста паяжина. Никой екип не е на повече от сто и петдесет километра разстояние от другите, а средностатистически са доста по-близо“.

С двеста и петдесет коли щяха да завардят всяко пътче оттук до Калифорния. Никога нямаше да успее да им се изплъзне.

В главата ѝ се стрелна ужасна мисъл. Сигурно вече я бяха видели. Може би не само веднъж. Боядисаната коса и тежкият грим бяха успели да заблудят шофьорите на няколко коли. Чиста проба късмет — не бяха имали време да я разгледат добре.

И докога щеше да продължи късметът ѝ? Най-много още няколко часа. Със сигурност обаче не и два дни, които ѝ трябваша, за да стигне крайната си цел — Сан Франциско и резидентурата на Западния бряг. Осемнадесет часа каране, напрежение всяка минута, в крайна сметка щеше дай се наложи да спре за почивка и...

Нещо бяло.

Някакво бяло превозно средство се приближаваше бързо в огледалото за обратно виждане.

Бял минибус „Сиера“.

Ирина знаеше за полицаите с радари и се придържаше към ограничението от деветдесет на двупосочния път. Колата зад нея караше поне със сто и двадесет.

Пред нея се простираше пустош, пресечена единствено от правия път. Нямаше отбивки, нямаше скривалища, гола пустиня.

Капчица пот залютя в ъгълчето на окото ѝ.

Не можеше да им се изплъзне. Пикапите на Шмит може и да изглеждаха обикновени, но Ирина не си правеше илюзии, че колите на

наемници, тръгнаха на лов за хора, ще са с обикновени двигатели.

Сиерата растеше в огледалото с всеки миг. Шофьорът и пътникът до него бяха все още сенки без лица. Тя си представи похотливите им усмивки. Прецени шансовете си.

Беше се представила добре на обучението по шофиране срещу противник. Но те сигурно бяха не по-зле обучени от нея. Ако се опиташе да ги избути от пътя, щяха да знаят как да контраатакуват. Битката щеше да е равностойна и поради това — рискована. „Битката с равностоен противник е крайна мярка. Никога не влизай в битка, ако нямаш преимущество“.

Сега вече ги виждаше ясно, само на метри от задната ѝ броня. Единият беше с очила, другият — не.

Ирина отвори дамската си чанта. Старият черен грубоват „Токарев“ легна успокоително в дланта ѝ.

Наемниците ускориха в лентата за насрещно движение. По пътя караха единствено ловците и плячката им.

Ирина стреляше с дясната ръка и бе отличен снайперист. Деветдесет и три от сто изстрела попадаха в десетката. Виж, лявата ръка бе друга работа. Така и не бе успяла да усвои майсторството на стрелбата с две ръце.

Напрегната, но уверена, тя премести пистолета в лявата си ръка. На автоматична стрелба спусъкът подскача петнадесет пъти, за да изпразни целия пълнител. В такъв случай точността няма значение. Просто пращаш всички куршуми по целта и все някои я улучва. При тази скорост, дори да не е смъртоносен, изстрелът причинява достатъчно поражения.

Тя метна поглед вляво. Сиерата почти се беше изравнила с нея. Показалецът ѝ галеше спусъка, палецът ѝ се намести върху бутона за отваряне на прозореца. Ирина си пое дъх. Щеше да го изпусне точно преди изстрела.

Натисна бутона на прозореца. В кабината на колата нахлу горещ въздух.

Всеки момент. Само след миг шофьорът на сиерата щеше да ускори, за да закачи предната ѝ броня със своята задна. Тогава щеше да дойде нейното време. Когато ускори, той щеше да е най-уязвим и тя щеше да изпразни петнадесетте патрона от пълнителя в лицето на...

Сиерата бързо я подмина, прибра се в лентата пред нея и ускори.

Разстоянието между тях се увеличи. Не я бяха познали. Беше в безопасност.

Прибра пистолета чантата с разтреперани пръсти. Беше натегната като пружина, готова за мига и може би в очакване да се случи. Това, че се размина с опасността, ѝ донесе облекчение, но същевременно я разочарова. Нима беше толкова коравосърдечна, че разминаването с кървава схватка...

На петстотин метра пред нея сиерата спря край пътя. Шофьорът направи рязък обратен завой и ускори насреща ѝ.

Вече нямаше време за пистолета. Ирина стисна волана с две ръце толкова силно, че вените ѝ щяха да се пръснат от напрежение.

Сиерата профуча покрай нея. Шофьорът я изгледа настойчиво. Видя го добре.

Изсвириха спирачки. Тя хвърли поглед през рамо. Бялата сиера се плъзна и се извъртя на сто и осемдесет градуса.

Бяха я видели в профил. Знаеха коя е.

Тя натисна газта с всички сили. Стрелката на километража тръгна нагоре. Сто и десет. Сто и двадесет. Сто и четиридесет...

Сиерата беше по-бърза. Не можеше да я надбяга.

... сто и осемдесет. Двеста. Стрелката влезе в червената зона. Двигателят изръмжа. Успя да добути до двеста, но толкова.

Воланът омекна, сякаш предните колела не стъпваха на пътя. Пикапът на Мич не бе направен за такива натоварвания. Сиерата също, макар че по нея бяха работили допълнително.

Бяха близо, толкова близо. Виждаше лицата им, блясъка на белите зъби в полуотворените им усти.

Щяха да се опитат да ударят задната ѝ броня. При тази скорост дори лекичко побутване щеше да им свърши работа. Щяха да успеят да запазят контрол благодарение на подобренията в двигателя и окачването, но тя — не.

Не можеше да направи нищо. Доджът просто не искаше да върви по-бързо. Опитът да спре на банкета си беше чисто самоубийство. Ако натиснеше спирачки, те щяха да се забият в задницата ѝ и да я завъртят.

Единственият ѝ шанс бе да намали бавно и да е готова с пистолета. Две оръжия срещу едно. Далеч от равностойно

противопоставяне. Тя се стегна. Равностойно или не, тя беше не по-малко опасна от тях и нямаше да се даде лесно.

— Спрете! — проехтя металически глас от високоговорител. Изпищя сирена. — Намалете и спрете!

Тя надзърна в огледалото за обратно виждане и видя още една бяла кола зад сирерата, — със зелени ленти и сини буркани на покрива.

— Чувате ли, състезателите. Предупреждавам ви за последно. Спрете край пътя.

Мъжете в сирерата бяха толкова близко, че усещаше яростта им във въздуха. Шофьорът се опули и за миг се поколеба. Последва стискане на зъби и налягане на мускули. Бе решил. Точно сега не мислеше да се съобразява с някакви селски ченгета. Бе настигнал плячката си и нямаше да я изпусне в последния миг... така че, майната ти, шерифе.

Сирерата се изнесе в лявата лента. Ирина зърна полицейската патрулка. В нея седеше само един полицаи с решителна физиономия.

Сирерата ускори. Значи все пак мислеше да я изкара от пътя с удар в предния калник. Тя хвърли поглед наляво и забеляза как мускулестите ръце на шофьора се тресат — подготвяше се за маневрата.

„Изчакай го! Чакай!“

Дясната му ръка се плъзна нагоре по волана. Стисна го още по-силно. Каза нещо на спътника си.

„Сега!“

Ирина скочи на спирачките. Сирерата хвъркна напред, мина на сантиметри покрай бронята ѝ, изскочи от пътя, прелетя през банкета и тупна на полето. Спирачките на полицейската патрулка зад нея изпищяха и колата поднесе. Ирина дръпна крак от спирачката и отново скочи на газта. Сирерата вдигна облак прах. Ирина натисна няколко пъти спирачката и уби скоростта. Чу изстрелите зад гърба си. Един, два... пет, шест.

Доджът спря. Ирина измъкна пистолета от чантата и изскочи на асфалта. Приведе се и тръгна из облака прах, стиснала оръжието с две ръце, готова да открие огън по първата появила се мишена.

Вятърът разгони праха. Изплуваха смътни очертания.

Предните врати на сирерата зееха. На твърдата пръст до нея легеше мъж, главата му бе извъртяна в неестествено положение.

Другият, все още жив, седеше отпуснат зад волана. Кръвта излизаше на тласъци от гърдите му, изтичаше на земята и се събираше на локвичка в прахта.

По пътя се олюляваше полицаят. Направи още две крачки, залитна и се строполи. Краката му изритаха конвулсивно. После тялото му се отпусна.

Шофьорът на сирата, кръвта изтичаше от гърдите му, стискаше нещо в ръка и опипваше немощно таблото на колата.

Ирина хукна към него.

Той завъртя някакво копче, натисна бутон и вдигна микрофона до устните си. Опита да каже нещо, но от устата му потече кървава слюнка.

Беше сравнително далеч, трудна цел. Тя замръзна като паметник — извърната леко надясно, с присвити колене, прибрани лакти, заключени около дръжката на пистолета длани, пръст на спусъка, дълбоко вдишване, полуиздишване и меко, много меко обирание...

Извърши първото си убийство перфектно, с един изстрел. Фактът, че жертвата ѝ така или иначе умираше, не я успокои. Отврати се от гордостта си заради точното попадение.

Сам крачеше към кабинета си черен като градоносен облак. Нисшестоящите се пръскаха от пътя му като пилци.

Алергията го подлудяваше, двете мартинита успяха единствено да разклатят хоризонта, а онова, което искаше да почеше, се намираще някъде зад очите му. Проклетите котки на Чарли бяха направили синусите му уязвими дори и за най-немощните вируси във Вашингтон.

Господи! Нима можеше да стане и по-зле?

Лесен въпрос. Китайците се бяха погрижили да отговорят положително. Надушили бяха проблемите с „Вихрушка“ и бяха изровили томаховката на войната. Само това му липсваше. Успокои ги с голяма мъка. Още повече щеше да му коства да ги държи в това състояние.

Затръшна вратата на кабинета си, отиде до бюрото и глътна един „Кларитин“ на сухо.

Седна и погледна купчината съобщения. Нямаше нерви да се занимава с тях. Искеше просто да се свие в леглото и да заспи.

Запрелиства с неохота зелените листчета. Сенаторът от Оклахома. Доктор Санджин Уинг. Финансовият секретар. Доктор Санджин Уинг. Председателят на сенатската разузнавателна комисия. Г-н Кобра. Доктор Санджин Уинг...

„Мамка му!“

„Господин Кобра. 12:05.

Помоли да се обадите в офиса му по секретната линия. Каза, че знаете номера“.

Сам неохотно вдигна слушалката и колебливо набра номера на Шмит и осемцифрената парола, която му даваше достъп до гласовата поща на южноафриканеца. Съобщенията, оставени с безстрастен тон, винаги бяха записани на фона на прочувствена оперна ария.

Добър ден, Самюъл.

Не се притеснявай за гласовата поща, абсолютно сигурна е. Възнамерявам да записвам тук докладите за хода на операцията на всеки три часа. Моля те, опитай се да се запознаваш с тях навреме. Ако желаеш да говорим, знаеш номера на мобилния ми.

Относно положението ни в момента: държа да те осведомя, че приближаваме границата с Аризона и следваме помпозното возило на Чарлз. Крайната цел на пътуването му засега е неясна. Вероятно Тусон. Възможно е също да е Финикс. Не се и съмнявам, че има ясни намерения. Предполагам, че когато се приближи до целта, ще се опита да ни се измъкне. Имай пълна вяра в мен, че няма да го допуснем.

Все още не сме успели да зърнем госпожица Колоденкова. Убеден съм, че се е насочила на запад, противно на онова, което смята ФБР. Смешни са, както винаги. Съответно — поставил съм хора на всяко шосе оттук до Калифорния. Няма да успее да се изплъзне от мрежата ми.

За съжаление обаче имам и обезпокоителни новини. Когато приех задачата, ми каза, че си дал на Чарли прилична сума пари в белязани банкноти с поредни номера. Предполагам или ти, или ФБР сте уведомили за този факт полицията по места.

Несъмнено хитър ход, ако става въпрос за обикновен противник.

Чарлз обаче очевидно е успял да нареди картите в тестето в своя полза. И явно в моя вреда. Скроил е доста досаден номер с парите ти. По някакъв начин е успял да ги пъкне в ръцете на хората ми. Искаш ли да узнаеш последиците? Шестима са ги пуснали в обръщение, за да платят храна или гориво. В настоящия момент четирима от тях са зад решетките. Двама са мъртви.

Естествено един полицаи също е в откъдното. Всеки път, щом униформени служители на реда се месят в дела, които не са от тяхната компетентност, изходът е лесно предвидим.

В конкретния случай обаче моите подчинени, по твое изрично разпореждане, са били въоръжени с малокалибрено оръжие, поради което двама отлични войници вече не са между живите. Без съмнение това са рискове на професията, но въпреки това фактът е неприятен.

Моля те, разбери сериозността на положението. Полицаи е застрелян от двама мъже, последвали съдбата му, защото са пазарували с белязани банкноти от необичайно наблюдателен продавач. Четирима други, използвали същите пари, са задържани. Въпросните четирима са арестувани в автомобили идентични по изработка и оборудване с този, в който са пътували покойните. Можеш да си представиш какъв фурор е предизвикало това откритие. Шерифи, градска полиция, пътни полицаи и тъй нататък действат изключително подривно. В интерес на истината, намесата им заплашва успеха на мисията.

Моля те, погрижи се за това, Самюъл. Това положение ме изнервя.

В заключение бих искал да те помоля да преосмислиш нареждането си да не нараняваме Чарлз. Понастоящем както аз, така и хората ми сме в доста отмъстително настроение. Искрено вярвам, че в момента, в който установим местоположението на Колоденкова, за всички ще е най-добре, ако имаме правомощията да го обезвредим по начин, който ще му попречи да продължи с досадните си номера.

Моля те, обмисли въпроса сериозно и ми се обади при първа възможност.

Сам глътна още един „Кларитин“ и придърпа един бележник с жълти листа. С времето бе открил, че взема трудни решения по-лесно, ако надлежно изброи плюсовете и минусите на всеки план за действие.

Махна капачката на скъпия „Монблан“ и се зае с писане. След пет минути се отпусна в стола си и огледа неочаквания резултат от анализа. Броят на минусите се оказа по-малък от очакваното.

И само един бе наистина важен.

„Шибаният интернетски тайник“.

Ако някой бе в състояние да го открие и разбие, Шмит щеше да е свободен да се разправи с Чарли.

6. „ЕЪР ЧАРЛИ“

Сряда, 22 юли

09:15 Тихоокеанско време

Сан Франциско! Чарли обожаваше този град.

Скандални девойки, накачили обеци по невъобразими места и намацани с тежък грим, младежи с хлътнали гърди, които отчаяно се опитват да приличат на поета Лорънс Ферлингети, грациозни улични жонгльори, гей активисти, които навират лозунгите си в лицето на минавачите, шестдесетгодишни хипари с боядисани коси и с пресни спомени за сексуалната революция (вероятно наркотиците им помагаха да си мислят, че времето на свободната любов е било вчера) и готвачи — дааа! — готвачи, които се грижат за приготвянето и сервирането на всяка чиния като за новородено. Ей, ти! Храненето е удоволствие. Ако не си дошъл тук, за да се забавляваш, главният готвач горещо ти препоръчва да се прибиращ в Ню Йорк.

Мери идваше тук на опера. Не обичаше надутата помпозност на „Ню Йорк Метрополитън“. И всяка зима прескачаше до Сан Франциско. Чарли успяваше да се присъедини, без значение с какво е зает. Две места до пътеката и четири часа пътешествие в онези невинни години на галантни герои, злодеи, загърнати с пелерини, и дами, готови всеки миг да умрат за любовта.

„Неща, в които е хубаво човек да вярва — казваше Мери. — Вярата в любовта с главно «л» ни прави човеци“.

Идваха в Сан Франциско всяка година от брака си, с изключение на последната, когато тя бе в болница, а той — в затвора. Но градът бе само началната точка на пътешествието им. Сновяха из целия щат, спяха в крайпътни хотели със закуска, посещаваха четиризвездни курорти и анонимни схлупени мотелчета, които предизвикваха у Мери невероятна похот. С две думи, държаха се като деца, угаждаха на прищевките си и се наслаждаваха на липсата на възрастни.

Към края, преди коварната смърт да избере Мери за съпруга, откриха, че постоянно се връщат на едно и също място, което

постепенно се превърна в тяхната лична Шангрила. Влюбиха се в него от пръв поглед и веднага осъзнаха съдбовното му значение. Слизаш от магистралата, поемаш по прозаичен двупосочен път с притихнали ферми и крайбрежни горички. После тихоокеанският залез внезапно избухва в пълното си величие. Небето се превръща в течно злато, безпределна красота, която те удря право в сърцето.

Сан Карлос до Кабо, крайбрежно селце, сгушено на върха на широк нос. Няколкостотин приятно дяволити жители. Жизнерадостно боядисани викториански къщи. Безбрежни цъфнали ливади. Океански бриз, понесъл въздух, невдишван от никое друго живо същество.

„Това — бе казал Бригъм Йънг^[1] — е мястото“. Мери твърдеше същото. „Дяволски вярно“, добавяше Чарли.

Земята бе евтина, поне според калифорнийските стандарти, и човек можеше да си позволи да вдигне прилична — страхотна — къща, където да прекара старините си. Щяха да имат две камини за летните мъгли, широка веранда за слънчевите зимни дни, огромна градина в задния двор, където Мери да прекарва часове с любимите си цветя, Чарли щеше да отглежда породисти котки, а светът да върви по дяволите, защото двамата имаха нещо достъпно за малцина и щяха да бъдат винаги заедно, винаги усмихнати, до края.

В крайчеца на окоето му блесна сълза. Той я избърса засрамено. Изменчивата съдба, на която никога не бива да имаш вяра, скрои други планове за Чарли и Мери Маккензи. Никога повече нямаше да види Сан Карлос.

Отпрати старите спомени, както хубавите, така й лошите, и пое по малките улички на Сан Франциско, за да избегне поредната протестна демонстрация — любимо занимание за свободното време на местните жители. Спусна се от Президио Хейтс и подкара взетата под наем от „Херц“ кола по моста Голдън Гейт. Нямаше много движение. Бе подранил.

Самолетът му кацна в Сан Франциско с двадесет минути по-рано от предвиденото, а пилотът — със сто долара по-богат за всяка спестена минута.

Чарли изтича през пистата. Чука го чакаше на летището. Днес, за разнообразие, бе избръснат и подстриган.

Чарли не знаеше дали Чука има истинско име. Никой не знаеше. В подземния свят на хакерите единственото, което ти трябва да знаеш, е, че Чука е в състояние да разбие всеки компютър.

Киснеше в Калифорнийския университет. Не бе студент, нито пък преподавател, а един от онези ексцентрици, които се срещат в компютърния факултет на всеки университет — самотник без научна степен, работа или стипендия. Въпреки това си имаше собствено ъгълче, компютър и достатъчно пари, за да си поръчва пица за среднощните бдения.

— Какво носиш, Чарли? — посрещна го Чука.

Пазеше любезните поздравии за колегите си. Доколкото Чарли знаеше, Чука не признаваше никого за колега.

Той му подаде задигнатия от Ирина диск и обясни:

— Мисията невъзможна. Дискът ще се унищожи, ако...

Чука го изгледа пренебрежително.

— Правил съм го вече. Даже ми дадоха възпоминателна тениска за участие. Кога си го искаш?

— След три часа. Тук, на летището.

— Как ти се струват десет бона? — попита хакерът троснато.

— Малко.

— Добре, нека са петнадесет.

Чарли отброи банкнотите и му ги подаде.

— Искам да ми върнеш оригиналния диск непокътнат.

— Да не мислиш, че си имаш работа с деца? Още една обида и цената скача на двадесет.

С тези думи хакерът прибра парите и диска в джоба на скъпото си кожено яке. Задоволи се просто да кимне за довиждане, завъртя се на токовете на мокасините си „Бали“ и изчезна.

Повечето хора не харесваха стила му на работа. Лично Чарли познаваше няколко по-любезни жаби.

След като мина Голдън Гейт, тунела „Уолдо“ и пое на север по шосе 101, Чарли отново преосмисли разписанието си. Бе смятал, че ще са му необходими няколко часа, за да изкопчи тайните на „Вихрушка“ от „ДефКон“. Когато обаче се настани в луксозното кресло на единадесетместната „Чесна Сайтейшън“ на път за Сан Франциско,

няколко парченца от все още недовършения пъзел си дойдоха по местата.

Сграда на лаборатория, в чиито стени са вградени жици? Това бе същият принцип на фарадеева клетка, използван от Чука, за да осигури на Чарли секретна интернет връзка. Електрически генератори, скрити в метални кутии? Очевидно, с цел да бъдат предпазени от електромагнитните лъчи на оръжията. Няма телефони, а пропадналата радиовръзка не може да бъде възстановена цели четири часа? Е, разбира се, електромагнитните вълни могат да разтопят комуникационните съоръжения. Диметил етеров охладител? Научен работник, защитил докторат върху супер проводниците?

Ха! Прекалено лесно! Супер проводниците бяха Светият Граал на компютрите и телекомуникациите, идеалният проводник на електричество. Ако искаш да създадеш най-бързия суперкомпютър или информационна магистрала, имаш нужда от материал, през който електроните да профучават мигновено, без никакво съпротивление.

Но тази технология от научнофантастичните филми имаше малък проблем. Супер проводниците работят само ако ги охладиш до безбожно ниска температура — принципно под температурата на течния азот, но теоретично поне до температурата на течния етер, онзи, който Ирина бе видяла в лабораторията.

Чарли се отпусна на седалката и отпи от сутрешния си портокалов сок. В дъното на просторния салон информационното табло в самолета показваше данните за полета:

ВИСОЧИНА: 11 600 МЕТРА

СКОРОСТ: 523 ВЪЗЕЛА

НАСРЕЩЕН ВЯТЪР: 15 ВЪЗЕЛА

ВЪНШНА ТЕМПЕРАТУРА: -34 ГРАДУСА

Бинго!

Парченцата на мозайката затанцуваха с елегантна грациозност, завъртяха се едно около друго, втурнаха се в една посока, в единствената посока, в която можеха да се подредят. Чисто изкуство, пълно с неизмерима радост.

Благодат.

Има нещо, което чертае контурите и запълва със смисъл всичко тленно и нетленно. Разбира се, доста неща са оставени на случайността и богинята Ерис (известна още като Богинята на късмета) не спира да хвърля заровете. Но там, където има случайност, следва необходимост, тъй като те са просто две страни на една и съща монета. Ако изучиш необходимостта и проследиш пътя ѝ до логичния завършек, ще откриеш, също както Чарли, че неизбежният модел обяснява почти всичко.

Знаеше какво е „Вихрушка“. Знаеше, защото не можеше да е нищо друго.

Но имаше и друга мистерия и тя бе нещо повече от голямо парче супер проводник, откъснато от безименна лаборатория в Ню Мексико. Докато преглеждаше файловете, източени предната нощ, Чарли надуши по-голяма, по-опасна гатанка, може би истинската причина, поради която Сам бе направил хода на отчаянието — да го извади от забвение.

Ключът към загадката ли? Вестникарските статии в мрежата. Повече от двадесет. Всички по една и съща тема: **КИТАЙСКИТЕ ВЛАСТИ АРЕСТУВАТ АМЕРИКАНСКИ СТУДЕНТ ПО ПОДОЗРЕНИЕ В ШПИОНАЖ.**

Десетина-дванадесет реда информация, която принципно повтаряше подобни предишни новини. Стар китайски номер. Американски гражданин от китайски произход се връща да навести родината на дедите си. Може да е учен, зает с изследвания, може да е бизнесмен, дошъл да инспектира строежа на фабриката си, може да е журналист или просто обикновен турист. Няма значение. Никой не взема на сериозно скалъпените обвинения в шпионаж, най-малко пък китайското правителство. Това е просто начин да кажат на всеки етнически китаец: щом във вените ти тече нашата кръв, значи те притежаваме.

Двадесет и три годишният Майкъл Уинг бил още пеленаче, когато родителите му, студенти в „Корнъл“, се отказвали от китайско гражданство. След повече от две десетилетия той се връща в Китай по програма за размяна на студенти. Седмица по-късно го вкарват в затвора.

Чарли разглеждаше снимките по темата в интернет. Нещо не беше наред. Нещо липсваше.

Къде, по дяволите, беше изявлението на президента, че американският народ е шокиран, възмутен и изумен? „Аз лично съм потресен от необосновените обвинения, отправени към един напълно невинен гражданин, и искам да напомня на китайското правителство, че Съединените щати се отнасят изключително сериозно към въпроса за неприкосновеността на гражданите си... и дрън-дрън-дрън...“ Всичко това си беше в компютъра на Белия дом и просто го разпечатваха поне веднъж годишно.

Не и този път обаче.

Младият Майкъл Уинг беше арестуван на шести февруари. Във Вашингтон не бяха гъкнали.

На седми февруари — нищо.

На осми февруари — над двайсет публикации по темата. Хлапето на Уинг излиза на сцената. Снимките го показват в Хонконг, засмян, прегърнал баща си.

Доктор Санджин Уинг, който участвал като говорител в научна конференция в Токио, посрещнал сина си в Хонконг и със сигурност са хванали първия полет за вкъщи.

Какво не беше наред с тази снимка?

Учените, работещи в областта на американската отбрана, никога, никога не стъпваха на китайска земя, това не беше наред. Ако дори само си помислеха да го направят, на прага им тутакси цъфваше здравеняк с черен костюм и им напомняше, че идеята не е добра.

Още един подозрителен факт: важна клечка в правителството на Народната република, всъщност един от най-високопоставените държавници, официално изказва съжаление за ареста на Майкъл Уинг.

„Съжаление? Съжаление!!! Китайското правителство никога не съжалява, никога не се извинява и никога, никога, никога не признава, че е направило грешка“.

Говорителят на Пекин обяснил, че инцидентът е резултат на лоша комуникация между китайските органи на реда, някои от които, добавил той, ще бъдат наказани за „престараване“.

„Не на мене тия“, каза си Чарли.

Трябваше да има остра размяна на дипломатически съобщения. Трябваше да има дъжд от официални изявления на президентската канцелария. Трябваше да има неясни китайски отговори. И със сигурност трябваше да има показан процес. Едва след това китайците

щяха да направят неохотен жест на добра воля, планиран от самото начало, и да върнат погрешно обвинената и погрешно осъдена жертва.

Такива бяха правилата на играта. Ходовете никога не се променяха.

Само че този път ги бяха променили. Вместо да прекара три месеца в китайски зандан, Майкъл Уинг се беше отървал само с три дни.

Някой беше купил билетче за освобождаване от затвора на синчето на научния ръководител на „Вихрушка“.

Чарли се зачуди колко ли струва билетчето и кой го е платил. След като разбереше, щеше и той да си купи такова билетче.

Двадесет и пет минути след Голдън Гейт, Чарли спря на паркинга на „ДефКон Ентърпрайзис“.

Фирмата, специализирана в проекти в областта на отбраната, се помещаваше в едноетажна сграда в евтиния квартал Сан Рафаел. Тухлената къща можеше да е офис на производител на строителна техника, прохождаща компютърна фирма или агенция за недвижими имоти. В Америка има милиони подобни сгради и никой не знае какво става вътре.

Чарли натисна бравата на вратата и си погледна часовника. Ако всичко минеше по план, след час и петнадесет минути отново щеше да е на път.

Типично за калифорнийска компания, „ДефКон“ не бе подценила ролята на отчайващо красивата, леко надменна червенокоса дама във фоайето с политически некоректното прозвище „секретарка“. Табелката, закачена на ревера на госпожица С.М. Джейкъбсън, информираше всички посетители, че тя е на длъжност „Координатор посетители“.

— Искам да се видя с изпълнителния директор Макс Хенкес — заяви Чарли и размаха служебната си карта от ЦРУ.

— Имате ли уговорена среща?

— Трябва да се видя с него *веднага*.

Знаеше как се правят тези неща: навеждаш се леко напред, изправяш рамене, присвиваш очи и говориш тихичко и спокойно като Клинт Истуд — „искаш ли да пробваш късмета си, синко“?

Координаторът посетители бе изключително неподготвена за среща с Мръсния Хари Маккензи.

— Ще му се обадя и...

— Кажете му, че имам по-малко търпение и от предния път.

Чарли направи шест бързи крачки през фойето, отвори една врата и влезе в работните помещения на „ДефКон“.

Обичайните работни места, разделени с тънки прегради. Изкуствено осветление. Бежов мокет, който носи на мръсно. Абстрактни пастели, накачени през три метра по стените. Цветовата гама явно бе по съвет на психолози от трудовата сфера. Всяка среда, която действа успокояващо на пльхове, следва да има същия ефект върху работещите в офиси.

Чарли последва инстинкта си. В девет от десет случая шефът е в ъгловия кабинет — онзи с най-хубавата гледка и най-малко пряка слънчева светлина.

Североизточният ъгъл. Малка кафява табелка върху импозантна дъбова врата: „Максимилиан Хенкес“. Чарли не почука.

Хенкес бе най-големият шеф и изглеждаше страхотно в ролята си. Равномерен загар, скъпа прическа и талия, която може да е толкова стегната единствено с ежедневни десеткилометрови кросове. Носеше синя риза с избродирани на маншетите монограми. Чарли прецени, че вратовръзката вероятно е от „Бриони“ и струва не по-малко от вечеря за четирима в най-добрия ресторант в града.

— Точно влиза — каза Хенкес и остави слушалката. — Кажете? Аз съм Макс Хенкес. Какво мога да направя за вас, господин... ъъ...

— Маккензи — сопна се Чарли и шляпна картата от ЦРУ върху празното бюро. — Централно разузнавателно управление.

— Дирекция „Операции“ — прочете загрижено Хенкес. — Заместник-директор, разбирам. — Присви устни и положи всички усилия да се държи на положение. Временно възстановеният пост на Чарли, изглежда, му спечели благоразположението на домакина. — Да. Да, разбира се. Добре дошли в „ДефКон“. Да ви предложи нещо за пиене? Чай? Минерална вода?

— Не, благодаря, времето ми е ограничено. — Чарли огледа кабинета. Изпълнителният директор явно си падаше по болничната стерилност — стените, килимът, кожените мебели, всичко в бяло. Според Чарли — лош избор. Вкусът на Хенкес за изкуство бе обаче

още по-лош — черно-бели фотографии на военни пилоти, снимани пред самолетите си. — Проверявани ли сте напоследък?

— Всеки петък вечер и всяка сутрин в понеделник.

Чарли кимна официално, макар и престорено.

Две трети от служителите на „ДефКон“, както впрочем и на всички останали фирми, обслужващи националната сигурност, прекарваха дните си в изготвяне на безумни бюрократични доклади, които правителството изискваше от доставчиците си. Единствените хора, наемани в подобни компании, бяха обикновени драскачи. Никой шпионин с поне малко самоуважение не би си направил труда да прониква в подобно място или да слага микрофони. Тайните са другаде.

— Радвам се да го чуя. Добре, да се хващаме на работа.

— Предполагам, става въпрос за „Вихрушка“.

— В този момент „Вихрушка“ е единствената тема — отвърна Чарли и остави думите му да увиснат във въздуха в очакване на ответна реакция.

Хенкес примигна.

— Аз... идвате, за да ме информирате за ситуацията в момента, нали?

Шпионският живот е като покер. Печелиш, ако разучиш лицата на противниците си, а не собствените си карти. Чарли бавно и тържествено поклати глава.

— Дошъл съм да задавам въпроси. Не да отговарям.

— Ааа... аз, тъъ, снощи разговарях с... тъъ... и той ме увери...

— Със съветника по националната сигурност. — Блясъкът в очите на Хенкес се промени. Това бе достатъчно за Чарли да разбере, че Сам е говорил с него. Повече не му трябваше. Можеше да пусне блъфа си в действие. — Да, Сам ми спомена.

Хенкес се размърда неудобно в стола. Чарли пхна ръка в джоба си и натисна едно копче. Ако Макс Хенкес бе параноичен на тема сигурност, сигурно беше монтирал в кабинета си сензори, които могат да уловят миниатюрното магнитно поле, излъчвано от записващо устройство с батерии. Чарли обаче се съмняваше, че „ДефКон“ разполага или че дори може да си позволи оборудването, необходимо за надушване на техниката, с която разполагаше той.

— Сам каза ли ви, че подписах договора? Направих го веднага. Подписах го и го пуснах обратно по факса на немеца, който...

— Южноафриканец? — Чарли добави едва доловима въпросителна. Ако предположението му се окажеше грешно, въпросителният знак щеше да го измъкне.

— Какъвто и да е. Казва се Шмит. „Специална консултантска група“.

Напипването в тъмното лесно се превръща в търсене на светло. Първо трябва да измъкнеш дори и най-незначителната подробност от жертвата. После му я навираш в лицето. Жертвата обикновено не осъзнава, че сама е сложила картите в ръцете ти, и предполага, че знаеш много повече от нея.

Чарли метна въдицата.

— Доста са скъпи тези консултанти, а?

Хенкес захапа стръвта:

— Да, пет милиона дневно. И на мен ми се вижда скъпичко.

— Получаваш това, за което си платил. — Нова умишлено неясна забележка.

— Искате да кажете, че вие плащате. Трябва да си взема парите още със следващата фактура.

Чарли издои откровението му докрай:

— Плюс обичайния процент, предполагам.

— Да, дванадесет процента, с които покриваме разходите си. Между другото, има ли някакъв начин да ускорим плащането на фактурите ни?

— Това не е в моя отдел — отвърна Чарли, щастлив, че току-що е записал думи, които карат сенатските разследващи комисии да вият срещу луната. — Освен това не е свързано с въпроса, по който съм тук.

Хенкес се наведе напред.

— И какъв е този въпрос, господин Маккензи?

— Доктор Санджин Уинг.

Хенкес сви ръцете си в юмруци.

— По... по... по дяволите, мислех си, че сме приключили с този инцидент.

„Златна мина!“

— Подобни неща не приключват лесно. Всъщност никога.

Чарли опипваше почвата, правеше догадки, без да знае къде всъщност да забие лопатата.

— Не виждам какво общо има това с Вих...

Неопитните бъркат заекването с глупост. Чарли обаче не бе от тях. Заекващите обикновено са по-умни от бърборковците.

— Може би нищо, господин Хенкес. Може би всичко.

— Сам ка... ка... каза, че са руснаците.

— Сам обаче не е казал, че руснаците отчаяно се нуждаят от твърда валута. Готови са да работят за всеки, който има пари да си плати.

На лицето на Хенкес се изписа неподправен страх.

— Искате да кажете, ки... ки... китайците?

„Благодаря, господин Хенкес. Оценявам факта, че споделихте с мен притесненията си за китайците“.

— Собствените им агенти трудно се смесват с тълпата, не мислите ли? Е, разбира се, понякога успяват да внедрят къртица — дълбоко засекретен оперативен работник — в проект, свързан с националната сигурност. Но когато става въпрос за ежедневна оперативна работа? Не, в такива случаи се нуждаят от помощта на западнци, не мислите ли?

— Но Сам ми каза, че са обе... обещаха да не се занимават повече с „Вихрушка“.

„Обещание? От китайците? Какво означава пък това, по дяволите?“

Чарли все още не знаеше почти нищо. Формулира грижливо следващото си изречение, подбра думи, които Хенкес може да изтълкува погрешно.

— Не всеки държи на думата си. Обещанията се нарушават.

Хенкес почервеня.

— Искате да кажете, че вашите хо... хо... хора не са изпълнили ангажиментите си? Това ли ка... ка... казвате? Че китайците са наели руснаците да откраднат „Вихрушка“, защото не сте спазили уговорките?

„Двустранно споразумение. Белият дом е дал нещо на китайците, а китайците, от своя страна, са дали нещо на Белия дом“. Чарли протегна ръце и обърна длани нагоре — общоприет жест за безпределна откровеност.

— Не съм казвал подобни неща, господин Хенкес.

— Но го намек... намек... намеквате.

— В никакъв случай. Може би намеквам, че доктор Уинг е сключил сепаративно споразумение...

— Глупости! — Нито следа от заекване. Хенкес внезапно побесня. — Той е ваш човек, по дяволите, лично препоръчан от съветника по националната сигурност!

„Сам? По дяволите! Боже, тук май нагазих дълбоко!“

— Не че имах нещо против. Доктор Уинг е брилянтен учен. Без него „Вихрушка“ нямаше да успее. Важното в случая обаче е, че мрази червените. Мрази ги с всяка фибра на тялото си. Да, направи грешка, като отиде в Китай да прибере сина си. Но не е правил сделки, нито пък е давал обещания. Знам го чудесно, а вие го знаете по-добре и от мен. Колко точно тестове с детектора на лъжата му правихте?

За момент Чарли си помисли дали да не обясни каква измишльотина са детекторите на лъжата, нещо от сорта на вечен двигател. Трябваше му още информация обаче. Освен това беше объркан от личната намеса на Сам в случая на Санджин Уинг, така че се опита да успокои Хенкес:

— Съжалявам. Мисля, че разбирате защо се наложи да повдигна въпроса.

Хенкес не бе в настроение да приема извинения.

— Ако зад всичко това стоят китайците, въпросът, който трябва да задавате, е какво точно обещание не е спазил Белият дом. Нямам представа за ангажиментите, поети от Сам. Честно казано, не исках да знам, а и сега нямам желание да науча. Единственото нещо, което ме интересуваше, бе да измъкна жизненоважен за мен служител от опасна ситуация.

„Лудница! Човекът няма нищо общо. Каквото и да става, то е между Сам и проклетите китайци“.

— Разбрано. Смятайте въпроса за приключен. Сега, ако нямате нищо против, искам да ви задам още няколко въпроса.

На света едва ли има кой знае колко по-величествени гледки от Сан Франциско, гледан северно от Голдън Гейт. Чарли излезе от тунела „Уолдо“ и го обля светлина с цвят на течен мед, мостът проблесна

насреща му. Нюансите на пейзажа бяха достойни за четката на Тинторето. Под главозамайващите колони на моста лежеше градът, доста сполучливо наречен „Багдад на залива“.

„Четири часа на юг — помисли Чарли. — Не е чак толкова далеч за кола. Слизаш по крайбрежие, което е, една от най-сполучливите Божи скулптури, завиваш по малък път и си там. Там бяхме. Аз и Мери. Тръгваме оттук и стигаме там. Може би това трябва да направя и сега. Мога да си го позволя. Ще е ново начало за мен и за Карли и най-вече за Джейсън и Моли. Не искам внуците ми да израснат като разпуснати вашингтонски хлапета. По дяволите, след като свърши всичко това, ще купя онова място на морето, за което винаги сме си говорили с Мери“.

След като свърши това...

Е, в това беше проблемът, нали?

Сега, след като бе сигурен какво точно е „Вихрушка“ — Хенкес несъзнателно бе потвърдил теорията му, — знаеше, че Ирина Колоденкова е в много по-голяма опасност, отколкото смята. Сама по себе си „Вихрушка“ бе достатъчно основание за убийство. По-лошото беше, че все още нямаше идея какво друго се опитва да прикрие Сам. Знаеше със сигурност единствено, че каквото и да е, то трябва да е още по-опасно от „Вихрушка“. „Всемогъщи Боже — запита се Чарли, — в какво се забърках?“

Спря на будката за пътни такси и подаде на човека вътре пет долара. Потегли отново и включи един от дадените му от Сам мобилни телефони. Без съмнение всички федерални служби в страната бяха нащрек за сигнала. Чарли не искаше да ги разочарова.

Порови в указателя и набра личния номер на Сам.

Едно позвъняване и:

— Да.

— Привет, Сам — каза Чарли, престрой се в дясната лента и подкара по Деветнадесето авеню, пряк път към летището.

— Чарли! — възкликна Сам, не беше зарадван обаче. — Какво правиш? Някакви резултати? Къде си всъщност?

— Отговорът на първия ти въпрос е „да“. Отговорът на втория е Сан Франциско.

— Какво!?!

Сам не вярваше на ушите си. Чарли се надяваше да чуе необуздан гняв. Нищо, рано или късно щеше да запали фитила на гнева му. И тогава тъпата маймуна щеше да започне да прави грешки.

— Всъщност съм доста близо до парка „Голдън Гейт“.

— Шмит каза, че си в Аризона — промърмори объркано Сам.

На устните на Чарли грейна щастлива усмивка.

— Стига де, Сам, какво очакваш, като си пратил момче да върши мъжка работа.

— И защо всъщност си в Калифорния? — Сам вдигна гласа си с една октава, а с това и настроението на Чарли.

— Дойдох да си поговоря с приятелчето ти от „ДефКон Ентърпрайзис“ Макс Хенкес.

От гърлото на Сам се разнесе приглушен стон, като вой на ранено животно.

— Откъде разбра за „ДефКон“? Как точно...

„Хайде, Сам, знаеш, че ти се иска да се разкачаш на воля. Бъди добро момче и го направи. Ето, ще ти дам още един повод“.

— Ирина ми каза. Нали познаваш Ирина? Доста приятно момиче. Харесва ми.

— Колоденкова ли? Хвана ли я? Слава Богу! Най-сетне добри новини!

— Да, поне за мен. Прекарахме нощта заедно. — Думите прозвучаха добре и му доставиха още по-голямо удоволствие. — В „Мариот“, на летището. Съвсем наблизо до „Хилтън“, където бе Шмит. Чуй ме, Сам, той е голям тъпак.

— Забрави за него. Просто забрави за него. Доведи ми Колоденкова и...

— Не, не мога, Сам. Вече я пуснах да си ходи.

Слава Богу, Сам мина точката на крещене.

— Лъжеш — успя да прошепне.

— Не лъжа. Не те занасям.

Чарли натисна газта на наетата кола, профуча на жълто и пое на юг по шосе 280. Ако се напънеш, щеше да стигне летището след петнадесет минути. Възнамеряваше да се напъне и да направи същото със Сам.

— Ако наистина си пипнал тая кучка и после си я пуснал... Мамка му! Знаеш ли какво ще направя с теб? Имаш ли дори и бегла

представа?

— Два пъти, Сам. Пипнах я два пъти. Така да се каже. И двата пъти я пуснах. Не се тревожи, ще има и трети път. Въпреки че най-вероятно и тогава ще я пусна. Може и да не го направя. От теб зависи. Не, Сам, не ме ругай, не ме обиждай или поне не ме ядосвай. Ако ме ядосаш, може да ми се прииска да ти отмъстя. А ти не искаш да ти отмъщавам, нали? Повярвай ми, ако ме вбесиш, ще ти го начукам, както сам се изразяваш.

— Искаш пари, нали? Разбира се, че искаш. Е, сигурен съм, че ще успеем да уредим нещо.

Чарли се изсмя. Чувстваше се страхотно.

— Не, откъде ти хрумна! Имам толкова пари, колкото ми трябват!

— Тогава какво? — изляя Сам. — Каж ми. Каж си шибаната цена.

Беше на ръба и Чарли можеше да го спуска като балонче.

Съблазнително, ужасно съблазнително.

От друга страна обаче очакването прави удоволствието по-голямо. А и единственият начин, по който можеше да е сигурен, че ще получи всичко, което иска, беше да се изправи лице в лице със Сам.

— Ще ти кажа, но не сега. Нека се видим на летището в Албъкърки след... чакай да сметна часовата разликаааа... в четири без петнадесет местно време. Ако накараш пилота си да натисна газта, може и да успееш. Но гледай да не закъснееш, Сам. Ако ти не си на пистата до „Еър Чарли“, бяло-син „Сайтейшън“, точно в четири без петнадесет, си тръгвам. А ти, Самбо, ще си останеш да се поклащаш лекичко на вятъра.

Чарли прекъсна разговора и метна мобилния телефон през прозореца.

Сега вече — ухили се — наистина бе пуснал котката в гълъбарника.

Погледна километража и натисна газта. Сто и тридесет километра в час. Безопасна скорост по този път — живописното шосе към Силициевата долина. Пътните полицаи дори не си правеха труда да слязат от патрулката, ако не си със сто и шестдесет.

Времето беше от изключителна важност. Трябваше да се качи на самолета възможно най-бързо и да кацне в Ню Мексико поне няколко

минути преди Сам. Ако не го направеше, планът нямаше да проработи.

Беше добър план — поне се надяваше да е така. Слабото място във веригата се наричаше Мич Конрой. Като бе казал на Сам, че е в Калифорния, все едно бе осведомил Шмит, че гони вятъра в черното БМВ. Беше сигурен, че още щом излети, Сам ще се свърже с южноафриканеца и ще го предупреди. Шмит щеше да се разбеснее. Ако стигнеше точката на кипене, щеше да посегне на Мич.

„Не, Шмит не е толкова тъп“. Сега сигурно беше на около петстотин километра от Албъкърки. Щом се чуеше със Сам, първата му работа щеше да е да стигне там възможно най-бързо. Е, със сигурност щеше да хване Мич и да го поразпита набързо и какъвто си беше садист, момчето нямаше да се отърве без някоя и друга драскотина. Но Шмит беше професионалист. Щеше да разбере, че Мич е наемен работник, невинно типче, с което няма смисъл да си губи времето, нито пък да го наранява.

Насочи мислите си другаде. Имаше нужда от спокойствие, няколко часа почивка във въздуха, за да изпразни главата си от ненужни мисли и да предъвче още веднъж оскъдните парченца информация, с които разполагаше за Санджин Уинг. Нещо не беше наред — и май не само нещо. Вестникарските истории не изглеждаха убедителни; ролята на Сам в цялата работа бе двойно по-озадачаваща; целият проклет пъзел се разлетя на парчета, които по никакъв начин не пасваха.

Пропускаше същината на проблема. Колкото и неприятно да беше, му се струваше, че... че... „... да предположим, че си скрил важно парченце и си забравил точно къде. Да предположим, че има само четири-пет места, на които може да е. Да предположим, че си ги претърсил всичките и пак го няма. Въпреки това знаеш, че трябва да е някъде тук. Трябва да е в чекмеджето или на скрина, или под тезгяха, или, по дяволите, някъде на съвсем видно място. Но търсиш, търсиш, търсиш и не можеш да го откриеш дори животът ти да зависи от това. Някаква необяснима черна дупка в съзнанието ти ти пречи да откриеш онова, за което си сигурен, че е тук; колкото и да се напъваш, не можеш да се сетиш къде е и единственото, което можеш да направиш, е...“

Да забравиш за него за известно време и после да опиташ пак.

Ето това щеше да направи, докато лети към Албъкърки. Щеше пак да изчете източените файлове, да затвори очи и да медитира. Рано или късно щеше да го забележи, защото винаги става така и това бе едно от нещата, които правеше страхотно.

МЕЖДУНАРОДНО ЛЕТИЩЕ САН ФРАНЦИСКО
ПРИСТИГАЩИ И ЗАМИНАВАЩИ — ЛЯВО ПЛАТНО
ТОВАРНИ ПОЛЕТИ — ДЯСНО ПЛАТНО

Чука го чакаше на терминала за частни самолети. Подигравателната жабешка усмивка на лицето на хакера не му хареса. Обзе го чувството, че ще чуе някаква неприятна новина.

— Пари не връщам — каза Чука и му подаде диска.

— Повреди ли го?

— Не ставай смешен — засмя се хакерът.

— Тогава какъв е проблемът?

— Вътре няма нищо, пич. Девствен е. Плати ми петнадесет бона да кракна празен диск.

Чарли премига объркано и поклати невярващо глава.

— Сигурен ли си?

Чука го изгледа надменно.

— Какво искаш да кажеш?

— Извинявай. Разбира се, че си сигурен. Което означава... —

Чарли зяпна. — Което означава... — И се ухили.

Разсмя се.

Закикоти се, заля се от смях и се преви на две. Не беше в състояние да се овладее, гърдите му подскачаха конвулсивно, тялото му бе парализирано от гърчове, устата го заболя — и всичко заради страхотната, монументална, ненадмината дързост на Ирина Колоденкова.

— Добре ли си, братче? Като те гледам, ми се струва, че ще получиш удар или нещо такова?

— Не! — Беше толкова дяволски смешно, че едва стоеше на краката си. — Искам да кажа — да!

Беше го преметнала като зелен новобранец. Беше сменила дисковете, а той въобще не беше забелязал. Прекрасно. Идеално. А

той... той...

— Тогава какво си се разхилил такъв? Ако аз профукам петнадесет бона за празен диск, хич няма да ми е до смях. Обясни какво е смешното, човече, че не мога да се сетя?

— Онова, за което не можеш да се сетиш, Чук... — Нов пристъп на кикот. — Онова, за което не можеш да се сетиш, приятелю — е, че май се влюбих!

— По моя преценка — каза замислено господин Шмит — „Ей Джи Ръсел“ е най-добрият производител на ножове в Америка.

Мич Конрой наблюдаваше наемника през цепката на подпухналото си око. Другото бе затворено от кървав съсирек.

— Чувал съм го — промърмори с разбитата си уста.

Недалеч от Мич един портативен компактдиск плейър, закрепен на скала, свиреше първото действие на „Бохеми“. Гласът на Мирела Френи отекваше: тя пееше, че е просто скромна шивачка, обикновено момиче, и се казва Мими.

— Този нож — продължи Шмит — е произведен в серия от двеста и петдесет броя и си е истински уникат. Острието е от титан, ръчна изработка, и е наточено по-добре от хирургически скалпел. Веднъж отрязвах човешка ръка с него. Плът, сухожилия и кост с единствен замах. Когато падна на земята, пръстите все още мърдаха.

— Вярвам ти — измърмори Мич и направи усилие да кимне. Трудно можеше да направи нещо повече при положение, че ръцете му бяха вързани зад една хвойна, а краката му бяха омотани с въже.

— Важното в случая, господин Конрой, най-важното за вас е, че няма да усетите нищо. Поне отначало. Толкова е наточено острието. Реже бързо и сигурно. Резултатът се вижда една след няколко секунди. Едва тогава нервните окончания разбират, че нещо липсва. Невроните пращат сигнали към рецепторни клетки, които вече просто не са там. Като не получат отговор, опитват още по-упорито. Казват, че болката е чудовищна. Всеки, който е загубил крайник, може да ви увери, че агонията не може да се сравни с абсолютно нищо.

— Няма нужда от това, господин Кобра. Вече си казах всичко. По дяволите, разказах ви цялата история още преди да почнете да ме налагате с приятелчетата си.

(Сега беше ред на Рудолф, изпълняван от несравнимия Доминго.) Наемниците стояха на разстояние. Музиката не ги вълнуваше. Явно цигарите и Бог знае още какво им се струваха по-интересни.

— Така каза, така каза. — Шмит крачеше между камъните с котешка ловкост. Слънцето светеше в гърба му. Мич мъчително присвиваше окото си и се стараеше да следи движенията му. — Подозирам, че казваш истината. Всъщност съм склонен да придам голяма достоверност на думите ти, вероятно деветдесет и девет процента. При нормални обстоятелства въобще не бих се занимавал с такава цифра. За съжаление обаче обстоятелствата не са нормални. Първо, ти ме ядоса изключително много...

— Нищо не е в сравнение с онова, което ми направихте вие.

Гласът на Шмит бе неутрален, контролиран внимателно, за да не издава никакви чувства.

— Ядоса ме изключително много с глупавата си игричка. Ядоса ме с това, че заради теб изгубих доста от изключително ценното си време. Ядоса ме със саркастичните си забележки...

— Просто така си говоря. Не искам да кажа нищо особено, нито пък да обиждам някого.

— И ме ядосваш с прекъсванията си. Моля те, спри да ме прекъсваш.

Шмит сложи ръце на кръста си и огледа Мич иззад стъклата на слънчевите си очила.

Мич преглътна с мъка.

— Да, сър. Мога ли обаче да кажа нещо, господин Кобра?

— Разбира се. — Шмит махна с ръка, царствен като властелин, който дава опрощение на обикновен селянин.

— Това не беше нито номер, нито шега. Не съм искал да ви обидя. Както казах, Маккензи ми даде добри пари да карам джипа. Приех го като обикновена работа, а от доста време съм безработен.

(Шивачката и поетът са в студена таванска стая, любов от пръв поглед. Страстните им гласове се извисяват и те се хвърлят в прегръдките си.)

— Доста добри пари си изкарал от тази работа. Двадесет и пет хиляди долара в брой плюс чисто нов джип БМВ. Съжалявам, че вече не изглежда като нов, но пък сигурно имаш застраховка, нали? Е, не мога да отрека, че Чарлз в щедър. Подозрително щедър. Това обаче е

втората ми грижа. Втора, след раздразнението, което предизвика у мен. Третата ми грижа е напълно разбираемото съмнение, че пропускаш да ми кажеш нещо. Нещо незначително и на пръв поглед без връзка с фактите, които могат да хвърлят светлина върху местонахождението на Ирина Колоденкова.

— Не знам къде е, кълна се. Последно я видях в къщата си. Казвате, че била в „Мариот“ с господин Маккензи. Е, предполагам, че трябва да ви вярвам, но със сигурност не съм го разбрал. Нито съм я виждал, нито съм я чувал и предположих, че вече е офейкала. Казах всичко, което знам за нея. Повторих го поне три пъти. Просто не мога да се сетя какво друго да ви кажа.

— Може би пък, ако разчовъркам мозъка ти, оттам ще излезе нещо ново, а? Да направим нещо, което да пораздвижи колелцата, да опресни паметта и току-виж си се сетил за още подробности.

— Господин Кобра...

— Я чуй! — Шмит сви дланта си на фуния и я доближи до ухото си. — Дали не чувам шум от приближаващ хеликоптер? Само след няколко минути ще кацне в тази прашасала долчинка. Пилотът ще докара един специален човек, един от малцината, чиито способности превъзхождат моите. Искреният ми съвет към теб, Конрой, е да ми кажеш всичко още сега. Наистина не ти се иска да те разпитва подобен човек, повярвай ми.

— Ако можех да се сетя дори за едно-единствено нещо, което да ви кажа, щях да го направя веднага. Нека почна отначало...

Шмит притисна пръст към брадичката си и поклати глава.

— Не, не, не. Така няма да стане. Нека аз ти задам един-два въпроса. За дреболии. Неща, които леко ме объркват. Първи въпрос: каква кола кара госпожица Колоденкова?

— Не мога да кажа точно. Когато се натъкнах на нея, се опитваше да открадне един джип. След като се махна от вкъщи... просто не знам. Предполагам, че е задигнала колата на някой съсед.

— А какво се случи с твоя пикап? Проверихме полицейските компютри. Оказа се, че притежаваш черен додж. Къде ли се намира той сега?

— Вероятно на летището. Както ви казах, двамата с господин Маккензи си разменихме колите. Каза, че тръгва към летището, и съм почти сигурен, че е направил така, защото лично му наех самолет.

Хеликоптерът кацна. Вдигна се облак прах. Двигателят изръмжа за последно и утихна. Мич чу тропот на ботуши по изсъхналата пръст.

Тънък глас със силен ирландски акцент каза:

— Кобра. Радвам се да те видя. Къде ми е изненадата? Да не би да е това лайно, увито около хвойната?

Човекът се появи в полезрението на Мич. Беше всъщност човече, ниско и набито, с черна коса, зализана назад с гел. Въпреки пустинната жегга носеше черно кожено яке, смъкнати дънки прикриваха късите му дебели крака.

Шмит погледна първо единия, после другия.

— Господин Конрой, да те запозная с господин Кю. Пристига от Белфаст, където работи за Ирландската републиканска армия.

— По-точно за Шин Фейн — каза ирландецът и се наведе да остави сандъче с инструменти на земята.

— Разликата е толкова малка, че не си струва да я споменавам. Искам да знаеш, господин Конрой, че хората постъпват в ИРА, или защото им трябва извинение да крадат, или защото обичат да нараняват другите. Това са единствените причини. Кухнята на организацията предлага само тези две ястия. Сигурен съм, вече се досещаш кое точно предпочита господин Кю.

(Дуетът приключи, оркестърът утихна и засвири нежните трели на любовта. Мими и Рудолф откриха съдбата си: обречени един на друг.)

— Няма смисъл да ме мъчите повече.

— Но ще го направим. Лично аз ще се почувствам щастлив, макар че господин Кю ще е много по-щастлив от мен. Освен, разбира се, ако не ме убедиш, че си ми казал всичко, което знаеш. Направи го, Конрой, и си свободен да си ходиш. Освен това ще имаш удоволствието да не научиш на какво е способен господин Кю.

— Не мисля. Вие и хората ви се наричат с някакви змийски имена. Само този човек тук си каза истинското име. Предполагам това означава, че след като приключи с мен, няма да ходя никъде.

Шмит стисна устни. Можеше и да е усмивка, ако изобщо беше способен да се усмихва.

— За жалост си доста наблюдателен. — Тръгна наляво и излезе от полезрението на Мич. — Струва ми се, трябва да ти преподам

кратък урок и да те науча да обръщаш по-малко внимание на подчинените ми и повече внимание на въпросите, които задавам.

Ръката на Шмит се появи пред лицето на Мич. Стискаше нещо. Мич примигна. Потта от челото влезе в окото му. Погледът му се замъгли, не виждаше нищо... но започна да усеща... усилваща се, нарастваща, надигаща се... болка с неподозирана сила... ужасяващ спазъм, който поразил ръката му като електрически ток.

Йохан Шмит постави кутрето на Мич между устните му.

— Захапи го здраво. Казват, че облекчава болката.

Мич изпищя.

— Зипо! — каза Шмит и вдигна ръка. Един от хората му подхвърли запалка. Той вдигна капачето, щракна я и постави огънчето на мястото на отрязания пръст. — Така ще стерилизираме раната. Не искаме да ти изтече кръвта, нали?

Мич вдигна глава към небето и изрева; не подозираше, че може да изкара такъв вопъл.

— Сигурно си мислиш, че болката от отрязаното кутре е ужасна. Там ти е грешката. Нямах представа какво е истинска болка. Ако трябва да се изразя метафорично, рязането на един пръст е просто увертюра. Все едно оркестърът си настройва инструментите. Същинската симфония, господин Конрой, започва, когато на сцената се появи господин Кю.

(Приятелите на Рудолф го викат да иде с тях в кафе „Момюс“. Коледа е и той им е обещал да празнува с тях. В прегръдките на Мими, той им подвиква да тръгват без него.)

Кю приклепна до кутията с инструменти и отвори капака. Извади акумулатор, кабел и бормашина. Усмихна се като дете и каза:

— Когато бях малък, нашите хора стреляха в капачките на протестантските копелета. Примитивна работа. Какво ще кажеш? Бум и готово, никакво удоволствие. Сега използваме бормашини и предимствата са просто неизброими, неизброими. Не хабим ценни муниции, човек има време да изпипа работата. А онзи насреща ти винаги открива в себе си неподозирани количества информация.

Мич изстена.

— Осеммилиметрова трябва да свърши работа. Къде ми е ключето? Трябва да направя малко по-голяма дупка.

— Сър! — Викаше Боата.

— Не сега, зает съм! — отвърна Шмит и облиза устни.

— Важно е, сър! Обажда се Водната змия. Казва, че я е намерила. Намерила е Колоденкова!

— Къде?

— На сто и четиридесет километра североизточно, сър. С хеликоптера ще стигнете за половин час.

Шмит приближи лице до лицето на Мич и се озъби:

— Виж ти! Изглежда, съдбата се намесва в твоя полза, господин Конрой. Не виждам смисъл да губя повече време в разговори с теб. — Обърна се към Кю.

— Съжалявам, приятелю, но ще трябва да си прибереш играчките. Не се тревожи. Сигурен съм, че след половин час ще имаш удоволствието да ги пуснеш в употреба.

(Като пеят „любов, любов“, двамата млади влюбени напускат сцената, гласовете им се носят още известно време във въздуха, докато отиват към коледната вечеря.)

Шмит пристъпи зад хвойната, за която бе вързал пленника си. Преряза му гърлото с един замах. Мич изгледа фонтана кръв, шурнал изпод брадичката му. Червената течност веднага попи в пустинния пясък. Каубоят не почувства нищо: издъхна, преди да е разбрал какво е станало.

— Какво да правим с трупа, сър? — попита някой.

— Оставете го на койотите — отвърна Шмит и се качи на хеликоптера. — Искам обаче кутрето за спомен.

(При последното „любов“ завесата пада.)

НЕ БЪРЗАМ КАТО ВАС пишеше на стикера на задната броня на хъркащата моторизирана каравана пред нея. Караваната пъшкеше и мъчително бавно катереше завоите по двулентовия път. Точно зад нея мъж и жена в порше кабриолет бълваха змии и гущери по неин адрес. Шофьорът постоянно излизаше в лявата лента, за да види дали има място за изпреварване, но бързо се прибираще обратно.

Ирина се движеше плътно зад поршето.

Следваше я кремав пикап „Силвъррадо“.

Беше сигурна, че вътре са хората на Шмит. Зад волана седеше здрав широкоплещест мъж. Ирина дори виждаше внушителните му

бицепси в огледалото. Седалката до него бе заета от блондинка с права коса и остри черти. При всяко движение под светлозеленото ѝ яке се виждаше пистолет в кобур.

Когато пикапът я настигна за пръв път, сърцето ѝ спря и тя едва не отби от пътя, все още разтреперана от труповете, оставени в пустинята преди два часа.

Ако го беше направила, тутакси щяха да разберат.

Не бе лесно да контролира страха си. Още по-трудно направи правилния избор, макар да се бе упражнявала много пъти.

Продължи да пълзи нагоре по хълма с тридесет километра в час и засече три минути по часовника на таблото. После бавно извърна глава и даде възможност на наемниците да я видят в профил. Усмихна се на шофьора и вдигна безпомощно рамене, сякаш да каже: тези пенсионери с караваната бавят и мен, но какво да направя?

Шофьорът ѝ кимна. Беше се измъкнала.

Номерът нямаше да мине на пряка слънчева светлина. Намираше се на осем метра пред преследвачите си и сянката в купето ѝ помогна. Ако бяха по-близо, щяха да забележат контура на носа ѝ, който неумело се бе опитала да прикрие с дъвка. От такова разстояние обаче и през затъмнените стъкла на колата профилът ѝ добиваше английска аристократичност.

Наемниците я следваха вече половин час. Караваната с мъка изкачи билото на планинския проход. Пътят надолу бе достатъчно прав, за да позволи на три коли да изпреварят тромавия жълт слон. Долу в равното край него профучаха още три.

Последва ново изкачване, което сякаш нямаше край, и в бавната редица останаха само четири коли: караваната, поршетото, черният додж на Ирина и пикапът с цвят на ванилов сладолед.

Поршетото отново се изнесе в опит да изпревари. Следващият завой бе прекалено близо и шофьорът се прибра в лентата пред нея.

Ирина непрекъснато поглеждаше огледалото за обратно виждане. Шофьорът на пикапа и спътницата му говореха нещо. Пиха вода. Жената се протегна, мъжът разкърши рамене. На всеки петнадесет минути блондинката вземаше микрофон от таблото и говореше по него.

Без съмнение докладваше. Правеше го през четвърт час. Паяжината, изтъкана от Шмит, наистина се оказа гъста.

Пътят напред изглеждаше безкраен. Остри завои, прави отсечки с дължина не повече от тридесет метра, последвани от поредния завой. Отдясно — бездънна пропаст. Беше дълбока стотина метра; долу имаше котловина, покрита с големи камъни и хилави туфи трева. Отляво се издигаше отвесен планински склон, взривяван с динамит и къртен с кирки, за да може сега колоната им да пъпли по опасния тесен път.

Без изход. Нищо друго, освен завои, завои и пак завои.

По асфалта се бяха образували едва забележими пясъчни наноси. Вятърът се усилваше признак, че доближават върха.

Колко ли още оставаше? Не повече от километър и половина. После пътят щеше да тръгне надолу. Поршето щеше да изфучи покрай караваната и най-сетне щеше да ѝ даде шанс да направи същото. Ако подбереше добре момента, можеше да остави пикапа с преследвачите да пъпли зад караваната с тридесет километра в час, докато тя натиска газта.

Трябваше да избере мястото. Беше сигурна, че може да го направи.

Нов порив на вятъра. Пикапът ѝ се разклати от силата му.

Нещо помръдна в огледалото за обратно виждане. Зелено. Плат. Брезентът.

Вятърът бе повдигнал единия му край. Тя чу плясъка и забележа как хлабавото въже се мята във въздуха.

Русата се обърна към шофьора, каза му нещо, взе микрофона от таблото и го вдигна до устните си.

Рано беше да докладва. От предишното включване бяха минали само няколко минути.

Ирина се изпоти. Потта ѝ бе студена като лед.

Бяха видели „Вихрушка“, когато вятърът повдигна брезента. Тъмнокъфяв слитък, широк метър и висок петдесет сантиметра. Знаеха как изглежда. И знаеха, че са го открили.

Тя изви волана наляво и даде газ в насрещната лента. Нямаше шанс, завоят беше прекалено близо.

Шофьорът на поршето, мъж с прошарена коса, авиаторски очила и шита по поръчка риза, метна ядосан поглед през рамо. Ирина се прибра в лентата си.

Шофьорът на силвърадото посегна зад рамото си. Търсеше нещо... какво ли?

Пушка. Извади я от калъфа и я сложи на таблото.

Спътницата му се извърна към него и каза нещо. Мъжът отвърна с рязко кимване.

Ирина се зачуди какво ли си казват. Логичното... вероятното... обяснение беше, че жената се е обадила на шефа си, вероятно на самия Шмит, Той сигурно бе наредил: не се опитвайте да хванете Ирина Колоденкова сами: тя е прикlescена в задръстване и не може да се измъкне; залепете се за бронята ѝ, но не правете нищо друго; подкрепленията вече са на път.

Звучеше логично. След като разбереше къде е жертвата му, Шмит вероятно щеше да нареди на всичките си хора да тръгнат натам. Щеше да се погрижи тя да не избяга, да премахне дори и най-малката надежда за бягство.

„Разбира се — каза си тя. — Разбира се, че Шмит вече е направил точно това. Сигурна съм. Логично е. И Чарли би постъпил по същия начин“. Стори ѝ се странно, че споменът за Чарли я поуспокои. Сякаш ѝ даде здрав щит срещу страха.

„Какво ли друго ще каже? Сигурно ще каже, че е стратег и мисли в дългосрочен план, докато аз съм обикновен тактик, който сграбчва изпречилите му се възможности и се опитва максимално да се възползва от тях. Така да е. Да видим с какви тактически възможности разполагам?“

Двойката в задната кола не знаеше, че се е сетила кои са. В това имаше известно предимство. Друго предимство: билото на планинския проход приближаваше с всяка тягостна минута. След като го преваляха, може би щеше да успее да надбяга преследвачите си.

Бягството обаче беше безсмислено. Армията на Шмит със сигурност се придвижваше насам. В този миг всички вече знаеха марката, модела, цвета и номера на колата ѝ. Без значение колко бързо кара, щеше да е мъртва преди смрачаване.

Влезе в нов остър завой. Никакъв шанс да изпревари караваната.

Шофьорът на поршето обаче явно не мислеше така. Изхвъркна в лявата лента и натисна газта до дупка. Двигателят на колата му очевидно не бе така впечатляващ като купето. Седемградусовият наклон извади наяве всичките му слабости.

Поршето тръгна в лявата лента. Шофьорът на караваната не забави. Всъщност, ако го направеше, трябваше да спре. Предната броня на поршето се изравни с тази на караваната и всичко това се случваше болезнено бавно, а пътят бързо чезнеше зад завоя и вече почти нищо не се виждаше...

Изад завоя излезе тъмносин камион, право срещу поршето. Дърпаше ремарке с два всъдехода „Арктик Кат“ — приличаха на грозни мотори с четири колелета. Поршето не можеше да се прибере вдясно, без да блъсне караваната. Шофьорът изви волана вляво и стъпи на тесния банкет, над който се издигаше скалистият планински склон. Камионът наби спирачки и гумите му изпушиха. Ремаркетото занесе и се плъзна в платното срещу караваната.

„Тактика. Грабни възможността“. Ирина бутна скоростния лост на „неутрална“.

Поршето се измъкна на косъм, ужасеният шофьор едва успя да върне колата на пътя. Камионът продължи да се плъзга по асфалта в облак синкав дим. Ремаркетото му удари караваната, разхвърчаха се искри, двата всъдехода паднаха на пътя и от продупчените им резервоари потече бензин.

Ирина бързо отвори вратата.

Изскърца метал. Някой извика.

Тя скочи назад от все още движещия си пикап, сви се на кълбо и се претърколи като парашутист при приземяване. Пое удара с рамо и направи кълбо, досущ като цирков акробат.

Камионът се заклати на ръба на пропастта. Ремаркетото го теглеше надолу.

Ирина се изправи и хукна с пистолет в ръка. Хората на Шмит се блъснаха в пикапа на Мич достатъчно силно, та въздушните възглавници в колата им да се отворят.

Край ухото ѝ писна куршум. Отзад. Тя се извърна. Шофьорът на камиона се бе провесил през прозореца, стискаше пистолет с две ръце.

Тези също бяха от хората на Шмит. И също щяха да умрат.

Тя вдигна пистолета и обра мекия спусък. Предницата на камиона се повдигна. Шофьорът изпсува. Последен безсмислен куршум профуча високо над главата на Ирина и после стрелецът, камионът и потрошеното ремарке изчезнаха. Единствената следа, че нещо се е случило, бе изкорубената мантинела.

Ирина се обърна и затича. Въздушните възглавници на силвъррадото се спихваха. Шофьорът удряше гневно изработения от твърд плат с метални нишки балон. Тя стигна предната врата и стреля в главата му.

Лоши условия за стрелба. Прозорецът беше вдигнат. Дебелото стъкло щеше да отклони куршума. Възможно бе вместо смъртоносен изстрел да се получи рикошет.

На лицето на шофьора се изписа животинска тъпота — последната жестока шега на смъртта. Бузата му изрисува кървава следа от вътрешната страна на прозореца и тялото се свлече в отвъдния свят.

Колежката му на съседната седалка реагира по-бързо. Опита се да стреля през рамото на шофьора. Пропусна.

Ирина клекна. Няколко изстрела раздраха въздуха. Тя изпълзя от дясната страна, отвори вратата, насочи пистолета си към гърлото на жената и прошепна:

— Пусни пистолета.

Жената не бе успяла дори да разкопчае колана си, но се опита да я ритне. Ирина затръшна вратата върху глезена ѝ. Изпраця кост. Жената изпищя. Ирина отвори вратата, грабна пистолета ѝ и го метна през рамо.

Жената стисна крака си и изстена. Чертите ѝ се изкривиха от болка, потекоха ѝ сълзи, слънчевите лъчи им придаваха синкав оттенък. Носеше дълга пола, от предпочитаните от жените, които се срамуват от краката си. Навремето Ирина също носеше такива поли, макар и по различни причини. Блондинката плъзна ръце по крака си, сълзите се стичаха по бузите ѝ. Ирина мигновено залепи дулото на пистолета до слепоочието ѝ и посегна към глезена ѝ. Напипа кобура и измъкна малък автоматичен пистолет.

С изненада установи, че току-що взетият пистолет, както и хвърленият преди малко, са малокалибрени. На хората на Шмит повече би отивал калибър .40, а не .25. Пушката, която все още бе в скута на мъртвеца зад волана, също я изненада. Едва не се обиди, когато разбра, че е „Зауер“, модел 202 — оръжие за дребен дивеч. „Защо? — запита се. — Защо са с такова малокалибрено оръжие?“ Би трябвало да са с някакви големи автоматици. Но това... И пистолетът, и пушката бяха любителски играчки. Трябва да си много близко до целта, за да я поразяш. Да си много близко... или да си адски добър.

Жената изстена. На пръв поглед изглеждаше към тридесетте. Ирина обаче не разчиташе на пръв поглед. Добре поддържаната кожа издава истинската възраст. Опитът в погледа също.

— Мога да те убия — каза Ирина. — Мога и да ти дам възможност да се измъкнеш. Как да направим?

Дали казваше истината? Дали можеше хладнокръвно да убие човек? Нямахте представа.

— Каква възможност?

— Протегни ръка много бавно и включи задна.

Двигателят все още работеше. Блондинката превключи скоростите. Пикапът бавно се отдели от доджа на Мич.

— И сега какво?

— Моли се коланът да издържи.

Очите на жената се разшириха от ужас.

— Неее! — изкрещя тя. Колелетата на пикапа вече подскачаха по банкетата. Ирина отстъпи. Колата с блондинката се плъзна назад по наклона, подскочи, падна на една страна и продължи да се хлъзга надолу. Ирина усети вкуса на собствената си кръв, потекла от прехапаната ѝ устна.

— Божичко! — Обърна се и видя дребно побеляло човече с набръчкано от годините лице. — Божичко, какво става тук? — Приближи се неуверено. Слабите му крачета, обути в ортопедични обувки, пристъпваха едва-едва. Беше крехък като детска играчка.

Жена му бе с боядисана в синьо коса и решително лице. Стоеше до задницата на караваната.

— Стой настрана от нея, Питър. Ела тук и я остави да прави каквото е намислила.

— Стрелях по вас, видях ги. Онези, дето изскочиха иззад завоя. Убийци! А сега ги няма. Сурнаха се в пропастта. Божичко!

Ирина свали задния капак на пикапа и издърпа слитъка на „Вихрушка“.

— Ти — обърна се към жената. — Как се казваш?

— Не е твоя работа.

— Патриша — обади се мъжът. — Жена ми. Аз съм Питър. Пенсионери сме. Пътустваме из страната. Не искаме неприятности.

— Патриша, отвори задната врата на караваната.

— Да имаш да вземаш.

— Послушай я, Пат. Има пистолет.

— Наистина имам. Не ме карайте да го използвам.

Патриша отвори ядно задната врата и отстъпи встрани. Ирина отнесе слитъка до караваната и го пъкна решително вътре. Върна се до пикапа, взе сака си и парче здраво тиксо — веднъж вече го беше използвала.

— Питър, ще те вържа и ще те вкарам отзад. Жена ти ще се вози на предната седалка до мен. Ако ме слушате, няма да пострадаш.

— Пет пари не давам какво ще направиш с него. Той е застрахован.

Ирина затвори очи. „Няма ли поне нещо в този живот да мине гладко!“

— Промяна в плана. Питър, ти ще седиш отпред с вързани ръце. Патриша, ела тук. Ще те вържа, за да не можеш да мърдаш.

— На куково лято.

— Ще ти запуша и устата.

— Госпожичке, не можеш просто...

Ирина стреля на метър вляво от краката ѝ. Патриша се свлече на земята. Ирина въздъхна облекчено. Питър също.

Патриша бе овързана като колет в задната част на караваната. Питър — помоли за разрешение да се изпикае, преди да го вържат, — седеше на предната седалка до Ирина.

Двойката бе добре подготвена за всякакви обстоятелства, имаха и резервна туба с двадесет литра бензин в караваната. Ирина заля пикапа на Мич с нея, включи на задна и изви волана така, че колата да тръгне към пропастта. Отстъпи и метна запалена клечка кибрит към пикапа. Пламъците лумнаха. Колата се взриви чак след като падна на дъното на пропастта.

Дотам можеше да се стигне единствено с помощта на въжета — пропастта бе твърде тясна за хеликоптер. Шмит и хората му щяха да изгубят поне два часа, докато слязат долу, претърсят овъглените останки и установят, че нито тя, нито „Вихрушка“ са там.

Имаше и по-добър вариант. Пожарът щеше да се вижда отдалеч. Полицията и пожарникарите щяха да дойдат да видят какво става.

Надали щяха да позволят на някакъв цивилен като Шмит да се меси в спасителната им операция, а после и в разследването.

Йохан Шмит доста щеше да се изнерви.

„Тактик — помисли си тя. — Това съм аз. Трябва да се гордея със себе си“. — После ѝ хрумна друго. Неочаквано. Ужасно. — „Добре се справи, дъще. Постъпи точно както бих постъпил аз“.

Ирина Колоденкова, убийца, не можа да се сдържи. Наведе се и повърна.

Болката въртеше свредел в синусите на Сам. Налягането от кацането на самолета я усили допълнително и едва не го подлуди. Той преглътна болезнено в опит да намери облекчение. Безуспешно. Тъпанчетата му заплашваха да експлодират.

Прокле котките, несъмнени виновници за страданията му, с най-страшните проклетия, които му дойдоха наум, и се опита да се съсредоточи върху другия си проблем: Чарли Маккензи и записът му, който бе в състояние да сложи точка на цветущата му кариера.

В най-добрия случай, ако журналистите научеха за участието му в аферата с Халид Хасан, щеше да се превърне в политически изгнаник и щеше да извади истински късмет, ако успее да си намери работа като лобист на Северноамериканската асоциация в защита на свободната мъжка любов.

В най-лошия случай — затвор. Дълги години при строг режим.

Което си беше черна несправедливост. Пиеше обаче. Преценката му бе замъглена.

Най-лошото, което можеше да се каже, бе, че е „изтълкувал погрешно“, да, точно това беше терминът — „погрешно тълкуване“ на президентската воля. Можеше да се случи с всекиго. В крайна сметка шефът не беше от красноречивите.

— Това е позор, Сам. Просто не мога да повярвам, че заседателите са обявили този човек за невинен.

— Нюйоркчани. Какво да ги правиш?

— Има цял куп държави, където не се случват подобни неща. В интерес на истината, там подобни неща въобще не стигат до съдебната зала.

— В Русия например такава нещо не може да се случи. Нито пък в Китай. Какво да кажем пък за Израел? По дяволите, министър-председателят просто вдига телефона и щрак, мандалото пада. Капакът на ковчега също.

— По дяволите, Сам, предшественикът ми имаше много по-голям избор в подобни ситуации. Аз съм с вързани ръце. Използваха... ооо, как се казваше... водил си го на сутрешните ми брифинги. Маккена? Маккинли? Нещо такова.

— Маккензи. Чарли Маккензи.

— Точно така. Него имам предвид.

„И кой може да ме обвини, че съм интерпретирал погрешно президентската воля? Мамка му, стори ми се, че иска да се разправим с онзи гаден камилар. Излиза, че съм сбъркал. Добре де. Всички правят грешки. Трябва да се проявява разбиране“.

С изключение на Чарли. Чарли не беше човек, който прощава и забравя.

„Рано или късно ще бие тъпана и ще ме посочи с пръст. Така че решението трябва да е лесно, нали така? Избираме отговор от колона А или колона Б. Или Маккензи ще иде по дяволите, или аз. Аз нямам избор и трябваше да му видя сметката още преди две години“.

Гласът на пилота долетя от уредбата:

— Започваме слизане към летище „Албъкърки“. Моля пътниците да приведат стюардесите в изправено положение.

Сам отвори стреснато очи и каза на празния салон:

— Това момче е съвсем изперкало.

Погледна през илюминатора и се намръщи на познатия пейзаж: изгърбените планини Сандия на изток, двете лошо проектирани градски магистрали, които се пресичаха в центъра, и неизбежните задръствания, прострели се с километри.

Колелетата докоснаха пистата. Фалконът, собственост на Управлението и предоставен на Сам с благословията на Клод, намали ход и се придвижи към централния терминал. Екип от местното подразделение на ЦРУ се затича да посрещне височайшия гост.

Бяло-синият „Сайтейшън“ на Чарли стоеше вляво от тях. Самият Чарли го очакваше на стълбичката. Докато самолетът на Сам паркираше, проклетият стар динозавър слезе по стълбичката и стъпи на пистата. В походката му не личеше никакво накуцване. Защо ли?

Сам откопча колана си, разкара двамата тайни агенти от очите си с раздразнен жест и се показа на вратата на самолета. Насили се да се усмихне. Престоят му във Вашингтон го улесни поне за това.

— Хайде, Чарли, качвай се. Ще те черпя едно малко.

Чарли поклати глава и остана на едно крило разстояние от самолета на Сам.

— Не, Сам. Мисля си, че е по-добре ти да дойдеш при мен. На моя самолет има по-малка вероятност от скрити микрофони. Вероятността от горили с патлаци в тоалетната пък е никаква.

Сам се изсмя. Той също имаше богат опит в подобни ситуации.

— Разбира се, че идвам с телохранители. Те са си част от поста ми. Микрофони и записващи устройства обаче нямам. Освен това се обзалагам, че барът ми е по-добре зареден от твоя. Хайде, Чарли, нали сме приятели.

Чарли присви очи в характерния си стил на инатливо муле. Цялата му физиономия сякаш казваше: „Ще го направим както аз искам или...“ Думите му потвърдиха това предположение:

— Сам, нямам време за игрички. Довлечи си задника на самолета ми.

Сам усети как кръвта нахлува в главата му. Тоя мръсник Чарли безспорно искаше точно това.

— Не можеш да ми заповядваш, Чарли. В тази страна приемам заповеди от един-единствен човек.

Грациозен като Фред Астер, Чарли измъкна един „Смит енд Уесън“ 40-и калибър иззад гърба си и с плавно и премерено движение го насочи към гумите на самолета на Сам. И изстреля всичките петнадесет патрона от пълнителя. Гумите се спихнаха със свистене и фалконът се килна наляво. Чарли измъкна празния пълнител, напъха демонстративно нов на негово място и се намръщи.

— Не искам да идвам на твоя самолет, Сам. Повреден е.

— Господи! — възкликна Сам. — Ти си луд бе!

Чарли вдигна пистолета и го насочи към един от резервоарите под крилото.

— Всъщност самолетът ти не изглежда безопасен. Струва ми се, че всеки момент може да се подпали.

Сам изруга наум. Тайната на успешните преговори се крие в това да оставиш противника пръв да отбележи точка. Това винаги кара

насрещната страна да се чувства добре. Сам отпъди цяла банда самолетни техници от пътя си, махна на бодигардовете да си стоят по местата и заслиза по стълбичката. „Добре, докато лентата е в теб, ще правим каквото кажеш. В момента, в който се докопам до нея обаче, ще се наложи да предоговорим условията в споразумението си“.

Чарли прибра пистолета едва след като Сам се качи на борда на „Сайтейшън“ и вратата зад гърба му се затръшна.

Съветникът по националната сигурност си избра място в предната част на салона и метна кръвнишки поглед към домакина, който заровичка нещо из лаптопа си. Изглежда, влизаше в интернет безжично. Как им казваха на тези връзки? На кого му пука?

— Ще ми предложиш ли нещо за пиене в тази браква? — изрепчи се Сам и почти веднага съжали за прокраднатата се в тона му нервност.

— Барчето е в дъното. Така и така ще ходиш, забъркай ми един джин-тоник.

Чарли включваше нещо зелено, може би мишка, в лаптопа.

Сам се изправи и без да показва гнева си, клекна пред барчето с напитки. Наля си водна чаша малцово уиски и приготви на Чарли джин с тоник, като наблегна на тоника. Върна се в предната част на салона и тръсна питието на Чарли под носа му.

— Добре, Чарли, хайде да поговорим.

Чарли чукна още няколко клавиша и се настани на една седалка от другата страна на пътеката.

— Добре, да поговорим.

— Ти си пръв.

„О, Божичко, това копеле се подсмива!“

— С удоволствие. Знам всичко: „Вихрушка“, „ДефКон“, доктор Санджин Уинг, цялата история.

— Глупости. — Чарли се наклони да противоречи, но Сам поклати глава с артистично съжаление и го отрязва: — Чарли, наистина ли ме мислиш за аматьор? Хайде, признай поне някои от достойнствата ми. Знам как плетеш дребните си интрижки. Събираш разнородна колекция от недопечени парченца факти. Изплюваш ги едно по едно. Глупакът насреща ти вижда няколко трохи и си мисли, че си изял цялата торта, в резултат на което казва и майчиното си мляко. Ти, на свой ред, поглъщаш всяка необмислена думичка и я хвърляш обратно в

лицето му. В този миг нещастникът е сигурен, че знаеш повече и от него. Нали така, Чарли. Сега се опитваш да извъртиш същия номер и на мен.

Чарли се усмихна и разпери ръце.

— Пипна ме на местопрестъплението, шефе! Правя пълни самопризнания. — Разсмя се. — Или поне щях да ги направя, ако не знаех, че „Вихрушка“ е материал за супер проводници, който става активен при около минус двадесет-тридесет градуса Целзий. Това е температурата, при която летят самолетите на десет хиляди метра. Под „самолети“ разбирам изтребители-бомбардировачи, то се знае. Кажете сега, Сами, това троха ли е, или торта?

Сам усети, че коремът го присвива.

— Продължавай.

— Департаментът по отбраната обаче има голям проблем. Преди известно време, в края на предишната администрация, ако не се лъжа, британците откриват, че са в състояние да прихващат самолети „Стелт“ посредством модулирани клетъчни радиосигнали. „Сименс“ и „БАЕ Системс“ изработват прототипи. Наричат ги „Селдар“. Вие, разбира се, се постаравате историята да не стигне до журналистите. В края на краищата сте на последната права да получите финансиране за „Вайпър“ и не ви се ще да подлагате на риск бъдещето на поредното ново и безумно скъпо супероръжие. Всъщност истината е, че всяка страна, която разполага с необходимата инфраструктура и инженерна мисъл, е в състояние да прихваща „Стелт“. Ето защо ви е нужно нещо ново, нещо по-добро. Трябва си „Стелт-2“, следващото поколение, и точно това трябва да е „Вихрушка“.

Сам кимна и пламенно се замоли Чарли да е казал всичко, което знае.

Господ обаче не го чу.

— В момента бомбардировачите „Стелт“ правят чудеса заради геометрията си и заради специалното си полимерно покритие. Това е добре, но не и идеално. Ако врагът настрои радара си както трябва или реши да използва онази измишльотина от клетъчните телефони, е в състояние да насочи противовъздушна ракета право към самолета. Но я си представи, че въоръжите същия този самолет със супер проводник? А-хааа! Съвсем друга история. Така нещата ще заработят идеално. Сигналът на радара просто ще се плъзне от единия край на

самолета до другия. При това без да срещне никакво съпротивление. Все едно че минава през въздух. Нали така, Сам? Прав ли съм?

— Да, прав си. — Сам бе стигнал до една от онези изключително редки житейски ситуации, в които единствената алтернатива е истината. Това обаче изобщо не му се нравеше. — Наричаме го С2 — С на квадрат или Супер-стелт.

— Обзалагам се, че го наричате „супер“ по друга причина — заради супер проводниците. Знаеш ли кое е най-интересното за тях? Те не само са невидими за радарите, но и осигуряват защита срещу електромагнитна атака, тоест предпазват те от високоенергийното електромагнитно оръжие. Мисля, вече установихме, че департаментът по отбрана направо си умира за електромагнитно оръжие. По-точно, изгаря от желание да има такова, но неприятната подробност, че никой не е в състояние да предвиди как ще се държат смъртоносните лъчи, след като са пуснати на свобода, го спира. Голям проблем. Натискаш спусъка на картечницата с електромагнитни вълни и тя превръща във въглен не само вражеския самолет, но и твоя собствен. — Чарли се усмихна гадно. — Как се справям, Сам? Добре ли е дотук? Имай предвид, че те храня със стопроцентова торта, никакви трохи.

Сам искаше да изскърца със зъби.

— Добър опит, Чарли. Нали не очакваш да потвърдя и думичка от тези твои... хипотези.

— Много добре знаеш, че не са никакви хипотези. Покрий самолетите си със супер проводник и ще се сдобиеш не само с невидима ескадрила, но и с ескадрила, която може да стопи изтребителите на врага, без да рискува нищо.

Сам се насили да си държи езика зад зъбите. Не възнамеряваше да каже на това копеле дори думичка.

— Е, кажи сега, Сами, прав ли съм? Това не са парченца факти. Изложих ти структурата на сериозен научен пробив. Както вече споменах, съм наясно с него. По дяволите, дори съм готов да се обзаложа, че материалът на „Вихрушка“ — който сигурно е сребърен флуорид, обогатен с квантови кристали — работи, защото сте вкарали в него нанотръби, които насочват радиовълните.

— Как разбра? — възкликна сащисано Сам. — По дяволите, тази информация е толкова секретна, че... — Осъзна, че се е подвел, и млъкна.

Чарли се изхили.

— Разбрах го точно преди секунди, за което съм ти задължен до гроб. Не ме гледай така, Сам. Бях почти сигурен, че съм го разгадал. Ти просто трябваше да го потвърдиш.

— Налучкваш, нали?

— Съжалявам, Сам, никога не налучквам. Просто се хвърлям с главата надолу в морето от информация, вадя полезните парченца и ги сглобявам. Искаш ли да знаеш откъде извадих точно тези парченца? От доктората на доктор Санджин Уинг за супер проводниците. Качих си го на компютъра. Знаеш ли как е озаглавен? „Нискотемпературни качества на бъкминстърфулърините^[2]“.

Сам побесня. От гърлото на звяра в него се изтръгна ръмжене, зъбите му заскърцаха. Ако пуснеше гладния хищник на свобода, ако му позволеше да пирува на воля, да разкъсва плът и да пие кръв, щеше да се почувства добре, адски добре, все едно прави секс, а може би дори щеше да му е и по-хубаво. Но не посмя. Чарли искаше точно това: да го ядоса, да го вбеси, да го накара да говори прекалено много. Въпреки това нямаше как да преглътне някои тежки думи. Трябваше да сервира на звяра поне малък ордъовър.

— Проклет да си! Дано гориш в ада!

— Малко е вероятно. Аз съм на страната на ангелите. Всъщност, Сам, за пръв път в живота си и двамата можем да сме на тази страна. Знаем не по-зле от теб, че ако разработката на супер стелта попадне във вражески ръце — обзалагам се, че слитъкът, отъмкнат от Колоденкова, е прототип на вещество, което се произвежда дяволски трудно — противникът с един скок ще преодолее поне десетилетие научни разработки. Няма да ни настигне, но със сигурност доста ще се доближи. За да ни настигне, ще му е необходим дискът на Колоденкова. — Чарли бръкна в джоба си и извади бежов диск. — Ето това. — Сам се опита да го дръпне от ръцете му. Чарли се изсмия и го прибра. — Да, дааа. Така си и мислех. Тук е записано всичко полезно — химическата формула, резултатите от изпитанията, алгоритми и още куп неща.

— Дай ми диска, Чарли! Веднага ми го дай!

— Всичко си има цена.

— Винаги има цена. — Сам направи всичко възможно, за да изглежда сговорчив. — Какво искаш?

— Искам президентът да гарантира имунитета на Ирина Колоденкова.

Сам не повярва на ушите си. За момент дори изгуби дар слово, нещо, което му се случваше за пръв път. Най-сетне успя да изхрипти:

— Шегуваш се.

— Адски сериозен съм.

Сам поклати глава и каза много, много внимателно:

— Чарли, тая кучка проникна в строго секретна лаборатория. Открадна най-значимата научна разработка от атомната бомба насам. Един господ знае какво още е видяла. Един господ знае какви тайни е запечатала в главата си. И сега искаш президентът да я пусне да си ходи? Искаш жена, видяла и чула всичко това, да си иде в Русия? Да не си полудял?

— Няма да си иде в Русия. Работя по въпроса. Има някои слаби места в психиката. Почти съм сигурен, че ще я убедя...

— Не! Да не съм чул! Чуваш ли ме, Чарли? Не! Твърдо „не“! Никакви преговори. — И това си бе самата истина. Нещата бяха излезли от зоната на преговорите. — Няма да се пазарим. Няма какво да разменим. Няма да постигнем компромисен вариант. Ясно ли ти е? Платих ти добре, даже доста добре, за да свършиш определена работа. Обещах ти президентска реабилитация. Сключихме сделка. Сега просто искам да изпълниш задълженията си. Първо — дай ми диска. Второ, донеси ми слитъка от „Вихрушка“. После — Колоденкова. След като приключиш с това, работата ти е свършена и аз ще имам грижата за останалото.

— „Останалото“ — прошепна Чарли — е да я убиеш.

„И теб, стига да мога“.

— Не съм го казал, но и двамата знаем отговора.

— Ами ако не ти позволяя?

„Ако момичето остане на свобода, китайците ще полудеят. А ако полудеят, по-добре да се самоубия“.

— В такъв случай ще отменя крайния срок, който ти дадох — петък. Просто ще вдигна телефона, ще звънна на Йохан...

Чарли го сграбчи за ръката и Сам изпусна мобилния си телефон на пода. След секунда апаратчето се превърна в разтрошена пластмаса под обувката на Маккензи.

— Не се будалкай с мен, Сам. Сериозно — не се будалкай с мен.

Сам го изгледа преценяващо. „Проклет да си, Маккензи. Защо не си налягаш парцалите? Поне докато Шмит не изрови шибания ти запис. След това въобще не си ми потрябвал“.

— Добре, Чарли, успокой се. Виж, и двамата знаем за какво всъщност става въпрос. — Пусна в ход най-очарователната си усмивка. — За твоята реабилитация, нали? До това се свежда всичко. Ползваш Колоденкова просто като разменна монета. Добре, Чарли, добре, разбирам те. Честно.

— Нищо не разбираш.

Подтекстът в тона му въобще не хареса на Сам и той заговори по-бързо:

— Смятам, че можем да измислим нещо. Да се опитаме да изработим по-благоприятна схема от онази, за която се разбрахме. След като се прибрах вчера в Белия дом, отново се замислих за положението ти. Безспорно имаш основателни причини да си недоволен. В интерес на истината, в твой случай справедливостта не възтържествува. С пълно основание се гневиш. И знаеш ли какво направих, Чарли? Отидох право при шефа и си побъбрихме откровено, по мъжки. Направих го заради теб. Лично се заех с нещата, и то по своя инициатива. И знаеш ли какво се получи? Реакцията на президента не бе изцяло негативна. Докато разговаряхме, през главата му мина мисълта...

— Не е пътувала дълго.

— Това все едно не съм го чул. Та ето какво му хрумна: ако върнеш „Вихрушка“, ще направиш услуга на цялата нация и тя следва да бъде възнаградена много преди да са изминали три години. Това го каза той. И Бог ми е свидетел, че наистина го мисли. Ако си свършиш работата и намериш „Вихрушка“ и Колоденкова преди петък, ще получиш реабилитация. И то веднага. Добри новини, прав ли съм? Няма нужда да чакаш да седна в Овалния кабинет. Президентът ще подпише заповедта в минутата, в която Колоденкова е мъртва. Предложението не подлежи на обсъждане. Никакви условия, нито от твоя, нито от наша страна. Президентът иска единствено публично да се извиниш за случая с Хасан Халид и...

Гневът на Чарли експлодира с почти реален трясък. В следващия миг той се надвеси над Сам, намръщен като черен облак, самото олицетворение на Божия гняв. Думите му трещяха като гръмотевици:

— Разкарай се от самолета ми! — Гласът му прозвуча като изригване на вулкан, моментално във въздуха сякаш се разхвърчаха нажежени камъни. — Веднага! Ако не изчезнеш, ще те стържат от пода с шпакла!

Сам долови иронията в ситуацията. Двама яростни противници, опитващи се усилено да изкарат другия от равновесие. И кой избухна пръв, а? Не устоя на порива да вгорчи допълнително живота на Чарли:

— Ооо, я се успокой. Предлагам ти съвсем разумно, не, предлагам ти направо щедро...

Чарли бе стиснал юмруци и заплашваше да ги пусне в действие всеки миг.

— Извинение! Искаш извинение! Нямам за какво да се извинявам! Единственото, което направих — и то против волята си, — бе да следвам нарежданията на някакъв дебелогъз бюрократ от Белия дом, и то защото си мислех... мислех, че нарежданията идват директно от президента... мислех, че се ползвам с президентски имунитет... мислех, че са ми казали истината... мислех, че правя нещо доблестно за страната си! Трябва ли да се извинявам за това? Кажи ми, тъпако, трябва ли да се извинявам?

Сграбчи Сам за ръката, вдигна го от седалката и го избута до вратата на самолета.

— Дължите ми реабилитация, дължите ми нещо повече от реабилитация. Не възнамерявам да се извинявам, за да получа онова, което ми се полага по право.

Всичко се случваше прекалено бързо. Чарли действаше с ураганна скорост. Сам не успя да се окопоти, не успя да измисли как да го укроти и въобще не откри противодействие на почти свръхестествения му гняв. Опита се да каже нещо, каквото и да е, само и само да спаси положението. Думите отказаха да излязат от устата му. Не беше съвсем сигурен, че иска да ги каже. Препъна се на няколко пъти, докато слизаха по стълбичката. Най-послед стъпиха на пистата и гласът му се върна, и той каза онова, което му се искаше да каже много отдавна. Още докато го изричаше, разбра, че самоконтролът му се изплъзва, изплъзва, изплъзва...

— Да ти го начукам, Чарли! Не забравяй обаче, че сключихме сделка!

— Натикай си я в задника тъпата си сделка!

Двама тайни агенти изхвърчаха от самолета на Сам.

И двамата измъкнаха пистолетите си с добре заучени ловки движения, и двамата ги насочиха към Чарли, и двамата обраха мекия спусък.

— Разкарайте пистолетите — извика заповеднически Сам.

Чарли го запрати по очи на пистата. В ръката му за втори път се появи „Смит енд Уесън“. За втори път изпразни целия пълнител. За втори път федералното имущество стана на парчета. Току-що сменената гума изпусна и самолетът клекна на една страна.

Сам вдигна глава. Чарли стоеше надвесен над него. От дулото на пистолета му се виеше струйка синкав дим.

— Неграмотен глупак такъв! Видя ли онази зелена топчица, която сложих на лаптопа, докато правеше питиетата? Беше цифрова камера. Качи целия ни разговор в интернет. Ако нещо се случи с Ирина, каквото и да е, ще го дам на журналистите. До последната думичка. Стелт, супер стелт, електромагнитните оръжия и кроежите на съветника по националната сигурност за убийство на двадесет и едно годишно момиче.

„Мъртъв си, Маккензи — отвърна Сам, макар и не на глас. — От този миг си труп. Йохан Шмит ще ти е гробар, а аз ще се изпикая на гроба ти“.

Чар ли се обърна и тръгна към самолета си. Един от тайните агенти попита съветника по националната сигурност какво да правят.

— Оставете го — изсумтя Сам и се изправи.

Преглътна гнева си и думите, които не се бе осмелил да изрече. „Краен срок! Петък по обяд. Или ще ми доведеш Колоденкова, или ще открия ловния сезон. Ще обещаю големи пари на онзи, който ми я доведе. Ще им дам разрешение да стрелят на месо, да я провесят с главата надолу и да я одерат като сърна. Ще закача главата ѝ над камината в кабинета си. Край с игричките, Маккензи. Край! Майната ти! Краен срок. Чуваш ли ме! Краен срок!“

— Сделка! — не се стърпя да извика. — Имаме сделка. Имай късмет да не я спазиш!

Чарли тъкмо влизаше в самолета. Обърна се и му показа среден пръст. След минута самолетът му излетя, направи мързелив кръг в небето, насочи се на северозапад и изчезна.

Доста по-късно един хеликоптер със стилизирана глава на орел на корпуса кацна на пистата до самолета на Сам.

Йохан Шмит, привикан от пълното с трупове и останки от коли дере, кимна отривисто в знак, че е разбрал новите си заповеди.

---

[1] Бригъм Йънг (1801–1877) — втори пророк и президент на Исус Христос на Светиите от последния ден, по-популярни като мормони. — Б.пр. ↑

[2] Сферичен фулърин C60, изключително стабилна форма на чист въглерод; състои се от свързани пентагони и хексагони и се смята за една от основните съставки на саждите. — Б.пр. ↑

7.

ПРЕДАТЕЛСТВА

Сряда, 22 юли

19:30 Планинско време

Аризона, ранна привечер, безлюден път. Сам чу гласовете на двамата мъже доста преди да ги види. По дяволите, сигурно се чуваха чак в съседния окръг.

— Това е федерален въпрос, капитане! Заповядайте на хората си да се изтеглят от каньона!

Гласът беше гневен писклив тенор. Отвърна му мощен бас:

— Разкарай я тая тенекиена значка от очите ми, момченце! Разследването се поема от щатските власти!

Сам ускори крачка и двамата с Йохан Шмит заобиколиха тичешком един полицейски шевролет и зърнаха двамата служители на реда, които всеки момент щяха да пуснат юмруците си в употреба. Единият приличаше на реклама на „Марлборо“ — широкопола шапка и колосана попфинова униформа. Другият бе изтипосано в черен костюм момче от ФБР — идеален прототип за герой на Итън Хоук, Бен Афлек, Джъд Лоу или който и да е друг, и без това няма разлика.

Стояха на ръба на скалата над окъпаната от златистите лъчи на залязващото слънце долина. На Сам му се стори, че ченгето е на път да превърне хлапака от ФБР в част от пейзажа, и каза на Шмит:

— Я се заеми с това лично.

Шмит поклати глава и изчезна в сенките. Шепотът му остана да виси във въздуха като аромат на парфюм:

— Не показвам лицето си пред служители на реда. Никога. При никакви обстоятелства. Проблемът е твой, Самюъл. Реши си го.

Сам изправи рамене и излезе на сцената.

— Господа — каза и извади най-дипломатичната си усмивка.

— Кой пък си ти бе, по дяволите? — Табелката на ревера на басовия глас уведомяваше всички, че си имат работа с капитан Торнтън от пътна полиция. Капитан Торнтън не бе щастлив. — Тук е извършено престъпление. Забранено е за цивилни.

„Тъп селяк“ — наруга го мислено Сам и отвърна остро:

— Кой съм аз ли? Аз съм съветникът на президента по националната сигурност.

— Аз пък съм Снежната кралица — сопна се Торнтън и сложи ръка на кобура си. — Значи, господин съветник, не си вгорчавайте живота и ми се разкарайте от очите. Най-добре се разкарайте и от щата.

Сам реши да не рискува с нови реплики. Извади портфейла си и показа служебната си карта.

Торнтън изгледа снимката, синия президентски печат, както и надписа, увенчал служебната карта с думите: „Президентска канцелария, Съединени американски щати“. Картата преряза красноречието му като с нож.

„Унижение и гняв — помисли си Сам — са опасна смес. Не е добре да натриваш носа на горделив човек“.

— Капитане — каза с пресилена сърдечност. — Влизам ви в положението. Наистина. При нормални обстоятелства нито една федерална агенция не би се намесила в разследването на пътен инцидент...

— Хората ми долу казват, че въобще не става въпрос за инцидент.

— Случаят е по-сериозен, отколкото предполагах — прошепна Сам с оттренирана загриженост.

— Трима мъртви мъже и една жена на косъм от смъртта. Да, сър, и на мен ми изглежда доста сериозно.

При споменаването на „жена“ Сам усети приятно гъделичкане. Ако Колоденкова беше на дъното на каньона, значи и „Вихрушка“ бе там.

— Да, това ми дава още повече основания да реша под чия юрисдикция е случаят. Той наистина е много важен, сериозно ви говоря. Ако залогът не бе толкова голям, щях да наредя на агент... агент... как се казваш, момче?

— Специален агент Кюпер, сър — отвърна шашнатият служител на ФБР.

— Капитане, искам да ви уверя, че страшно ми се иска да наредя на агент Кюпер и на хората му да напуснат местопрестъплението и да оставят нещата в ръцете на местната полиция. Вярвам обаче, личното

ми присъствие — присъствието на човек, който е директно подчинен на президента — ще ви убеди, че онова, което лежи на дъното на каньона, е въпрос на национална сигурност. — Сам продължи с поверителен тон: — Както знаете, след единадесети септември е по-добре да оставяме подобни случаи в ръцете на федералните власти.

Капитанът явно се разтревожи сериозно и замислено се почеса по врата.

— Значи казвате, че онези долу са терористи?

Сам реши да си поиграе с рибата на въдицата си.

— Съжалявам, не мога да отговоря на този въпрос. Разбирате защо, нали? — Преброи до пет и добави шепнешком: — Капитане, препоръчвам да изтеглите хората си от каньона... — „Пауза, погледни го право в очите и постави удивителната в изречението“: — Бързо!

— Биотероризъм?

Капитанът пребледня, отиде до ръба на скалата и почна да вика на хората си долу да си събират нещата.

„Хубавото при преговарянето с аматьори — помисли си Сам — е, че ако изчакаш достатъчно, те сами ти дават печелившите карти.“

След двадесет минути хората на Торнтън навиха стометровата въжена стълба, натовариха и нея, и себе си в колите и изчезнаха в полумрака.

Сам остана до агент Кюпер, докато и последният представител на щатската полиция не се изгуби от поглед.

— Сър — обърна се към него Кюпер, — ужасно много ви благодаря. Не можете да си представите какво е банда селски ченгета да обикалят местопрестъплението...

— Филмът на дъното на каньона е забранен за непълнолетни, малкият. Обирай си крушите. Вземай си изтупаните приятелчета. Хайде, бързичко, дим да ви няма.

Нощта се спускаше бързо. Небето на изток почерня, звездите светеха толкова ярко, че дори не потрепваха. На запад умиращото слънце пращаше последни лъчи към облаците. Далеч от уличните светлини, Сам усети, че го побиват тръпки.

Седеше на ръба на скалата. Нямаше сила на света, която да го накара да се спусне стотина метра до дъното на каньона и да огледа

обезобразените тела и намачканите ламарини. Нали затова плащаше на хора като Шмит.

Шмит... Затвори очи и поклати глава. Вече беше малко късно да се чуди защо бе извикал наемника. И все пак...

Спомни си първия път, когато прибягна до услугите на „Специална консултантска група“. Бе преди десетина години. Резултатите бяха впечатляващи. Получи повече, отколкото плати.

После, след като си оправиха сметките и изхвърлиха труповете, Сам реши, че не е зле да опознае Шмит по-добре. Бъдещето е неясно и човек никога не знае кога ще му потрябват хора с по-специални умения.

Срещнаха се в един бар във Фредериксбърг — достатъчно далеч от центъра на Вашингтон, за да няма риск, че някой ще го познае. Или пък че ще познае Шмит, ако, разбира се, въобще имаше живи хора, които да са в състояние да го познаят.

По едно време — Сам вече пиеше трето уиски, а Шмит още ближеше първото си кампари със сода — любопитството му надделя. И той попита Шмит как се е озовал в този, така да се каже, странен бизнес.

Шмит присви устни. Бавно разбърка питието си с пластмасовата бъркалка. Отговори на въпроса след малко по-дълга от нормалното пауза:

— Когато бях на седемнадесет, отряд партизани от Африканския национален конгрес нападна църквата ни по време на неделната служба. Аз помагах на олтара. Майка ми, баща ми, двете ми сестри и брат ми седяха на скамейките. Черните нахлуха с евтини китайски калашници. Носеха допълнителни пълнители — всеки с по четиридесет патрона. Куршумите заваляха като градушка. Кратко прекъсване, колкото да презаредят, и градушката почна отново. Бяха десетима. После разправяха, че изстреляли повече от хиляда и двеста патрона. Семейството ми загина. Загинаха почти всички. Оцелях само седем души, между които и аз. По случайност се озовах зад свещеника. Отнесе три куршума в гърдите и се строполи отгоре ми — и така ме спаси. Прилича на библейски сюжет, не мислиш ли? Какво пише там? „Господ е моя твърдина и мое прибежище“...

— Във всеки случай чернилките не се задоволиха просто да пострелят — продължи Шмит. — Хвърлиха и експлозивни. Гранати.

Една се дотъркала точно зад олтара. Това е последният ми спомен от онази утрин. След седмица излязох от комата. Първата ми мисъл, след като се свестих, най-първата, бе, че ако прекарам остатъка от живота си в убийство на цветнокожи, значи няма да съм живял напразно. По-късно се поочупих в бизнеса и осъзнах, че ще изкарам по-добри пари, ако разширя хоризонтите си, загърбя дискриминацията и включа в ползрението си цялото човечество. И така, сега пред теб седи един от малцината представители на човешкия род, който не признава дискриминацията и се отнася еднакво с всички — безпристрастен във всяко отношение. Можеш ли да кажеш същото за себе си?

Сам не си направи труда да отговори. Плати сметката и изчезна в нощта, като си обеща никога повече, да не говори с Йохан Шмит.

Не удържа на думата си.

И никога не съжали за това. Дори и сега, във все по-сгъстяващия се мрак, който още пазеше миризмата на трупове и овъглени ламарини. Не съжaliaваше. Ако изпитваш угризения, значи имаш съвест. Амбицията не позволява подобен лукс.

Шмит безшумно се материализира до него, подобно на изпълзяла от тревата змия. Не се потеше, нито пък дишаше тежко. Никаква изненада. Обратното определено щеше да е.

— Колоденкова? — попита с надежда Сам.

Шмит изтупа ръце и се взря някъде в мрака. Сам огледа профила му. „Странно — помисли си. — За пръв път забелязвам колко са дебели стъклата на очилата му. Рамките са направени така, че да го прикриват. Винаги съм си мислел, че очилата са някаква прищявка — черни стъкла, които символизируют черна душа. Явно обаче е принуден да ги носи. Лещите май са дебели поне половин сантиметър. Сигурно е почти сляп без тях“.

Тишината продължи до следващия въпрос на Сам:

— Е, какво, долу ли е?

— Не — изръмжа Шмит. — Кучетата претърсиха района в радиус от осемстотин метра. Единствените мъртъвци са моите хора.

— Съжaliaвам — каза любезно Сам.

— Съжалението е неуместно. Направиха онова, за което им се плаща. Единствено това има значение.

— Имаш ли представа какво се е случило?

Шмит кимна, един закъснел лъч освети дебелия стъкло на очилата му за последно.

— Бодната змия издържа достатъчно, за да разкаже какво е станало. Наложил се да инжектирам петдесет кубика епинефрин в сърцето ѝ, за да я свестя, и още петдесет, за да има сили да довърши историята.

Отново се загледа в мрака, после обърна очи към Сам. Не каза нищо.

— И?

Наемникът си поема дълбоко дъх.

— След като пратила двама от екипа ми в пропастта, Колоденкова подпалила собствения си пикап и също го избутала в каньона. „Вихрушка“ не е долу — преместила я е в друга кола, най-вероятно онази, с която се придвижва сега. Според Водната змия каравана „Уинебаго“, доста поочукана, мръсножълта с кафяви райета.

— Мамка му — прошепна Сам. — В разгара на отпускарския сезон сме. Колко ли каравани има по пътищата? Хиляди! Десетки хиляди! Никога няма да я открием.

— Не е точно така. Надали ще се придвижва особено бързо с каравана. Няма да е много време, за да се отдалечи. Радиусът на търсене не е чак толкова голям. Всичко е въпрос на време.

— Горещо се надявам да е така — каза Сам и след кратък размисъл добави: — Предай сърдечните ми благодарности на... как каза, че се казва?... Водната змия?

— Да. Няма начин. Тя умря.

— Ооо — измънка Сам.

— Стара пушка, страхотен войник. Беше с мен още от самото начало. Нали разбираш, не ми беше приятелка. Командирите нямат приятели. Просто човек, с когото можех да си говоря. Ще ми липсва.

— Съжалявам.

Шмит се приближи толкова близо до Сам, че президентският съветник усети сухия му дъх.

— Мисля, вече споменах, че съжалението ти е както неуместно, така и нежелано.

Внезапно Сам се изплаши. Ужасно се изплаши. Отстъпи назад.

— Разбирам. Извинявай все пак.

— Няма нищо. Радвам се, че се разбираме.

Дали това не бе проява на чувства? От страна на Шмит? Сам не успя да отговори на въпроса си. Знаеше само, че Шмит, който и без това беше достатъчно плашещ, изведнъж се бе превърнал в ужасяващ. Внезапно му се прииска да е другаде. Без значение къде, само и само де е възможно по-далеч.

— Трябва да се върна във Вашингтон, Йохан.

— Ще останеш известно време с мен.

Сам усети, че в синусите му се забива остра игла и алергиите го връхлитат с нова, неподозирана досега сила. За момент му хрумна да се възпротиви на нареждането на Шмит. После размисли.

— Както кажеш.

— Точно така. Както кажа.

Шмит позволи на думите си да повисят във въздуха. Сам потрепери.

— Имам и добри новини, Йохан.

— Ще ми дойдат добре.

— Докато беше долу с хората си, звънна Клод. Има някакви следи за интернет тайника на Маккензи.

— Достоверни ли са?

— Така изглежда. От единадесети септември насам следим интернет връзките по летищата като ястреби. Докато Чарли бе... въз... докато двамата с него бяхме в Албъкърки, някой е използвал безжичния интернет на летището доста усилено. — „Възможно ли е въпросният потребител да е изпратил достатъчно информация, за да събере в нея половинчасов видеозапис?“ — бе попитал Сам. „Всъщност да — отвърна директорът на Централното разузнаване. — Откъде разбра?“ След тези думи Сам изруга цветисто и запрати заетия мобилен телефон някъде в мрака. — Проследили са информацията до един от съмнителните интернет оператори. Чарли използва такива.

— Успели ли са да разчетат съобщението?

— Не, разбира се. Чарли използва някакви шифри, за които в АНС не са и чували.

— Но все пак са разбрали кой е интернет доставчикът, нали? Знаят ли къде са сървърите?

— В Северна Калифорния. Фирмата се държи от шайка хакери. Повечето са под наблюдение. Викат й „Подземната империя точка ком“.

— Значи става въпрос за едно място. Всички сървъри и дискове са на едно място, така ли? — попита Шмит с обичайния си безстрастен тон. Със скритите зад тъмните стъкла очила и с монотонния си глас южноафриканецът бе непроницаем. При всякакви други обстоятелства Сам би сметнал такова държане за вбесяващо. Не и в случая с Шмит обаче... е, може би беше по-добре да не знае какво става в главата на наемника.

— Не мога да ти кажа. Не съм много по компютрите.

— Аз също. Обаче добре познавам Чарлз. Хората, които са в състояние да пробият компютърната му защита, се броят на пръсти.

— Кои са? Дай ми някакъв пример.

— Това не те интересува, Самюъл. Интересува те друго, а именно дали имам връзка с тях.

— Имаш, разбира се.

— Естествено.

Сам се замисли за по-раншния си разговор с Шмит. Не този отпреди няколко часа в Албъкърки, а от предишната нощ.

— Привлечи ги в нашия отбор.

— Това ще доведе до допълнителни разходи.

— Пиши ги на сметката на Макс Хенкес.

— Да смятам ли, че ако успеем да ликвидираме информационната банка на Чарлз, имам разрешението ти да...

— Пиши и това на същата сметка.

Беше толкова гладна, че щеше да изяде дори жалката салата от повехнала маруля, три миниатюрни домата, сочни колкото топчета за пинг-понг, разкашкани крутони и древна аншоа, увенчала цялото това произведение с мършавия си труп.

Салата „Цезар“? Може би, но със сигурност приготвена от Брут.

Основното ястие се състоеше от соц пържола, която ѝ напомни детството, гарнирана с варена царевица. Цветът на зърната беше прекалено жълт, за да е естествен. С такъв цвят рисуват предупредителните знаци за радиация и царевицата определено приличаше на здраво облъчена.

Не че имаше някакво значение. Макар и примряла от глад, тя не можеше да се насили да яде, макар и да знаеше, че трябва.

Бяха я учили, че гладът притъпява сетивата и забавя рефлексите. „Ако врагът те преследва, първата му цел не е да те залови, а да те изтощи“. Кой ли твърдеше това? Някой от инструкторите. Капитан Петришин, рядък пример за учител, който наистина се опитва да предаде знанията си. „Жадните ги спипват до водата; гладните падат в капана в някой ресторант, а изтощените сами се хвърлят в прегръдките на преследвачите си. За да оцелееш, трябва да си жизнеспособен. Хранете се добре и ще останете живи!“

Друг глас — горделив и властен: „Нахрани се добре! Това е закон както на кораба, така и вкъщи. Екипажът ми ме уважава не толкова заради пагоните, а защото на моя кораб моряците не се хранят, а пируват! Верността на подчинените се купува с прясно телешко, пресни зеленчуци и кексове с ром и пудра захар. Ако ръководиш мъже, не се грижи за мозъците им, защото те нямат мозъци. Забрави сърцата им — те принадлежат на някоя уличница. Помни стомасите им! Нахрани ги и са твои завинаги! Но никога недей да готвиш, момичето ми! Готвенето е женска работа...“

— Здравсти. Може ли да седна при теб?

Чарли. Разбира се, че беше Чарли. Кой друг можеше да е? Тя нямаше сили дори да вдигне глава, затова просто кимна.

Той седна.

— Радваш ли се да ме видиш?

Тя кимна уморено.

— Изненадана ли си?

Примиренческо вдигане на рамене.

— Тук нещо става ли за ядене?

Празен поглед и отчаяно изражение.

Чарли огледа неодобрително менюто.

— Колкото повече се отдалечеваш от океана, толкова по-скапана става храната. В момента сме точно в средата на континента, така че... Ааа, извинете, може ли един сандвич с бекон и една зелена салата? Не, не, не искам от готовите салати. Дайте ми и една истинска кола, класическа, със захар, кофеин и всичките там вредни неща. Същото и за приятелката ми, но на нейния сандвич сложете майонеза и вместо кола дайте шоколадов шейк. Освен това искаме царевичен хляб и масло, ако ви се намира. Да, можете да отнесете тази... ъъ... май е пържола, нали? Благодаря. Ирина, изглеждаш просто ужасно.

След като се регистрира в мотела и влезе в кичозно декорираната с индиански, арабски и африкански мотиви стая, Ирина погледна физиономията си в огледалото. Хлътнали очи, бледа кожа, разранени и изпохапани устни. Стана ѝ болно, че Чарли я вижда в това състояние; засрами се, че изглежда така в очите на врага си.

Той отново отвори уста и в тона му пролича искрена загриженост:

— Струва ми се, че си имала тежък ден. — В погледа му проблесна състрадание. — Доста тежък.

— Може и така да се каже — изхриптя Ирина.

— Разкажи ми.

— Ако ти заразказвам, ще трябва отново да си го спомня.

Доплака ѝ се. „Не, не е възможно. Никога вече няма да плача“.

Чарли кимна разбиращо.

— Но сега вече си добре, нали?

Истината бе неизбежна, защото по някакъв необясним начин Чарли се бе превърнал в човек, на когото не можеш да кажеш нищо друго, освен истината.

— Не, Чарли, не съм добре. Не мисля, че някога вече ще бъда добре.

— Колко уби?

Разбра я. Искаше ѝ се да го мрази за това.

— Достатъчно. Прекалено много.

— Кажете някаква цифра.

От къде на къде питаше за такива неща?

— Май седем. Не е важна цифрата, важното е как се чувстваш.

— Важното е какво ти казва съвестта. — Той хвана нежно ръката ѝ. Тя не се дръпна, макар и да не знаеше защо. — Ирина, преди тридесет и няколко години и на мен ми се наложи да се справя със същия проблем. Беше отвратително, но го преодолях. И с теб ще е така. С времето ще го преживееш.

В устата ѝ горчеше ужасно.

— Мислиш си, че с това ще ме успокоиш?

— Не.

— Ще стана ли по-добър човек, когато споменът избледнее?

— Съмнявам се. Но и по-лоша няма да станеш. Живеем живота си и ако се стараем, няма да има от какво да се срамуваме.

— Седем души са мъртви. Вината е моя.

„Съмнявам се, че съм в състояние да се справя с живота? Аз, която никога не се съмнявам в себе си“.

— Ако не ги беше убила, сега щеше да си мъртва ти. В моите книги пише, че вината е тяхна.

— Те са седем. Аз съм една.

— Каж ми честно, Ирина, имаше ли право някой от тях?

— Не. Да. Един. Един полицай.

Спомни си как приритваше по асфалта. Бе толкова млад...

В очите на Чарли се появи диамантен блясък.

— Убила си ченге?

— Не, те го убиха. Онези от хотела. Но го направиха заради мен. Аз съм виновна.

Чарли вдигна ръце. Ужасно театрален жест.

— Глупости! Все едно да кажеш, че парите са виновни за банковите обири!

Имаше право. Това обаче изобщо не я успокои. Шефовете ѝ без съмнение щяха да я поздравят за победите, които тя смяташе за пострашни от поражение. Онова, с което трябваше да се гордее, но което я отвращаваше. „Ако... когато... се върна в Москва, не искам медали и хвалби. И ако ще ме повишавате, направете ме чиновник“.

— Разкажи ми — каза тихо той. — Всичко. Минута по минута. Махни го от главата си.

Тя отвори уста и монотонно възпроизведе ужасите на изминалия ден. Чарли през цялото време не спря да гали ръката ѝ, изключително нежно. Накрая Ирина млъкна и го изгледа втренчено. Нищо не можеше да скрие благородството в погледа му. Тя отвори уста, готова да изрече кой знае какво в отговор на нежността му. Току под носа ѝ издрънча чиния. Ирина подскочи.

— Два сандвича, зелена салата, кола, шейк и царевичен хляб — изрецитира механично келнерката. — Нещо друго?

— Масло — отвърна Чарли.

— В панера с хляба.

Направи недоволна гримаса и се махна. Жена, която не изкарва много от бакшиши и не възнамерява да прави нито едно излишно усилие.

— Яж — нареди Чарли.

— Не съм гладна.

Ядоса се. За какъв се мислеше, че да ѝ казва какво да прави?

— Нищо, яж.

Той отхапа два големи залъка от сандвича си и ги прокара с кола.

Ирина се ядоса на заповедническия му тон, прииска ѝ се да направи язвителна забележка, но не намери сили. Вместо това опита храната. Беше безвкусна, трудна за преглъщане — и натежа като камък в корема ѝ.

— Чарли?

— Да?

— Каж ми нещо.

— Ами питай.

— Как ме откри?

„Единственото чувство, което съм в състояние да изпитам, е любопитство. Дали няма да е така до края на живота ми?“

Тъглчетата на устните му се повдигнаха в нещо подобно на усмивка.

— Отговорът няма да ти хареса.

— Точно затова искам да го чуя. Може да си взема поука и следващия път да ти избягам.

Той се разсмя искрено, от сърце. Това ѝ хареса, но на устните ѝ не се появи усмивка.

— Добре, но после да не кажеш, че не съм те предупредил. — Той отново отпи от колата си. — Дребна измама. Хитрина. Евгин номер, същият, който ти ми извъртя, като подмени дисковете...

— Значи си разбрал?

Стана ѝ гадно. Неоснователно. Беше успяла да надхитри противника си. Нямаше от какво да се срамува.

— Да, но не навреме. Разбрах го по-късно. И то на доста сериозна цена. Както и да е, ще ти обясня как те преметнах. По същия начин, по който лъжците на карти поставят невидими белези по картата, която искат да изтеглят, аз те излъгах да тръгнеш на север. Снощи и тази сутрин правех всякакви намеци, че всъщност очаквам да тръгнеш към Тусон и Финикс. Не че съм казал нещо директно, напротив. Просто бавно и педантично създавах впечатлението, че така си мисля. Искан да си речеш: старият хитрец Чарли е сигурен, че ще тръгна на юг, така че трябва да тръгна на север. И го направи, точно

както очаквах. И още нещо — предположих, че ще използваш второстепенни пътища. Имаше точно три възможности и по трите щеше да се движиш много бавно. Девет-десет часа шофиране са в състояние да те изцедят. По-далеч няма да стигнеш. Ще спреш горедолу тук.

Не ѝ казваше всичко. Не можеше да е толкова лесно. Гласът ѝ стана писклив:

— Лъжеш ме. Влизаш в мотела ми, в ресторанта точно в осем и половина...

— Успокой топката. Синът ми работи за Индианската здравна служба. Клиниката му „Три Търкис“ се намира само на два часа отук. Двамата с жена ми му идвахме на гости всяко лято. Пропътувал съм всеки метър асфалт и черен път в Аризона. Познавам тази част на щата като собствения си джоб. Което означава, че знам отлично малкото мотели наоколо. Просто трябваше да вдигна телефона и да питам: „Пристигна ли вече госпожица Каролайн Съндерсторм?“ Нали кредитната карта, която ти дадох, е на това име. Бях готов да проверя всеки българник от тук до Лас Вегас, ако се наложи. Е, тъй като съм добър и богобоязлив човек, любимец на ангелите, извадих късмет още на третия път. — Той наподобява писклив женски глас: — „Съжалявам, господине, но от стаята не отговарят. Искате ли да оставите съобщение?“

Ирина едва не се разсмя. Изглеждаше толкова просто, че всеки глупак можеше да го направи.

Само дето не всеки глупак бе в състояние да се справи с подобна задача. Хитростта, с която я бе подтикнал да се насочи на север, почти свръхестествената му увереност, че ще спре в момента, в който го бе направила, увереността му, че ще предпочете да използва кредитната карта, а не пари в брой... откъде е разбрал всичко това? Самата тя не го знаеше, докато не взе решенията. Със същия успех можеше да продължи още по на север, да свърне на изток или запад, или...

— Разбира се — усмихна се Чарли, — намирането съвсем не бе най-трудната част. Лесно взех и „Вихрушка“ от смешния нов джип, паркиран пред стаята ти. Трудната работа, която наистина не ми се искаше да върша, беше да дойда в този ресторант, да седна на масата на човек, когото искрено уважавам, и да му кажа, че от този миг е арестуван. Ирина Колоденкова, арестувам те. Чакай малко сега... къде

си сложих листчето, на което съм ти написал правата?... Ааа, ето го. Имаш право да не казваш нищо. Имаш право...

Тя посегна да го удари. Чарли ѝ наниза белезниците.

— Кой си ти, че да ме спасяваш!?!

Чарли я бе оковал за леглото. Беше унизително. Той обаче ѝ напомни как тя го бе закопчала за мивката в къщата на Мич, което, поне на теория, си беше доста по-гадно.

Ирина млъкна. Макар и не за дълго.

— Напълно съм способна да се грижа сама за себе си! — тросна се тя с тон на котка, която са вкарали да къпят. — Подготвена съм отлично и съм компетентна в работата си!

Точно така! Чудесно сравнение. Определено се беше разбесняла като мокра котка. Но така беше още по-хубава. Красива като картина. Гневът ѝ беше очарователен. Разбира се, никога нямаше да ѝ го каже.

— Ирина, сама никога няма да се измъкнеш от Шмит и бандата му.

— Какво ти дава право да ми налагаш нежеланата си помощ? — изсъска тя досущ като побесняла котка.

Чарли дори не се замисли за отговора си.

— Както вече ти казах, може би съм ангел пазител, пратен от небесата да бди над теб.

— Пфу — викна презрително тя. — Не вярвам в Бог.

За пръв път от доста време му се случваше да си организира хубав разгорещен спор с жена. Беше забравил какво удоволствие е.

— Ако вярваше, може би щеше да ти прати по-достоеен пазител. Аз съм просто поочукан поостарял ангел на отмъщението, поотупан от нафталина и пратен на работа като обикновен охранител.

Божичко, как извиваше вежди това момиче! Май не бе виждал толкова добра като нея. С изключение на Мери, разбира се.

— Свети Чарли? — изсумтя тя.

— Точно така. — Той се разсмя доволно. — Виждаш, че дори градове кръщават на мен. Само в Щатите са цели седем — пет Сейнт Чарлз и два Сан Карлос.

Все още намръщена и стиснала устни, тя отвърна:

— Каза ми го и снощи.

— Така ли? — „Хмм — рече си Чарли, — виж ти. И защо, по дяволите, съм дрънкал такива неща?“

— Каза, че искаш да идеш там, след като се пенсионираш.

— Да, така съм намислил. Искаш ли да дойдеш с мен? — „И защо, по дяволите, дрънкам такива глупости сега?“

Тя го изгледа сърдито.

— Вече съм ходила. Малко грозно градче, при това близо до магистралата.

Очите ѝ вече не светеха толкова ярко. Тя ги разтърка със свободната си ръка. Чарли реши, че дрямката я оборва. Крайно време беше.

— Сигурно говориш за онзи в Силициевата долина. Аз имам предвид другия, Сан Карлос до Кабо — крайбрежно градче, построено на един нос в океана. Понякога, предимно през лятото, е толкова мъгливо, че и в очите ти да бръкнат, пак няма да видиш. Но щом изгрее слънцето, имаш чувството, че господ е изсипал цялата си благодат на това местенце. Цялото тъне в зеленина. Такова зелено не си виждала. Всяка къща си има фронтонче, камина, големи веранди, а фермите са толкова красиви, че ти се иска да се разхождаш из тях до края на света. Двамата с Мери... искам да кажа... от много време си мисля да се преместя там. Ще отглеждам котки и крави, но предимно котки. Ще си купя хубава яхта, ще я закотвя на пристанището и в хубави дни ще излизам на риболов, което на практика означава нищонеправене. През останалото време просто ще се изтягам в шезлонга на верандата, ще се протягам в хамака, ще пия лимонада и ще препрочитам всичко, което съм искал и за което съм нямал време. Ще прекарам остатъка от живота си в мир. Мисля си, че след всичките тези години съм заслужил покой.

— Покой — повтори уморено тя. Устните ѝ едва се движеха.

— Най-много си мисля за хамака. Решил съм да го опъна между два стари ореха. Представям си се как се изтягам там следобед с две котки на корема. Ще дремя, разбира се. Няма нищо по-приятно от това да дремеш с една-две мързеливи котки на корема. Котките имат вродена способност да дремят и могат да те научат как да го правиш наистина професионално.

Устните ѝ се помръднаха едва забележимо. Чарли си помисли, че може би се опитва да каже „котки“ и че това ще са последните ѝ думи до сутринта. Успя да я приспи с приказките си, точно по план. По-

скоро успя да я убеди да се поддаде на силата на двете приспивателни, които пусна незабелязано в чашата ѝ преди двадесетина минути.

„Лека нощ, приятни сънища, наистина си ми скъпа, да знаеш“.

Да, това за жалост си бе искрено самопризнание. Чарли наистина изпитваше нещо необичайно за човек на неговите години. Защо? Не бе съвсем сигурен, даже бе леко объркан, всъщност направо ошашавен.

Не че беше голям проблем. Можеше сравнително лесно да оправи нещата. Както и в много други случаи, когато не бе сигурен в чувствата си, обсъждаше всичко надълго и нашироко с жена си.

Беше ѝ обещал. Не, беше много повече от обещание. Свещена клетва. Закле се в честта си и в любовта си към нея, че никога, при никакви обстоятелства няма да забърква децата им в кашите си.

Днес бе нарушил клетвата си. Призна греха си, докато чукаше по клавишите на компютъра. Мери бе единственият човек, когото не беше лъгал нито веднъж през целия си живот.

Написа, че Мосад са препратили на Скот кодирано съобщение, в което от него се искат три неща: първо, да уреди някой от приятелите си навахо да закара Чарли от „Галъп“ до резервата, където Ирина вероятно ще потърси убежище. Второ, да уреди оръжие с изтрити номера. Трето — да помоли един техен общ приятел — лекар, като Скот — да се срещне на другия ден с Чарли на малката писта до Индианската здравна служба близо до селцето Три Търкис.

Добави, че всичко това е съвсем невинно и по никакъв начин не застрашава Скот. Въпреки това бе нарушил клетвата си и молеше Мери за прошка.

Ако напишеше извиненията си, сигурно щяха да му трябват поне три страници; още една за новата клетва, че никога, при никакви обстоятелства няма да въвлича деца или внуци в опасните приключения, които съставляват ежедневието на Чарлз Маккензи — убиец и шпионин.

Най-накрая, след като успокои съвестта си и доби достатъчно увереност, че жена му ще му прости това единствено прегрешение, се зае да изброява всичко научено от Ирина: стрелбата, убийствата, похищението на караваната, скрита впоследствие зад някакво

училище, и как точно я е сменила с огромен мощен кадилак „Ексалейд“.

Докато пишеше последното, неволно се усмихна. Дързостта на Ирина му напомняше собственото му безразсъдство.

„Вихрушка“? „На сигурно място е“, написа той. Беше я отмъкнал от кадилака на Ирина и плати на шофьора си индианец да я вземе, да я скрие и никога да не си отваря устата. Понеже ако не знаеше къде е скрита „Вихрушка“, значи никой не можеше да го накара да каже.

Вдигна поглед от монитора и изгледа Ирина. Спеше в позата на ангел, рисуван от Ботичели. Беше трудно да откъсне очи от нея. След известно време се насили да продължи.

„След като се погрижих за «Вихрушка» влязох в ресторанта и я намерих на една маса. Дори окото ѝ не трепна, като ме видя. Все едно цял ден е седяла там да ме чака.

После я арестувах. Не мога да ти опиша какво удоволствие ми достави! Не си виждала по-бесен човек. Дивите котки ряпа да ядат. Въпреки че не престана да плюе по характера, морала, покровителственото ми отношение и какво ли още не, съм почти сигурен, че утре ще ми съдейства да я измъкна от цялата тази каша. Не обичам да оставям нищо на случайността, така че закопчах белезниците ѝ за леглото. Угасна като звездичка призори, за което се погрижиха две таблетки приспивателно в шейка, и след като приключи с писането, аз също ще заспя до нея. Това е малката ми награда за дългогодишна вярна служба. Не ме гледай така назидателно, чуваш ли?

Трябва да ти призная, скъпа, че тръпки ме побиват от нея. Проблемът е, че прекалено много си приличате. Не на външен вид, макар че доста си я бива. Онова обаче, което наистина ме привлича, е характерът ѝ. Възхищавам се на сърцето и ума на това момиче. Дълбоко в себе си носи нещо твърдо, което не можеш да разрушиш, също като теб, Мери.

И какво всъщност става между мен и това момиче, или млада жена, или както там се предполага да я наричам? Кажи де? Аз нямам отговор. Може би истински добросърдечните хора на света се броят на пръсти и аз просто влизам в ролята си на природозащитник. Може би, като я погледна, виждам теб. Може би съм просто стар глупак! Или може би, просто може би, цялата тази работа е свързана с начина, по който те загубих: как не можех да направя нищо; как просто стоях до теб като безпомощно дете и трижди проклет да съм, ако допусна отново подобна импотентност. Особено когато съм в състояние да направя нещо.

Не знам.

Глупости. Трябва да пийна нещо. Или да отида на психиатър. Или и двете“.

Отвори минибара и си направи джин-тоник. После написа още няколко изречения, за да довърши ежедневното писмо до жена си: Какво ли е намислил Сам? Каква е ролята на Санджин Уинг и сина му? Каква е загадката в загадката и тайната в тайната? Написа и че скоро ще разбере. Мосад бяха пуснали прахосмукачката и още утре щяха да му изпратят и най-незначителното парченце информация за семейство Уинг и най-вече с какво точно се е занимавал ръководителят на научния екип в „ДефКон Ентърпрайзис“ от седми до девети февруари. По това време доктор Уинг официално бе присъствал на научна конференция в Токио и беше чел лекция. Точно тогава арестуват сина му. Чарли искаше да се сдобие с пълен запис на лекцията, евентуални въпроси от слушателите, статии от научни списания, снимки и така нататък. С една дума — всичко. Написа, че не е сигурен какво точно търси, но със сигурност ще разбере веднага щом го види.

Отпусна се на стола, разкърши рамене, изпука кокалчетата на пръстите си и написа онова, с което винаги завършваше писмата си към Мери: любов, самота, съжаление.

Прочете писмото два пъти, промени няколко думи, усмихна се и направи това, което правеше с всяко друго писмо до Мери — изтри го.

Беше сигурен, че тя така или иначе ще го получи. Агенцията за национална сигурност нямаше власт над небесната поща.

Изправи се и се протегна, докосна с пръсти мръсния таван на мизерната стаичка, наета от Ирина, и се огледа: паянтова масичка, износен син мокет, пошли рисунки на сцени от индианския живот по стената, тънък матрак, пожълтели чаршафи.

Нищо, което човек да поиска. Нищо, което си струва да притежаваш. Нищо, което си струва да задържиш.

Освен тази жена, невинна като мечтите му.

Само преди ден си мислеше за нея като за пластмасова пионка, фигурка за шах, която ще премести и е склонен да пожертва, за да матира Сам. Сега нещата се бяха променили. Доста. Не знаеше защо. Знаеше единствено, че носи отговорност за нея, че е нейният ангел пазител. Каквото и да ѝ се случеше отсега нататък, щеше да е единствено по негова вина. С присъщата си арогантност бе решил, че ще накара Сам да каже истината. Вместо това мъничкият му спретнат план се взриви със страшна сила и опръска с лайна надменната му префърцунена и прекалено самоуверена физиономия. Сега вече Сам със сигурност щеше да я убие, ако не за друго, то поне за да му отмъсти.

Да-а-а, пак направи любимия си номер. Храбрият неустрашим Чарли, човекът с железен план и лъвско сърце. В повечето случаи успяваше. В някои — не.

Проблем. Голям шибан проблем. Страхуваше се, че този път ще е от другите, от онези, в които кръвта се лее на поразия и в които го боли по-малко, ако кръвта е неговата собствена. „Познавам те, старче — каза си, — и с цялото ми уважение, глупако, този път налапа повече, отколкото можеш да преглътнеш“.

Огледа внимателно лицето и очертанията на врага, от когото не можеше да откъсне очи. Усмихна се. Тази жена го караше да се усмихва като идиот. Обърна се към огледалото и се усмихна пак, този път на собствената си физиономия. Различни усмивки. Първата — нежна, втората — сардонична.

Тръгна към банята, обзет от цинични мисли. Водата и сапунът лесно щяха да измият мръсотията на днешния ден. Какво ли му

трябваше, за да измие и душата си?

Чарли въобще не провери имейла си. Дъщеря му, Карли, го направи прекалено късно.

Съобщение 1:

От: <sledgehammer@undergroundempire.com>

Сряда, 22 юли, 23:07:55

Дата: сряда, 22 юли, 23:19:55 +0300

От: Парен чук

<sledgehammer@undergroundempire.com>

Отговорете на:

<sledgehammer@undergroundempire.com>

X-Асепт-Language: en, fr

MIME-Version: 1.0

До: Карли М Фамили

<charliesangel@potomacmail.com>

Относно: Препрати на баща си

Препратки:

<200195192323.QDD08478potomacmail.com>

Съдържание-вид: текст/обикновен; избор на шрифт=x — зададен от потребителя

Съдържание-трансфер-кодиране: 7 битово

X-UIDL: 1e705e5e21111117130f9fc99bsa0acqa

Госпожице К.

Моля предайте на г-н Мак, в случай че е пропуснал съобщението, което му изпратих директно, че вече не мога да му помагам. Кажете му също, че не му дължа нищо, абсолютно нищичко. Тъй като обаче винаги е бил добър клиент, заслужава една услуга. Само една. Услугата е, че му казвам, че току-що поех задача от някакъв тип на име Шмит. Напомнете на г-н Мак, че когато ми плащат да свърша нещо, върша онова, за което ми плащат.

Чука

Настоящото съобщение може да съдържа поверителна и/или защитена информация. Ако не сте получател на това съобщение или не сте оправомощен да го получите от името на получателя, не можете да го използвате, копирате, разгласявате или да предприемате каквито и да е действия въз основа на настоящото съобщение или информацията, съдържаща се в него. Ако сте получили съобщението по погрешка, моля незабавно уведомете автора на съобщението, като му отговорите с имейл, и изтрийте настоящото. Ако решите да не ми съдействате по този начин, ще ви изтърбуша диска, ще ви разтопя дънната платка и ще ви взривя хранването. Така че по-добре не си играйте с огъня.

8. КАТЕРАЧ

Четвъртък, 23 юли

04:00 Планинско време

03:00 Тихоокеанско време

Душата се оформя през детството. Телата остаряват, но характерът не се променя. Младежкото любопитство завинаги остава в нас.

На дванадесетия си рожден ден Чарли получи две книги. Подари му ги кръстникът му, който впоследствие му стана тъст. Книгите бяха „Илиада“ и „Одисея“, адаптирани в проза, подвързани със сиво платно и илюстрирани с гравюри.

По-късно „Илиадата“ щеше да омагьоса порасналия Чарли. На дванадесет обаче „Одисея“ го грабна и остави у него незаличими следи. Хитроумният Одисей зае първо място сред кумирите му и може би дори се превърна в доживотен идеал, макар Чарли никога да не си го призна.

Описаните в „Одисея“ приключения се оказаха толкова пленителни, че просто тръпки да те побият. Всичко обаче си има цена — сагата на странстващия грък докара на младия Чарли нощни кошмари.

Или, за да сме съвсем точни, един кошмар, който се връщаше отново и отново, за да го трови, да го парализира, да го хвърля в ледена пот и студени тръпки.

Все още го сънуваше.

По заповед на Цирцея Одисей отплава към бреговете на ада. На черния бряг на река Стикс копае яма и я пълни с мляко, вино, мед, вода, хрупкав ечемик и прясна кръв от гърлата на жертвени агнета.

Кръвта бе виновна.

Мъртвите излязоха. Появиха се от дълбините, изпълзяха по корем от недрата на Хадес, за да опитат от жертвоприношението и да скимтят от удоволствие от вкуса на незабравимото житейско вино.

Мъртъвци, всички мъртъвци, всеки мъртвец, откакто свят светува, мъже и жени, познати и непознати на Одисей, всички те се събраха на трапезата като хищници над повалена плячка. Дори и Ахил, най-великият измежду смъртните, не устоя на алената миризма. Най-храбрият боец, или по-скоро изгладнелият му дух, падна, на колене и обагри устни с кървавата смес.

Някога герой, сега просто гладен звяр.

Някои от мъртъвците говореха. Гласовете бяха дори по-ужасни от вида им, тъй като крещяха само безсмислици. На Ахил обаче му се разбираше. При това чудесно. „По-скоро бих приел да съм най-низшият роб на най-презрения селянин, отколкото цар на мъртъвците“. Така говореше най-храбрият измежду храбрите, онзи, комуто всеки се кланя и на когото всеки иска да прилича.

После милиони, милиони оплакващи се сенки притиснаха Одисей с неутолимия си глад, с неутешимата си скръб.

Чарли сънуваше този сън по-често, отколкото си признаваше, и когато се събудеше...

— Чарли?

— Какво?

— Викаш насън.

— Няма нищо, Мери. Просто сънувах онзи кошмар. Нали го знаеш.

— Не.

— Казвал съм ти. Тормози ме още от дете.

— Не съм Мери. Ирина съм.

Чарли подскочи и седна в леглото. Чу как Ирина опипва за нощната лампа.

— Плачеш, Чарли.

За пръв път в живота си Чарли не намери подходящ отговор.

— Шмит.

Така вдигаше телефона. Една дума. Напълно достатъчно.

— Обажда се Копиеглавата змия, сър. Съжалявам, че ви безпокоя по това време, но...

— Докладвай.

В повечето случаи една-единствена дума бе напълно достатъчна.

— Интернет тайникът на Маккензи е разбит, сър.
— Чудесно. — Войниците обичат простите неща.
— Бяха два терабайта качени на сървър в Калифорния. Копирани са и на друг сървър на същия сайт.

— Съдържание? — Многословието поражда усложнения.

— Неидентифицирано. Компютърджията... нарича се Парния чук... не успя да декодира и думичка. Каза ми, че за да се разбие кодът, е необходим процесор от мрежови порядък.

— Положение? — Усложненията изискват мисъл.

— Изтрит е, сър. Този, тъъ, Парния чук, задраска и двете информационни банки с единици и нули поне няколкостотин пъти. Каквото и да е съхранявал Маккензи в тях, вече го няма.

— Хакерът? — Мисълта пречи на подчинението.

— Не се отделих от него и за секунда, сър. Следях го като ястреб. Няма начин да си е записал данните. Файловете са изтрити завинаги. Гаранция.

Шмит се усмихна едва забележимо. Маккензи вече беше беззащитен, а главата му бе лесен трофей за всеки, който я поиска.

— Застрахователната ти полица е анулирана, Чарлз — прошепна той.

— Сър?

Мисълта, че Маккензи най-сетне е уязвим, сгръ сърцето му и Шмит си позволи да ѝ се наслади няколко секунди. После отново се зае за работа.

— Виж, Копиеглава, този тип, Парния чук, си е създал репутация. Без значение колко внимателно си го наблюдавал, винаги съществува възможност някак си да е записал информацията на друго място.

— Знам, сър.

— Сигурно му е бил необходим просто случаен удар по клавиш. Надали му е трябвало повече, за да копира файловете на Маккензи и да ги препрати към някой друг сайт в интернет. Нито ти, нито аз ще разберем, че го е направил. От файловете може да се спечели. Те служат за изнудване.

— Да, сър.

— Искам гаранции, че това няма да се случи.

— В момента работя по въпроса, сър.

— Аха. Радвам се, че си поел инициативата. Имай предвид, че най-добре ще е останките му да са в такова състояние, че никой да не може да ги разпознае.

— Работата върви. Ако няма пръсти, няма и отпечатащи. Ако няма зъби, няма как да сверят снимките от зъболекаря...

— А ДНК тест?

— Само ако рибите не си свършат работата. В момента съм в една яхта на пет километра навътре от Стинсън Бийч. Разправят, че тези води гъмжат от акули.

— Правилно разправят. Големи бели акули, ако не греша. Браво, войник. Доволен съм от работата ти.

— Искате ли да говорите с господин Парния чука, преди да го пусна зад борда, сър? Малко трудно му се разбира, но все още е в състояние да говори.

— Не, благодаря ти. Все пак не затваряй телефона, за да чуя... каквото там може да се чуе.

— С удоволствие, сър.

— Удоволствието е изцяло мое.

Пейзажът на северната част на Аризона бе нов за Ирина и съвсем различен от безплодните пустини на юга. Далечните хълмове приличаха на величествени океански лайнери, туфи от черна лава, всяка с височината на небостъргач, скали с цвят на розово месо от съомга, равни плата, осеяни с борови горички, огромни стада облаци, кръстосващи безкрайното небе. Пътят бе опнат като конец, а пейзажът бе в състояние да развълнува и най-тъжното сърце.

Сърцето на Ирина бе изключително тъжно, макар тя да не мислеше така за себе си.

Намираха се в резервата на навахо или „рез“, както му викаше Чарли — старото куче знаеше местния жаргон. Покрай пътя се виждаха трупове на кучета — километрични камъни покрай магистрала от никъде за нищо. Редките отбивки бяха осеяни с гротескни табели, които, подобно на проститутки, досаждаха на туристите с натяквания да посетят...

... казиното...

... грънчарницата...

... историческото пазарище...

Оставете доларите си, моля, и си тръгвайте.

Отново открити пространства, които нищо не е в състояние да поквари, дори и електрическите стълбове. Безкрайни поля, обрасли с коралово зелен чай, жълто-зелена вратига, татул с бледобели цветчета. Огромен черен гарван изпърха уплашено току до шосето и стресна Ирина не по-малко, отколкото го стресна самата тя.

— Вода? — предложи Чарли. Едната му ръка държеше увития с кожа волан на джипа, другата се протегна към нея с бутилка минерална вода.

Тя поклати глава.

— По-добре пийни. Тук сме на две хиляди метра. Не пада много дъжд. Ще се обезводниш, преди да си се усетила.

Ирина бе казала на Чарли всичко, което искаше, и сега нямаше никакво желание да му отговаря, нито пък да вижда вбесяващата му усмивка или да чува отново твърденията му, че твърдо е решил да бди над нея, независимо дали ѝ харесва, или не.

Как смееше?

Тя бе обучавана от най-добрите, бе завършила школата сред първите по успех, побеждаваше във всяко състезание, спечели...

— Не си мисли, че не се потиш, само защото въздухът е прохладен. Влагата се изпарява от кожата ти със същата скорост, с каквата и в пустинята.

Тя отказа да погледне тоя арогантен тип. Беше по-високо от него във всяко отношение, с изключение на опита. Какво му даваше правото да се държи така покровителствено?

— Пийни поне глътка и спри да се цупиш.

Тя дръпна бутилката от ръката му и изсъска:

— Не се цупя!

— О, извинявай! Може би „мусиш“ е по-подходяща дума. Или пък „чумериш“? Всъщност думата, която най-вярно характеризира изражението ти, е „начумерено“.

Тя отпи от водата и осъзна, че е много по-жадна, отколкото си мислеше. Надигна бутилката още веднъж, след това и трети път, после зави капачката и я хвърли в скута му.

— Мога и сама да се грижа за себе си.

— Вече водихме този спор и доколкото си спомням, ти изгуби.

— Няма да успееш. Няма да ме вкарат в затвора. Ще се върна у дома.

— И този спор го водихме — ухили се Чарли, с което съвсем я вбеси.

— Направи много повече, отколкото си мислех, че е възможно. В този момент съм... — Тя облиза устни. Думата отказваше да излезе от устата ѝ — ... победена. Имаш „Вихрушка“, каквото и да е тя. Взе и диска ми...

— Дискът не е твой. Принадлежи на правителството ми.

Тя усети, че почервенява от гняв, но това по някакъв начин ѝ хареса.

— Какъв е смисълът да ме арестуваш? Единствената полза от това е, че ме унижаваш. Това ли искаш? Да ми натриеш носа?

Отговорът на Чарли бе вбесяващо логичен:

— С риск да се повторя, ще кажа, че се опитвам да те спася от хора, според които знаеш повече, отколкото трябва.

— Нищо не знам. Само кодовото име на един проект и местонахождението на лаборатория, която най-вероятно вече е преместена.

— Никой, освен теб не знае какво си видяла в тази лаборатория. Може и нищо да не знаеш. Може да знаеш много. И ако случаят е такъв, ако случайно си запечатала някои от националните ни тайни в мозъчето си, тогава си опасен субект. Тогава няма значение, че „Вихрушка“ е върната и е в сигурни ръце.

Няма значение, че дискът е в задния джоб на панталоните ми. Важното е, че е възможно да знаеш неща, които...

— Не знам! Колко пъти да ти казвам! Знаеш каква е истината. Сам стигна до извода колко време сме прекарвали двамата с Доминик в лабораторията. Нямахме възможност...

— Не се хаби, Ирина. Вярвам ти. Единствената информация, която имаш, е получената от мен, а тя не струва и пукната пара. Моето мнение обаче няма значение. Казах го преди, ще го повторя и сега и за Бога, моля те, послушай ме! Проблемът ти не съм аз! Проблемът ти са хората, от чиито ръце се опитвам да те предпазя. Те напълно искрено вярват, че знаеш нещо от жизненоважно значение за националната сигурност. Повярвай ми, няма абсолютно никакъв начин да ги убедиш в обратното. Единственият човек, който може да го направи, съм аз.

Ако успея да те измъкна на сигурно място, мисля, че мога да го направя.

— Не ми казваш всичко. — Изстрел в тъмното, но по някакъв начин ѝ се стори уместен. В момента, в който изрече думите, разбра, че е познала. — Има и нещо друго. — Вече можеше да чете лицето му като отворена книга.

Чарли се намръщи.

— Какво има? Кажи ми, Чарли?

Той задъвка долната си устна. Погледът му като че ли се втрени не в шосето, а в някакво кътче на душата, което тя не можеше да докосне, но чувстваше, че с времето ще получи достъп и до него.

— Мислиш, че съм прекалено слаба? Мислиш, че не мога да го понеса? Смяташ ме за дете, на което не бива да се казва истината? За такава ли ме смяташ? — Той присви очи. Беше го жегнала. — Мога да се справя, Чарли. Мога да се справя с всичко. Може би дори съм в състояние да помогна. Добра съм, Чарли. Знаеш, че съм добра. Кажи ми и ще го измислим заедно.

— Не! — сопна се той и стисна зъби. — Не сега! Може би по-късно.

— Не се приема! Аз съм в опасност, а не ти! Не можеш...

— Разбира се, че мога — прекъсна я Чарли, усмихна се хищнически и стисна волана още по-здраво. Очите му не изпускаха пътя. — Знаеш ли онази история за летящата чиния?

Сега пък сменяше темата. Ужасен човек!

— Не, и не искам и да я знам.

— Станало през четирийсет и седма. Военновъздушните сили пускали балони с прикрепени към тях радиосонди от базата „Холоман“ в търсене на радиация високо в атмосферата, която би могла да е знак, че Сталин прави опити с атомно оръжие. Нарекли проекта „Могул“.

— Въобще не ме интересува.

Чарли не ѝ обърна внимание. Със същия успех можеше да е, сам в колата.

— И така, един от тези балони пада близо до ранчо край Розуел, Ню Мексико. Разбира се, военните хукнали да спасяват секретната техника. След което местен фермер се раздрънкал пред вестниците, че според него край ранчото му се разбил извънземен космически кораб, а армията се опитала да покрие нещата.

— Държиш се с мен така, защото те видях, че плачеш, нали? — Съжали за думите си още докато ги изричаше. Никой мъж не иска да бъде видян в миг на слабост, дори да е силен колкото Чарли.

Чарли само премигна от забележката ѝ — засрамената Ирина му бе благодарна за това.

— Тогава баща ми реши, че това е златна възможност да забаламоса руснаците, така че задейства цяла операция, с цел да убеди вашите хора, че наистина сме хванали НЛО...

Бясна, както на себе си, така и на Чарли, Ирина обърна глава към прозореца и се втренчи навън.

— Кобра до Кралска кобра, чувате ли ме?

— Тук Кобра, чувам.

— В четвърти хеликоптер съм. Прихванахме целта.

Шмит протегна пръст и натисна копчето, за да извади диска от стереоуредбата на джипа, и после попита:

— Местоположение?

Кобра извика, та шефът му да го чуе през бръмченето на хеликоптера.

— Движи се по черен път, сър. Върви успоредно на западната страна на каньона Мичъл. Виждате ли го на картата?

Джипът на Шмит разполагаше с голям джипиес екран. Кораловата змия, някога гурка на северната индийска граница, а сега наемник без националност — седеше в джипа до Шмит, — пусна запитване в системата.

— Открих го, сър. Каньон Мичъл. — Английският му бе безупречен, без дори намек за колониален акцент. — Намираме се директно на юг от обекта. По западния край не са показани никакви пътища.

Шмит вдигна микрофона до устата си и натисна бутона за предаване.

— Сигурен ли си, че това е нашата цел Кобра?

— Тъй вярно, сър. Яркочервен кадилак „Ескалейд“. Няма как да го изпусне човек.

Шмит облиза устни. Колко кадилака „Ескалейд“ с подобен крещящ цвят можеше да има по черните пътища на Северна Аризона?

Само един — колата на Колоденкова.

Малко след седем сутринта един портиер бе открил караваната „Уинебаго“, паркирана зад училището. Отвътре долитали приглушени викове. Човекът се обади в полицията. След още малко, един потенциален Уайът Ърп, с изваден револвер, внимателно отворил подозрителното превозно средство. Натъкнал се на двама изпотени пенсионери, вързани отзад. Мъжът се бил подмокрил.

Несъмнено работа на госпожица Колоденкова.

Основната задача на момичето е било да открадне нова кола, веднага след като е изоставила предишната. Въпреки това в градчето не била регистрирана автомобилна кражба. Нито една. Шмит обмисли факта не повече от десетина секунди и нареди на хората си да измъкнат от леглото всеки търговец на коли в областта.

Не им отне много време да открият техния човек.

Един търговец на коли на старо, с доста притеснен вид, успя да избърбори, че вчера, малко преди да затвори, дошла някаква жена, Каролайн Съндерсторм, и платила в брой за един доста впечатляващ „Ескалейд“. „Да, сър, официалният цвят на кадилака се води маково червен, но този по-скоро бие на пожарникарска кола или на черешовочервен, най-яркото червено, което съм виждал. Изпъква като ерекция на нудистки плаж, ако разбирате какво имам предвид. Да, разбира се, отговаря напълно на вашето описание, само дето косата ѝ е кафява, но когато видях книжката ѝ, ми направи впечатление, че на снимката е руса. Не, сър, въобще не се и замислих, защото нали ги знаете жените? Сменят цвета на косите си по-често, отколкото мъжете по този край долните си гащи“.

Идеално.

Крайно време беше Чарлз да се издъни. Беше използвал стари снимки на момичето за фалшивите документи. За нещастие тя си боядисала косата за дегизировка. Ако Чарлз бе проявил малко повече професионализъм, щеше да е подготвен за подобен ход. Шмит със сигурност нямаше да допусне такава грешка.

Погледна картата и отново вдигна микрофона към устата си.

— В каква посока се движи?

— Север — отвърна Кобра.

— Този джипиес явно не показва всички черни пътища и кози пътеки из Аризона. Кобра, ще се наложи да ми помогнеш да откроя

отбивката. Намирам се на шосе тридесет и четири. Повтарям, три-четири, и се движа на запад. Вече подминахме няколко малки отбивки за ферми. Оттук няма начин да разбере по коя точно отбивка е поела Колоденкова.

— Стойте така, Кобра. Връщам се и ще се спусна над магистралата, за да видя дали ще ви забележа.

— Пускам аварийните. Не е проблем да ни видиш.

— Разбрано.

Да се скрие на открито. Идеята на Колоденкова си я биваше. Момичето съвсем умишлено бе избрало такава необикновена кола. Хората му щяха да търсят нещо анонимно и сливащо се с околната среда — додж, шевролет, форд, все марки, наводнили местните пътища. Най-вероятно нямаше да обърнат внимание на нещо толкова екстравагантно, че да бъде използвано от беглец.

Умно. Изключително умно. Достойна съперничка. Това щеше да направи играта още по-интересна.

— Виждам ви, Кобра.

Шмит вдигна глава. Джипът му току-що бе излязъл от една иглолистна горичка. Намираше се сред обширна равнина, по която пасяха стада овце. Взря се в далечината. Горе вдясно съзря малка черна точка. Мигна три пъти с фаровете.

— Току-що мигнахте три пъти, нали, сър?

— Точно така, Кобра.

— Зад вас има бял микробус.

— Това е Африканска усойница с петима войници. Грешка, четирима плюс допълнителен товар. Клиентът ни ни придружава, макар и не по своя воля. Кажи сега къде е отбивката?

— На осем километра напред. Преди това има една, не, две други отбивки. Трябва да завиете на третата. Веднага след като влезете в нея, следва чупка на северозапад.

— И къде е целта?

— На около четиридесет и пет километра северно. Според мен се движи с не повече от тридесет и пет километра в час. Вдига доста пушилка. Изглежда, пътят е лош. Явно не може да се движи по-бързо. Ванът, който ви следва, ще е в същото положение.

— Не се тревожи, той е оборудван за труден терен. На Усойница може и да не му хареса, но ще се наложи да ме следва отблизо. Що се

отнася до мен, „Мерцедес Геландеваген“ е истинско чудо на немското автомобилостроене. Спокойно можем да се движим с осемдесет километра в час и нищо няма да усетим.

На съседната седалка Коралова змия скръцна със зъби и затегна колана си.

— С какво въоръжение разполага хеликоптерът ти, Кобра?

— Картечница калибър .223, сър. Най-доброто, което успяхме да открием в бързината.

— Използвай я по предназначение. Забави Колоденкова, спри я, ако можеш. Ние няма да се бавим много.

— Разполагаме само с гумени куршуми, сър. Така наредихте. Не знам дали...

— Нищо, тя също не знае. Надупчи пръстта пред колелетата ѝ и ще реши, че стреляш с истински. Каквато е неопитна, най-вероятно ще спре и ще излезе с ръце на тила.

— Разбрано, сър. Тръгвам, сър.

Шмит изглежда как хеликоптерът направи завой и бързо изчезна на север.

Светът на Йохан Шмит обикновено бе сив. Всичко, което привличаше окото му, бе прикритие, убежище, камуфлаж. От време на време обаче, в интерес на истината доста рядко, облаците се разпръсваха и слънчевите лъчи огряваха всички цветове, използвани от господ бог при сътворението.

Това бяха моментите на истинска радост. Беше в състояние да усети цветовете на равнината, хълмовете, небето. Празник!

В мир със света наоколо, той се отпусна в меката кожена седалка и напълни дробовете си с аромата на полята навън.

Липсваше единствено подходяща музика. „Нещо триумфално“ — помисли си той. Прерови набързо дисковете в колата и както винаги избра най-доброто. Точно така. Трето действие, пета сцена „Нюрнбергските майстори певци“ от Рихард Вагнер. Празник в Нюрнберг. Под благодатните слънчеви лъчи добрите бюргери са извадили най-хубавите си произведения. Всички са щастливи, гилдиите празнуват този най-прекрасен празник. Първите, които излизат на сцената, са Schusters, общарите, запели възторжени химни в прослава на своя светец, Sankt Krispin lobet ihn. War gar ein heilig Mann, zeigt, was ein Schuster kann.

Йохан Шмит се наслади докрай на мига. Предвкусваше още по-голяма наслада.

— Мамка му, проклет да съм!

Хеликоптерът в огледалото за обратно виждане се приближаваше бързо.

— Какво има? — Това бяха първите думи на Ирина за последния половин час. На Чарли му се прииска да има време да им се наслади.

— Зад нас. „Бел АН-1“. Хеликоптер от времето на Виетнамската война.

Натисна газта. Кадилакът бе оборудван с меко окачване, съвсем по вкуса на заможен пенсионер, запътил се към игрището за голф. Лошо поддържаните черни пътища в индианския резерват обаче бяха друго нещо. Колата подскачаше по дупките и залиташе като пиян хипопотам.

Ирина хладнокръвно прецени обстановката. Чарли очакваше от нея точно това.

— Няма къде да се скрием.

Очите ѝ бяха отворени по-широко от нормалното. Брадичката ѝ обаче издаваше решителност. Той изръмжа и положи всички усилия, за да овладее колата.

— Каж ми нещо, което не знам.

„Гола равнина. Няма по-лошо място на света за криене“.

— Чарли, минава встрани. Има картучница.

Той мина на първа и включи двойното предаване.

— Гледай канавката отдясно. Каж ми къде можем да я пресечем, без да оставим половината кола в нея.

— Искаш да излезем от пътя? Там няма къде да се скрием. Всичко е равно.

Страх? Да, в гласа ѝ се прокрадваше страх, но личаха и нотки на решимост и храброст. Най-добрият спътник, който можеше да си пожелае в подобна ситуация. Не че някога щеше дай то каже.

— Зрителна измама. Каньонът Мичъл е... Мамка му!... — Кадилакът подскочи като жребец на родео. Въпреки колана главата му се удари в тавана. — Каньонът е на три километра вдясно. Минава

точно през платото. На места е дълбок над сто и петдесет метра. Виждаш го едва след като стигнеш до ръба на пропастта.

Хеликоптерът беше точно зад тях. Въздушното течение от перките му затрудняваше управлението на кадилака още повече.

— Канавката, Ирина! Колко е дълбока?

— Прекалено дълбока е! — надвика тя шума на хеликоптера. — Над метър и половина! Два метра!

Петдесеткалибровата картечница тракаше като бензинов трион, който реже дъб. Пътят избухна. Около тях се вдигнаха облаци прахоляк, високи цял метър. Чарли се размърда нервно. Ред куршуми се заби току пред предната броня и изхвърли пясък и камъчета толкова високо, че засипа стъклото.

— Предупредителни изстрели. Следващия път ще ни направят на парчета. Виждаш ли нещо?

— Нищо! Нищо не виждам, Чарли!

Той настръхна, мускулите му се стегнаха. Винаги ставаше така. Тялото усеща какво ще се случи, преди мозъкът да го е осмислил. Подготвя се, събира сили да посрещне онова, което го чака. Внезапно го обзе спокойствие.

— Е, изглежда, ни чака шибан ден.

Натисна спирачките. Не, не силно, а само колкото да задейства стоповете и да покаже на противника, че намалява. „Хайде, тръгваме“, помисли си, защото вече бе вървял по този път и знаеше, че няма да е различно.

— Синият сак! На задната седалка. Дай ми го!

Ирина се извърна и издърпа синия сак в скута си.

Отвори го.

— Оръжие — каза толкова тихо, че Чарли почти не я чу. — Четири пистолета.

— Два стари четиридесети калибър, от онези, които използват ФБР. И два браунинга. Аз ще взема тях. За теб остават „Смит енд Уесън“. Зареждай!

Хрумна му, че всъщност точно това бе чакал. Истинско удоволствие е да правиш нещата, които умееш, пък дори те да са да убиваш враговете си.

Ирина освободи четири предпазителя, зареди четири пълнителя в четири пистолета и вкара патрон в цевта на всеки.

Чарли вече виждаше как ще протече цялата операция. Досуц като grosмайстор, който предвижда ходовете в партията. Фигурите са в това положение. След шест хода ще са в това положение. Няма начин да стане друго.

— Вземи pistolетите си и ги затъкни отзад в колана. Дай ми другите два. Вземи по два резервни пълнителя и за четирите. — Взе pistolетите си и ги напъха под колана си. — Добре, сега спирам. Щом спра, слизаме от колата с вдигнати ръце. Вървим до задницата на тази бричка и заставаме до ръба на канавката. Еднакво добре ли стреляш и с двете ръце?

— Не съвсем. С дясната...

— Но си достатъчно добра, за да уцелиш хеликоптер от двадесет-тридесет метра, нали?

— Да.

— Изчакай да дам сигнал, миличка, изчакай да дам сигнал.

— Кралска кобра, чуваш ли ме?

— Чувам.

— В колата са двама, сър!

— Двама какво? — сопна се Шмит. Отчете, че може би е леко ядосан, което принципно му беше неприсъщо, още повече пък сега, когато победата беше толкова близко. Въпреки това не успя да обуздае раздражението си. Този път, макар самото наименование път да бе прекалено ласкателно за ровините, по които се движеха, надминаваше и най-лошите му очаквания. Коловозите бяха дълбоки поне педя, все едно тук се движеха единствено камиони. Навсякъде се търкаляха камъни с големината на плажни топки.

На всеки няколкостотин метра пътят изчезваше и на негово място лъсваше празно поле. Шмит очакваше, че ще се движи поне два пъти по-бързо от Колоденкова. Всъщност максималната скорост, която успя да постигне, бе четиридесет и пет километра в час.

— В кадилака, сър. Жената не е сама. Има някой с нея.

„Нима е възможно? О, Боже! Дано да е така“.

— Описание?

— Добре сложен, над метър и осемдесет, бяла коса. Носи маскировъчна униформа. Вдигаме доста прах, Кралска кобра, така че

ми е трудно да различа лицето му.

„Маккензи е с Колоденкова! Страхотно!“

— Къде се намираш?

— На шестдесет, не, на шестдесет и четири километра от отбивката.

Джипът на Шмит подскочи и четирите колелета се отлепиха от земята. Шмит изръмжа. Кораловата змия до него изруга.

— Затваряй си устата! Да не съм чул и думичка! — изсъска Шмит, без да откъсва очи от пътя.

— Сър? — извика Кобра от хеликоптера, който бе отдалечен на повече от тридесет километра от Шмит.

Наистина неприятно. С тази скорост щеше да ги стигне най-рано след половин час.

— Кобра, нали повика подкрепление?

— Тъй вярно, сър! Гърмяща змия и още два автомобила се приближават от северната страна на пътя. Идват от страната, където свършва каньонът Мичъл. Ще са при нас след четиридесет минути.

Лошо.

— Има ли други хеликоптери?

— Имаме проблем с тях, сър. Номер пет привършва горивото и в момента се прибира към базата. Номер три е единственият в обхвата ни, но се приземи в каньон Дьо Шели, за да провери един подозрителен автомобил. След кацането изгубихме радиовръзка.

— Стой във въздуха, Кобра! Не се опитвай да кацаш! Не се опитвай сам да заловиш бегълците! Ще съм при теб след двадесет минути. Кралска кобра, край.

— По този път? — изхриптя Коралова змия. — Луд ли си?

— Две неща! Първо, никога повече не използвай думата „луд“ в мое присъствие и особено за мен! Второ, ако не знаеш значението на израза „да ти настръхнат косите“, съвсем скоро ще го научиш.

Чарли се чувстваше повече от добре. Чувстваше се като бог.

— Сега! — изкрещя той и измъкна двата браунинга от синкава стомана иззад гърба си. Бяха дълги по двацет сантиметра и тежки почти по килограм. Тринадесет патрона в пълнителя и по един в цевта. Какво повече може да иска човек?

Максимално протегнати напред ръце, прибрани лакти, не се целиш, просто сочиш.

— Пилотът! Убий го!

Картечарят викаше нещо и за миг бе откъснал очи от целта. Този момент на невнимание бе напълно достатъчен на Чарли.

Пистолетите са прекрасно балансирани машинки, чудесни механизми сами по себе си, майсторски проектирани за смъртоносната си цел. Дръжката удобно ляга в дланта ти, обгърната от три пръста, палецът успоредно, а показалецът... е, къде другаде може да е показалецът, освен на спусъка?

Черната стомана изпъква на фона на размазаното сиво петно на целта. Погледът на Чарли чертае естествена линия право към хеликоптера. Помисли си, че всичко е толкова естествено може би защото съдбата е предопредила точно с тези пистолети да изпълни настоящата си мисия.

Натискаме леко спусъците и...

„Когато си част от нещата, не чуваш нищо. Нито възпламеняването на барута, нито пукота на куршума, който преодолява звуковата бариера, нито резкия гърмеж на изстрела... да, не чуваш абсолютно нищо, стига да го правиш както трябва. Въпреки това обаче усещаш. Усещаш как откатът първо удря китката ти, после тръгва нагоре по ръката и колкото и да се опитваш, не можеш да задържиш дулото върху целта. Добрият стрелец го знае, подготвен е и вече е напрегнал мускулите, които ще му помогнат отново да се прицели в десетката. Защото ако знаеш какво правиш и си го правил вече стотици пъти, движението идва от само себе си“.

Левият прозорец на хеликоптера побеля като заскрежен. Чарли стреля отново. Чу трясъка от пистолетите на Ирина. Въобще не погледна натам. Бе напълно сигурен в нея. Натисна спусъците отново, с пълното съзнание, че самият той се справя отлично.

Няма такова нещо като бронирано стъкло. Стъклото може да е с повишена устойчивост срещу куршуми. Ако го удариш обаче с достатъчно куршуми, във всеки един от които има по половин тон сила, започват да се образуват вдлъбнатини и стъклото се пука. Удари го отново и пукнатината се разширява. Още куршуми — и стъклото се чупи. Сменяш пълнителите и стреляш отново. Лицето зад стъклото се превръща в кървава каша.

А картечарят, който най-сетне е успял да хване целта си на мушка, пълни небето над главата си и земята под себе си със заблудени куршуми, хеликоптерът пък се поддава безпомощно на силата на земното притегляне.

Чарли се хвърли наляво. Не погледна къде е Ирина, защото знаеше точно къде се намира. Знаеше го инстинктивно. Рамото му я блъсна в гръдния кош. Тя изпъшка, залитна и се свлече в крайпътната канавка. Чарли скочи след нея. Ирина бе паднала по очи в пясъка. Той се метна отгоре ѝ, притиска я към земята и я прикри с тяло.

Предпази я.

Чу се скърцане на изкорубен метал. Слаб вик успя да проникне през грохота. Небето сякаш се разцепи, разнесе се гръмотевичен тътен и заваля дъжд от нажежен метал. Хеликоптерът се строполи и разтреса земята. Част от перката прелетя над канавката; Чарли усети горещото течение.

Неземно удоволствие изпълни тялото му.

Задачата бе приключила успешно. Напрегнатата и изтощителна работа бе свършила и мускулите и сетивата му се отпуснаха блажено като след полов акт. Враговете бяха мъртви. Той беше жив. Кой не би изпитал радост при подобна мисъл?

Ирина изскимтя под него. Страхотно, наистина страхотно...

„О-паа!“ Изтърколи се от нея.

Тя изпъзля от канавката на четири крака.

— Ох — успя да каже. Само „ох“ и нищо повече.

Чарли се огледа. Резултатът изглеждаше повече от задоволителен: летателна техника на стойност поне двадесет милиона долара бе превърната в старо желязо.

Не толкова задоволително обаче бе състоянието на червения кадилак „Ескалейд“. Една от задните перки на хеликоптера се бе врязала в предния капак и стърчеше ефектно от двигателя.

Що се отнася до останалото... „Е, какво пък — рече си Чарли. — Надали рота от двадесет души с автомати е в състояние да причини толкова много поражения“.

Ирина, с мръсно лице и омацани дрехи, дръпна вратата на кадилака и тя се откачи и издрънча на земята. Ирина се напъха в купето, извади бутилка минерална вода и пи на воля, преди да я подаде на Чарли. После попита:

— И сега какво?

Чарли отпи една, втора, трета глътка. Водата бе студена. Е, бира сигурно щеше да му дойде по-добре. Но и водата си я биваше. Той огледа пейзажа и каза:

— Трябва да стигнем от другата страна на каньона Мичъл. Ако тръгнем да заобикаляме от северната страна, ще изгубим прекалено много време. Единственият начин да стигнем, е да го прекосим. Ще повървим около три километра нататък... — посочи на изток — и ще се спуснем надолу. После към пет километра преход в каньона и се изкачваме. Правил съм го. Знам пътя. — Усмихна се зловещо. — Готова ли си?

— Имам ли избор?

„Браво, момиче“.

— Не. Хората в хеликоптера сигурно са повикали подкрепления. Вероятно поне двадесетина горили вече идват насам и от двете посоки. Трябва да тръгнем направо, освен ако не искаш отново да разиграем битката на генерал Къстър, който, както знаеш, е изгубил срещу индианците.

Ирина отново бръкна в купето на разнебитения кадилак и извади черна карабина.

— Кой ще носи това?

— Аз. Това е „Ед Браун Савана“. Винаги съм искал да си имам такава. Когато ми я донесоха, се почувствах толкова щастлив, че... платих на момчето повече, отколкото ми искаше.

— Може би съм по-добър стрелец от теб.

Чарли се изсмя. В гласа ѝ обаче не личеше гордост, тя просто излагаше факти.

— Ако стигнем до стрелба, ще разберем. Сега вземи още две-три бутилки вода, всичките муниции от чантата ми, събери си нещата и да тръгваме.

Ирина вдигна пистолетите си от земята, щракна предпазителите и измърмори:

— Както кажеш.

На Чарли не му минаваха такива.

— Давай.

— Какво да давам?

— Казвай каквото имаш да казваш.

Тя се усмихна като лъвица:

— Засега нищо.

„Не ме е страх — каза си Ирина. — Правила съм и по-трудни неща. — Някакъв присмехулен глас в нея обаче добави: «На тренировъчното поле. С предпазни мрежи.»

Тя поклати гневно глава. «Мога да го направя! Мога!»

«Не ти, момиче. Не си достатъчно добра...»

Видя го и преглътна сухо. Пясъчният склон с прасковено жълт цвят се спускаше плавно. Бе осеян с алени камбанки. Една изкорубена кайсия бе успяла да се закрепил и да създаде малко сянка, под която евентуално да отдъхне изнурен катерач. Хвойнови храсти се гушеха в тесните пукнатини. Гледката можеше и да е приятна за човешко око, ако склонът внезапно не чезнеше в нищото. Това нищо продължаваше около километър и половина, а отгатък, от прохладните сутрешни сенки, се издигаше отсрещната стена на каньона.

Отсрещната. Стената, по която трябваше да се изкачат... ако успееш да слязат по отсамната.

— Искаш ли да поспрем, за да си поемеш дъх? — попита небрежно Чарли и се ухили заговорнически.

Отново я подценяваше. Ирина почервения.

— Десетминутното кросче е нищо.

— Супер. Гледам, че на хоризонта вече се вдига пушилка, което означава, че скоро ще имаме компания.

Ирина надзърна предпазливо в пропастта. Както очакваше, склонът се спускаше отвесно. Свободно спускане в нищото, с изключение на две-три издатинки. На север каньонът бе терасиран и наподобяваше ръждивокафяво стълбище за великани. След всяко стъпало имаше тридесетметрова пропаст. На юг скалите се спускаха надолу, слюдата по охравата им окраска блестеше на утринното слънце.

Чарли очакваше колебание, недоверие, несигурност. Ирина обаче не възнамеряваше да му доставя удоволствие, като оправдае тези очаквания.

— Надявам се, че спускането няма да е прекалено травматизиращо за човек на твоите години.

Отговорът му бе изсумтяване и усмивка, от която й се прищя да изскърца със зъби.

Чарли се затича безгрижно на север в търсене на най-лесния път между обраслите с лишей камъни и пресъхналите вадички с гладки като порцелан брегове. Тя го следваше отблизо и наблюдаваше как изучава всеки сантиметър от ръба на скалата. Каза, че бил идвал тук и преди. Че знае къде отиват. Ирина малко се съмняваше.

— Аха! — възкликна Чарли, сякаш бе открил нещо.

Тя проследи погледа му, но видя единствено камъни с толкова оранжев цвят, че приличаха на мандарини. Земята бе осеяна с дребни сиви камъчета. Миниатюрни кактуси с бодли като нокти на котенца надигаха глави от пясъка. В небето над главите им кръжеше лешояд. Единственият звук, който се чуваше, бе свистенето на вятъра. Внезапно й хрумна, че това място е невероятно красиво, стига човек да има време да го оцени.

Чарли протегна ръка.

— Дай ми сака и твоята чанта. Няма начин да ги свалим долу с нас.

Изрови няколко карабинки от дъното на сака си и прикрепил с тях бутилките вода към коланите им. Взе и кутия соленки. Мунициите прибра по джобовете си, а бинокъла овеси на врата си. Ирина прибра пълнителите за своите пистолети в джобовете на дънките си и безмълвно взе зловещия ловджийски нож «Бък» от ръцете на Чарли.

— Всеки ще е с по един пистолет. Дай ми другия.

Тя се подчини. Чарли пусна двата пистолета в чантата ѝ, затвори я, завъртя я над главата си като чукохвъргач и я запрати в пропастта.

— Ако я видим долу, ще я вземем. Ако не, няма да я търсим. — Съблече маскировъчната си риза, върза десния ѝ ръкав за колана си, а левия остави да се влачи по земята. — Това е най-доброто, което мога да измисля. Ако усетиш някаква опасност, сграбчи го. Платът е здрав, ще издържи тежестта ти. — И прибави с тревога в очите: — Дали аз ще успея да я издържа, е друг въпрос.

И тръгна да се спуска! Но тук нямаше нищо! Гладък, излъскан от вятъра пясъчник, по който се виждаха единствено малки пукнатини, в които можеш да напъхаш само пръстите си. И то трудно. Чиста лудост. Ирина не успя да се сдържи и извика:

— Ти си луд! Няма да...

— Имай ми доверие — отвърна Чарли и пристегна ремъка, с който бе вързал карабината на кръста си.

Ирина нямаше доверие на никого. Преди — може би. Но това време отмина отдавна, още когато изрече онези думи. И пак толкова отдавна беше разбрала, че единственият човек, на когото може да има доверие, е самата тя.

Чарли продължи с тих и сериозен тон. Тя се насили да го изслуша. Никой обаче не можеше да я накара да му повярва.

— Едновременните индианци, анасази^[1], са живели по скалите и са дълбаели къщите и укрепленията си по тези каньони. По онова време са я карали на библейския принцип — око за око, зъб за зъб. Всеки срещу всеки. Така че са подбирали най-недостъпните места, там, където врагът не може да изпълзи отдолу, нито пък да изникне над главата ти. Точно под краката ни има останки от жилищата им. Огромни къщи, които побират по над сто души. Отглеждали са реколтата си на платото. Вечер се прибирали на сигурно място в каньона. Начинът, по който са слизали и са се качвали, начинът, по който са се придвижвали из всички тези каньони, е да изсичат стъпала в скалата.

Ирина надзърна в пропастта. Скалата падаше надолу почти отвесно, височината ѝ се стори главозамайваща. Някъде далеч долу смътните очертания се губеха в короните на някакви дървета.

— Няма никакви стъпала.

— Виждаш ли онази вдлъбнатина там? Прилича на естествена ерозия, но не е. Тези вдлъбнатини са направени, за да се хванеш за тях. Ти си по-лека, така че тръгваш първа. Дръж се здраво и опипвай с крака. Ще откриеш издълбаните от анасази стъпалца. Направени са на около шестдесет-седемдесет сантиметра едно от друго. Слизай внимателно, без да бързаш. Опипвай всяко и не се отпусчай, докато не се увериш, че са надеждни. Вятърът и дъждовете ги рушат от векове. Някои се чупят като препечени филийки. Бъди предпазлива. Ако нещо се случи, грабвай ръкава на ризата ми.

— Ти не си с ума си! Няма да сляза.

— Да не те е страх? — Той пусна в действие вбесяващата си усмивка.

«Не ме е страх. Правила съм и по-трудни неща... На тренировъчното поле. С предпазни мрежи».

Поклати глава. «Мога да го направя! Мога!»

И заслиза в пропастта.

Въодушевление.

Няма нищо, *нищо* по-велико от това да се подложиш на изпитание и да го издържиш. Ирина се наслаждаваше на уменията си — безупречен контрол на мускулите, на дишането и най-важното — на психиката.

Най-малката грешчица — и щеше да полети в пропастта. Сто и петдесет метра в плен на гравитацията и после — кървава пихтия на дъното на каньона. Така че страхът беше безпредметен. Не усещаше дори и най-лек повей на страх. Мислите ѝ бяха другаде. Твърдостта на скалата. Солената пот, която се стича по бузите. Шепотът, предшестваш порива на вятъра, и напрежението в пръстите. Едва доловимите милувки по пръстите на краката от опипване на хилядолетните цепнатини.

Носеше тридесет и шести номер и въпреки това едва провираше пръсти в миниатюрните стъпалца.

Натискай. Натискай извънредно внимателно. Усещаш ли как вятърът издухва пясъка изпод крака ти? Дали скалата вече не е изронена? Дали ще понесе тежестта? Отпусни се още мъничко, опипай я, не прибързвай.

Ще издържи. Тя се спусна още шестдесет сантиметра.

Абсолютна еуфория. Рисувай всичко, рисувай на всяка стъпка. Всеки сантиметър е победа. Всяка победа носи радост.

Тя се съсредоточи само върху това — върху физическото усилие. Мозъкът и тялото ѝ се сляха, преплетоха се в една-единствена емоция, в съюз, чиято едничка цел бе да преодолее непреодолимото с изключително майсторство.

Над главата ѝ Чарли, строен и мускулест, я окуражаваше с откъслечни думи. Ръкавът на ризата, който се оказа излишна презастраховка, се полюшваше на сантиметри от лицето ѝ. От време на време тя поглеждаше нагоре, за да се увери, че Чарли се справя. Общо взето обаче не му обръщаше внимание. Той не беше важен. Важни бяха само задачата и целта, която си бе поставила — трябваше да я изпълни безупречно.

В известен смисъл ѝ се искаше слизането никога да не свършва. В известен смисъл щеше да е разочарована, когато краката ѝ стигнеха дъното.

Краят на спускането. Беше се спуснала по сто и петдесет метрова отвесна скала. Оттук нататък слизането беше детска разходка — изсечена в скалата пътека, широка половин метър, спускаше се плавно до дъното на каньона.

Чарли бе до нея.

— Добре ли си?

— Страшен кеф. — Беше настръхнала. Искеше й се да пробяга останалото разстояние.

— Поеми си дълбоко дъх, Ирина. В момента караш на адреналин.

— Спести си забележките — сопна му се тя. Опитваше се да развали всичко, да й отнеме радостта от постижението.

— Добре.

Очите му бяха присвити. Харесваше дълбоките бръчки около тях. Чарли беше изключително привлекателен. Как не го бе забелязала досега?

— Оттук вода аз — добави той.

— Хвани ме, ако можеш, Чарли! — подразни го тя, подскочи напред и затича.

После легна с усмивка на уста в тревата, под къща, издълбана преди стотици години в скалата.

Йохан Шмит не се усмихна, макар да му се искаше. Представлението, изнасяно от дебелогъзия вашингтонски бюрократ, определено бе забавно.

Самюъл, нещастният кабинетен плъх, преживя очаквано зле спускането по сто и петдесет метровата скала, макар че в компанията на тримата нигерийски наемници, които го подсигуряваха във всяка минута, упражнението си бе детска игра. Сега клечеше и бършеше бледото си като восък лице с носна кърпа. Гледката си струваше. Хората му едва сдържаха смеха си. Шмит ги изгледа предупредително и усмивчиците им се стопиха и се смениха с почтително изражение.

Добре е хора като Самюъл, хората, които плащат сметката, да се уверят със собствените си очи какво представлява работата. Разбират за какво всъщност плащат едва след като видят работата на обикновените войници, на оперативния състав, отблизо.

— Дайте му вода — нареди Шмит.

Самюъл излъока цяла манерка прекалено бързо и естествено отново повърна. Е, можеше да се очаква. Но от друга страна, цивилните са си цивилни, какво да ги правиш.

Шмит се огледа. Почти всичките му хора вече бяха на дъното на каньона. Двама останаха на върха, за да спуснат с въжета две хонди АТУ, които скоро щяха да доведат ненужно продължилото преследване до логичния му край.

«Чарлз, Чарлз, имаш да плащаш толкова много сметки. Умряха достойни хора и е време да уредиш дълга си, виси ти вече десетки години».

Момичето също. Колоденкова. И тя трябваше да си плати. Водна змия, която умря в ръцете му, беше много повече от другар. Двамата се подкрепяха — носеха си взаимно утешение и забрава в трудни моменти и тежки времена. И сега тази прекрасна жена, роден боец, лежеше на дъното на пропаст, обгорена до неузнаваемост...

Шмит усети пристъп на гняв. Гневът е добър. Гневът подхожда на войника. По-добре беше обаче да го обуздае до момента, в който щеше да може да го използва по предназначение.

Колко ли далеч пред тях бяха Чарлз и момичето? На десет минути? Може би малко повече. Нямаше голямо значение. Десет или двадесет минути, преднината им не беше предимство. Не и с две всъдеходни машини по петите им.

Щеше да е по-добре да ги настигнат горе на платото. Въпреки това най-доброто, което можеше да направи, беше да се движи с малко по-висока скорост от онази, на която е способен горкият стар Чарлз. В това отношение мерцедесът на Шмит бе доказал качествата си. Прекоси, макар и не без известни затруднения, дълбоката канавка, за да последва бегълците.

Следваше ги бавно, поради терена и прекомерния товар.

Три други коли, пълни с войници, дойдоха от север. Всичките тези хора трябваше да се приютят в и без това претъпкания джип на Шмит. За щастие една от колите с подкрепления теглеше ремарке с двете четириколесни хонди, оборудвани с балонни гуми, които им позволяваха да развиват прилична скорост дори по най-лошото трасе.

Общо осемнадесет души — шестнадесет прекрасни войници, един ужасен до смърт съветник по националната сигурност и самият

Шмит. Двама се качиха на моторите. Други пет — на покрива на джипа. Още двама стъпиха на страничните ролбари, а останалите се натъпкаха в кабината на мерцедеса... всички, освен Кротал.

Да, Кротал! Най-добрият следотърсач, който Шмит познаваше. Много по-добър от всеки действал под командата му, по-добър и от самия него. Вярно, британските специални части с безобидното наименование Специални авиационни служби или САС, бяха несъмнено най-добре подготвените командоси на света. Доказателство — всъщност те изнесоха цялата тежест в Афганистан, макар че медиите се скъсаха да хвалят американските Делта Форс.

Усещането на Кротал за форма, сянка, силует, повърхност и пространство граничеше със свръхестественото. Беше идеалният следотърсач.

Кой е най-опасният войник? Никакъв спор: онзи, който е най-умел в издирването на хора.

Кротал, със синя карирана риза и прашасали обувки, се бе проснал по корем върху предния капак на джипа и не откъсваше очи от прахта пред себе си. Устата му не преставаше да ги насочва по правия път: «Смачкан торен бръмбар вдясно. Завийте на шестнадесет градуса. Откъснати листа от храст. Срещу вятъра са, не по него. Следи от стъпки. По дълбоки са на петата. Ходили са заднешком, хитреците му с хитреци».

Проста работа.

Кротал ги заведе право при две едва различими следи, които обаче неопровержимо доказваха, че Чарлз Маккензи, вече на крачка от смъртта, се е спуснал по скалата точно от това място.

Оттам нататък всичко бе въпрос на няколкоминутно рутинно упражнение — вързаха въжетата за лебедката на мерцедеса, пристегнаха коланите около кръстовете си и се спуснаха по скалата определено по-бързо, отколкото го бяха направили Чарлз и Колоденкова. На Самюъл му трябваше доста рязка заповед, за да последва останалите в пропастта. Оръжията, мунициите, свързочната техника и други необходими неща ги последваха.

Всичко стана с военна точност и прецизност, което бе смисълът на цялата операция. Всеки знаеше задълженията си и вършеше точно онова, което трябва. Шмит беше горд, че е начело на такива мъже.

Сега с помощта на здравите въжета сваляха и двата четириколесни мотора. Правилните хора и точната техника — всичко беше както трябва. Щяха да се справят със задачата професионално и достойно.

Шмит изпрати двама от първите слезли напред. С помощта на четириколесните мотори скоро щяха да застигнат бегълците. След това беше лесното — малко работа с оръжието и са долу. Какви шансове имаха един старец и едно неопитно момиче срещу шестнадесет наемници под командването на не кой да е, а на Йохан Шмит?

Един проблем, един-единствен: нямаха камуфлажни облекла, нито бронирани жилетки. Всички хора на Шмит носеха цивилни дрехи: цветни ризи и дънки. Кое то ги правеше лесна мишена. Чарлз, верен на себе си, сигурно имаше далекобойна пушка. Жертвите бяха неизбежни.

Жалко.

— Сър! — извика Кротал.

— Откри ли ги? — попита Шмит.

Англичанинът оголи пожълтелите си конски зъби, измъкна фас от горния джоб на карираната си риза, запали го с кибрит и кимна.

— Фасулска работа. Нечий крак е изронил листата от един храст близо до потока. Водата е разкаляна. Ако бяха тръгнали на юг, щеше да е проблем. По течението обаче открих разкъсана паяжина, което си е чудесна следа, а и в пясъка все още личат отпечатъци. Тръгнали са на север.

— Карта — нареди Шмит и протегна ръка. Не си направи труда да погледне войника, който незабавно изпълни заповедта.

Огледа картата, издадена от Американската национална агенция по картография в мащаб 1:50 000. Каньонът Мичъл бе осемнадесетсантиметрова лента, която изчезваше в южния край на картата и свършваше рязко на север. «Прилича на кутия, колко удобно». Черният път, по който бяха дошли, не фигурираше на картата, но магистралата я имаше. Минаваше отвъд северната страна на каньона, на десетина километра от мястото, на което се намираха. Виждаше се и тесен път, който излизаше от магистралата и поемаше източно от каньона, след това тръгваше на юг и водеше към нещо, което приличаше на индианско селище: най-вероятно жалка купчина коптори с ламаринени покриви.

«Прозрачен си, колко си прозрачен, Чарлз. Разочаровах ме».

Шмит повиши тон, така че да го чуят всички:

— Маккензи и Колоденкова бягат на север. Ще се опитат да...

Чу зад гърба си шум и се обърна. Четириколесните мотоциклети пристигнаха. Горе на скалата се виждаха силуетите на последните двама от хората му. Те също щяха да се присъединят към другарите си.

«Чудесно. След няколко минути всичко ще е готово. Преследването може да започне».

— Нашите хора — продължи той — се опитват да стигнат до края на каньона, който е в северна посока. На върха има път. Предполагам, Чарлз планира да се изкачат и да вземат някоя минаваща кола. Докато се качват по скалата, ще са особено уязвими. Лично аз предпочитам да ги спрем, преди да са стигнали платото горе. Нямам представа колко коли минават по този път, но според картата — размаха я — наблизо има малко индианско селище. Нарича се Три Търкис и може би все някой ходи в него...

— Йохан...

«Адски досадно», помисли си Шмит. Мразеше да го прекъсват, особено когато издава заповеди. Все пак човекът бе клиент и се налагаше да прояви ако не уважение, то поне търпение.

— Да, Самюъл?

Сам се запрепъва към него. Беше в срамно физическо състояние, изтощен до крайност от упражнение, което се дава само за замявка на новобранци. Освен това бе мръсен и небръснат. Чиста обида за стандартите на Шмит. Той държеше хората му да са професионалисти до мозъка на костите, при всички и всякакви обстоятелства. Войник, който се гордее с външния си вид, е войник, който се гордее с работата си.

Още по-досадно бе, че Самюъл отново бе надянал физиономия на разциврено бебе. По-точно на голямо бебе, напълнило пелените. Ставаше просто нетърпим. Предната вечер стигна дотам да издърпа Шмит настрана и да мрънка защо в мисията участват толкова много чуждестранни войници. С цялата си цивилна глупост си нямаше и най-малка представа колко е трудно да наемеш добре подготвени американски войници. Най-способните със сигурност гонеха забулени терористи в ужасни места, водени или от патриотични, или от финансови подбуди. За щастие, обясни Шмит, в специалните части на

всяка държава могат да се открият професионалисти, чиято добросъвестност смущава командирите. Ако са подготвени и имат нужната мотивация, не трябва да ти пука дали са научили занаята си в Ангола, или са правили етническо прочистване в Босна, или пък са отраснали в изненадващо квалитетните военни части, ръководени от джентълмени с мохамеданско вероизповедание.

— Йохан, Три Търкис ли каза?

Трябваше да направи нещо, за да се пресече дразнещия навик на Самюъл да му вика на малко име. Това просто не бе позволено. Във всеки случай не и пред войниците.

— Да, така казах. Защо?

— Чарли — изгрухтя Самюъл — има син. Всъщност двама. Мисля... не, сигурен съм, че Клод спомена, че единият работи за Индианската здравна служба. Каза... знам, че каза... че работи в клиниката на Три Търкис.

Никой уважаващ себе си командир не показва изумление пред подчинените си. Шмит просто стисна устни.

— Е, Самюъл, това безспорно е обезпокоителна новина. Разочарован съм, че реши да я споделиш с нас едва сега.

— Аз... въъ... но...

Шмит отново се извърна към хората си. Повиши глас, за да заглуши скимтенето на Самюъл.

— Нова заповед. Изглежда, крайната цел на Чарлз е по-близо, отколкото смятахме. — Той погледна картата. — Явно планира да предприеме изкачване на около пет километра отгук. Разполагаме с по-малко време, отколкото ми се иска. Кротал и Медноглава... — за момент Шмит прибягна към услугите на родния си африкаанс — опсаал!

Двамата войници праметнаха карабините си през рамо и се качиха на четириколесните мотоциклети.

— Кротал, води и следвай дирите им. Медноглава, движиш се на десет метра след него. Открийте ги. Накарайте ги да потърсят прикритие. Стреляйте, за да ги приклещите, а не на месо. Искам ги живи. Ние ще ви настигнем. Не се излагайте на опасност, докато не пристигнем.

— Слушам, сър! — извика Кротал и двигателят на хондата му изрева.

— Ти. Аспида — обърна се Шмит към свързочника. — Предай до всички наши части, че ги искам в Три Търкис възможно най-бързо. Координатите са...

— Не мога, сър.

Отново прекъсване! Шмит се ядоса.

— Какво?!

— Веднага щом слязохме, се опитах да установя връзка, сър. Този каньон... сигналът просто отскача в скалите. Не мога да чуя никого.

Гореща вълна. В корема. В гърдите. Клокочещият гняв напираше да излезе.

— Ако имахме сателитен радиоприемник, сър — продължи Аспида, — нямаше да е проблем. Но не успяхме да се сдобием с такъв. Изпратихме искане до господина, който стои зад вас — той посочи Самюъл, — но един от хората му ни отговори, че всичко е на разположение на армията. Така че, сър, се намираме в радио дупка.

Шмит можеше да даде воля на гнева си. Облекчението щеше да му дойде добре. Но не. По-добре бе да го задържи в себе си, да го пази. Да го съхранява, докато не сграбчи Чарлз за гърлото.

Колкото по-дълго чакаш вечерята, толкова ти е по-вкусно.

Чарли вярваше, че ако някакво късче от рая все пак се е запазило на земята, то се крие в тези аризонски каньони.

Бреговете на потока бяха обрасли с тополи и маслини. Върбите протягаха клончета подобно на внезапно замръзнали в танц балетисти и образуваха тунел, през който двамата с Ирина се провираха. Тунелът водеше към тясно дефиле, осеяно с плитки пещери, дълбани от вятъра и дъжда стотици години. В сенките им Чарли видя изчовърканите в кафявата скала древни пиктограми — изображения на птици, слънца, танцуващи животни и древния флейтист Кокопели.

Сърцето му запя. Чарли бягаше, за да спаси живота си с пеещо сърце.

Продължиха да тичат. Потокът изви под скала, нашарена с цветовете на пустинята. От основата ѝ бълваше бяла алкална тиня и при вливането си в потока правеше водата в това прекрасно място негодна за пиене. Но сърните се бяха приспособили. Чарли го знаеше.

Сърните, мечките, пумите и всички същества, благословени да обитават тайните, непознати на хората градини.

Хората почти никога не посещаваха каньона Мичъл. Постоянните наводнения го правеха негоден за обитание. Беше прекалено отдалечен за туристи и прекалено стръмен за слизане дори и за местните пастири.

Да, някога анасазите бяха живели тук. Изоставените им обиталища все още се виждаха по стените на каньона. Но тогава природата е била по-милостива към хората. Индианците, от своя страна, също били милостиви към природата и не изсекли горите по платото. Корените на дърветата засмуквали обилните дъждове и предпазвали каньона от страховитите наводнения, които сега идваха почти всяка година.

Човечеството върви напред. Раят е забравен.

Младежкият слух на Ирина пръв долови звука. Тя сграбчи Чарли за рамото.

— Какво е това?

Чарли спря и се вслуша. Бръмченето все още се чуваше слабо, но се приближаваше.

— Мотори — каза той. — Четириколесни.

Възхищаваше се на страховитата настойчивост в погледа ѝ. Момичето, полудяло от тръпката на самоубийственото спускане в пропастта, вече го нямаше. Ирина се бе превърнала във войник. Изучаваше пейзажа внимателно и с набито око.

— Там — каза тя и посочи една пещера на осемдесетина метра пред тях. — Каньонът се стеснява. Прилича на гърло на бутилка. Ще мога да се прицеля добре.

Е, това можеше да се очаква. «Ще мога да се прицеля добре. Не ти. Аз».

Щеше да ѝ даде шанс, разбира се. В най-лошия случай тя щеше да пропусне целта и Чарли щеше да измъкне пушката от ръцете ѝ. В най-добрия случай госпожица Колоденкова нямаше да пропусне, а той щеше да спечели няколко червени точки.

Хукнаха рамо до рамо. Ревът на мотоциклетите се приближаваше. Чарли прецени, че са само два, и благодари на Бог.

Ирина подскочи и с лекота се вмъкна в пещерата. Стройна и красива. Чарли побърза да увери сам себе си, че мисли естетически, а

не емоционално.

Покатери се в пещерата след нея и свали карабината от рамото си. Божичко, колко беше прекрасно това оръжие — леко и грациозно, само три килограма и половина, с приклад от фибростъкло, който моли да се сгуши в рамото ти. Не толкова оръжие, колкото произведение на изкуството, направено с любов. Подаде го на Ирина с мъка в сърцето.

Тя очевидно бе жена с вкус и го взе с одобрителна усмивка.

— Това е... — каза Ирина и спря, просто не ѝ стигнаха думи.

Чарли ѝ подаде патрони.

— Произведение на изкуството.

Тя се усмихна открито и искрено. Хрумна му, че я е спечелил. Точно тук, в този момент, тя, без дори може би да го съзнава, се бе поддала на простичкия жест на доверие. Кой би си помислил, че е толкова лесно? «Вярвам ѝ и тя също ми вярва. Братче, трябваше отдавна да се сетиш за това».

Ирина се наведе и вдигна от пода на пещерата две изсъхнали клонки. Седна в нещо, което можеше да мине за йогистка поза, кръстоса крака и заби клонките в земята, така че да образуват чатал, и опря на него дулото на пушката.

Класически прием.

Прикладът легна на рамото ѝ. Тя вдигна брадичка, затвори лявото си око и залепи дясното за черния оптически мерник «Люполд».

— Стреляй, за да раниш — обади се Чарли.

— Знам.

Разбира се, че знаеше. Когато преследвачите са по петите ти (а Чарли беше убеден, че е така), правиш всичко, за да вкараш разузнавачите им в лазарета. Раненият бави врага, защото всеки уважаващ себе си войник спира, за да помогне на падналите си другари.

Ето ги, идваха. Чарли вдигна бинокъла. Двама от наемниците на Шмит се приближаваха, яхнали зелени четириколесни мотори с балонни гуми. Болно му бе да го признае, но южноафриканското копеле умееше да планира операциите си.

Първият мотоциклетист носеше синя карирана риза. Левият ѝ ръкав потръпна за миг и експлодира в червено.

«Страхотен изстрел, госпожице Колоденкова! Като бонус повреди и газта на мотоциклета». Четириколката отскочи в един камък, хвъркна във въздуха и падна на една страна. «От този мотор вече нищо не става, господин Шмит».

Ирина се справи с втория мотоциклетист още преди Чарли да успее да премести бинокъла. Същият изстрел, на същото място. Кръвта шурна почти по същия начин, а ръката отскочи от дръжката. Мотоциклетът се засили в потока. Водата заля двигателя и той изпуши.

«Още двама обезвредени. Колко ли остават? Е, скоро ще разберем».

Ирина зареди два нови патрона в пълнителя.

— Ето ти пушката, Чарли. Мисля, че се справих добре.

— Ха! — бе единственото, с което успя да изрази радостта си. Целуна я по бузата и се възгордя, че е направил може би единственото правилно нещо в тази ситуация.

Тя му отвърна с мимолетна прегръдка.

Отново хукнаха, но сега тичаха по различен начин — като един. Вече бяха заедно. В този и в предстоящите им мигове щяха да са по-близки от близнаци. Нямаше да се две същества, всяко от които тегли на своя страна, а неделимо цяло, всеки част от другия, единни в мисъл, действие и чувство.

Чарли бе в състояние да нарече усещането «любов», но знаеше, че думата е прекалено слаба.

Имаше чувството, че Ирина не тича, а се носи из въздуха с развята дълга коса, ефирна като вятъра. Как се казваше древната богиня на лова? Диана? Да, Диана бе слязла на земята и Чарли така се гордееше с нея, че просто не можеше да говори. Стигаше му само да тича между дървета и храсти покрай потока, да усеща върбовите клонки по лицето си и да чува стреснатите крясъци на птиците, изненадани от двете невиджани досега животни.

Толкова зеленина, толкова зеленина и всички тези дървета. Чарли си помисли, че този каньон е свещен. Тук отново бе млад, а душата му отново жива както преди много, много години.

Търсеше почти неузнаваемите останки от някогашна ябълкова градина. Някога, може би преди сто години, тъй като дърветата бяха стари, заселник бе засадил ябълките край единствения извор със сладка вода в каньона. Природата била милостива, докато дърветата

станали достатъчно големи, за да дават плод, но само толкова. Сега дърветата бяха прекалено стари, за да дават плод. Виждаха се меланхоличните основи на отнесеното от потопа бунгало.

Камъни... те акумулират слънчева топлина през деня и я изпускат през нощта. Гърмящите змии обичат топлината. И сега, точно в този час — той си погледна часовника — девет без петнадесет — им беше време да излизат на припек. Време за закуска. Уфф.

Ирина разбра къде отиват. Острият ѝ поглед посочи правилното решение. Избра единствения практичен и разумен път нагоре по стената на каньона.

Преди много години скалата бе поддала и бе образувала стръмен и тесен канал. Дъждът го бе полирал векове. Всяка нова буря беше дълбала по малко и бе хвърляла някой и друг камък в сухото корито. Върху някои от камъните можеш да си починеш, за други — да се хванеш. Нямахше начин да се изкатериш по канала до върха, но можеше да го излазиш.

— Пийни вода — каза Чарли. Струваше му се, че две човешки същества просто не могат да са по-близки.

Ирина пи и му подаде бутилката. Чарли я довърши. Не му се щеше да замърсява девствената природа и върна бутилката на Ирина. Тя разбра какво има предвид, кимна и пак я закачи на колана си.

— Изкачването е доста трудно. Аз ще водя. Правил съм го.

— Нали и надолу се беше спускал. Защо...

— Не. Никой нормален човек не би се спуснал в пропастта. — Челюстта ѝ увисна. Той се наслади на мига. — Но за сметка на това съм се качвал оттук. Хайде, да вървим.

Първите тридесет метра бяха лесни — камъни с големината на юмрук и по-малки камъчета помежду им. Оттам нататък следваше чиста проба скала. Изкачването нямаше да е лесно. Чарли закрепил крака си в пукнатината на една скала, оттласна се и вкопчи пръсти в ронещия се ръб. Издърпа се нагоре. Ирина бе по-ниска от него и не успя да достигне ръба с пръсти. Чарли се протегна, хвана я за ръката и я издърпа.

Катереха се по естествено оформено стълбище, единственото неестествено бе стръмнината му. Чарли спря за миг, за да си спомни пътя. «Тук трябва да се плъзнеш по скалата, мисля, че беше наляво. Да, точно така. О, по дяволите, сега идва трудното».

Следваше плоча с размерите на покрив на къща, под невъзможен ъгъл спрямо стената на каньона. Вятърът и водата я бяха набраздили едва забележимо. Ако действаш бавно и внимателно и гледаш къде стъпваш, можеш да използваш браздите, за да закрепши пръстите на ръцете и краката си. Не беше лесно, но не му беше и за пръв път.

Щеше да го направи отново.

Повече от петнадесет метра пълзене и изкачване под странен ъгъл. Не можеше да тръгне право нагоре, защото нямаше достатъчно места за хващане. Наложил се да се плъзга по голата скала. Усещаше грапавината ѝ дори през ризата си. Нямаше начин да извърне глава, за да погледне маршрута. Трябваше да напипа верния път с пръсти. Този урок го бе научил по трудния начин. Кога ли? Преди доста години. Скоти беше първи курс медицина и дойде тук през лятото на практика. През онзи ден Мери се качи по скалите с него. Споменът за пронизителния ѝ глас го накара да се усмихне: «Чарли Маккензи, вече съм на петдесет години и нямам какво да доказвам на никого». Да-а, онзи ден бе чудесен, прекрасен.

Също както този.

— Как си, Ирина?

— Точно зад теб съм.

Той се претърколи на върха на плочата и отново ѝ протегна ръка. Куршумът изсвистя над лявото му рамо и удари пясъчника.

— Мамка му!

Чарли издърпа Ирина на върха на плочата, натисна я да легне и се просна до нея. Следващият куршум удари камъка точно над него.

— Не очаквах да ни настигнат толкова бързо — обади се Ирина.

Дулото на карабината безмилостно го мушкаше между ребрата.

— Няма нужда да шепнеш. Няма никой толкова наблизо, та да те чуе. Освен това още не са дошли.

Над главите им профуча трети куршум и се заби в една хилава хвойна, успяла да израсте върху скалата.

— Да, но стрелят!

Чарли поклати глава.

— Не «стрелят». Само един е. Ако бандата на Шмит вече бе долу, щеше да се чуе цял залп и въздухът да е пълен с олово. Насочи достатъчно куршуми в скалите над целта си и все някой ще отскочи към нея. Човекът, който стреля по нас, не се опитва да ни удари с

рикоширал куршум. Опитва, и то доста успешно, да ни накара да не мърдаме от местата си. — Нов куршум се заби в скалата над главата му и той инстинктивно потрепна. — Освен това е планирал изстрелите си. Натиска спусъка на всеки десет секунди. Иска да ни държи приквасени тук; докато дойдат приятелчетата му.

— Но кой...

— Един от тези, по които стреля. От мотоциклетистите. Само един е, иначе изстрелите щяха да са по-чести.

— Уличих ги и двамата — каза тя малко оправдателно.

— Точно така. Единият обаче е успял да се превърже и ни е последвал пеша.

Рикошет на метал в камък и няколко малки парченца ги удариха. Чарли вдигна очи и погледна следата от куршума.

«Чакай малко. Тук нещо не е съвсем наред. — Огледа отново следата от куршума в скалата. — И какво ли е това нещо? Хайде, Маккензи, нещо те човърка. Какво не ѝ е наред на тази картинка? Предполага се, че си добър точно в тези неща — да измислиш кое какво е и да използваш измисленото срещу врага».

Изчака търпеливо и не отвори уста. Следващият куршум удари долу-горе там, където очакваше. Вдигна се прах, дребни парченца се посипаха по главите им.

«Проклет да съм!»

Изпълзя леко напред и огледа ръба. Бързо намери онова, което търсеше.

Взе го внимателно, въпреки че бе още горещо, и го показа на Ирина. Очите ѝ се разшириха. Чарли се подсмихна.

— Далекобойна пушка седемнадесети калибър — каза провлечено. — Виж какви дупки прави в пясъчника. Не можеш и кутрето си да пхнеш вътре. Приятелчето долу стреля по нас с пушка за катерици.

Ирина го погледна объркано.

— Шмит ни иска живи — обясни Чарли. — Или поне теб. Иска да разбере какво знаеш за «Вихрушка».

— Вече ти казах. Нищо не знам.

— Аз пък ти казах, че съм единственият, когото не се налага да убеждаваш.

— Но...

— Няма «но». Професионалистите не се опитват да убиват със седемнадесети калибър. Това не е истинско оръжие. Единствената причина, поради която момъкът долу използва малокалибрена пушка, е...

Чарли млъкна и се замисли. Някъде в подсъзнанието му се загнезди предположение. «Да, това е въпросът. Това и колко добър стрелец е. Копеленцето е от хората на Йохан, а хората на Йохан просто не пропускат целта». Внезапно хипотезата му изкристализира. Винаги ставаше точно така — изневиделица. На устните му цъфна усмивка — от онези усмивки, при които ти се виждат зъбите.

«Добрата новина — имам теория. Лошата новина — има само един начин да проверя дали е вярна».

Чарли се изправи в цял ръст — лесна цел от всяка позиция.

— Лягай долу! — ахна Ирина. — Лягай долу, Чарли! Ще те...

Три бързи изстрела. Един вляво и два вдясно. Никой от куршумите не мина достатъчно близо, за да го накара дори да мигне.

— Не, няма. — Чарли залегна, доволен, че е доказал теорията си. — Този човек има заповед да не ни улучва. Ако нямаше, сега щях да ползвам пинцетите ти за вежди, за да си вадя куршумите.

— Не си скубя веждите!

Дори самата идея за това явно я обиди.

— Знам де. Добре, дай сега да си понапрегнем мозъците. Когато гледах човека, когото улучи, през бинокъла, забелязах на гърба му дълга пушка.

— И двамата носеха пушки. Видях ги през оптичния мерник.

— Но не видя пълнители, нали?

Тя затвори очи и извика спомена в съзнанието си.

— Да, мисля, че не видях.

— Аз също. Можеш да си купиш външен пълнител с четиридесет патрона за всякакво малокалибрено оръжие, но го правят само манаците. Човек, който знае какво прави, няма да се остави да намерят такава глупост в него. Хайде да направим някои предположения. Да предположим, че пушката му се пълни отдолу също както моята... въъ... нашата. Да предположим също, че побира... въъ... колко... да речем, седем патрона. — Той откочи бинокъла от врата си и ѝ го подаде. — Искам да играеш разузнавач. Аз съм снайперистът, а ти си ми помощник. Знаеш какво да правиш, нали?

— Знам какво да правя, Чарли.

— Не съм се съмнявал и за миг. — Той ѝ се усмихна. — Добре, пригответи се. Когато ти дам знак, се изправяш, намираш това копеле и ми казваш къде да се целя. — При тези думи Чарли вдигна глава над скалата. Посрещна го писък на куршум. Не му обърна внимание. Продължи да стърчи над прикритието си и се измести наляво. Пушката отново се обади и куршумът се разплеска някъде вдясно от него. Нов куршум, този път точно пред него, на не повече от метър. Снайперистът на Шмит несъмнено се опитваше да му каже нещо.

Чарли се наведе, направи няколко крачки встрани и отново вдигна глава. Това предизвика нови два изстрела. Врагът му се опитваше да го убеди, че опасността дебне навсякъде, така че по-добре да си кротува. Чарли обаче не бе вчерашен. Наведе се и пак се изправи. Още два куршума. «Ако не греша за пълнителя, сега е моментът».

— Давай, Ирина! Давай!

Тя се изправи, без да ѝ мигне окото, вдигна бинокъла и заоглежда дъното на каньона. Чарли мълчаливо отброи времето, необходимо да се заредят седемте нови патрона. «Един патрон. Два. Три. Четири. Пет...»

— На пет часа е — заяви спокойно Ирина, точно както можеше да се очаква от разузнавач на снайперист. — Разрушената барака. В левия ъгъл.

«А-ха, ето те и теб, миличък». Беше се скрил дяволски добре зад останките от основата на бунгалото. Не го издаваше нищо, освен едва забележимия край на синьо-бялата карирана риза. Трудна мишена, но щеше да се наложи да се справи. Чарли погали спусъка и усети нежното почукване на приклада в рамото си.

— Улучи. — Ирина говореше тихо и вършеше работата си точно както трябва. Господи, обожаваше държанието ѝ.

«Поеми дълбоко дъх, Чарли, погледни през оптичния мерник, нагласи кръстчето на целта, защото един куршум рядко е достатъчен».

Ето го нашия юнак. Изглежда, го боли. Далеч, далеч, гласът му почти не се чува, макар че сигурно крещи с цяло гърло.

— Ооо, мамка му!

«Ударил съм го отстрани. Може би някъде в ребрата. Храбрец като него дори няма да си помисли да спре от такава рана».

Вторият изстрел на Чарли строши рамото на врага му. «Момчето отива да почива».

— Чарли — обади се Ирина с неподправено възхищение. — Чарли, това беше невероятно.

«Да, хмм, да, така е». Като по учебник. Сто и петдесет метра. Изстрел от рамо. Кой е царят на пушката? Аз!»

— Всичко е въпрос на тренировки, скъпа. Хайде да си размърдаме задниците, преди да са се появили и останалите.

„Скъпа ли я нарекох?“

Вдигнаха се от прикритието си. През следващите няколко минути напредваха лесно. Относително лесно, разбира се, защото търсеха издълбаните в скалата стъпалца и местеха ръцете и краката си бавно. Упражнението въобще не му хареса. Намираха се на открито, гърбовете им канеха щедро всеки стрелец, който иска да изпробва уменията си. Потта по челото му не бе от физическото усилие.

„Готово. А сега какво? Ако не ме лъже паметта, трябва да пробягаме коритото на пресъхнала река“. В този миг му се струваше, че нещата вървят точно по план.

Наоколо бе пълно с камъни. Цяло племе камъни — гигантски бащи и еднометрови бебета. Сигурно бяха попаднали на място, където камъните идват да летуват.

Чарли се провираше между тях и подбираше маршрута, така че през повечето време да останат скрити от евентуални наблюдатели на дъното на каньона. В един момент им се наложи да се изкатерят по камък, подобен на ствола на дърво. Изкачването не продължи дълго, но ги изложи на опасност. Чарли усети, че докато се качват, гърбът го сърби, а и в движенията му личеше нетипична припряност.

После се наложи да преодолеят участък с чакъл, при това постръмен от онзи в началото. Предателски камъни се изтъркаляха под краката им и политнаха надолу. Ирина се подхлъзна и изпищя, но Чарли бързо я улови за ръката и преминаха.

Всъщност преминаха почти през всичко и бяха дяволски близо до ръба на каньона, когато ги настигна цял залп. Чарли погледна с надежда нагоре. Още двадесет — двадесет и пет метра. Не повече от височинката на обикновен телефонен стълб. Фактът, че им трябваша само още няколко минути, за да стигнат платото и да избягат, го вбеси. „Да ти го начукам, Йохан Шмит!“

Яростно смъкна пушката от рамото си. Избра целта хладнокръвно, без да обръща и капчица внимание на пищящите наоколо куршуми. Смъкна дулото надолу, нагласи мерника в слабините и повали противника в агонизираща болка. Още един тичаше напред — огромен мъж. Чарли кастрира и него и изпита удоволствие от писъците, които се чува ясно въпреки голямото разстояние. „Още един, Боже, дай ми само още един“.

— Чарли — извика Ирина, отново играеше разузнавач, Бог да я благослови. — Нарочно ли го правиш?

— Залегни! — отвърна той и се смъкна на земята. Скалите около тях се взривиха от изстрели. — Да. Насреща ни са професионални войници, хора, направо окъпани в кръв. Свикнали са да виждат как другарите им умират. Това е част от работата и просто не им пука. Ако убиеш няколко, другите просто вдигат рамене и продължават напред. Но ако удариш неколцина в интимните части, човек дори може да се замисли да смени занаята.

В очите ѝ светеха убийствени пламъчета. Двамата си бяха ликаприлика. Опасността им действаше по един и същ опияняващ начин и не можеха да се сдържат да не реват като лъвовете и да оставят след себе си колкото се може повече трупове.

„Не така. Трябва да се овладее. Тя също“. Чарли не помръдна, докато пристъпът не отмина и не възстанови хладнокръвието си.

Изпразни кутия патрони, натъпка ги в джоба на ризата си и пъхна три в пушката. В такива моменти човек предпочита да има външен пълнител. Свършваш, махаш го, слагаш друг и продължаваш да стреляш. „Няма смисъл да си мислиш какво щеше да е, ако“, каза си той.

Вражеската стрелба отново отекна в каньона. Чарли се ядоса. Тези копелета мърсяха място, което му бе скъпо. Още една причина да им пусне кръв.

Знаеше, че има най-голям шанс да повали следващия, докато търсят прикритие. Освен това те не се опитваха да го улучат, а да го държат залепен за скалата. Сега, точно в този момент, враговете му повече приличаха на мишени в стрелбище.

Надигна се леко.

— Не, Чарли.

— Нямаме избор. Хората на Шмит разполагат с радиостанции. Ще извикат помощ. Ще дойдат коли и хеликоптери. Трябва да се измъкнем.

Претърколи се наляво, изправи се, вдигна пушката и оптичният мерник зашари по дъното на каньона в търсене на цел, в търсене на... „Проклет да съм. Черни очила. Строен и силен като тигър. Негово величество шефът лично. Радвам се да те видя, хиено такава. Май сега ще стреляме в главата...“

— Господи!

Хиляда волта удариха крака му. Острата болка го прати в шок.

Светът побеля.

Отвори очи, може би чак след минута-две. Ирина се беше навела над него и му даваше вода.

„Опитват се да ни държат залепени за скалите, а? Хубава теория, но погрешна“. Водата му подейства добре.

— Лоша ли е раната? — попита той.

— Горещо в бедрото е, Чарли. Виждам откъде е влязъл куршумът, но май е останал вътре. Натъпках няколко хартиени кърпички, за да спра кръвта. Бях ги взела, в случай че...

Ирина се изчерви. Разговорът за естествените ѝ нужди явно я притесняваше. Чарли сигурно също щеше да се усмихне, ако не бе проклетата болка.

— Обзалагам се, че е двадесет и втори калибър. Усещам, че е засегнал костта.

— Сигурно боли.

— Не — излъга той. — Не много. — „Отново прецакан. Пак нафукан. Мамка му, никога няма да се променя“.

— Стой тук. Ще взема пушката и...

— Да не си посмяла. — Внезапно на лицето ѝ се появи онова изражение. Да, същото. Чарли оцени чувствата, които я подтикваха, но се възпротиви на идеята. — Само погледни нагоре — изръмжа той. — Мислиш ли, че мога да се изкатеря с парче олово в костта? — „Няма да плащаш за грешките ми, скъпа. Няма да позволя на никого да плаща, особено пък на теб“.

Ирина вдигна глава и огледа краткото разстояние до платото. Видя същото, което и Чарли: качване като по комин. Нямаше стъпалца

в скалата, само няколко криви храстчета, впили се в скалата. Обърна се отново към него и каза с непоколебима решителност:

— Няма да те оставя тук.

„О, мамка му — помисли си Чарли. — Сега пък съм в роман на Хемингуей. Аз и Робърт Джордан“. Заговори бързо, думите му се застъпваха. Ако се опиташе да говори спокойно, болката му сигурно щеше да проличи:

— Налага се. Горилите на Шмит скоро ще се появят и горе на платото. Ако останем тук, и двамата сме обречени. Ако ти се измъкнеш, в най-добрия случай Йохан ще ме остави да си лежа тук. В крайна сметка гони теб, а не мен. — „Лъжи, стар глупако. Лъжи, както не си лъгал досега“.

— А в най-лошия случай, Чарли?

Знаеше, че ще зададе този въпрос.

— В най-лошия случай ще има известно унижение, но нищо сериозно. Няма да посмее да ме докосне с пръст. Ако дори се опита да го направи, ще изсипя върху главата на шефа му цял камион лайна. Имам застраховка, Ирина. Човекът, наел Шмит, е убеден, че ако нещо ми се случи, всеки вестник по света ще получи кирливите му ризи в луксозна опаковка.

— Чарли...

Гласът ѝ бе толкова нежен и успокоителен. Беше истинска манна небесна да я слуша, да я остави да говори, да се радва на думите ѝ. Скръцна със зъби. „Кой играеше Робърт Джордан? Купър. Да, Гари Купър“.

— Не става. Тръгваш веднага. Когато стигнеш върха, ще се озовеш в края на къса писта. Самолетът вече те чака. Пилотът е лекар. Казва се Дейвид Хауард. След като излетите, може да се обади в болницата. Ще пратят лекар да ми помогне. В случай, че в развалината, която пилотира, има радио, разбира се, в което малко се съмнявам.

„Сега вече прекалено много се разприказва...“

Чарли затвори очи. Болката едва не го прати в блажено безсъзнание. Представи си... видя... пистата на Три Търкис... ливада с изпосталели крави... бял резервоар с авиационно гориво, нахапан от ръжда... оранжев парцалив флаг, който служи като ветропоказател...

глупавата едноетажна сграда, пригодена за чакалня, с хранилка за птици пред всеки омазан прозорец...

— Не мога да те зарежа така.

„Сега остава да почна да й викам зайче“.

Той се отърси от унеса.

— Застраховка. Ти също имаш нужда от застраховка. Нещо, с което да се пазариш, пистолет, който да опреш в тила им. — Той задъвка долната си устна и взе решение. — Ще ти дам диска. Диска с „Вихрушка“. Скрый го някъде. Докато не е в ръцете им, няма да посмеят...

— Дискът е у мен, Чарли — каза тя меко и леко засрамено. — Измъкнах го от джоба ти, докато бяхме в колата.

— Дискът в джоба ми бе за заблуда. — Той разкопча ципа на панталона си и измъкна оттам истинския диск, скрит в пришит отвътре джоб. — Ако беше опитала да вземеш истинския, със сигурност щях да усетя.

Ирина се изчерви.

— Аз пък щях да се постарая да усетиш.

Чарли й подаде диска и се насили да се засмее.

— Ще се върна — каза му на сбогуване Ирина. — Където и да си, ще се върна да те взема.

Вероятно беше лъжа. Едно от онези неща, които казваш на някой, който се чувства зле, с надеждата да го накараш да се чувства по-добре. Чарли се съмняваше, че наистина е успял да я привлече на своя страна. Колкото повече си мислеше, толкова по-сигурен беше, че се бе заблуждавал за тази хубава млада жена. Е, поне не беше първият, нали така?

Тя не даваше и пукната пара за него.

Което, от своя страна, нямаше да го накара да престане да я защитава. Да, със сигурност нямаше.

Щом Ирина изчезна от погледа му, Чарли запълзя наляво и успя да се придвижи с десетина метра встрани. Всеки сантиметър бе агония. Нямаше представа как ще успее да се задържи в съзнание. „Май не се справям толкова добре с болката, колкото ми се иска“.

Големите кръгли камъни образуваха защитено място, от което можеше да стреля. Каньонът лежеше на сто и петдесет метра под него. Такава красота — поток, оброчен с върби, запусната ябълкова

градина, пясък с цвета на старо злато. Десетина мъже се придвижваха на прибежки от дърво до камък или храст — класическа тактика на бойна група, която напредва към укрепена цел. Никой не оставаше на открито за повече от няколко секунди. Всички се движеха бързо и приведени.

Предимството на Чарли: той ги виждаше, а те него — не.

Изчака търпеливо първата си цел — войник с тениска и маскировъчни панталони, прикрил се зад един дъб. Търпението му бе възнаградено. Човекът напусна убежището си и хукна към купчина пясък. Чарли стреля, пропусна и изруга.

Този първи изстрел бе сигнал за Ирина да тръгва и тя хукна към близката цепнатина в скалата. Там щеше да намери добро прикритие. Сянката нямаше да позволи на хората на Шмит да я забележат лесно. Щяха да я търсят с помощта на бинокли и оптически мерници. Чарли възнамеряваше да им попречи.

Стреля отново, този път към една издатина, зад която може би се криеше наемник, а може би не.

Не се опитваше да улучи някого, макар че щеше да се радва, ако успее. Целта му бе да ги държи по местата им, да ги уплаши. Страхът е съвсем основателно чувство, когато знаеш, че си изправен срещу снайперист, който се цели в тестисите ти.

Стреля пак.

Не че сега вече бе снайперист. Свърши тази. Ръцете му трепереха, ризата му бе плувнала в пот, раната в крака разпръскваше пареща болка из цялото, му тяло. Ако крясъците носеха облекчение, щеше да си съдере гърлото да крещи.

Вместо това се съсредоточи върху търсенето на цели. Гледаше внимателно, гледаше усилено и дърпаше спусъка нежно. „Напразно, нов пропуск“.

Пълнителят се изпразни. Той обърна пушката и почна да я пълни с една ръка. Другата протегна през импровизираната бойница и насочи пистолета си напосоки. Въобще не хранеше илюзии, че може да порази нещо с пистолет от такова разстояние. Стреляше само за да държи преследвачите си, всъщност преследвачите на Ирина, зад прикритията им. Да не им позволи в никакъв случай да търсят цепнатината, по която младата жена се катереше към спасението.

Зареди пушката, претърколи се отново по корем и почна да търси цели. Някой вече сигурно бе открил точно откъде идват изстрелите. Куршумите на този някой изсвистяха във въздуха над главата му. Чарли не успя да открие стрелеца. Пред очите му танцуваха яркожълти петна. Трудно е да забележиш каквото и да било при положение, че пред погледа ти танцуват стотици оранжеви балони.

Отново изпразни пълнителя.

Пак с пистолета.

Пак с пушката.

Мозъкът му работеше на бавни обороти. Караше я на автопилот. Превърна се в робот от плът и кръв, робот, който изпълнява няколко елементарни операции. Засега това бе достатъчно. Всичко останало щеше да е прекалено и със сигурност щеше да изисква много повече усилия от тези, които бе в състояние да положи в момента.

По някое време до съзнанието му достигна бръмчене на самолетен двигател. Това определено го изненада, защото според него не бе стрелял достатъчно дълго, за да даде възможност на Ирина да се изкатери до спасителната писта. От друга страна, двете кутии с муниции лежаха празни, така че най-вероятно го бе правил по-дълго, отколкото смяташе.

Колко патрони му бяха останали? Пет. Стискаше ги в шепа.

Огледа се — две празни бутилки от минерална вода се търкаляха в краката му. Не помнеше кога ги е изпил. Реши, че е дал на Ирина достатъчно време.

Светът се изпразни от цветове. Вече нямаше дори черно и бяло. Доволен, че е изпълнил задачата си, той се отправи към очакващия го мрак и се отпусна в жадуваните му прегръдки.

Сам закъсна за купона. Наложил се двама от по-едрите войници на Шмит да го измъкнат от каньона. Не се държаха особено любезно.

Мръсен и изтощен, той закуца към края на пистата на международно летище „Догпач“, където се бяха скупчили оцелелите от експедицията. От провалената експедиция.

Не можеше да чуе какво точно се случва, тъй като Шмит явно бе надул един от онези грозни касетофони, с които се разхождат из гетата. Някой от хората му вероятно бе носил уредбата надолу по скалите,

през каньона и после нагоре. Ужас! Не по-малко ужасяващо от самия Шмит.

Касетофонът свиреше тъпата класическа музика, която Шмит обожаваше. Свиреше с всички сила, а трио басы се дереше на някакъв непонятен език: „Ad nos, ad salutarem undam...“

Едва, след като стигна до хората и ги разбута, видя Шмит и чу безстрастния му глас:

— Това ще придаде на пикнята ти приятен вишневочервен цвят — каза и заби юмрук в бърбреците на пленника си.

Лицето на Чарли приличаше на лицето на разпнатия Христос. Двама от хората на Шмит го държаха на крака. Беше минал момента, в който да е в състояние сам да стои прав. Самюъл реши, че засега Шмит е оставил лицето на мира. Струйка кръв се стичаше от устата на Чарли, лявата му буза бе отекла. Виж, тялото беше друга работа. Или поне така изглеждаше. Не че Сам искаше да знае със сигурност. Реши, че въобще не иска да знае какви точно белези оставя Шмит по тялото на Чарли.

После погледът му падна на крака... Сам извърна очи... Панталонът бе прогизнал от кръв. Шмит явно бе стоварил доста удари върху раната.

Шмит вдигна левия си юмрук и събра цялата си сила за следващия удар.

— Чарлз, Чарлз, трябва да призная, че ребрата ти наистина си ги бива. Все още не съм чул дори едно изпращяване. — Направи крачка назад. — Хич не ми е приятно да зарежа принципите на маркиз Куинсбъри, но се опасявам, че ми трябва малко по-неспортсменски подход. — Изрита жертвата си в ребрата. Чарли изпъшка. Шмит въздъхна. — И това не върши работа. Е, какво да се прави. — Той се огледа. — Някой да има бейзболна бухалка подръка? Не, явно няма. В такъв случай трябва да опитам отново.

Подготви се за нов ритник — и видя Сам. Сам поклати глава и го изгледа предупредително. Радваше се, че южноафриканецът носи черни очила, защото хич не му се щеше да среща погледа му.

— Не? — попита Шмит. — И защо?

Сам едва успяваше да различи думите му през звука на касетофона.

— Може ли да намалим това?

— Не ми е много приятно, но ще го направя. „Пророкът“. Майербер. Страхотно парче от времето, когато операта все още е била нещо велико. И все пак, щом настояваш... — Той се наведе и намали звука. — Сега доволен ли си?

Сам знаеше, че трябва да рискува. Рискът не му бе по вкуса. Шмит изглеждаше неконтролируем. Сам трябваше да демонстрира авторитета си и ако не го направеше незабавно, от авторитета му нямаше да остане и следа.

— Единственото, от което ще съм доволен, е да си върнем „Вихрушка“. Маккензи е второстепенен.

— Напротив, Самюъл. Чарлз е неприятно копеле, което си позволи да се мотае в краката ми повече от благоразумното. Решил съм да се реванширам за неудобствата, които ми причини. Вярвам, че съм заслужил поне това.

— Майната му на Чарли. Имаме по-важна задача. Пусни му куршум в главата и да тръгваме.

Шмит пристъпи към него. Сам успя да не трепне, макар и да му костваше доста усилия.

— Тази сутрин понесох загуби, Самюъл. Трябва да ми се плати. Не искам да лишавам хората си от простото удоволствие на отмъщението.

Ако Сам отстъпеше, Шмит сигурно никога повече нямаше да му се подчини.

— Не ти плащам, за да веселиш хората си. Плащам ти, за да заловиш руска шпионка. Колкото повече време губим, толкова повече намаляват шансовете ни.

— Три неща — отвърна Шмит и вдигна пръст. — Първо, не ми плащаш ти, Самюъл, а господин Максимилиан Хенкес от „ДефКон Ентърпрайзис“. — Втори пръст. — Второ, не губим време. Инвестицията в боен дух не е загуба. — Трети пръст, като тризъбец. — Трето, тя няма да избяга. Знам къде отива, знам точно къде отива и ще я чакам там, като пристигне.

Сам бе хванат неподготвен и успя само да измърмори:

— Чарли е проговорил?

— Разбира се, че не. — Той изгледа отпуснатото тяло на Макензи, което стоеше изправено единствено благодарение на двамата му хора. — Ти никога няма да проговориш, Чарлз, нали?

Чарли успя да прошепне нещо. Сам си помисли, че може би е: „Да ти го начукам“.

— Виж, ние с Чарлз сме колеги, учили сме в едно и също училище. Както той, така и аз разгадах знаците. Признавам, че мозъкът му се оказа по-пъргав от моя, така че той стигна до извода по-рано от мен. Въпреки това и двамата стигнахме до един и същ отговор, нали така, Чарлз? Хайде, стига, приятелю, не ме гледай така, просто ми късаш сърцето. С оглед на това, че гласът ти е забележително немощен, просто ми кимни — да или не. Ти смяташе, че момичето ще се опита да стигне до Сан Франциско, където е резидентурата на руснаците, нали? Там е била първата станция, в която е служила. Познава града добре. Хайде, Чарлз, признай, че съм прав. Бъди добро момче и кимни утвърдително. — Шмит се приближи до пленника си и повдигна брадичката му с пръст. — Ооо, Чарлз, в това състояние лицето ти те издава. Колкото и да се опитваш да го скриеш, съвсем не е трудно да разбера, че съм прав. Сигурно боли, нали? В интерес на истината, подозирам, че от това те боли много повече, отколкото от всичко друго, което ти сторих. Е, не се притеснявай, стари приятелю, намислил съм нещо, което ще отвлече мислите ти от госпожица Колоденкова и от забавленията, с които тя скоро ще да възнагради.

Чарли се размърда. Явно откри някъде дълбоко в себе си още малко сили. Почти успя да се отскубне от хората на Шмит. На Сам едва не му домъчня за него.

— Между другото, Чарлз, споменах ли за съдбата на твоята машина, покойния господин Конрой? — Чарли изръмжа. — Да, това също боли, нали? Сигурно напълно съзнаваш, че единствено ти си виновен, задето го вкара в бяла. Допусна грешка и човек, когото, подозирам, си харесвал, плати цената за твоята грешка. Единственото ти успокоение може да е, че не го мъчих много. Е, позабавлявахме се, преди да му пратим куршум в главата, разбира се.

Най-сетне Чарли събра достатъчно сили, за да промълви с треперещ глас:

— Искан да свърша работата с възможно най-малко кръвопролитие. Току-що го направи невъзможно.

— С цялото ми уважение, Чарлз, обстоятелствата, в които се намиращ, правят заплахите ти малко смешни. — Шмит се извърна през рамо и извика: — Господин Кю, подръка ли са инструментите ти?

— Тъй вярно — отвърна един кривокрак мъж с бирено коремче.
— Господин Блек и господин Декър са на разположение.

— Чарлз, питал ли си се някога какви поражения може да причини една бормашина, ако се забие в корема ти и си поиграе с вътрешностите? Предполагам не, но сега вече сигурно се питаш.

Кръвта продължаваше да се процежда от устните на Чарли, но той отвърна:

— Глупости. Знаеш, че... и двамата със Сам знаете в какви лайна ще нагазите, ако нещо се случи с мен.

Шмит се разсмя. Най-изкуственият смях, който Сам бе чувал.

— Говориш за застрахователната си полица? За безценния ти тайник в интернет? За скритите филмчета, които ще излязат на бял свят, ако ти се случи нещо? Съжалявам, Чарлз, но в ранните часове на деня един компютърен специалист, мисля, че го познаваш под името господин Парен чук, изкопа съкровището ти, заровено на някакъв хакерски сървър с абсурдното название „Подземна империя точка ком“. Файловете ти вече ги няма, Чарлз. Изчезнаха от лицето на земята. Както, впрочем, и господин Парен чук. Преди да си тръгне от тази греховна земя, той сподели паролата си с един от подчинените ми. Паролата е Одисей. Казвам ти я, за да знаеш, че не си губя времето с празни приказки. Нямах абсолютно никаква защита и когато умреш, което ще отнеме приблизително около час, тайните ти ще умрат с теб. Това ще гарантира спокоен сън на добрия ми приятел Самюъл. — Шмит махна с ръка. — Вие двамата, свалете го на земята и го дръжте за раменете. Други двама да го държат за краката. Господин Кю, свободен сте да се забавлявате. Ще съм ви задължен, ако го държите жив възможно най-дълго. Искам да чувам писъци. Става ли? Захващайте се тогава. Браво.

Кю приклепна до Чарли. Сам се опита да извърне глава, но без успех. Ирландецът сложи свредло в бормашината, стегна го и доближи инструмента до глезена на Чарли.

— Мисля да започна тук и да продължа нагоре. По пътя ще се спрем на някои забележителности и ще им отделим подобаващо внимание. Явно си падаш по такива неща, щом стреляш в ташаците.

Шмит отново се изхили с онзи смях.

— Ако имаш някакви последни думи, Чарлз, сега е моментът да ги чуем.

---

[1] Северноамериканска цивилизация, развила се от 100 г. от н.е. до наши дни, съсредоточена в днешните Аризона, Ню Мексико, Колорадо и Юта. На езика на навахо «анасази» означава «древен враг», но племето хопи предпочита да нарича цивилизацията «хисатцином» — «древен народ». — Б.пр. ↑

ТРЕТА ЧАСТ

ЕПИТАФИЯТА НА ЧАРЛИ

Тя не бе от онези ограничени същества, които се поддават безрезервно на пристъпите на гняв и са спокойни и усмихнати след преминаването им. Бе в състояние да трупа гнева си в онези извечни пещери на душата, които се пълнят с ярост и омраза, докато не дойде време да съхраняват мъдрост и любов; защото в житейския път любовта, е в началото и края на всяко нещо.

Джеймс Стивънс

9.

ОТ КАКВО СА НАПРАВЕНИ СПОМЕНИТЕ

Четвъртък, 23 юли

12:00 Планинско време

Петък, 24 юли

14:00 Тихоокеанско време

Повечето труповете бяха на цветнокожи. Имаше само няколко бели наемници като Шмит.

Трябваше да е лесен и бърз преврат, но всичко се обърка и стана касапница. Оцеля само той. Взрив от минохвъргачка го прати в безсъзнание. Когато се свести под развалините на обгорялата училищна стена, другарите му вече ги нямаше.

Всъщност бяха по-далеч, отколкото му се искаше да иде.

Беше само на осемнадесет и участваше в първата си битка. Повдигна му се от гледката на мъртвците наоколо. Половината от тях, почти половината, не бяха умрели в бой. Мъжете, паднали достойно в битка, не лежат проснати в стройни редици с прерязани гърла и наврени в устата тестиси. Врагът ги бе заловил живи, за да ги убие мъчително и да се изгаври с телата им.

Не се срамуваше от страха си. Ако заловяха и него, щеше да умре в мъки.

Чу шегите и победоносния им смях съвсем близо. Пушеците от сринадото село го скриваха от погледа им. Запромъква се по корем между мъртвците, униформата му подгизна от чужда кръв. После взе от устата на един мъртвец... взе... отначало повърна, но се насили да го направи. Просна се и остана препариран в масовата касапница, а победителите минаха тържествуващо между победените и ритаха труповете им ей така, за удоволствие.

Молеше се. Мракът не бе далеч. Ако оцелееше до залез-слънце, тъмнината щеше да прикрие бягството му. Помоли Бог да изпрати нощта по-бързо.

Ухилените черни касапи продължиха да се разхождат наоколо. Йохан Шмит се мъчеше да не се разплаче.

Времето минаваше. Минута? Час? Нямахме представа. Някъде привечер чу тропот на ботуши, стъпваха върху строшено стъкло. Стъпките се приближиха. Бяха двама и идваха... спряха... Наведоха се над него.

Усети на врата си целувката на студен метал. Напика се от ужас... и другото също. Не искаше да умира, макар и да усещаше, че заслужава да умре заради този позор.

— Ей, хлапе, мама защо те е пустила на война? — обади се глас с американски акцент, в който не личеше нито милост, нито прошка.

— Някой жив ли си намери, Чарли?

Вторият глас бе с невъзможен тексаски акцент. Така говореха каубоите, на един от които Шмит се бе възхищавал на живо по време на съботно матине в родината си.

— Рибата е много малка, Джак. Мисля да я пусна обратно във водата.

Никой не бе сметнал очилата на Шмит за привлекателна плячка и той отвори очи зад дебелия стъкла. Мъжът, който бе приклепнал над него, бе висок, широкоплещест, русокос. За разлика от другия, от тексасеца, не носеше отличителни армейски знаци.

— К'во? Да не се мислиш за добрата фея? Ще правиш подаръци на тоя сополанко ли?

Тексасецът бе полковник със златни кленови листа на ревера. Нашивката на ръкава показваше, че е от елитната специална оперативна група. Шмит премигна объркано. Този полковник, полковник Джак, имаше най-големите предни зъби, които бе виждал в устата на човешко същество.

— Как се казваш, момче? — попита онзи, на когото викаха Чарли, и свали пистолета си от врата му. Шмит едва не припадна от облекчение.

— Шмит. Йохан Шмит.

Устата му бе пресъхнала. Думите излизаха трудно.

— Аз съм Чарли Маккензи, Йохан, и сега ще ти дам един съвет. Ако искаш да се преструваш на умрял, недей да се сополивиш.

Шмит преглътна сълзите си.

— Още един съвет. Прибирай се у дома при мама. Ти си смотаняк, Йохан Шмит. Такъв си роден и такъв ще си останеш. Не ставаш за войник.

Американецът прибра пистолета в кобура си и се отдалечи заедно с полковник Джак.

Това бе първият път, в който Йохан Шмит си обеща, че при първа възможност ще убие тоя Маккензи.

Вторият път бе в Русия, две години след разпадането на Съветския съюз. Шмит, по онова време изгряваща звезда в наемническия бизнес, имаше поръчка да вземе един пакет северно от Новосибирск и да предаде специалната пратка на клиент в Пакистан.

Бе решил да не носи излишен багаж. Малък екип от петима, без лични вещи. Влизат бързо, изпълняват задачата и се измъкват още по-бързо.

Попадна в капан. Специалните части го чакаха. Бяха събрали все закоравели ветерани от афганистанската война. Хората на Шмит нямаха никакъв шанс. Петима срещу петдесет.

Разпитът мина... трудно. Да, това бе точната дума. Но той прие наказанието си стоически, с пълното съзнание, че заедно с хората си е по-ценен жив, отколкото мъртъв. В края на краищата се намираха в новата Русия, където се зараждаше предприемачески дух и всичко, което може да се продаде на печалба, се пази повече или по-малко непокътнато.

Успокоен от мисълта, че ще остане жив, Шмит им даде информацията, която искаха. Боят, който им хвърлиха, бе по-скоро ритуал, закон на занаята — нито прекалено ревностен, нито повърхностен. Най-сетне им омръзна и го зарязаха вързан за един стол в обичайната тъмна стая.

Събуди го светлината. Мигновено позна гласа.

— Проклет да съм. Пак ли ти? Значи не послуша съвета ми, така ли?

Маккензи.

Светлината бе силна. Той лекичко отвори очи, съвсем мъничко: зрението му бе увредено отдавна при експлозия в една селска църква.

Този път американецът носеше униформа на руските специални части. На кръста му висеше тежък чешки пистолет. Шмит го мразеше и не скри чувствата си.

— Виж, синко, знам какво си мислиш и си напълно прав. Имам информатор. В твоята организация ли е? В Пакистан ли е? Съжалявам, но никога няма да получиш отговор на въпросите си. Ще ти кажа само,

че всеки път, когато някой тъпанар се опита да отмъкне десет килограма плутоний, ще го спра. Ако за целта трябва да сключа сделка с руснаците, ще го направя. Виждам обаче, че няма нужда да ти обяснявам всичките тези неща, защото вече си се досетил. Виждам и още нещо. Пише го на челото ти с големи букви. Искаш ли да знаеш какво е? Ще ти кажа. Всъщност една-единствена дума: смотаняк. Да, такива ми ти работи, Йохан Шмит. Роден си смотан, живееш смотано и единствената причина, поради която не си мъртъв смотаняк, е, че си късметлия. Връщай се в Южна Африка, момче, и като стигнеш там, не мърдай никъде. Бог ми е свидетел, че в този бизнес няма да постигнеш нищичко.

Този път Йохан Шмит изрече клетвата си:

— Ще те убия.

Маккензи се изсмя и излезе. Шмит тихичко се помоли на жестокия си бог: срещни ме отново с този човек. Моля те, Боже, нека се срещнем пак.

Бог изпълни молбата му.

Афганистан 2001. Задачата му бе да придружи един принц от Саудитска Арабия, всъщност един от финансистите на Ал Кайда, от Кандахар до безопасно място в Иран. Малко след три сутринта гърдите на принца експлодираха. Над равнината отекна подигравателен глас:

— Шмит! Ей, Йохан Шмит, тъп холандец такъв! Божичко, колко си смотан!

В отговор Йохан изкрещя няколко смъртни заплахи и изпразни един пълнител напосоки. Маккензи се разсмя и извика някакви обиди.

Заради всичко това пребиването на Чарли му достави огромно удоволствие. Йохан съжали, че се налага да спре, но в интерес на истината знаеше, че ще му достави по-голямо удоволствие да гледа как омразният противник умира в гърчове от болка.

— Ако имаш някакви последни думи, сега е моментът да ги чуем.

— Да, имам. Пусни някаква свята музика на тази щайга. Така де, Майербер? Божичко. Опитай се да покажеш малко класа, смотаняк такъв.

Сам наблюдаваше притеснено Шмит. Той не бе човек. В него не личеше нищо човешко. Приличаше на восъчна статуя, в чиито черти не блести и капчица живот. Седеше като манекен, между гърба му и облегалката имаше поне няколко сантиметра разстояние. Със същия успех можеше да е препариран и пълен с памук.

Сам не се опита да го заговори. Бръмченето на хеликоптера и без това щеше да заглуши думите. Пък и единственото, за което можеха да си говорят, бе Чарли, а Сам нямаше да го понесе.

Божичко, ако преди две години нещата бяха минали както трябва, без излишен шум, сега всички щяха да си живеят щастливо и безметежно. Президентът щеше да получи каквото иска (макар че, строго погледнато, той не знаеше какво точно иска). Сам пък щеше да получи потупване по рамото затова, че е взел правилно, макар и незаконно решение.

Нещата обаче не минаха както трябва. Сам направи... тъъ... грешка. Може да се случи на всеки. Всъщност, ако погледнем обективно, и той бе станал жертва на обстоятелствата като Чарли.

„Чарли, президентът ще те подкрепи сто процента. Гарантирам ти пълен президентски имунитет. Имаш както моята дума, така и неговата. Но трябва да действаш веднага, на минутата, защото копелето вече е на път към дома и камилите си. Мамка му, Чарли, в този момент бедуинът пътува към «Джей Еф Кей».“

На стъпалата на съдебната зала Халид Хасан бе посрещнат не от кой да е, а от самия посланик в ООН на глупавата им държава. Посланикът лично уреди чартърен самолет, който да пренесе ислямския отмъстител от бърлогата на Сатаната до спокойствието на палатките и стадата. На всичкото отгоре предложи на героичния Хасан собствените си лимузина и шофьор, за да може оправданият (но все пак виновен) терорист да стигне до самолета.

Чарли хукна по петите му. Знаеше какво търси: лимузина линкълн с дипломатически номера.

Откри я на магистралата „Ван Вик“.

В десет и половина вечерта в четвъртък нямаше особено движение. Чарли задмина целта си на скорост. След това изви волана, включи на първа, дръпна ръчната и даде газ до дупка.

Блокира две от трите платна. Тактиката работеше безотказно.

Лимузината спря с писък.

Чарли вече бе извън колата, стиснал „Хеклер и Кох“. В сърцето му нямаше капчица милост. След като изпразни два пълнителя от по четиридесет патрона в предното стъкло на лимузината, хвърли две осколочни гранати на предната седалка.

Мотото на Чарли бе: ако ще вършиш работа, върши я както трябва.

Полицията не закъсня. Е, не дойде достатъчно бързо, разбира се. Чарли спокойно, подкара на юг, слезе от магистралата на първия изход, мина през Куинс и заряза колата, собственост на Управлението, в най-съмнителната част на квартала. Остави ключовете на таблото. Типично за Ню Йорк, тридесет минути по-късно колата се намираще в най-близката автомобилна морга, в процес на разглобяване.

Пазарът на скъпи резервни части винаги е оживен, така че резервните части от въпросната кола бяха готови за него точно след час.

Чарли дори не си направи труда да изтрие отпечатъците от волана. Бяха му обещали да се измъкне чист от кашата.

Жалко за гражданина с дигитална камера на седалката до него. Жалко за снимките. Жалко за новинарските рубрики и глутниците журналисти, които се втурнаха по следата като бесни псета. Да горят в ада дано.

Жалко и за холандския посланик, който отивал към „Джей Еф Кей“ по магистралата „Ван Вик“, докато Халид Хасан се насочил към летище „Нюарк“ през тунела „Линкълн“.

„Пробив в информационната система, дезинформация, обикновена грешка. Съжалявам, очистил си погрешния човек, Чарли. Съчувствам ти с цялото си сърце, честна дума. Но трябва да разбереш, сигурен съм, че разбираш, че вината не е моя. Просто стават грешки, няма какво да се направи, това е“.

Ами президентският имунитет?

„Има малък проблем с него. Всъщност не е малък. Пред избори сме. Пресата е полудяла. Тъпите ни съюзници вдигат вой до Бога колко леко си се отървал. Половината сенат креци, че замазваме положението. Президентът не може да помогне, Чарли. Ако го направи, гласоподавателите ще решат, че е замесен. Не можем да позволим това да се случи. Знаеш, че не можем. С вързани ръце сме. Разбираш ме, нали?“

Не.

Е, и двамата знаеха, че цялата история ще свърши зле. Един от тях щеше да падне ранен, а другият, задоволил чувството си за мъст, просто щеше да продължи, без дори да се сърди.

Такива мисли се въртяха из главата на Сам в мига, в който Шмит попита Чарли има ли последни думи и, както можеше да се очаква, Чарли отвърна с обида.

— Опитай се да покажеш малко класа, смотаняк такъв.

Шмит махна с ръка и изсъска на човека с бормашината:

— Почвай!

— Чакай малко, имам последни думи и за Сами. — Гласът му звучеше немошно, но въпреки това всяка сричка се чуваше ясно: — Ей, малоумнико, според Шмит някой от психопатите му е разбил информационната ми банка. *Една* от информационните ми банки. *Една* от десетте. Сам, с голямо удоволствие искам да ти съобщя, че остават още девет.

„Копеле мръсно!“

Чарли знаеше къде се намира. Повече или по-малко.

Беше идвал тук и преди. Повече или по-малко.

Преки доказателства: из главата му се носеха приятни розови облачета.

Косвени доказателства: приглушени гласове; приглушени по начин, по който го правят на едно-единствено място; в далечината се чува жужене на електронни уреди, измерващи сърдечна дейност, мозъчна активност, кръвно налягане и дишане. Също и миризмите. Човек никога не забравя подобни миризми: миризмата на място, което е почистено с необичайно старание, почистено, докато чаршафите не се пропият с онази едва доловима миризма на химикали, стерилизирани винилови матраци и синьо-зелени дрехи, които сноват наоколо като призраци.

Някой бе забил игла на система в ръката му.

Някой го бе натъпкал с успокоителни.

„Господи, как мразя болници!“

Успя да отвори очи. Някакъв човек в неизбежната бяла униформа шепнеше нещо на дребна пълничка сестра. Чарли измърмори:

— Познавам те.

Мърдането на устните се оказа доста трудно.

Човекът с бялата манта се извърна. От джоба му стърчаха лекарски слушалки. Естествено.

— Добре дошли в света на живите, господин Маккензи.

„Чувал съм тази реплика сто пъти. Сигурно я учат в университета“. Познаваше лицето и заровичка в паметта си за името. Беше... кой... някакъв лекар, но как ли се казваше?

— Вие сте онзи приятел на сина ми?

— Дейвид Хауард.

„Точно така. Как можах да забравя? Среден на ръст, с белези от акне, към четиридесет и пет, от онези хора, на които не им личат годините. Сигурно е заради усмивката. Трудно е да отгатнеш възрастта на човек с хубава усмивка“.

— Сестра, запишете, че пациентът е контактен.

— Грешка — обади се Чарли. Явно имаше малък проблем с езика, тъй като вместо „ш“, казваше „с“. — Трябва да запише „контактуем“.

— Всъщност точната дума е „сприхав“, но не можем да го пишем в картоната ти.

„Скот специализира при него преди десетина години. Голяма клечка в резервата. Оженил се за индианка. Без съмнение отличен лекар. Също... също какво? Пропускам нещо, нещо важно. Господи, как се мразя такъв“.

— Господин Маккензи, с удоволствие трябва да ви информирам, че нямате счупени кости, което си е направо удивително, като се вземат предвид пораженията. Липсват и сериозни вътрешни наранявания. Във всеки случай поне ние не открихме такива, въпреки че някои от органите са сериозно травмирани. Ще направим още изследвания, разбира се.

„Също е и пилот. По дяволите, също е и пилот!“

— Какво правиш тук?

— Опитвам се да стегна един стар досадник, който не оценява усилията ми.

„През цялото време не престава да се усмихва. Това е добре за един лекар“.

— Трябваше да си в раздрънкания си самолет. Трябваше да...

— Сестра, ще ни извините ли за момент? Да, и моля затворете вратата на излизане. Ще ви извикам, ако има нужда. — Той хвана китката на Чарли и премери пулса. — Успокой се, Чарли. Когато крещиш, пулсът ти скача на сто и двадесет, а кръвното ти сигурно също излиза от нормите. За човек, който току-що излиза от упойка...

„Унасям се. Пак отивам в страната на сънищата! Не! Не, по дяволите! Трябва да остана буден!“

— Къде е Ирина? Защо не летиш с нея?

Докторът бавно отстъпи назад и посочи левия си крак: бе стегнат с шина.

— Реших, че не е добре да летя със счупено крило. Не се притеснявай за приятелката си. Синът ти и друг път е карал самолета ми.

„Синът ми? Скот? О, Божичко!“ Чарли тутакси застана нащрек.

— Какво каза?

— Казах, че Скот кара приятелката ти. Преди десетина часа. Вече би трябвало да са в Калифорния.

Чарли се сети за всяка псувня, която знаеше. В момента всичките бяха безполезни, „Мамка му! Обещах на Мери, заклех се в честта си, че никое от децата ни, никое, няма да се забърка в кашите ми. А сега Скот е затънал до уши. Боже Господи, какво направих?“

— Кажи ми — прошепна той, — кажи ми какво точно се случи.

Докторът повдигна рамене.

— Всъщност няма много за разказване. Двамата със Скот ви чакахме на пистата. Тя — сега разбирам, че се казва Ирина — се появи точно в уречения час. Каза, че си я загазил, и поръча да се обадим на полицията и да им кажем, че си в каньона. Отдолу се чуваха изстрели. Скот реши, че държиш стрелците на разстояние. Така ли беше? Не? Добре, значи решението го взех аз. Казах на Скот, че ще се обадя на местната полиция, а той да отведе момичето на сигурно място. Отлетяха още преди да успея да докуцукам до хангара и да се обадя. След половин час полицията дойде. Спуснаха се в каньона и се върнаха с теб. Между другото, искат да те разпитат веднага щом си в състояние да отговаряш на въпроси.

— Някаква вест от Скот? Обади ли се?

Хауард поклати глава. Чарли разшифрова това като тревожен знак.

— Не. Преди да излети, каза, че няма да рискува с телефоните. Не го питах защо. Преди доста време сподели... всъщност... каза, че ти си от онези хора, за които не бива да се задават въпроси, защото...

— Последва въздишка. — В края на краищата аз съм лекар, нали така. Знаем, че пушенето е вредно. Точно сега обаче ми се иска да запаля.

— Запали си, не се притеснявай.

— Сестрата сигурно ще получи нервен припадък. Ще изчакам.

— Аз обаче не мога.

Чарли се опита да се надигне. „По дяволите, не чувствам крака си! Сигурно са ми вкарали успокоителни достатъчни да повалят и слон“.

Дейвид го изгледа спокойно.

— Между другото, ако се опиташ да станеш, ще допуснеш огромна грешка.

— С цялото ми уважение, докторе, или ще се махна оттук, или ще умра, докато се опитвам.

— Има такава вероятност.

Тялото му го предаде и Чарли се отпусна в леглото още по-слаб отпреди.

— Колко време ще трябва, за да престанат да действат успокоителните?

— Шест-седем часа, ако междувременно не наредя пак да ти надупчат задника.

— Тогава ще ти счупя и другия крак.

Усети, че дрямката се прокрадва към него. Успокояващо наркотично опиянение, неустойимо желание да затвори очи и да се предаде на забвението. „Не, в никакъв случай!“ Вкопчи се в матрака и се опита да се изправи.

Докторът закуцука към него. Усмивката не слизаше от устните му, при това изглеждаше напълно естествена.

— Чарли, Чарли, Чарли. Доста са те посмачкали. Да ти кажа ли колко е зле? Всяка неделя сутрин в травматологичното приемаме поне десетина пациенти. Събота вечер отиват в „Галъп“, напиват се като идиоти, зъбят се, бият се. Стават страшни мелета. Представи си бар, пълен с пияни мъже, всички до един с, подковани ботуши. Ако паднеш на земята, те скъсват от ритници. Когато те докараха, приличаше на човек, който е участвал в три такива сбивания едно след друго.

Чарли се бе вкопчил в дневната светлина с нокти и зъби. Не беше сигурен колко дълго ще издържи.

— Нали каза, че съм добре.

— Казах, че не съм открил травми, които заплашват живота ти. Все още. Ще направя още изследвания и кой знае, може да получа други резултати.

— Запиши си сега в тъпия картон: „Пациентът отказва по-нататъшно лечение. Настоява да бъде изписан незабавно“. После извикай сестрата и ми дай да подпиша декларация, че искам да ме изпишат. Не искам да имаш неприятности, ако умра.

— Чарли, не можеш да направиш нищо. Скот замина. Вече започва да се мръква и не знам...

Унасяше се. „Мамка му, мамка му, мамка му! Мозъкът ми заспива и не е в състояние да направи нищо“.

— Ще я убият. Ще убият и Скот. Онези, които ме пребиха. Имам време до утре по обяд да ги спра. Никой друг не може да го направи. Никой друг няма да го направи.

Дейвид Хауард прокара длан по челото му. Понечи да каже нещо, но се отказа. Чарли впи нокти в бедрото си с надеждата, че болката ще го задържи буден. Почти не усещаше пръстите си, въпреки че бе впил нокти до кръв.

Докторът се наведе над него.

— Няма да ти дам стимуланти. В твоето състояние просто не мога да го направя. Най-много да ти позволя малко кафе. След това ще те изслушам. Ако Скоти наистина е в опасност, ще те пусна от болницата. Всъщност нямам избор. Първо обаче трябва да съм сигурен, че си... че си... Чарли? Чарли? Чуваш ли ме?

Да.

С дадените ми правомощия ви обявявам за мъж и жена. Можете да целунете булката.

Мери, искам да ти кажа, че най-хубавото нещо, което ми се е случвало, е да се будя до теб.

Така ли? Сега ще ти покажа нещо по-хубаво.

Чарли, знаеш ли, че внуците ме правят дяволски щастлив.

Радвам се, че и аз имам принос за това.

Следващия път да направиш дъщеря. Дъщерите са прекрасно нещо, да знаеш.

Ще видим с Мери какво можем да направим по въпроса.

Искам да ти кажа и нещо друго. Всъщност не е много различно. Двамата с Оливия... напоследък си мислим разни работи. Решихме да учредим един фонд. За внуците де.

Недей. Прекалено многото пари...

Да, знам. Бог ми е свидетел, че знам. Богатството не е всичко на този свят. Парите правят нещата прекалено лесни. Ако не внимаващ, лесно ще изгубиш тръпката на живота.

Е, аз никога не съм имал подобни проблеми. С лесния живот имам предвид.

От друга страна, не си имал проблеми с липсата на тръпка, нали? Откакто се появи Мери, не.

Татко никога няма да иде на почивка в Африка. Получава алергия от всички животни.

Не мога да си представя живота без котки. Господи, Мери, нима има по-ужасна съдба?

Значи можеш да си представиш живота без мен, така ли?

Съпругът ти току-що си запуши устата с крак. Мога да предложа целувка в знак на извинение.

Първо си махни крака от устата.

Хитруша такава.

Ммммм...

И аз се чувствам така. Знаеш ли, Мери, през целия си живот съм искал да правя точно това — да се изтягам в шезлонг, да гледам залеза над Серенгети, да посръбвам леденостудено питие, да целувам любимото си момиче и... ей, къде отиваш?

И аз винаги съм искала да направя едно нещо в Серенгети. Мисля обаче, че трябва да го направим в палатката.

Двама внуци и една внучка. Просто не знам защо толкова се гордея. В крайна сметка вие с Мери свършихте цялата работа.

По-точно Мери. Аз просто бях подръка.

Работата, Чарли, е там... ох, мразя да повдигам въпроса... че животът постоянно поскъпва. Вече имаш три деца, а държавната заплата не е чак толкова голяма. Искам да си помислиш дали не е време да дойдеш при мен във фирмата. Ще смениш обстановката, а и заплата ще е доста по-добра.

Парите не са единственото, заради което живея.

Мисля за децата ти. За внуците ми.

Странно, аз също.

Какво е това, Чарли?

Чек от баща ти. Ужасно тлъста сума. Просто камара пари.

Казах му да не го прави. Върни го.

Сигурна ли си?

Освен ако не мислиш, че можем да си купим повече щастие, отколкото имаме.

Никога.

Дай ми го, Чарли. Ще му напиша бележка. По-добре да е от мен, отколкото от теб.

Това е подарък по случай дипломирането, Чарли.

Вече сме говорили по тази тема.

Аз накарах внука си да кандидатства медицина, а ти ще трябва да плащаш следването му, защото нямаш друг избор.

Дяволски си прав.

О, Чарли, стига си упорствал. Заради кого си мислиш го правя? Заради теб? Заради Скот? Не, правя го заради себе си. Правя си подарък, като пращам Скот в един от най-добрите американски

университети. Направи ми това удоволствие. Животът ми вече си отива. Не отказвай на стареца малкото удоволствия, които му остават.

Знаеш ли, че си удивително изобретателен лъжец.

Краставите магарета през девет баира се подушват.

В такъв случай да оставим Мери да реши.

Добър ход, но вече го обсъдих с дъщеря си.

Тоест изгубих битката, така ли?

Точно така. Приеми поражението с достойнство.

Как изглеждам без коса, Чарли?

Красива както винаги. Не, по-красива.

Казват, че пак ще порасне. След като приключим с химиотерапията, косата ми ще израсте.

Пукната пара не давам за косата ти. Само оздравявай по-бързо.

Господин Маккензи, съжалявам, че трябва да ви го кажа, но молбата ви за помилване е отхвърлена.

Жена ми умира.

Написах най-добрата препоръка, която можах. Комисията по предсрочно освобождаване я резолюира положително. Седем гласа „за“. Нито един против. Вашингтон отхвърли молбата. Случва се за пръв път. През всичките си години в правораздавателната система не съм виждал подобно нещо. Ако мога да направя нещо друго... господин Маккензи, имате пълната ми и безрезервна подкрепа.

Не ѝ остава много. Скоро ще е погребението. Вижте дали ще ме пуснат да присъствам. Готов съм да ида и с белезници, само да съм там.

Здравей, любима. Донесох ти цветя. Най-големия букет, който успях да намеря. Има всякакви. Рози, карамфили, лилии, гладиоли и какво ли още не. Само да можеше да ги видиш. Ти обичаше... обичаше цветя. След децата, котките и може би мен, най-любими ти бяха цветята. Сега ще са близо до сърцето ти. Ето, ще ги сложа тук до камъка. Може би ще усетиш аромата им. Надявам се да е така. Ще ти

нося нов букет всяка седмица. Разбрал съм се с хората тук. Не се тревожи за парите. Баща ти помага. Аз също ще идвам. Вероятно всеки ден. Няма къде другаде да ида. Освен това винаги съм искал да бъда близо до теб. Можем да си говорим. Все още имаме да си кажем толкова много неща. Всичко онова, което така и не успяхме да си кажем. Особено пък аз. По дяволите, Мери, толкова много те обичам. Винаги си заслужавала по-добър от мен.

Вече спи, докторе. Успокоителните отслабват.

Оставете го да поспи до сутринта. Не го бъдете преди това. Не е млад, а и му предстои дълго лечение.

Дъбове, маслини и палми предпазваха улиците на крайния квартал Ливърмор от жадните лъчи на калифорнийското слънце. Ирина караше внимателно под сенките.

Ако не знаеше адреса, един от десетината, наизустени за спешни случаи, нямаше да обърне внимание на къщата.

„Мисли по руски — нареди си тя. Трябва да започна да мисля като рускиня. Прибирам се у дома и вече не трябва да мисля като американка“.

След минути щеше да е в безопасност в невзрачна къща, на обикновена улица, близо до първата спирка на метрото, което щеше да я отведе към триумфа.

Къщата бе малко по-напред, вдясно. Тя намали скоростта и я огледа.

„Мисли като рускиня“.

„Квартира-ловушка“ — простичка къща от камък и дърво, типична за средната класа. Боядисана в сиво–синьо и бяло, с прозорче с наполовина дръпнато перде, с малка градинка отпред, обрамчена от жив плет, входна врата без прозорци, боядисана в шоколадово. Тук могат да живеят Джордж и Сю или Алис и Майк. Фамилията им сигурно ще е Джоунс или Форд, или Смит, защото само американци с едносрични фамилии могат да живеят на подобно място.

Така изглеждаше къщата. Външният вид често лъже.

„Квартира-ловушка“. В превод — капан.

Домакинята сигурно щеше да говори английски с по-голяма лекота от Ирина. Предната седмица или предния месец, или когато там я е срещнала мишката, сигурно е говорила по същия начин като съседката, макар и да е изглеждала доста по-добре от нея.

Вътре мишката ще открие успокоително позната мебелировка. Вероятно купена от „Сиърс“ или „Левиц“. Нищо прекалено лъскаво или набиващо се на очи. Мишките се чувстват добре в такава обстановка. Това е смисълът на упражнението.

Е, разбира се, мишката може леко да се притеснява от съпруга. Сю или Алис обаче са го успокоили, че няма нищо притеснително. По време на продължителните телефонни разговори или размяната на имейли, започнала безобидно, тя се е оплаквала от постоянните пътувания на съпруга, а по-късно е започнала да прави откровени намеци. Най-сетне посещението в къщата е дошло някак естествено в тих и спокоен следобед.

„Компрометирующие материали“.

Видеокамера зад огледалото в спалнята и още една в лампата. Микрофон, скрит в нощното шкафче. Бюро на тавана. Двама потни агенти, взрели се в мониторите, разменят обичайните шеги, докато чакат мишката да захапне сиренцето.

„Компрометирующие материали“ означава компрометиращи материали.

Подобни жени се наричат малки птички или „лястовички“, за да сме по-точни. Званието се присъжда след завършване на специално училище. Една от привлекателните страни в работата на мъжете офицери от КГБ, сега вече ФСС, е да служат като живи модели за упражнение на завършилите това училище.

Или още по-добре, да ги вземат за домашно.

„Лястовици“. Шегите, свързани с тази дума, са неизброими. Няма значение дали са на английски или руски. Мъжете винаги се смеят. Жените — не.

Кожата на Ирина бе студена като лед. Споменът е като нож във всяко човешко сърце. Спомените, свързани с предателство, проникват най-дълбоко.

Не! Никакви спомени. Никакви спомени за миналото, то така или иначе не може да се промени! Трябваше на всяка цена да съсредоточи

цялото си внимание върху единственото, което имаше значение в момента: бягството.

Мина покрай къщата и я огледа с периферното си зрение.

Сигнал за опасност? Не.

Ако мишият капан бе пълен, трябваше да има сигнал — нещо простичко и безобидно като самата къща. Тук, в квартал Ливърмор, приютил най-голямата американска ядрена лаборатория, сигналът за опасност бе детско велосипедче с три колела до външната врата.

Няма ли колело, няма и опасност. Квартирата не е разкрита. Може да влезе спокойно. И да се превърне в победител, с диска на „Вихрушка“ в джоба.

Разбира се, при това положение Чарли щеше да е победен.

„Това няма значение! Лицето на победения противник е без значение! И престани вече да мислиш като американка!“

Обитателят на тази простичка американска къща нямаше да посмее да използва телефона, така че щеше да изпрати куриер до резидентурата в Сан Франциско, на час път с кола на запад. Малко покъсно щяха да изпратят обикновена наглед кола, пълна с оперативен гардероб или с нова дегизировка. Щяха да я изведат от страната през Канада, за да я пратят в Москва.

И тогава, най-сетне, щеше да спечели уважението на баща си. Колкото и малко да струваше уважението на такъв човек.

Спря на ъгъла и се огледа наляво и надясно. Пусна десен мигач като всеки добър гражданин и предпазлив шофьор. „Карай още три пресечки — каза си Ирина и несъзнателно превключи на английски — и остави колата там. Няма да я намерят скоро, макар че все някога ще го направят и Скот ще си изпати“.

Неприятно, но неизбежно.

Преди четири часа синът на Чарли нае морскосинята тойота от летище „Чико“. Разбра, че шофьорската книжка и кредитните й карти са компрометирани, и взе колата от свое име. Не зададе никакви въпроси и не каза нищо, освен че според него баща му щял да одобри.

Подаде й ключовете и се усмихна. В този момент не просто приличаше на младия Чарли, той бе Чарли. Ирина го целуна, а той така и не разбра защо.

Тя също.

Зави надясно, погледна в огледалото за обратно виждане и се замисли за лудешкия полет от Аризона. Малък самолет със съмнителна здравина. Повредено радио и примитивна навигационна система. Почти хиляда и сто километра друсане със скорост около двеста километра в час. Три кацания за презареждане, върхове на дървета, които почти закачат колесника, и задъхано хъркане на стария двигател. Върховете на Сиера, мастиленосиньото петно на езерото Тахо, продължително спускане покрай западните планински склонове, после Сакраменто и широката река, провинциалните ферми, овощните градини, жълто-кафяв пейзаж и малко колежанско градче.

Двамата със сина на Чарли си наеха стаи в „Бест Уестърн“. Платиха всичко предварително и в брой. Все още имаше от парите на Чарли, макар те, портфейлът на баща ѝ и пистолетът да бяха единствените ѝ лични вещи.

Купи си тоалетни принадлежности и дрехи от един универсален магазин. През цялото време не спря да се смее. Скот непрестанно я разсмиваше. Толкова приличаше на баща си по маниери, държане и външен вид.

Вечерята се оказа прекрасна. Все едно че беше с Чарли.

„А, ето там“. След поредната пресечка, напълно невзрачна, както и останалите, кварталът се промени. Доби малко по-богаташки вид. Къщите станаха по-солидни, явно обитавани от хора с изморителни професии. Паркираните коли се увеличиха. Успя да набута тойотата между един мръсен буик и моторизирана каравана с неизвестна марка.

Паркирай. Заклучи. Вземи ключовете. Тръгни към мишия капан.

Въздъхна. Скоро всичко щеше да свърши и вече нямаше да има за какво да се тревожи.

„Само дето се притеснявам за Чарли. Скот каза, че не бивало да се обажда по телефона. Нито на приятеля си в болницата, нито на сестра си... как ли се казваше тя?... Карли. Може би трябва да намеря телефон. Преди няколко километра имаше бензиностранция. Там със сигурност ще имат телефон. Не, линиите се подслушват. Това е повече от сигурно. Ако аз ръководя операцията, това ще е първата ми заповед“.

Усети се, че отново мисли на английски. Реши, че после ще мисли на руски.

„Може би трябва да направя още едно кръгче около къщата. За всеки случай“.

Колко странно, че се притесняваше за Чарли. В крайна сметка той бе просто противник, с когото се беше справила. Между тях нямаше неуредени сметки, нямаше връзка, нямаше причини въобще да мисли за него. Съдбата му беше без значение, нали така?

„Обещах му да се върна. Защо ли?“

Защото той ѝ имаше доверие. Защото бе пренебрегнал собствената си безопасност в името на нейната. Защото ѝ бе дал компютърния диск, с който да откупи живота си.

„С който можеше да откупи своя живот“.

Едва не пропусна знака „стоп“. Скочи на спирачките и закова тойотата. На тротоара стоеше жена с бебешка количка и викаше ядосано. Ирина се отдалечи.

„Може и да го убият. Онзи Шмит го мрази. В хотела, в «Хилтън», казаха... той каза... обеща да го убие.“

А Чарли му се подигра. Рискува живота си и му се подигра, за да ме спаси.

Защо го направи?

Трябва ли да има «защо»? За човек като Чарли сигурно никога. Може би единственото «защо» е заради това какъв е и как просто не може да бъде друг.“

Представи си го с вбесяващата му усмивка, застанал на прага на Мич Конрой с торба от „Мақдоналдс“. Продължаваше да се усмихва дори когато го прикова към мивката. Изглеждаше по-скоро развеселен, отколкото разтревожен, и въпреки че ѝ бе враг, не можеше да отрече чара му. Чарът липсваше в онова хотелско лоби, изправен срещу Шмит; един срещу десет, без оръжие... не, всъщност с най-мощното оръжие — храброст, на която биха завидели дори лъвовете. И след това... и след това... знаеше за баща ѝ. Знаеше много повече, отколкото изрече. Беше сигурна, че знае и най-лошото. Просто бе прекалено добър, за да изрече гласно истината, която без съмнение бе отгатнал. Достатъчно умен, за да я разбере, и достатъчно почтен, за да я остави само за себе си. Вместо това предпочете да говори за платноходки, което си бе достатъчно неприятно, но някъде дълбоко в себе си Ирина усети, че ще ѝ спести онова, другото, и се почувства благодарна.

Караше я да се усмихва. Правеше го от чиста доброта. Тя не познаваше друг такъв мъж. И онази негова история за приказното място — малко селце на име Сан Карлос. Беше толкова хубава. Нима подобно място съществуваше? Дали боец като Чарли щеше да зареже доспехите и да се оттегли там с единственото намерение да отглежда котки?

„О, Чарли, Чарли, мислиш ли, че не знам какво направи? Мислиш ли, че не забелязах как пускаш приспивателните в чашата? Изпих ги доброволно, Чарли, хванах се на всичките ти уловки, защото се мислех за по-хитра от теб и винаги бях един ход напред. Но ти не се върза, нали? Не успях да те заблудя. Нито пък ти мен. Мислим по един и същ начин, Чарли, един и същ човек сме. Знаеш ли, че никога не съм чувствала човешко същество толкова близко, колкото чувствам теб сега? Как бих могла да те изоставя?“

Стисна зъби толкова силно, че я заболяха. Никога не си бе мислила, че ще пожелае да я обича мъж. Сега, когато го искаше, откри, че е необикновено тъжна.

„Не спечелих победа. Получих я на тепсия, и то от човек, който никога не ми е бил враг“.

Медалът, който щяха да й закачат, нямаше да е неин, защото не го бе заслужила. Щяха да я качат на платформа, облечена с униформа, редом с други офицери, окичени с медали, а под краката им щяха да маршируват парадни части. След реч, която щеше да превъзнася постиженията на друг, почетният гост щеше да стане и да закачи медал на униформата ѝ. Церемонията го изискваше. Трябваше да спазят ритуала. Нямаше да е достатъчно да я наградят, щяха да настояват наградата да бъде връчена от човека, който я е превърнал в това, което е — верен и предан държавен служител, дъщеря, която е гордост не само за отечеството, но и за баща си. Той ще пристъпи напред в тъмносиня униформа с медни копчета.

Студена целувка по всяка буза.

Козируване. Козируване! Ще ѝ козирува не защото я уважава, а защото се е превърнала в онова, което винаги е искал. Превърнала се е в точно негово копие.

Чарли затръшна капака на лаптопа и изключи тремавата бавна машина. Все още всичко го болеше. Компютърът бе най-доброто, което Дейвид Хауард успя да изнамери в Индианската здравна служба. Беше по-бавен от охлюв и лесен за управление като... Чарли изсумтя... като Бил Гейтс.

Най-ласкавото, което можеше да каже за компютъра, бе, че му свърши работа. С мъка източи от интернет файловете, пратени му от израелските експерти по болезнено бавната мрежа на телефонна компания „Навахо“.

В резултат на всичко това успя да изтегли последния документ чак в единадесет преди обед планинско време. Точно в момента, в който и последните байтове изтичаха капка по капка от мрежата, синият чартърен самолет „Стайтейшън“ кацна на пистата вън. „Кацна“ бе доста пресилена дума. Всъщност „контролирана катастрофа“ бе по-точно определение. Да успееш да накараш частен чартърен самолет да кацне на бабунеста писта наред с кравешко пасбище си бе малък подвиг. Излитането бе голям. Проклетата машина почти влезе в каньона Мичъл и в главата на Чарли изплуваха молитви, които си мислеше, че отдавна е забравил.

Въпреки това пилотът заслужи парите си (доста пари, при това в брой). След малко повече от час и половина Чарли се приземи на летището на Сан Франциско.

Бе в убийствено настроение.

По време на полета прегледа всички компютърни файлове, изпратени му от приятелите в Мосад. Всичко си дойде по местата. Почти всичко. Остана една-единствена въпросителна: цената.

Останалата част от пъзела вече не бе загадка. Доктор Санджин Уинг, шефът на изследователския отдел в „ДефКон Ентърпрайзис“ и мозъкът на „Вихрушка“, отишъл на научна конференция в Токио от трети до седми февруари. Конференцията всъщност бе просто място за харчене на пари, които се признават за разход, посетена от учени от Индия, Англия, Германия, Норвегия, Сингапур и... въъ... Китай. Учените си седят в меките кресла и се разсейват.

Подобни конференции са едно от малкото развлечения, предлагани в света на науката — прекрасно извинение за изморените от работа изследователи да прекарат няколко дни далеч от лабораторията. Стотици такива се провеждат ежегодно. Поради това

нямаше нищо странно във факта, че „ДефКон“ са финансирани посещенията на доктор Уинг в Токио...

... нищо, освен това, че на седми февруари доктор Уинг не се появил за лекцията, която трябвало да изнесе.

Не се появил и участникът от Китай.

Двамата учени напуснали два дни по-рано — и гледай ти какво съвпадение — денят на заминаването им съвпаднал с деня, в който Китайската народна република информирала света, че синът на Уинг е арестуван за шпионаж.

Хлапето бе примамка. Таткото беше клъвнал.

Уинг направил онова, което момчетата в Пекин очаквали от него — тръгнал към Китай в компанията на пълния със съчувствие колега учен — състрадателен и приятелски настроен човек, който, освен че упражнявал същата професия, се похвалил и с връзки най-високо ниво.

За последното определено не излъгал, главно защото изкарвал хляба си в китайското Министерство на външния мир, с други думи — шпионската централа.

Всичко бе в четивото за из път, пратено му от Мосад, цялата история. Четеше го спокойно, защото хората се бяха постарали да го напечатат с големи тлъсти букви. „О, доктор Уинг, уважаеми колега, сигурен съм, че всичко това е глупава бюрократична грешка. За щастие братовчед ми Чан заема доста висок пост. Сигурен съм, че ако му обясним цялата ситуация, аз и вие заедно...“

Да бе.

И така, Уинг хуква към Китай, а китайците точат лиги. Може и да не са знаели точно какви изследвания провежда, но със сигурност са знаели, че работи в областта на отбраната. Това поне бе добре известен факт.

Те, разбира се, искали онова, което било известно на малцина.

На теория червените имаха пълното право да измъкнат всичко от Уинг — нали беше китайски гражданин по рождение. Според международното право те имаха пълен суверенитет над него. Можеха, а и бе трябвало да го изцедят като гъба.

И тук идваше интересното — вместо да го хвърлят в най-противния си затвор за „изясняване на обстоятелствата“, два дни по-късно китайците го пускат на свобода и поднасят извиненията си. „Това човече държи в яйцевидната си глава една от най-големите тайни

— помисли си Чарли — и никой не се опитва да я измъкне оттам. Вместо това го пускат да си ходи по живо по здраво; Просто невероятно“.

Освен ако не бяха го продали.

И кой беше купувачът? Това беше лесно: добре известен дебелогъз съветник по националната сигурност, който се фука, че отговаря както за „Вихрушка“, така и за дипломатическите отношения с Китай. Сам отговаряше директно за благополучието на учения, когото лично бе назначил за ръководител на проекта „Вихрушка“, и освен това по някакво благоприятно стечение на обстоятелствата бе във всекидневна връзка с най-високопоставените хора в Китай.

„Сам, гадино такава, сключил си сделка с тях, нали? Какво си обещал на онези боклуци, за да ти върнат Уинг? Да смъкнеш митата ли? Да им позволиш да внасят забранени за внос технологии? Или може би си им предложил да ползват «Вихрушка» заедно? От теб може да се очаква всичко. Каквото и да са поискали, си им го дал, нали? И когато разбере точно какво е това нещо...“

Дали щеше да получи президентско опрощение? Със сигурност. То обаче нямаше да носи подписа на президента Сам.

Въпреки че — това бе странно, съвсем нова мисъл — опрощението вече не бе главната му цел. Първата, и всъщност единствената му цел бе да се погрижи за сигурността на една млада жена — Ирина Колоденкова.

Разбира се, ако тя вече не бе под закрилата на руснаците.

Лоша карма. Беше сигурен, дяволски сигурен, че я е спечелил. От друга страна обаче бе също толкова сигурен, че хората на Шмит няма да стрелят по него. Беше сигурен, че ще успее да провокира Сам и да го накара да си изпусне нервите и да се раздрънка. Беше сигурен, че на Мич Конрой няма да се случи нищо лошо. Беше сигурен — и много други пъти беше сигурен. Дяволски сигурен прекалено много пъти в живота си.

Сега бе сигурен, че една руска шпионка, разполагаща с безценна тайна, ще зареже родната си страна и ще премине на негова.

„Изберете един отговор от колона А или от колона Б: (А). Ирина си отива у дома в Москва с диска или (Б). Йохан Шмит се докопва до нея. Ако се стигне дотам, мога ли с ръка на сърцето да кажа кой отговор ще избира?“

Да, по дяволите, мога!“

Влезе в терминала на летището на Сан Франциско. Накуцваше и дъвчеше устната си. Нямаше избор, просто нямаше избор. Единственият изход от цялата каша беше да вземе диска и същевременно да се погрижи Ирина да не пострада. Крайният срок, даден му от Сам, бе изтекъл. Сега вече Ирина беше ходеща мишена и всеки, който я улучеше, щеше да вземе пари за това. Трябваше да я открие, по дяволите, трябваше! Дълг, отговорност, задължение, можеше да го нарича каквото си иска, но фактът си беше факт — тя беше негова грижа и никой друг нямаше да си мръдне пръста да я защити.

Имаше само един проблем. Не знаеше как да го направи.

Е, като за начало, знаеше поне, че трябва да се обади по телефона.

Мобилните му телефони отдавна ги нямаше. Останаха някъде в каньона, захвърлени в сака му заедно с два прекрасни пистолета, доста муниции и всичките долари, които не успя да натъпче по себе си. Доктор Хауард тръгна с още няколко души да търси чантата и що се отнася до Чарли, можеше да използва и последния намерен цент, за да ремонтира болницата.

Не че в настоящия момент парите имаха някакво значение. Единственото важно в момента бе рускинята. Беше достатъчно добра, за да е дъщеря на Мери, достатъчно добра, за да ѝ е близначка, и по дяволите, целият свят можеше да иде да се гръмне, защото той щеше да я измъкне. Нямаше две мнения по въпроса.

Огледа летището. Не видя нищо изненадващо. Двайсетина скъпи костюма се мотаеха с чанти в едната ръка и мобилен телефон в другата. След разрушаването на Световния търговски център бизнесът с частни самолети просто процъфтяваше. Никой високопоставен директор не можеше да си позволи да изгуби два или три часа, за да се качи на „Континентал“, „Американ“, „Делта“ или която и да е от другите граждански компании. Всеки, който е някой, лети с чартъри.

В близкия край на терминала забеляза будка за вестници и до нея четири телефонни кабинки. Не бяха кой знае колко уединени. Ако някой го чуеше, щеше да загази здравата.

От друга страна обаче и без това вече бе загазил. Надали положението му щеше да се влоши съществено, ако звъннеше на

чуждестранен шпионин от обществен телефон, който със сигурност се подслушва.

Пусна четири монети от по двадесет и пет цента в автомата и набра номер, който никой почтен американец не бива да знае. Отсреща се обади плътен глас. Чарли го отрязва още на първата сричка:

— Михаил, обажда се Чарли Маккензи! Чуй ме внимателно...

— Чарли! Страшно се радвам да те чуя. От друга страна, май не си много добре. Някои хора, Чарли, някои хора казват, че имат доста проблеми с теб.

„Гръм и мълнии, Сам и Клод вече са му звъннали“.

— Да, аз също имам проблем с тях.

— Те решават проблемите си дългосрочно, Чарли. Внимавай какви ги вършиш!

Михаил бе огромен човек, с широки рамене и гръден кош като четирикрилен гардероб. Гласът му звучеше като тъпан.

— Не се тревожи. Виж, нямам време за любезности.

— Аз пък разбрах, че нямаш никакво време. Чуй ме, Чарли, ще ти дам един добър съвет. Където и да си, иди другаде.

Михаил бе първокласен противник, един от най-добрите, и винаги почтен до мозъка на костите си. Чарли го смяташе за приятел. Господ му е свидетел, че след разпадането на Съветския съюз неведнъж излизаха да пият заедно.

— Ще те послушам, но първо искам да си поговорим за един от вашите агенти...

— Сигурно имаш предвид Колоденкова. Тя вече не е мой агент. Казаха ми го ясно. Казаха ми: „Михаил, ако почука на вратата ти, не отваряй“. Вече е персона нон грата. Лишиха я от гражданство. Тя е жена без родина. Обадиха ми се лично, Чарли, лично! Направо от Кремъл. Големият шеф. Някой от Вашингтон явно доста го натиска. Той, на свой ред, натиска мен. Натиска ме за Колоденкова. След това почва да ме натиска за теб. — В гласа му прозвуча нотка на съжаление. — Знаеш какво имам предвид, нали, Чарли?

Чарли знаеше.

— Ако се свържа с теб, трябва да... ъъ...

— Вече го направих, Чарли. На това му викате „да нагазиш в лайната“, нали? Снощи монтираха устройството на телефона ми. В

момента, в който чух гласа ти, натиснах копчето. Съжалявам, Чарли, ужасно съжалявам. Знаеш как е.

Михаил щеше да отвори бутилка водка в момента, в който оставеше слушалката. Чарли си знаеше човека и знаеше, че една бутилка няма да е достатъчна.

— Няма проблеми. Ще си останем приятели. Някой ден ще идем да пийнем по едно и да се посмеем на всичко това.

— По-скоро ще пийна едно, за да почета паметта ти. Ако не се покриеш веднага, много е вероятно да се случи точно това, приятелю.

— Изчезвам. Само още един въпрос. Тя свърза ли се с теб? Искам да знам дали Ирина Колоденкова се е обадила на някого в резидентурата?

— Не, Чарли. Имаш честната ми дума. Сега затваряй! Затваряй и бягай! Хората вече идват към теб.

Внезапно Чарли се почувства добре. Всъщност почувства се просто страхотно. Забрави всичките рани и болки и се ухили като хлапак. В следващите му думи прозвуча типичната арогантност на убеден в успеха си тип.

— Бъркаш, Михаил. Не идват към мен. Аз отивам към тях!

Сам не схвана значението на думите веднага. Чу ги, но не разбра какво точно означават. Военният полицаи, застанал пред входа на самолета му, каза:

— Сигурен ли сте, че ви очакват, сър?

Сам се бе изтегнал омаломощен на една седалка и често отпиваше от чаша животоспасяващо малцово уиски. Не реагира по никакъв начин на репликата. Защо да го прави? Шмит най-сетне реши, че съветникът по националната сигурност повече пречи, отколкото помага, и го заряза. Сам се втурна в терминала на летището, обади се и нетърпеливо зачака пристигането на един „Гълфстрийм V“ с чисти дрехи на борда. Изрично каза, че трябва да има чисти дрехи. Никой, освен президента и може би двама пилоти не знаеше, че е в Сан Франциско. Така че, да повторим, защо трябва да се притеснява, че някакви неизвестни хора стоят пред самолета му и казват на охраната, че имат среща със съветника по национална сигурност?

Едва след като чу отговора на любезния въпрос на охраната, започна смътно да схваща какво точно се случва.

— Ако не ме очаква, значи е по-тъп, отколкото си мислех.

Скочи на крака. Нямаше време да вика за помощ. Освен това Чарли бе с пистолет.

По-точно с два пистолета. Единият бе насочен към Сам. Другият стоеше опрян в челото на ужасения охранител от военната полиция.

Сам не беше съвсем сигурен какво стана после. Всичко свърши доста бързо и освен това, да си го признаем, си изгуби акъла от страх. Единственото, което помнеше, бе, че седи като препариран на седалката и си мисли: „Това копеле се движи доста по-бързо, отколкото подобава на динозавър като него“.

По някое време военният полицај се оказа прикован към една седалка в самолета със собствените си белезници. Вторият бодигард на Сам, който бе в тоалетната, лежеше в безсъзнание на пода. В салона имаше и някакъв по-млад човек, но кой ли, по дяволите?

Който и да бе, след подадения сигнал от хората на летището затвори люка на самолета. Или може би го затвори, след като пилотът съобщи по радиоуредбата, че правилата за граждански полети са задължителни и за правителствените самолети.

Както и да е.

Последователността на събитията нямаше особено значение. Това, което бе от значение, беше, че самолетът набираше скорост на пистата, а Чарли стоеше само на сантиметри от лицето му и хрупаше ябълка. Стискаше огромен нож и го забиваше решително в ябълката само с едно движение на китката.

Сам разля сок по чистата си риза. Не каза и думичка. Реши, че ще е погрешен ход. Междувременно партньорът на Чарли отвори аптеката на самолета и се зае да бинтова главата на загубилия съзнание бодигард. „Мамка му! Лекар! Това е синът на Чарли! Малкото копеле дори прилича на баща си. Сега имам два пъти повече проблеми“.

Чарли казваше нещо. Сам не го слушаше. Разтърси глава и промърмори:

— Какво каза, Чарли, нещо се разсеях?

Чарли приближи гигантския си нож към лицето му и го завъртя няколко пъти, така че Сам да види колко е остър. „Този е същият като

Йохан Шмит. Същият психопат. Мамка му! На какви хора плащам пари?“

— Казвам, Сам, че нямаме много време, а и търпението ми е на привършване. Или ще отговаряш на въпросите ми, или започвам да те режа на парчета. А, още нещо...

Чарли замълча, в очите му проблесна нещо, което хич не се хареса на Сам.

— Какво? — попита той, макар че въобще не му се щеше да чува отговора.

— Ще те нарежа по-бързо, отколкото синът ми е в състояние да те зашие.

Сам напълно му вярваше. Преди по-малко от двадесет и четири часа кучият му син чу как Сам нарежда на Шмит да го убие. Сега бе дошло време за разплата, освен ако не действаше много, много внимателно.

— Няма нужда от заплахи, Чарли. Ще ти кажа каквото поискаш.

— Къде е Ирина?

— Не знам.

— Грешен отговор.

Внезапно ръката на Чарли запуши устата му, а студеното като лед острие лекичко захапа лявото му ухо. „Божичко мили!“ Сам се опита да изкрещи. Ръката на Чарли се погрижи това да не стане. Сам се сгърчи и пробва да се отскубне. Чарли го държеше здраво. И се хилеше тоя шибаняк, цялата история явно му доставяше истинско удоволствие.

— Пак ще те попитам, Сам. За последно! Къде е Ирина?

Сам едва дишаше. Пред очите му танцуваха жълти и червени петна. Щеше да умре, по дяволите. Да умре в правителствен самолет, без да може да направи нищо...

— Казвай, Сам! Пребиха ме като куче, целият съм потрошен и всичко ме боли. Чувствам се ужасно и дори ангелите небесни няма да ме обвинят, че ще те накарам да страдаш повече, отколкото подозираш.

— Не знам, кълна се! Щях да ти кажа, ако знаех! Повярвай ми!

— Каж ми само едно изречение, на което да повярвам.

— Тя не дойде. Направихме засада при руснаците, Шмит я направи, но тя не се появи. После му се обадиха по телефона. Някой му каза, че Колоденкова се е обадила у вас и е оставила съобщение на

телефонния ти секретар. Божичко! Не ме наранявай! Моля те, казвам ти истината!

— Седем изречения. Постарай се повечко, Сам, или ще има последствия.

„Последствия? Ще има последствия? Каза го и преди. Кога ли? Май бе преди четири дни!“

— Нов въпрос, Сам. Какво е съобщението?

— Нещо в смисъл, че ти си нейният светец. Свети Чарли! Каза, че си бил свети Чарли.

Очите на опасното копеле проблеснаха. Дали пък в думите на руската кучка нямаше някакъв скрит смисъл? Дори да беше така, Сам не бе разбрал, Йохан също. В това поне бе сигурен.

— Къде е Шмит със стадото си дресирани маймуни?

— Не може ли да махнеш този гаден нож от ухото ми? Боли!

— Не!

„Да ти го начукам, копеле гадно! Проклет да си!“ Четири дни непрестанен тормоз, жлъчен сарказъм, нетърпими обиди и непоносима арогантност. На Сам му дойде до гуша, просто му прикипя и: „Майната ти, майната ти, майната ти“. Внезапно премина границата, тръгна към някаква пропаст, кръвта му закипя и го обзе ярост, която не можеше да утоли дори и убийство. Обзе го пълна лудост и не му пукаше за нищо, способен бе на всичко и бе готов да го убие, да го убие, да го убие и да изпие шибаната му кръв.

— Шмит, Сам? Отговори ми на въпроса или ще съм принуден да ти направя нещо несравнимо по-ужасно от това, което направихте с мен. И още нещо, Сам — добави Чарли с поверителен тон, — онова, което ми направихте, бе просто отвратително.

„Труп, Маккензи, вече си труп в моргата. Ще те изкормя и ще ти изям трупа. Мъртъв си, знаеш ли? Мъртъв! Аз ще се измъкна отук жив и цял, но ти, копеле гадно, ще си накълцан на малки парченца и ще те поднесат за вечеря на масата ми!“

Божичко, стана му по-добре. Щеше да му стане още по-добре, ако го кажеше на глас. Не, ако го изкрещеше с цяло гърло. Едва устоя на изкушението. Трябваше да напрегне цялата си воля. Единственото нещо, което го спря, бе ножът на Чарли и блясъкът в очите му.

— Остави няколко души на пост — каза Сам. Трудно изрече тези думи, защото другите напиреха с всички сили да излязат. — Остави ги

пред руското консулство. После тръгна на юг заедно с хората си. Отби се до летището само за да ме остави. Това е всичко, нищо повече не знам.

— По-добре да знаеш. Виж, глупак такъв, синът ми Скот... — Той кимна към младия лекар, което означаваше, че Сам е прав в предположението си. Това бе синът на Чарли, направен в същия калъп, и щеше да свърши също като баща си. „Първо ще убия синчето на този изрод. Шмит ще го изкорми и ти ще гледаш, Чарли. О, да, ще те накарам да видиш всичко“. — ... се е опитал да проследи Ирина. Никога не съм го учил на занаята. Измъкнала му се е само след пет минути. После е дошъл направо тук. Знае как действам и е предположил, че ще пристигна с чартър. Когато си пристигнал, всъщност е очаквал мен. Каза, че си дошъл с конвой от джипове. Карали ги някакви горили...

Гласът на пилота долетя от радиоуредбата:

— Господа, пригответе се за излитане. Моля, затегнете здраво коланите, сгънете масичките и приберете всичко от тях.

„Пилотът. Има пистолет. Той е офицер от военновъздушните сили. Те винаги носят оръжие. Ела в салона, тъпо копеле, ела тук и простреляй този изрод в коляното. После го остави на мен“.

— От думите на Ирина предната вечер — повиши тон Чарли — Скот разбрал, че горилите са причина за всичките й главоболия. Както нейните, така и моите. Изритали дебелия ти задник на пистата и той не те изпуснал от очи. Когато те видял да се качваш на борда на този прекрасен самолет, дойде и ме намери. Лош късмет си извадил, Сам. Бях готов да се разкарам оттук. Ако Скот не те бе забелязал, ако не седеше тук да ме чака, сигурно щеше да прекараш остатъка от живота си с две уши, с по пет пръста на всяка ръка...

„Ще го хвърля от самолета. От три хиляди метра. На тази височина все още може да се диша, така че ще си крециш на воля, Чарли, докато си хвъркаш надолу. Къде е шибаният пилот?“

— Внимавай с този нож! Излитаме. Ами ако вземем да се друснем?

— Както сам обичаш да се изразяваш — „стават грешки“. Сега ми кажи къде е Шмит.

Сам изрева. Вече не бе в състояние да говори спокойно. Изгуби контрол. Трудно му бе да каже онова, което трябва, вместо онова, което

всъщност искаше.

— Тръгна към крайбрежието, копеле гадно! Каза, че ще разположи хората си по целия бряг и ще наблюдава пристанищата! Мисли си, че момичето ще се опита да открадне яхта! Мамка му, разкарай най-послед този шибан нож!

Самолетът подскочи и се отдели от земята. По врата на Сам потече струйка кръв. Прииска му се да изреве като ранено животно. Вместо това се опита да каже всичко, което трябва, и да го каже искрено:

— Шмит прочете досието ѝ тук в самолета. Същото досие, което получи и ти. Ох, идиот такъв, внимавай какво правиш. Гледа снимките поне сто пъти. Спомена, че според него момичето разбира от яхти и има някакъв проблем с тях. После каза, че Колоденкова ще отмъкне някоя яхта и ще тръгне сама към Бая. По дяволите, Маккензи, махни този нож!

Чарли присви устни. Сам усети, че острието се отлепя от лявото му ухо. Опита да въздъхне, но не успя. Дробовете му пухтяха като парен локомотив. Кръвното му сигурно поставяше рекорди. Хормоните търчаха из тялото му като побеснели. Можеше да скочи, да сграбчи тоя мръсник и да го направи на пихтия. Само да не бе този гаден нож...

— Дано да казваш истината, Сам.

— Истината ти казвам Чарли. До последната думичка. — Така беше. Може би не трябваше да го прави и да се попазари малко, преди да си изпее всичко, но честно казано, вече не даваше и пет пари.

— Татко?

Това беше малкото копеленце. С Чарли си приличаха дори по гласа.

— Сложи един бинт и на този червей, Скот.

— Прав ли е този Шмит, татко? Ирина наистина ли ще се опита да се добере до Мексико с яхта?

— Съмнявам се. За съжаление обаче Йохан, без да иска, е направил вярно заключение. Ирина наистина се е отправила към крайбрежието. Наистина ще се навърта около яхтите. И да, всъщност има... ааа... „проблем“ вероятно е точната дума... с яхтите. Също и с по-възрастни мъже... по дяволите, въобще с мъжете.

Сам не разбра и думичка. „Какви са пък тези фройдистки глупости сега?“

— Бъркаш, татко. Снощи си говорихме с нея, всъщност доста си говорихме. Каза ми всичко, което е направил баща ѝ, но също така каза, че вече го е преодоляла. Вярвам ѝ. Мисля си, че е... всъщност смятам, че е най-сериозната жена, която съм виждал.

„Хлапето си е паднало по руската брантия. Също както и това копеле баща му. Добре. След като Шмит я хване, ще я разпорим пред очите ви, духачи такива. Ще ѝ направим аутопсия, вивисекция, ще ѝ направим всичко, само и само да видя физиономийките ви омацани с нейната кръв!“

— Имаш ли представа как да я открием? Крайбрежието на Калифорния е към хиляда и петстотин километра.

Чарли облиза устни и отвърна колебливо:

— Имам предположение. Да се надяваме, че е правилно.

„Знаеш, че е правилно, копеле гадно. Четеш ѝ мислите или правиш дявол знае какво, но аз ще си кротувам тук и ако извадя късмет, няма да прочетеш моите мисли, защото иначе...“

— А дали Шмит ще предположи същото?

— Може би — изръмжа Чарли. — Има достатъчно мозък в главата. Най-добре да се опитаме да стигнем до нея преди него.

Проклетият Чарли Маккензи държеше два ножа — по един във всяка ръка. Приличаха си като две капки вода. Сам стисна облегалките, кокалчетата му побеляха от напрежение.

— Което означава, че трябва да извърша много сериозно престъпление — продължи Чарли някак примирено. — По дяволите, Скот, въобще не исках да те забърквам в тази история.

— В момента искам да съм единствено тук и с теб.

„Малкото копеленце дори се хили по същия начин. Приличат на изгладнели псета“.

— Сам, имам една добра и една лоша новина за теб.

„Сега пък какво?“

— Добрата новина е, че не мога да те закопчая с белезници за седалката, защото са ми нужни и четирите чифта, които намерих у бодигардовете ти.

„Какво ли е намислило това копеле?“

— Лошата е, че не мога да ти позволя да станеш оттук.

Сам почти предвиди какво ще се случи. Почти тръгна да става от седалката. Почти щеше да успее, но не му достигна бързина.

Ножовете на Чарли се спуснаха надолу и приковаха двете му ръце към облегалките.

Шокът бе толкова голям, че Сам не успя да изкрещи. Поне за известно време.

10. СВЕТИ ЧАРЛЗ

Петък, 24 юли

15:30 Тихоокеанско време

ИЗХОД ХОЛИ СТРИЙТ — САН КАРЛОС

Час и половина преди Сам да се разкрещи, Шмит забеляза табелата на няколко километра южно от летището на Сан Франциско. „Разбира се — помисли си. — Сан Карлос. Свети Чарлз. Очевидно“.

Ако паметта не го лъжеше, свети Чарлз бе реформатор, следователно досадно същество. Шмит бе виждал негови паметници в Милано. „О, Милано! Скапан град, но с прекрасна опера“.

Той изви волана на мерцедеса към изхода и нареди на помощника си:

— Дръж си очите отворени! Колоденкова може да е по-близко, отколкото предполагам.

Млечната змия, сунит от Йемен, не бе най-интелигентният наемник. Първата реакция на заповедта бе да запъне петлето на въздушния пистолет „Бийман“, преработен да стреля с упойващи стрелички.

Шмит се зачуди дали не е сбъркал в предположенията си за плановете на Колоденкова. Може би не възнамеряваше да избяга по море. Може би патетичното й съобщение до Чарли всъщност означаваше: „Ще се видим в Сан Карлос“.

Бързата обиколка на града обаче го убеди, че не е така. Мястото бе просто поредното скапано предградие: по някой миниатюрен универсален магазин тук-там, закусвалня за тако, прекалено много бензиностанции, мотели, които вероятно правеха по-голям дневен, отколкото нощен оборот. В градчето нямаше център, нито пък място, където да се скрие един подгонен шпионин. Колоденкова беше другаде. Сигурно се бе насочила към океана, както бе предположил отначало.

„Но от друга страна...“

Хрумна му нещо и той щракна с пръсти.

— Млечна змия, знаеш ли как да използваш джипиеса на лаптопа ми? — Идиотът се опитваше да отвори пистолета. — Просто изстреляй стреличката в постелката на пода. Никога не се опитвай да отвориш въздушен пистолет!

— Да, сър.

Йеменецът говореше със силен акцент, а английският определено не бе силната му страна. Честно казано, Шмит нямаше да има нищо против, ако се простреляше в крака.

Пистолетът бе доста мощен и подскочи от изстрела.

— Аз научил глобална бозиционна система.

Млечната змия, както и много други араби, не можеше да произнася буквата „п“. Вместо това казваше „б“.

— Да се надяваме. Потърси дали има градове на име Сейнт Чарлз! — нареди Шмит и за да е по-сигурен, че ще го разберат, каза името по букви.

Млечната змия отвори миниатюрното и леко като перце „Сони“ със страх, че лаптопът всеки миг ще се разтроши в ръцете му. Шмит пак насочи вниманието си към пътя, а подчиненият му мъчително зачука по клавишите. Наложил се доста да почака за отговора.

— Бет американски Сент Чарлз.

— Има ли в Калифорния?

— Не. Луизиана и...

— Опитай със Сан Карлос — прекъсна го нетърпеливо Шмит.

Млечната змия набра името — безмълвно мърдаше устни на всяка буква. Шмит усети, че го хващат нервите.

— Тук излиза два. Тоз дето сме сега. Има и друг, казва Сан Карлос до Кабо.

Произнесе го „Дю Кабю“.

Шмит не си направи труда да го поправи. „До Кабо. На носа. С други думи, на брега на океана“.

— Отвори картата, Млечна змия. Каж ми къде точно се намира този интересен метрополис.

— Ъъ... чакай... не, тук няма... ъъ... трябва набрави това. А, да. Намерил. То е... как казва... много далеч на юг от брега и на север от едно място Сан Лювис Обис...

— Сан Луис Обиспо. Млечна змия, трябва сериозно да поработиш над произношението си. Има ли летище наблизко?

— Ще опита това кобче... Сан Луи О-Бис-Бо най-близо. Сто километри. Сан Карлос малко село. Хора там три хиляди и бетнайсе... ааа, иска да каже, триста бетнайсе. Комбютър казва няма мотел, няма нищо.

— Рибарско селце — промърмори Шмит. — За колко казва компютърът, че ще стигнем дотам.

— Бовече от три часа.

Шмит прецени шансовете си. Колоденкова бе звъннала у дъщерята на Маккензи към два следобед. Хората от Федералното бюро за разследване, разбира се, не бяха успели да разберат откъде точно се обажда. Разбрали единствено, че звъни от областта с телефонен код 650 — някъде между Сан Франциско и Сан. Хосе. Или с други думи, около деветдесет километра.

Трябваше му половин час, за да сформира група, още половин час да стигне до летището и десет минути, за да смъкне досадния Самюъл там. Ако рускинята се бе обадила от южната част на зоната с телефонен код 650, значи в най-лошия случай разполагаше с около сто и петдесет километра преднина.

Щеше да е трудно, ако не и невъзможно да я изпревари. Дали нямаше да е по-лесно да се върне на летището, да вземе самолет до Сан Луис Обиспо и оттам да иде с кола до рибарското селце, към което можеше да се е насочила Колоденкова?

Пресметна времето: „Двадесет минути до летището, половин час, за да взема разрешение за излитане. Може би дори повече. Още двадесет минути, докато самолетът рулира по пистата. Четиридесет и няколко минути полет и после около час каране по селски пътища. Малко по-малко от три часа, ако извадя късмет, и доста повече, ако не извадя“.

Не, щеше да кара по магистралата. Така щеше да стигне по-бързо. Освен това нямаше никакви гаранции, че жертвата му е тръгнала към Сан Карлос до Кабо. Със същия успех можеше да бяга към някое от трийсетината пристанища между Сан Франциско и Сан Диего.

„Нямам желание да се навра в самолет на десет хиляди метра над и на десетки километри от Колоденкова, когато хората ми я открият“. Когато, не ако.

Шмит нямаше съмнение, че ще я открият. В момента дванадесет пикапа обикаляха крайбрежието от Сан Франциско надолу. Други две дузини сновяха от юг към Сан Франциско. Войниците му щяха да претърсят всяко изпречило се на пътя им пристанище. Колоденкова бе в капан.

— Млечна змия, нали каза, че според компютъра имаме повече от три часа път. Колко повече?

— Казва три часа и дванайсе минути.

— О, със сигурност ще се справим по-бързо — реши Йохан Шмит и даде газ до дупка.

— Оукланд, тук пет-седем-джулиет — новембър-браво. Имаме проблем.

— 57 Джей Ен Би, помощ ли искате?

— Съвсем не, Оукланд — отвърна Скот Маккензи, като съвсем достоверно изимитира гласа на пилот с дългогодишен стаж. Беше се свързал с диспечерския център на областта Сан Франциско. — Просто един индикатор на колесника ми прекъсва.

Чарли не спираше да се проклина мислено. Проклинаше всяка секунда. Мястото на Скот въобще не беше тук. Трябваше отдавна да се е скрил, както му нареди. Вместо това, загрижен за Ирина също като баща си и не по-малко твърдоглав от него, той се качи на правителствения „Гълфстрийм“. И сега, по дяволите, бе затънал в същите лайна като него.

— 57 Джей Ен Би, стойте на ниво седем-нула-нула. Повтарям, седем хиляди метра. Ще ви освободя писта — нареди любезно и безстрастно диспечерът. Това бе поредният му работен ден в едно от най-гъсто населените въздушни пространства на света. С две думи, не се тревожете. Такива работи стават постоянно.

— Няма нужда, Оукланд. Според компютъра е просто проблем с някакъв сензор.

— Компютрите също грешат — отвърна бавно и успокоително диспечерът.

— Вярно, но го отнасят пилотите. Особено пък ако на борда имаме VIP пасажер.

— Според номера на полета ви пасажерът е трето ниво, което означава, че наистина е важна клечка. Добре, 57 Джей Ен Би, имаш цялото ми внимание. Какво предлагаш?

— Искам да покажа на шефа на какво са способни най-добрите.

— В никакъв случай. Не позволявам каубойски изпълнения по време на смяната ми.

— Аз не съм от тези каубои. Виж, Оукланд, северно от Санта Круз ще се завъртя над океана. Ще се спусна над Монтерей, ще мина ниско над пистата с пуснат колесник, ако има някакъв проблем с него, от кулата ще го забележат.

„Моментът на истината — помисли си Чарли. — Или диспечерът ще се върже на тази измислица, или някой всеки момент ще нареди на изстребителите да излетят“.

Диспечерът замълча — очевидно обмисляше предложението, — после се съгласи:

— Звучи ми разумно. В такъв случай те предавам на кулата в Монтерей, 57 Джей Ен Би. Ако имаш повреда обаче, искам веднага да се върнеш тук. Ние разполагаме с по-добро оборудване и екипи за първа помощ.

— Слушам, Оукланд.

— В такъв случай успех, каубой!

Чарли си пое облекчено дъх. Скот избърса челото си с кърпичка. Пилотът, който седеше окован с белезници на пода, каза за кой ли път:

— И двамата отивате в затвора.

Не звучеше като заплаха, просто констатация.

Вторият пилот, с чин майор и също с белезници, намусено добави:

— Законите от единадесети септември ще ви изправят пред военен съд. Затворът е най-малкото, което може да ви се случи. Затворът ще е най-лекото решение на съда.

— Решенията се вземат от съдебни заседатели — поправи го Чарли. — Съдът издава присъди.

— Когато ви съди военен съд, няма голяма разлика.

— Съгласен — отвърна Чарли и хвърли поглед към салона на самолета. Сам все още бе прикован към седалката, лицето му беше побеляло от болка. — Скот, виждаш ли вече летището на Монтерей.

— Оглеждай се за зелени и бели светлини — обади се провлачено пилотът.

„Тези момчета — помисли си Чарли — са най-големите непукисти на света. Всъщност ако цял живот управляваш тридесет тона желязо със свръхзвукова скорост, май нищо не е в състояние да те уплаши“.

— Знаем! — сопна се Скот.

Пилотът въздъхна.

— И какво сега? Вие двамата имате ли някаква сериозна причина, или просто сте решили да се позабавлявате?

Чарли свали предпазителя на пистолета си.

— Доста добре се справяш, полковник. Повечето хора не биха забелязали, че си с около половин метър по-близо до контролното табло от преди пет минути. За твое съжаление, аз не съм от тях. Закарай си задника обратно в ъгъла, ако не искаш да ме ядосаш. — Пилотът се подчини. — Сега си кротувай, става ли?

— Аз ще съм главният свидетел на обвинението.

— Само ако не ти хрумне някоя друга глупост.

— Татко, виждам летището.

Чарли се наведе напред, примигна от болка и притисна ребрата си.

— Сега дай по-спокойно, Скот. Изиграй го като професионалист.

Скот кимна отривисто. Чарли не успя да сдържи гордостта си. Синът му знаеше да управлява витлови черупки. Виж, двумоторният реактивен самолет изискваше доста повече умения, които той просто не притежаваше. Въпреки това се справяше прекрасно. Поне доколкото Чарли бе в състояние да прецени.

Е, помагаха му, разбира се. Първият пилот отговаряше на всеки въпрос на Скот, окуражаван от пистолета на Чарли в тила му. От друга страна, вторият пилот, също като първия, искаше едно-единствено нещо. Да приземи самолета безаварийно. Това е първата грижа на всеки пилот. За жалост втората в случая бе да вкарат Чарли и сина му зад решетките до края на живота им.

„Ако успея да се добера до Ирина, ако успея да взема проклетия диск, имаме шанс. Ако Шмит стигне пръв до нея, тогава Скот ще бъде пандизчия също като баща си. Мамка му, мамка му, мамка му!“

— Монтерей, чувате ли ме? Тук е 57 Джей Ен Би. От Оукланд обясниха ли ви в какво положение се намираме?

Отговори му женски глас, тих и спокоен, без дори капчица притеснение.

— Тъй вярно, 57 Джей Ен Би. Имате разрешение за кацане.

— Къде е колесникът на това чудо?

— Онова лостче, което прилича на малка гума — измърмори вторият пилот. — Точно до...

— Видях го — прекъсна го Скот.

Чарли чу свистенето на хидравличната система, отварянето на люка и спускането на колесника. Усети лекичко, но въпреки това осезаемо забавяне. Свалянето на колелата променя аеродинамиката на по-малките самолети, нещо, което е недоловимо в големите пътнически машини. Скот бутна дросела, за да компенсира съпротивлението. Допълнителната тяга явно не бе достатъчна, защото компютърът се обади с изкуствен женски глас:

— Губим височина! Губим височина!

— Не му обръщай внимание — обади се вторият пилот. — Вдигни носа. Добре, сега бутни елероните... — Компютърът млъкна. — Дръж скоростта на сто и десет възела. Двумоторният реактивен самолет не ти е витлова талига. Този може да се приземи с максималната скорост, която развива онзи. Виж, точно преди кацане погледни спойлерите и дефлекторите. После, веднага след като се приземиш...

— Няма да се приземяваме — сопна се Чарли.

— Все някога ще се наложи.

— Така е, съгласен съм. Благодаря за уточнението.

Погледна през илюминатора. Навътре в океана, може би на петнадесет километра, се виждаше неясна бетонено-сива стена. „Сигурно е мъгла. Висока е около километър. На юг крайт ѝ се не вижда“. Онова, което се простираше пред самолета, бе съвсем различно. Крайбрежният пейзаж тънеше в зеленина. Изумруденозелено, по-зелено от зелена бутилка за бира. Въздухът бе придобил едва забележима златиста окраска, пълен с ефирни капчици от следобедната мъгла. През минута някоя от капките хващаше лъч от залязващото слънце и пречупваше светлината му, така че човек би си помислил, че е в рая. Чарли също си го помисли.

„Дисплеят над главата на пилотите не е проблем — помисли си. — Колко странно. Винаги съм смятал, че ще е адски разсейващо показанията от таблото да се отразяват в предното ти стъкло. Всъщност човек почти не ги забелязва“.

— 57 Джей Ен Би, виждам ви.

— Слизам на двеста и седемдесет метра. Кажете ми какво е състоянието на колесника?

— Направете десен завой над пистата и се завъртете около контролната кула.

— Индикаторът току-що изгасна, Монтерей. Мисля, че всичко е наред.

— Следвайте инструкциите ми, 57 Джей Ен Би.

— Слушам, госпожо, вие сте шефът.

Чарли бе удивен от скоростта, с която се движат. Беше летял в самолет безброй пъти, но никога като сега — застанал в пилотската кабина, вперил поглед в предното стъкло на реактивен самолет, който се спуска към пистата. За едно мигване на окото щяха да са долу.

— 57 Джей Ен Би, струва ми се, че колесникът ви е спуснат. Завъртете се, направете още един кръг и приберете колесника точно като приближавате.

— Тръгвам, Монтерей. Само искам да повторя, че индикаторът изгасна. Изглежда, компютърът е бил прав, просто лек технически проблем.

— Да, понякога става така.

Океанът под тях бе гладък като тепсия. Скот се наклони, преди отново да направи завой и да се насочи към величието на тихоокеанското слънце.

Нов зашеметяващ полет над малкото летище и отново чува окуражителния глас на диспечерката.

— Всичко е наред, 57 Джей Ен Би.

— Благодаря за помощта, Монтерей. Връщам се на курса.

— Следващия път спрете и при нас. Имаме с какво да ви почерпим.

— Дадено... само за момент, Монтерей... Моля... Да, сър. Разбира се, сър... Монтерей, високопоставеният ми пасажер има молба. Исква да огледа набързо крайбрежието. С ваше позволение ще продължа още малко на юг, преди да се насоча обратно на изток.

Чарли прошепна молитва. Това бе втората част от набързо импровизирания му план. Успех или провал — това зависеше единствено от отговора на диспечерката от кулата в Монтерей.

— Имате разрешението ми. Видимостта все още е добра. Таванът е триста метра, а хоризонталната видимост повече от пет километра. Не се качвайте над шест хиляди метра. На големите височини трафикът е доста натоварен и не е много за туристи.

„Ура!“

— Ще подаря на пасажера си прекрасно приключение. Триста метра — панорамният маршрут. Ще започна да обръщам над Сан Карлос до Кабо, ако нямате нищо против.

— Нямам нищо против, стига пасажерът ви да е доволен. Имате разрешение да продължите по този маршрут. На юг оттук обаче ще се наложи да летите по уреди. Повтарям, оттук нататък продължавате по уреди. Според метеорологичната прогноза времето надолу е добро. Внимавайте при завоя. След Карлос до Кабо има ограничения във въздушния трафик, поради съображения за сигурност. Понякога пускат и ракети.

— Разбрах.

— Ако индикаторът ви пак започне да мига, даже не се и помисляйте да се връщате по същия маршрут. Мъглата вече приближава, а през това време от годината се движи ужасно бързо.

— Ясно, Монтерей, 57 Джей Ен Би се изключва.

Чарли вече виждаше прекрасната гледка на крайбрежието — назъбени кафяви скали, в основата им пяната от вълните не изчезваше никога. Така продължаваше около сто и тридесет километра, в които имаше само вкопчили се в скалите селца и крайбрежна магистрала, през година — две наводнявана от океана. Няма къде да се скриеш. Ако Ирина се придвижваше по този път, щеше да я види. Или поне да забележи морскосиня тойота „Камри“ и да се моли горещо тя да е зад волана.

Ако не беше...

„Значи съм сбъркал. Не е искала да каже, че отива в Сан Карлос. Разбира се, че това е искала да каже и вече е стигнала там и няма как да разбере, защото проклетият бряг, на който е селцето, вече е в мъгла. И какво ще правя тогава, по дяволите?“

— Добре, татко, какво ще правим сега?

Шмит вече бе в равнината и караше по ужасно досаден път. Крайбрежието, а, виж това бе друго нещо: главозамайваща магистрала, изпъстрена с остри завои, зловещи скали и смъртни заплахи зад всяка мантиanela; място, където човек може да види точно колко му стиска и да изпробва със задоволство докъде стигат уменията му зад волана пред невярващите погледи на безгрижни отпускари с каравани, на непоносимо арогантни мотоциклетисти, на уплашени търговски пътници: всички те наблюдаваха с увиснали ченета как се провира между тях и повечето избираха кротко да се свият край мантиелата, защото домашарските им мозъчета крещяха от ужас.

А морето. Морето!

Вълните са разбиваха с такава поразителна мощ, че пяната отскачаше на десетки метри и понякога за секунди замъгляваше предното стъкло. Докато той, от своя страна, отпиваше блажено от ясно доловимия страх на войниците, които трябваше да са по-храбри. Щеше задълго да запази този спомен и да му се наслаждава.

Разрешената скорост бе деветдесет километра в час. Пулсът на Йохан остана стабилен дори и когато километражът му показваше сто и шестдесет. Ако човек не е в състояние да командва собственото си тяло, няма никаква надежда да успее да ръководи войниците си.

Вярно, разполагаше с прекрасно оръжие за изпълнение на задачата си. М-класата на мерцедес се държеше доста добре, макар и да не бе „Геландеваген“, а возило, карано от глупави цивилни, които си мислят, че мъжеството се купува на кредит с три процента лихва. Въпреки това германското майсторство си личеше — прекрасна конструкция и поведение, в което не можеш да се усъмниш дори за миг. Също както в неговото собствено.

В момента от уредбата му звучеше „Самсон и Далила“. Слепият Самсон отиваше към храма на Дагон. Великолепно — най-подходящата мелодия за триумфален победен марш.

Когато дойдеше триумфът, можеше пак да си я пусне.

И все пак щеше да започне празненствата за победата с прочутата вакханалия, с оркестъра *en forte*, с разпалените оргийни стихове, те щяха да са най-точният акомпанимент за онова, което щеше да последва — кърваво жертвоприношение.

Разбира се, ако успееш да се сдобие с подходящ жертвен агнец.

Това все още бе под въпрос. Колоденкова се измъкваше. Опитните въоръжени хора на Шмит бяха заели позиция буквално на всяко пристанище от Сан Диего до Сан Франциско. Въпреки това ни вест ни кост от рускинята. За момента бе изчезнала от радарите им.

Но това не бе особено притеснително. Всеки знаеше какво да търси — тойота „Камри“ с четири врати, наета от „Бъджет“. Боядисана в смешен морскосин цвят. С калифорнийски регистрационен номер 34RCB684.

Един господин на име Скот Т. Маккензи предната вечер бе наел „Интрепид“ от „Херц“ в Чико, Калифорния. На следващата сутрин бе наел и тойотата.

Две коли, един наемател? Наемател с аризонска шофьорска книжка, написал пред името си доктор. Шмит бе сигурен, че става въпрос за копелето на Чарли. Още повече, че на пистата на малкото летище в Чико стоеше витлов самолет, регистриран на Индианската здравна служба.

Колко полезна щеше да му е тази информация, ако я знаеше от по-рано. Е, разбира се, федералните бюрократи са прекалено мудни да предадат информацията, която източват всеки ден от кредитни карти, фирми за коли под наем, авиолинии и стотици други места. Освен това, макар Чарлз Маккензи да бе обявен за издирване, синът му се разхождаше съвсем спокойно. Въпреки това фактът не се отрази много добре на настроението на Шмит.

Продължаваше да си мисли, че няма много поводи за притеснение. Разполагаше със стопроцентова информация за колата на момичето. И след около половин час нямаше да остане пристанище, което да не е под наблюдение.

Включително и последното, най-отдалеченото, малкото Сан Карлос до Кабо.

Дали Колоденкова щеше да е там? Интуицията му подсказваше, че не може да е никъде другаде. Хората му патрулираха из цялото крайбрежие и всеки от тях си отваряше очите на четири за синьо-зелено „Камри“, карано от жена. В интерес на истината, дори спряха няколко. За щастие се получи само един малък инцидент, който успяха да уредят с пари. Просто още един разход към фактурата, която щеше да представи... кога... със сигурност не по-късно от утре сутрин. След

което Самюъл или по-скоро пълномощникът му Максимилиан Хенкес — изпълнителен директор на „ДефКон Ентърпрайзис“ — щеше да преведе парите.

„Dagon se revelel La flamme nouvelle“, изпя хорът. Богът се събужда; огънят се възражда. Шмит затакува с пръсти по волана.

— Къде точно се намираме и след колко време ще пристигнем, Млечна змия?

Йеменецът примигна объркано за миг, но бързо се окопоти:

— Бет и боловина километри до отбивка. Босле осемнайсе километра до село.

— Само за да съм сигурен, нали няма друг път до селото, освен този?

— Няма, сър.

— Къщичка за хлебарки — прошепна Шмит на себе си. После изви глава през рамо и каза: — Гърмяща змия, ще те оставя на няколко метра от отбивката. Искам да заемеш позиция там. Скрий се добре, пригответи оръжието си, но не се показвай, ако не се наложи.

— Да спирам ли коли, сър?

— Не и ако отиват към отбивката. Ако забележиш, че Колоденкова слиза от магистралата към селото, я остави да мине. Към колите, които излизат, подходът трябва да е съвсем друг. Ако забележиш морско-синьо „Камри“, стреляй по гумите. Не си прави труда да гледаш дали кара тя, или някой друг. Просто стреляй! В случай, че по погрешка спускаш гумите на някой почтен гражданин, ще мислим после. Пропускай всички, които излизат, с изключение на жени без придружител. Всяка сама жена трябва да бъде спряна и разпитана! Ясен ли съм? Добре. Още нещо: искам постоянно да поддържаш радиовръзка с мен. Уведомявай ме за всичко, което забележиш.

— Слушам — отвърна Гърмящата змия.

Шмит със задоволство чу как подчиненият му зарежда пушката си. „Той е доста по-добър професионалист от Млечната змия. Бил е в Чуждестранния легион, а това е прекрасна тренировъчна школа за хората от нашия занаят“.

— Останалите трима — Пепелянка, Боа и Питон. Обстановката в Сан Карлос е напълно в наша полза. На подобно място надали има нещо повече от един паркинг и улица, която води към пристанището.

Градче с размерите на Сан Карлос сигурно не може да се похвали с голямо благоустройство. Не би трябвало да има магазини и работилници и честно казано, ще съм изненадан, ако намерим дори док за поправка на яхти. Най-много край кея да са опънали ограда, която да отделя пристана от града. Вероятно са сложили бодлива тел отгоре, макар че се съмнявам кражбата на яхти да е особено често срещано престъпление. Вратата към пристана ще е заключена, но катинарът сигурно се отваря с поглед. Ако Колоденкова разполага с шперцове, ще проникне за половин минута. Ако няма, сигурно са я обучили да преодолява доста по-високи огради от онова, на което ще се натъкне в мизерно рибарско градче.

— Наближаваме отбивка, сър — обади се Млечната змия.

— Виждам.

Сан Карлос до Кабо. Шмит си спомни мърморенето на един стар войник: „Не е крайт на света, но оттук можеш да го видиш“. Даде десен мигач и намали скоростта до шестдесет. Можеше ли М-класата да завие при такава скорост? Ей сега щеше да разбере.

За негово разочарование колата леко се плъзна. В резултат му се наложи да пусне в действие шофьорските си умения и разбира се, всичко бе наред.

— Наистина ли се налага да правим това, сър? — оплака се Пепелянката.

„Американци — помисли Шмит. — Най-големите мрънкала“.

— Всъщност да!

Тръгнаха по тесния път към Сан Карлос. Бе плоско като тепсия. От двете им страни се заредиха ниви, засадени с някакво нискостеблено растение, може би артишок. Работници с избелели дрехи и сламени шапки превиваха гръб над растенията. Най-вероятно мексиканци, работещи нелегално в Калифорния, за да превръщат селското й стопанство в най-проспериращото на света. „Тежък труд за малко пари. Жалко. Мога да обуча тези мъже, да ги направя хора и да им дам възможност с оръжие в ръка да изкарват повече за един час, отколкото...“

— Мамка му! — възкликна Пепелянката — Светът изчезна!

Шмит присви очи. На километър и половина пред тях пътят изчезваше в стена от мъгла, приличаше на заснежена крепост.

Пепелянката изтананика мелодията от „Зоната на здрача“ и каза високо:

— Преминавате в друго измерение, измерението на...

— Затваряй си устата — прекъсна го раздразнено Шмит.

Спря до няколко евкалипта и пресъхнал канал, обрасъл с магарешки тръни. Виолетовите им цветове бяха единственото разнообразие в баналния пейзаж.

— Гърмяща змия, тези дървета са чудесно прикритие. Заеми позиция тук!

— Слушам, сър.

Задната врата на мерцедеса се отвори и затвори.

Шмит погледна през прозореца. Гърмящата змия — чернокож и строен — намести слушалката в ухото си.

— Проба, проба.

— Чувам те чудесно, Кобра.

— Докладвай на всеки пет минути. Искам да чувам гласа ти дори да няма нищо за казване.

— Слушам, сър.

Наемникът метна пушката на рамо и изтича към дърветата. Йохан Шмит се върна на пътя, пусна халогените и навлезе в гъстата мъгла. „Остават още шест километра. Дали ще е там? Разбира се, че ще е там. Няма къде другаде да иде“.

— Мини още един път над магистралата — нареди Чарли.

— Няма смисъл, татко. Слязохме на юг чак до Сан Луис и се върнахме нагоре едва ли не до Монтерей. Няма я на този път.

Чарли огледа крайбрежната магистрала с бинокъла си, по-скоро с бинокъла на втория пилот. Подобни бинокли можеш да намериш в пилотската кабина на всеки самолет на света. Тези бяха „Никон“ с десеткратно увеличение и свършиха работа, макар да не можеха да се сравняват с „Лейка“-та, която бе останала в каньона Мичъл.

Точно под тях един мерцедес М-класа зави в отбивка. Чарли бе сигурен, че е набелязал точно тази отбивка отпреди.

— Скот, това ли е пътят към Сан Карлос?

— Да, този трябва да е. Защо, видя ли нещо?

— Един джип току-що взе завоя доста по-бързо от разумното.

Вторият пилот поклати глава.

— На тази височина и скорост не можеш реално да прецениш какво точно се случва на земята.

— Шмит е, надушвам го. — „Прав съм. Знам, че съм прав. Не питайте защо, просто знам“. Беше сигурен, както винаги. Дори самият той се дразнеше от увереността си. Ирина беше някъде в Сан Карлос. Шмит я следваше по петите. А той, проклет да е, седеше залостен в самолет на сто километра от най-близкото летище. — Смъкни това нещо ниско над града. Колкото е възможно по-ниско. Щом Шмит смята, че Ирина е там, и щом аз си мисля, че е там, Бог ми е свидетел, че няма къде другаде да е!

— Сър, с цялото ми уважение... — обади се отново вторият пилот. Преди петнадесетина минути бе започнал да се преструва, че е на тяхна страна. Чарли се направи, че му вярва. Реши, че по този начин ще получи повече информация. — Нямаме никаква видимост нито над брега, нито над океана. Никой не вижда нищо.

— Може пък да извадим късмет.

— Пак, с цялото ми уважение, ще кажа, че никой в нашия занаят не иска да чува тези думи.

— При мен пък е обратното. Скот, спусни самолета! Карай над върховете на дърветата, ако е възможно.

Пилотът и вторият пилот изкрещяха в един глас:

— Не!

Чарли повдигна вежди. Първият пилот, като по-старши, заговори възбудено:

— Това е реактивен самолет, господине! Реактивен! Знаете ли как действат реактивните самолети? Машината се задвижва от две големи турбини. Те всмукват въздух от предната страна и го изкарват от задната. Принципно този самолет е нещо като летяща прахосмукачка със седем тона тяга. Ако го свалите твърде ниско, двигателите са в състояние да засмучат клони от дървета, керемиди от покриви, дори животни от ливадите. Не можете да се правите на каубой с реактивен самолет, просто не можете!

— Други предложения? — изръмжа Чарли.

— За да видите какво има на земята при нулева видимост ли? Слизате долу и обикаляте пеша.

— Искрено благодаря за съвета, но мисля да опитам по моя начин. Скот, спускай го тоя самолет!

„Добре де, и ако я намеря, какво? Как ще се добера до нея? Как ще си взема диска? Как ще предпазя сина си от затвора? О, Боже, дай ми някакъв съвет!“

От това, което виждаше Шмит, а то съвсем не бе много в проклетата мъгла, думата „градче“ бе прекалено ласкателна за Сан Карлос до Кабо. Селището се състоеше от смешно малка търговска част и няколко мижави пресечки с ярко боядисани старовремски къщи.

Центърът, ако въобще можеше да се нарече център, се състоеше от два ресторанта не по-големи от кафенета, безименен универсален магазин, бензиностанция на „Тексако“ и няколко обществени сгради — тухлено училище, кметството, болница и пожарна. За щастие нямаше полицейски участък или поне Шмит не го видя.

„Къде е пристанището, по дяволите?“, запита се той.

Мерцедесът продължи да пълзи напред, халогените му даваха видимост петнадесетина метра, понякога дори и по-малко.

„Призрачно“. Шмит не обичаше особено това определение, макар в случая да му се стори твърде уместно. Колата му бе единствената на улицата. Не се виждаха и пешеходци. Ако не бяха няколкото влажни от мъглата паркирани коли, човек можеше да си помисли, че е в изоставен град. Наистина бяха в зоната на здрача.

На запад, трябваше да е на запад. Скоро щеше да стигне до океана. И след като го откриеше, със сигурност щеше да намери...

САН КАРЛОС ДО КАБО
ПРИСТАНИЩЕН ПАРКИНГ
КЪМПИНГУВАНЕТО ЗАБРАНЕНО!
ПЕТ ДОЛАРА ДЕПОЗИТ. ЦЕЛОДНЕВНИЯТ
ПРЕСТОЙ СЕ ПЛАЩА ПРИ ОХРАНАТА.

Шмит се усмихна, устните му се събраха в тънка черта.

Пазачът вече си бе тръгнал. Будката бе празна. На паркинга се виждаха само пет-шест коли. Четири бяха отрудени пикапи, вероятно

собственост на местни рибари. Петата бе „Трансам“, модел 1977, определено виждал и по-добри времена. Бърза спортна кола, преживяваща лош период с бедни стопани. Шестата, разбира се, бе моркосиня тойота „Камри“ с калифорнийска регистрация 34RCB684.

Дали почувства облекчение? Не, никакво. Никога не бе изпитвал съмнения в правотата си. Съмнението в себе си пък бе непознато чувство. Още от началото знаеше, че ще я открие, и я откри. Ако въобще изпитваше някаква гордост, то тя бе съвсем малко и по-скоро се изразяваше в предвкуване на очаквания край на доходоносна мисия.

Паркира мерцедеса близо до тойотата на Колоденкова.

— Питон, върни се до будката на охраната на входа и заеми позиция в нея. Ако някой се появи, което ми се струва невероятно, отпрати го. Кажи му, че не може да спре на паркинга, тъй като е открито изтичане на отровно вещество или нещо такова. Използвай въображението си.

Питон бе най-едрият в групата. Израелец, някога герой в родината си. Имаше грубо лице, издялано като от камък, и черни маслиненни очи. Никой редови гражданин не би се усъмнил в думите на човек, чиято физиономия толкова добре съответства на занаятието му — наемен убиец.

— Да, сър!

Питон се изниза от колата и клекна до нея. Беше опитен войник, така че първо обходи паркинга с оръжието си, преди да поеме към будката на охраната.

Шмит посегна към вратата, но размисли. Млечната змия имаше почти същото телосложение като него. Вярно, беше с доста по-тъмна кожа, но в мъглата и от разстояние спокойно можеше да ги сбъркат.

„По-добре сигурност, отколкото съжаление“.

— Млечна змия, направи ми една услуга. Извади слънчевите очила от джоба на ризата си и си ги сложи.

— Тъъ... защо, сър?

— Защото така ти заповядвам!

— Слушам, сър.

Устните на Шмит потръпнаха и почти се получи нещо като усмивка.

— Благодаря. Сега изтичай до онова „Камри“, сложи ръка на предния капак и ми кажи дали още е топъл. Ако мислиш, че си способен на подобно нещо, кажи според теб преди колко време е паркирана колата.

Йеменецът колебливо поклати глава. Заподозря нещо, но мозъкът му не беше достатъчно бърз, за да разгадае веднага какво точно.

— Не забравяй оръжието си.

Млечната змия се изниза от мерцедеса. И вместо да поеме по маршрута, който би избрал всеки предпазлив войник, просто закрачи към тойотата. Дори не изтича. Стигна до нея, заобиколи я спокойно и безгрижно сложи длан на предния капак.

— Не е тобла, сър. Набраво е горещ. — Макар и само от четири метра, гласът на йеменца достигна до Йохан като през носна кърпичка. „Няма ехо — помисли си Шмит, — няма вибрации. Мъглата притъпява както видимостта, така и звука“. — Тъъ... няма... как казва... онова мокро, нали знае, няма роса. Тази кола...

Кръвта на Млечната змия ороси — това бе точната дума — предния капак на тойотата. Заради мъглата звукът от изстрела прозвуча глухо, сякаш отдалеч, и никой не бе в състояние да каже откъде точно идва.

Шмит се наслади на удоволствието от преживяното. Предизвикателството прави всяка победа по-сладка.

Скот изви глава наляво.

— По дяволите, какво беше това?

— Покрив — отвърна глухо Чарли.

— За Бога, татко! Ние направо се изпързалихме по него.

Самолетният компютър изблея с женски глас:

— Прекалено близо сме до земята! Опасност! Прекалено близо сме до земята!

„Досадната Бети — помисли Чарли. — Май така я нарече вторият пилот. Хайде, Бети, кажи ми нещо, което не знам“.

Вторият пилот, вече не бе така спокоен, почна:

— Сър, ще се ударим в някоя къща. Ще разбием самолета и ще убием невинни хора. Не искате това, сър, нали? Всъщност въобще не знам какво точно искате.

Най-гадното в цялата история бе, че дори от тази височина Чарли едва виждаше земята. От време на време изникваха зелени петна храсти и трева. Може би дори малко асфалт. Останалото бе гъста мъгла с цвят на мръсен памук — обгръщаше самолета като пелена.

— Тя е там долу, трябва да я намеря. Нямам избор!

— Сър, не знаете дали е долу. Сам го казахте. Само си мислите, че може и да е долу.

Поредната гадост — залезът приближаваше. Когато Скот пое на запад, преди да завие към Сан Карлос, и се спусна толкова ниско над океана, че видяха млечнобелите вълни, слънцето бе слязло почти до хоризонта и Чарли реши, че му остават само няколко сантиметра, преди да потъне в океана.

— Бъркаш! Знам! Сигурен съм!

— Не може да сте сигурен.

— Мога и съм! По дяволите, не виждаш ли? — „Креця, просто не мога да се спра“. — Познавам я, както познавам и самия себе си. Аз разсъждавам като нея, а тя като мен! Същата е като мен, а аз съм същият като нея и между нас няма дори и капчица разлика!

Мамка му! И това ако не звучеше откачено. Каква ли глупост още щеше да издрънка? „Всъщност аз съм нейният ангел пазител. Точно така. Господ собственоръчно ме натовари с отговорността за нея. Радвам се да се запознаем, аз съм свети Чарли, Серафим“.

— Татко — обади се разтревожено Скот, — добре ли си?

„Не, напълно откачих“. Отвори уста да отговори, но думите му избягаха. Цялото му тяло се скова и му се искаше просто да се строполи на пода. Успокоителните на доктор Хауард явно отслабваха. Цял товарен влак с неописуема болка профуча нагоре през крака му, мина през стомаха и се приготви да спре в мозъка. Даде си ясна сметка, че никога не е изпитвал подобно нещо. Погледът му се замъгли. Светът се завъртя и за миг той наистина се изплаши, че ще припадне.

Но устоя. Старото му тяло удържа напъна, кризата отмина и Чарли отново взе нещата в ръцете си. Поизправи се, помоли се никой да не е забелязал пристъпа и потисна стенанието си.

— Добре, виж сега... искам да кажа... — Пое си дълбоко дъх и продължи меко, почти поучително: — Преди известно време смъртта подари на майка ти черна роза. Не успях да направя абсолютно нищо.

Нищичко. Нямах сили да повлияя на събитията по никакъв начин. Знаеш ли как се чувства човек, знаеш ли как се чувства човек като мен? Никога не съм се сблъсквал с проблем, който не мога да заобиколя или да поваля с удар в челото. Никога! Аз съм човекът, който върши работа. По един или друг начин аз съм точно този човек и върша работата си страхотно. — Прокара ръка по потното си чело. — С изключение на онзи път. Онзи път се оказах импотентен. Можех само да стоя и да гледам безпомощно до края. Разбираш ли как се почувствах, Скот? Разбирате ли вие, майоре? Полковник?

Двамата офицери се спогледаха.

— Изневерих на жена си. Така се почувствах. Почувствах се, сякаш съм можел да направя нещо. Мисълта, че може би наистина съм бил в състояние да направя нещо, ще ме преследва, докато умра. Няма абсолютно никакъв начин да позволя това да ми се случи и сега, защото този път има какво да направя и ще се боря до последния си дъх. Десет минути след като престана да дишам, все още ще се боря. Разбрахте ли ме, майоре? Полковник, чувате ли ме? В този миг онова момиче долу в Сан Карлос е смисълът на живота ми, единственото, което ми е останало. Така че затваряйте си устата и ме оставете да си свърша работата.

Вторият пилот го изгледа като лекар в психиатрия.

— Мисля, че ви разбрах, сър.

— Съмнявам се.

— Въпросът не е в това дали ви разбирам, или не. Въпросът е дали искате да живеете достатъчно дълго, за да помогнете на приятелката си, или предпочитате да умрете?

— Може би по-късно, не точно сега.

— В такъв случай — изкрещя майорът — с цялото си уважение ви препоръчвам да кажете на сина си **ДА ИЗДИГНЕ ПРОКЛЕТИЯ САМОЛЕТ В НЕБЕТО!**

„Изперка. Още миг и цялото му добро възпитание и благоразумие ще се изпарят и съвсем ще откачи“.

— Вдигни го малко, Скот.

Вторият пилот изпъшка и продължи:

— Това, което не разбирам, е какво точно се опитвате да направите. Дори и да я забележите, което в настоящите

метеорологични условия е невъзможно, най-близкото летище е на сто километра.

„Има право. Проклет да съм, но има право. Все още нямам никаква представа какво ще правя“.

— Ще ѝ дам знак. Най-малкото ще ѝ покажа, че съм тук. Ще махнем с крила или нещо такова. По някакъв начин ще я накарам да разбере, че трябва да се разкара оттук и да се върне на магистралата. На магистралата ще успеем да кацнем, нали? Ако разбере, че съм дошъл да я взема, можем да се приземим и...

— Изключително лоша идея — отвърна презрително вторият пилот.

„Прав е“.

— Да, вярно, има движение. — Магистралата беше пълна с коли. Посред лято отпускарите предпочитаха крайбрежния път и бяха плъзнали с коли, каравани, ремаркета, каквото ти дойде наум. Татко кара, а мама пици от кеф и върти видеокамерата на всички страни. — Добре, майоре, отворен съм за всякакви предложения. Точно под нас има една млада жена, която е в смъртна опасност. От днес по обяд за главата ѝ е обявена тлъста сума, която много хора са решили да приберат. Ако аз... ако ние не я измъкнем, ще я убият. Повтарям, ще я убият! Сто процента сигурно е! Също толкова сигурно е, че ще я измъчват по начини, които дори не можете да си представите. Само ако ви разкажа, ще се издрайфате. Копелетата, които я преследват, искат информация и ако се наложи да я режат на парчета, за да я получат, няма да се замислят и за миг. Нещо повече, ще им е забавно. Така че, майоре, а също и вие, полковник, чакам предложения. Хайде, помогнете ми. Направете го и ви давам честната си дума, че след като измъкна младата жена, ще се предам.

— Ще ми се да ви вярвам, сър.

Чарли сложи ръка на рамото на втория пилот, стисна го леко, колкото да му внуши искреността си, и каза онова, с което щеше да го убеди:

— Можете да ми вярвате. Заклевам се в честта си, че след като тя е във от опасност, махам белезниците. Ще ви дам оръжието си. Можете да ме вържете и да ме предадете. По дяволите, ако искате, застреляйте ме на място. Честно казано, въобще не ми пука. Искам

единствено да спася живота на тази жена и не давам пет пари за нищо друго.

Е, това си беше лъжа. Имаше доста повече неща на този свят от Ирина. Най-важното — да не се наложи синът му да плаща за неговите грешки. Освен това не можеше да позволи на един компютърен диск да напусне страната. Като се прибавеше и Сам, все още прикован с ножовете към седалката... Чарли искаше да знае истината и щеше да я научи дори ако се наложеше да я изчовърка с нож. Е, нямаше да му е за пръв път.

Плюс Шмит. Кредитът му отдавна бе просрочен, време беше да му анулира картата.

„Да се предам? Ще имаш да вземаш, майоре!“

— Имате честната ми дума — излъга хрисимо той, — че в момента, в който Ирина е в безопасност, аз ставам ваш пленник.

Някои хора доста страдат, когато видят куршум в тялото на свой другар по съдба. Но такива хора бяха по-слаби от Йохан Шмит. Спокойно и с овладян глас той прошепна в микрофона:

— Гърмяща змия, чуваш ли ме?

— Тъй вярно, Кобра. Как е положението при вас?

— Колоденкова е в зоната ми. Обади се на всички и им кажи!

Искам целият екип да се събере в града!

— Най-близкото подкрепление е на час оттук, сър.

— Много добре знам. Кажи им да се придвижат възможно най-бързо.

— Слушам.

Шмит се взря в мъглата, но не успя да различи нищо. Къде ли беше рускинята? Трудно бе да се каже. Беше паркирал от лявата страна на тойотата. Млечната змия излезе от дясната страна на мерцедеса, заобиколи колата на Колоденкова и застана от дясната ѝ страна в момента, в който... „Добър изстрел, госпожице“. Според Шмит тя се намираше някъде по сто и осемдесет градусовата дъга, която започваше от предната броня на камритото и свършваше на задната. Нямаше начин да е от лявата му страна. Неговият джип щеше да пречи на видимостта ѝ. Не бе възможно да е и зад него. Зад него нямаше

нищо, освен празен паркинг — и Питона го наблюдаваше. Ако я беше видял, със сигурност щеше да открие огън по нея.

— Питон, Млечна змия е мъртъв. Случайно да си видял блясък от изстрел преди няколко секунди?

Мълчание.

— Повтарям. Питон, забеляза ли блясък от изстрел?

„Нещо не е наред“. Това подсказваше войнишкият му инстинкт. Бе нещо като леко гъделичкане по целия му гръбнак, все едно настръхваш. Не ти се иска да знаеш какво точно не е наред. Усещаш единствено, че опасността е близо. В този миг коремът започва да те присвива.

Шмит се плъзна надолу по седалката.

— Питон, попитах те нещо.

Измъкна микрофона от стойката на таблото и го закачи на колана си. После вдигна дясната си ръка, протегна показалец и описа два кръга във въздуха. Първият сочеше към една почти скрита от мъглата пейка, а вторият — към обгорял дънер на десетина метра от колата. Задната врата на мерцедеса се отвори безшумно. Пепелянката и Боата се изнизаха и се подготвиха да хукнат към прикритията.

— Питон, отговори!

Шмит взе пистолета си — „Берета 1122 Неос“ с издължено дуло — и го пъкна в колана си. С този пистолет щеше да има нужната точност, но не и огневата сила, която искаше. Малокалибрениите оръжия в тази акция бяха грешка... и всичко заради глупавия Самюъл.

— Питон?

Шмит сви три пъти ръката си в юмрук и прошепна:

— Тръгвайте!

Двамата наемници хукнаха на зигзаг, приведени възможно най-ниско до земята. В същия миг той отвори вратата си, изтърколи се на асфалта и изпълзя под мерцедеса.

Ослуша се.

Слухтенето е изкуство. Онова, което е невидимо, може да се чуе. Единственото, което искаше, бе издайническа стъпка по мокрия паваж. Вместо това чу...

... крясък на чайки откъм водата...

... подрънкване на вериги от вързаните на пристана рибарски лодки...

... напевен женски глас, който долетя от радиото му:

— Здравсти. Ти сигурно си Йохан Шмит.

„Е, това вече е неприятна изненада“.

— Къде е Питон?

— Един такъв едричък ли? Малко грозничък? Това ли е Питон?

— Да.

— В такъв случай повече няма да си говорите.

Гъделичкането в гръбнака изчезна. Замени го нещо, подобно на пръст на скелет, който чертае линии от врата до кръста му.

— Гърмяща змия, трябваш ми тук. Веднага.

— Сър, сигурно съм на не по-малко от седем километра от позицията ви...

— Размърдай се, Гърмяща змия. Знаеш, че не обичам да повтарям.

— Слушам, сър.

— Господин Шмит, опасявам се, че човекът ви няма да успее да се придвижи достатъчно бързо.

„Хубав глас. Сигурно пее добре. Май е мецосопрано“.

— Ти сигурно си Ирина Колоденкова, нали?

Мисълта му препускаше, той сменяше вариантите за действие, подбираще психологическите оръжия, които ужасно му трябваха точно в този момент.

— Да, същата.

Пол Линбъргър, 1954. „Психологическата война“. Полезно четиво. Правило номер едно: бъди любезен, за да разконцентрираш врага.

— Ирина... Мога да те наричам Ирина, нали?... Разполагам с цялото време на света.

— В колата ти имаше петима. Сега вече сте трима. И то за по-малко от минута. Смятам, че ти и останалите няма да ми отнемете кой знае колко повече.

„Будката на охраната! Колко хитро. Крила се е вътре. Когато Питон е влязъл... какво ли е използвала... вероятно нож, макар че притиснатият до тялото пистолет издава доста приглушен звук и със сигурност няма как да съм го чул, особено пък в тази мъгла. И после... е, после, когато Млечната змия излезе на разузнаване, лесно го е застреляла от укритието си“.

Шмит запълзя към задната ос на джипа и заговори меко и учтиво:

— Знам, че сигурно ще прозвучи малко изтъркано от моя страна, Ирина, но напълно искрено ти казвам, че ако се предадеш веднага, нещата ще се развият много по-добре за теб.

Будката бе на десетина метра от него, краката на Питон стърчаха от вратата. „Вече отдавна не е там. След като е взела радиото му и ни е видяла да се прикриваме, е сменила укритието си. Къде? Може да е навсякъде. Правиш няколко крачки встрани в мъглата и ставаш невидим. Сега е някъде наоколо. Но къде?“

— Струва ми се, че е малко глупаво да се предаваш, когато си накарал противника да застане точно там, където искаш, не е ли така?

— Надявам се, че няма да ми се разсърдиш, ако ти кажа, че в момента се държиш глупаво. Аз... ние... аз и хората ми те открихме, Ирина. Мислеше си, че ще се скриеш на място, на което няма да те открием? Ние обаче не те изпуснахме и за миг и знаехме точно къде отиваш. Бяхме една крачка напред...

— Допуснахте грешка, господин Шмит.

Начинът, по който го каза, не му хареса. Прозвуча така, сякаш Колоденкова си мисли, че точно тя контролира събитията. Трябваше да я избави от тази заблуда.

— Така ли? — попита остро Шмит.

— Дойдохте на мястото, на което ви искам. Дойдохте точно навреме. Всяко ваше действие бе предвидено. Държите се точно както искам и правите всичко, което очаквам.

— Това е абсурд.

„Дразни ме и се опитва да ме ядоса. Е, моето момиче, за танго трябва двама“.

— Наистина ли мислите, че съм глупава хлапачка, която ще остави следа за това къде възнамерява да иде на телефонния секретар на Чарли? В такъв случай ме обиждате. Съобщението на телефонния секретар бе предназначено за вас, господин Шмит, не за Чарли. Подбрах думите „свети Чарли“ внимателно. Хитро от моя страна, не мислите ли? Обикновена фраза, която може да звучи невинно, но може да има и скрит смисъл. Не се ли почувствахте горд от себе си, когато я разгадахте, господин Шмит? Не си ли казахте: „А-ха, сега вече я пипнах“?

„Дали наистина е толкова хитра? Или просто импровизира?“

— Мислите си, че вие сте ловецът? Не е така, господин Шмит. Вие сте жертвата.

— 57 Джей Ен Би, тук диспечерската кула на Сан Луис Обиспо. Искам обяснение за глупостите, които правите, и то веднага!

„Тук — помисли си Чарли — вече си имаме работа с диспечер, който определено не е в добро настроение и едва се сдържа да не избухне“.

— Сан Луис — отвърна бавно и спокойно Скот, — извинявам се. Леля ми е от Сан Карлос и реших да мина по-ниско, за да я поздравя.

В гласа на диспечера не пролича нито доверие, нито търпение.

— Глупости! Крайбрежието е потънало в мъгла. Гъста е като мляко.

— И аз това гледам.

— 57 Джей Ен Би, или ми дайте някакво смислено обяснение, или ще пратя морската пехота да ви прихване.

— Ами всъщност...

— Радарът ми показва, че в момента завивате над океана. Височината ви е... Божичко! Какво става там, по дяволите?

— Сега ще ви обясня...

— Обяснете го на морската пехота. Току-що натиснах червения бутон.

„Мамка му! Сега вече няма да се измъкнем само със сладки приказки“.

— Но...

— Никакво „но“! Правиш бръснещи полети на опасна височина при нулева видимост, и то в близост до зона с ограничения във въздушния трафик. Здравата я загази, братле. Ще кацнеш във военна база, охраняван от изстребители. Сега вдигни машината на безопасна височина. Веднага.

— Мисля, че няма да направя точно това, Сан Луис.

— Алтернативата е АИМ-120 в опашката.

— В тази мъгла няма как да ме видят. Ще съм...

Чарли светкавично посегна към микрофона. Синът му допускаше фатална грешка. АИМ-120 бе ракета въздух — въздух от

типа „стреляш и забравяш“. Първоначално се насочваше от информация, подадена от изстрелялия я самолет, и след като наближеше целта, се включваше вграденият радар. Видимостта нямаше никакво значение. Пилотът нямаше нужда да вижда целта. Достатъчно бе да се приближи на осемдесет километра и да натисне копчето. И край. Диспечерът със сигурност знаеше всичко това и следователно бе разбрал, че не говори с полковник от военновъздушните сили, който по принцип трябваше да управлява самолета.

— Ти не си пилотът, нали — изсъска диспечерът. — Ти си похитител!

Чарли отговори, като се надяваше на най-доброто, но очакваше най-лошото:

— Ако трябва да сме точни, „командир“ е по правилен термин от...

Човекът в контролната кула не го остави да довърши. Нима някой можеше да го вини?

— Добре, Мохамед или Осама, или както там ти е името, можеш да се простиш с жалкия си живот.

„Ще се наложи да изиграя козовете. Поправка — каза си. В единствено число“.

— Проверете номера на полета ми. Возя пасажер от трета степен. На борда е съветникът по националната сигурност в Белия дом.

— Ако можеше да различиш задника от лицето си, щеше да знаеш, че президентът издаде нарочна заповед, в която се казва, че дори да е похитен личният му самолет и дори самият той да е на борда, трябва да бъде свален. Няма да допуснем втори Световен търговски център, изрод такъв!

Чарли изгледа въпросително втория пилот. Майорът кимна.

— Вярно е. Или веднага трябва да приземите самолета, или ще ни гръмнат.

— Сан Луис, отзовете морската пехота, мога да ви обясня всичко.

— Не си хаби приказките. Тръгнали сте към ада и аз като американец съм горд, че изпращам ангелите на отмъщението да ви отвеждат там.

— Колко време ни остава? — обърна се Чарли към пилота.

— След пет минути ще се вдигнат във въздуха. Дори да тръгнат от Камп Пендълтън, ще им трябва не повече от десет-петнадесет минути, за да влязат в обсег. Минута след като пилотът изстреля ракетата, двадесет килограма експлозив ще се взривят в резервоара. В случая разполагате точно с две опции. Едната е да се предадете. Другата е да умрете.

„Има и още един вариант. Винаги има алтернатива. Господи, помогни ми да я откроя“. Чарли се опита да говори спокойно, макар да полагаше огромни усилия да се преструва:

— Колко гориво изразходва самолетът за пет минути?

Отговорът на първия пилот бе автоматичен:

— При двадесет и шест килограма в минута прави сто и тридесет килограма на пет минути. Защо?

Чарли се бе вторачил в контролното табло и оглеждаше разни бутони и лостчета, които изглеждаха... интересно. Наведе се, придвижи курсора и натисна „ентър“. Досадната Бети, тутакси закудкудяка:

— Изтичане на гориво! Изтичане на гориво!

„От всичките ми грехове онзи, за който сигурно най-много ще съжалявам, е, че съм изхвърлил самолетно гориво в океана“.

Усмихна се, оголи зъби и приближи лице към лицето на втория пилот. Прошепна много меко и много искрено:

— Когато стрелката покаже двеста килограма, ти свалям белезниците и ти давам управлението. Няма да имаш достатъчно, за да се добереш до летище. Ще ти стигне колкото да кацнеш. През това време те съветвам да измислиш решение на проблема ми. Защото, ако не го направиш, ще умрем заедно.

— Ти си луд! — възкликна невярващо вторият пилот.

— В моята професия този подход се нарича „предизвикано решение“. Майоре, или ще изгорим с двеста възела в час, или ще се наложи да измислите как да ми помогнете. Среден път няма.

Досадната Бети отново изблея:

— Изтичане на гориво! Изтичане на гориво!

Чарли отново оголи зъби.

— Как се изключва това устройство, по дяволите? Ако не млъкне, ще се наложи да го гръмна.

— Сър, разкопчайте ми белезниците!

Лицето на майора бе побледняло и изпотено, но казваше всичко, което Чарли искаше да знае — бе удържал победа.

— Не. Все още имаме шестстотин килограма за изхвърляне.

— Ще направя каквото искате. Само... по дяволите, давам ви думата си.

— Не вярвам на хора, които имат избор.

— Виждате ли онзи бутон, жълтия, горе вдясно. На него пише СПВ.

— И какво точно означава това?

— Система за подобряване на виждането. Инфрачервени лъчи. Мога да виждам... можем да виждаме какво става долу.

„Е, това вече си е направо за бой“. Чарли завря дулото на пистолета зад ухото му.

— Значи така, малкият, ще се лъжем, а? Почвам да се ядосвам. Знаеш ли какво става, като се ядосам? Ако си премълчал още някакви дребни факти, по-добре ги кажи сега, защото после може и да е късно.

— Изтичане на гориво! Изтичане на гориво!

Пилотът преглътна.

— Синът ви дрейфува.

Думата определено не хареса на Чарли.

— Обясни ми по-подробно.

— Само ми свалете белезниците и ще ви кажа всичко.

— Ще ми кажеш всичко и без това — отвърна заплашително Чарли. — Нали?

„Ще ми кажеш, разбира се — довърши мислено. — Добра работа. Доста труд се изисква, за да паникьосаш пилот от военновъздушните сили. На този не му остава много“.

Скот натисна бутона с надпис СПВ. Таблото над предното стъкло извади трептящ електронен екран, който показваше океана или по-скоро го чертаеше посредством детектори с инфрачервени лъчи. Чарли се изненада. Смяташе, че компютърното изображение ще е бледозелено, подобно на изображенията, които често виждаше в очилата за нощно виждане. Вместо това екранът бе оранжево-червен и асоциацията не му хареса.

Вторият пилот забърбори бързешком:

— Наблюдавам системата за управление на полета, сър. Синът ви... Скот е приличен пилот, но управлява този самолет, сякаш е

едномоторна витлова машина. Съветва се с компаса, а не със системата за управление на полета. Откъм океана духат силни западни ветрове, които са в състояние да ни отклонят леко от курса. Ако не разчетете информацията от компютъра, може и въобще да не го забележите.

Скот завърши маневрата със завоя над океана. Чарли погледна инфрачервения екран. Все още се виждаше само вода. Нямаше и следа от скалистия бряг. Технологията на самолета бе впечатляваща, но не правеше чудеса. Нищо не бе в състояние да проникне през толкова гъста мъгла.

— Къде се намираме? Искам да разбера къде наистина се намираме.

— На двадесет морски мили от брега и на нула цяло и осем мили северно от целта ви. Сър, моля ви, спрете да изхвърляте гориво.

„Звучи изкустително. Поне скапаният компютър ще млъкне“.

— Скот, ти разбираш повече от мен. — „По дяволите всичко!“ — Какво мислиш?

— Да продължим да изхвърляме, татко. Сигурно има поне пет-шест начина, по които майорът е в състояние да овладее машината. Може да я завърти или...

— Да я завъртя! — изкрещя вторият пилот. — Да завъртя пътнически самолет! Боже Господи! Да не мислите, че съм луд като вас!

— Промени курса, синко. Насочи ни малко на юг, както каза човекът. Майоре, няма да ви дам управлението, докато не ни остане никакъв избор.

Досадната Бети предупреди:

— Горивото намалява. Опасност. Горивото намалява.

Шмит изпълзя назад, размени няколко знака с ръце с Пепелянката и Боата и се зае да преосмисля всички факти, които знаеше за Ирина Колоденкова, както и онова, за което се бе досетил сам. В края на краищата реши, че разполага с достатъчно информация, за да наклони везните в своя полза.

„Прекалено е агресивна, прекалено самоуверена. Мисля, че се налага леко да променим тази нагласа“.

— Ирина, какво мислиш за онзи каубой с родеото, Мич Конрой?

Нямаше статично електричество, нямаше смущения, радиото работеше чудесно в мъглата.

— Защо питаш?

Тънката тропическа униформа на Шмит бе подгизнала и студена. Океанският бриз довяваше още студ. Той натисна бутона за предаване с вкочанения си пръст.

— Защото го убих. С нож. Беше просто прекрасно.

Тонът ѝ остана непроменен — сдържан и любезен.

— Чарли ще ти отмъсти за това.

„Е, така явно не става“.

— Чарлз вече няма да отмъщава за нищо на никого. Направих го на пихтия със собствените си ръце.

— Това само ще го ядоса още повече — отвърна тя подигравателно.

Движеше се бавно — тихо, прилепен до мокрия асфалт. В мръсотията маскировъчната му униформа беше почти незабележима. Тя нямаше да го види. Както нямаше да види и Пепелянката и Боата, които, също като него, пълзяха към оградата на паркинга. Там бе най-безопасно. С гръб към оградата щяха да са в състояние да контролират цялото бойно поле. Пепелянката щеше да застане отдясно и да насочи пушката си на два часа, Боата щеше да е вляво с оръжие на десет часа, а самият той в средата, насочил пистолета си на дванадесет.

— Напротив. Когато пребивам някого, се старая добре да запомни преживяването. Целта ми не е да го смачкам физически, а психически. Унижи противника си и го лиши от мъжкото му достойнство.

— Чарли е много по-голям мъж, отколкото ти някога ще бъдеш.

Тя бе някъде там, скрита в мъглата, и тихомълком се промъкваше към него. Добре, нека тя е ловецът. Тая глупачка дори не бе в състояние да осъзнае факта, че само му спестява труда да я открие. Въпреки това той нервно задъвка устни.

— Твърде евтин трик, госпожице. — Шмит нямаше чувство за хумор, но въпреки това се постара да придаде на гласа си развеселени нотки. — Това ми напомня за нападателната тактика на Чарлз. Опитва се да използва тънкия връх на малка игла, за да боцка противника си. Научила си нещо от него, нали?

— Всичко, господин Шмит. Научих всичко от Чарли.

Шмит изсумтя презрително, макар че, в интерес на истината, се оказа доста по-трудно да я извади от равновесие, отколкото предполагаше. Може би всъщност бе малко по-силна от очакваното.

— Искам да те попитам за лъжата, която използва. С твое позволение, разбира се.

— И коя е тази лъжа?

— Че си оставила следа, с която да ме накараш да дойда в Сан Карлос.

— Нима си толкова суетен, че не можеш да признаеш, че си се вързал, както би се изразил Чарли?

Още един удар под кръста. Шмит стисна зъби. „Ще си платиш за арогантността“.

— Глупости. Дошла си тук, за да откраднеш лодка. По-точно яхта.

Смехът ѝ прозвуча студено, нечовешки, дори леко плашещо. За момент дори му стана неприятно. Е, разбира се, всичко това беше само поза.

— Да открадна яхта? И за какво ми е притрябвала яхта според теб, глупако?

Това вече го ядоса сериозно. Да му се присмива някаква неопитна пикла без никакъв полеви опит, хлапе с жълто около човката...

— За да избягаш, разбира се — изръмжа той. — За да избягаш в Мексико. После оттам да се добереш до дома, до Русия.

Тя отново се изсмя.

— Много си тъп. Нямам никакво намерение да се връщам в Русия. Единственото, което искам, е да те убия. Така ще приключи, с убийствата. Завинаги.

„Не можеш да ми се присмиваш, момиче. Не можеш да ме наричаш тъп. Можеш само да молиш за милост“.

Шмит изпъля до чакълестата алея. Оградата вече бе само на няколко метра от него. Сан Карлос бе толкова спокойно градче, че властите дори не си бяха направили труда да сложат бодлива тел. Що за глупост, така всеки можеше да прескочи оградата.

— Е, това е добре. Имам предвид, че е добре, дето не си правиш планове да се прибираш у дома. Ако опиташ, твоите хора ще те върнат. Знаеш ли, че са те лишили от гражданство?

— Радвам се да го чуя. Една грижа по-малко.

— Американското правителство си е поговорило с Москва. На най-високо равнище. Не можеш да се върнеш у дома, защото вече нямаш дом. В момента си в изгнание, позорно изгонена.

— Благодаря за информацията.

„Ужасно досадно. Всичко, което трябва да я извади от равновесие, постига точно обратния ефект“. Шмит избърса влагата от очилата си и се опита да прецени ситуацията. Какво да каже сега? Как да разклати непоколебимото ѝ самообладание? Замисли се над въпроса като шахматист, който обмисля следващия ход и тактиката на партията след това. „Ще ударя с всички сили. Ще ударя по сърцето тази гадна жена. Това е най-печелившата стратегия в момента“.

— А какво ще кажеш за срама, Ирина? Посрамила си доброто име на баща си. Как мислиш ще го приеме?

— Баща ми да го духа.

Шмит примигна изненадано.

Колоденкова продължи:

— Не ми пука какво си мисли баща ми. Когато сме малки, се опитваме да зарадваме родителите си. Вече съм голяма. Пораснах през изминалите четири дни, господин Шмит. Единственият човек, когото трябва да зарадвам, съм самата аз.

Шмит тръсна глава като разярен бик. Колоденкова трябваше да е побесняла; трябваше да се опита да му запуши устата и да се втурне срещу пистолета му. Вместо това се държеше като професионалист. „При това не по-малък от мен. Добре, момичето ми, хайде да видим колко си страшна“.

— Дойде тук, за да отмъкнеш лодка, признай си. Баща ти никога не ти е позволявал...

— О, господин Шмит, да го духаш и ти.

Ето затова вече щеше да я убие. Щеше да я убие и без това, разбира се. Единствената разлика щеше да е в начина.

Изстрели. Седем на брой. Един след друг. Дойдоха отляво. Чуха се приглушено. Мъглата притъпяваше всеки звук. Боата погледна към Шмит и поклати глава. Пепелянката също направи отрицателен знак. Никой не виждаше целта. По кого ли бе стреляла? Със сигурност не по Гърмящата змия. Не можеше да е дошъл толкова бързо.

„Стреля с малокалибрената пушка на Питон. Без съмнение. Изпразни цял пълнител. Но не стреля по нас. Ако се целеше в нас, щях да чуя рикошетите. Каква игра играе?“

Огледа малкото пристанище. Тридесет места за лодки — три стоянки с по десет места всяка. Стоянките бяха дълги по дванадесет метра, отделени една от друга с тесни дървени мостчета. Повечето места бяха заети от малки платноходки, не по-дълги от десет метра. През мъглата мачтите наподобяваха скелет на мъртва гора. Някои от каютите бяха загърнати със сини платнища. Виждаха се и няколко корабчета за промишлен риболов, поклащаха се на вълните на прилива. Океанът постепенно настъпваше, солената вода отхапваше все по-големи зальци от пясъка. В далечината се чу предупредителната сирена на фара. Светлината му не стигаше дотук. Духна леден вятър. Дали пък нещо не помръдна там, в почти невидимия край на дока? Стори му се, че някакъв човек стои... Колоденкона!

Той свали пушката от рамото си и погледна през оптичния мерник. Пръстът му вече галеше спусъка, когато осъзна в какво точно се е прицелил. Не беше нито мъж, нито жена, просто бензиноколонка. Като всички колонки по пристанищата и тази бе в края на дока. Мъглата се завъртя и Шмит видя ясно очертанията на колонката, преди мръсносивата пелена да я обвие отново.

„Има нещо в тази колонка... Нещо не е както трябва...“ Инстинктите му отново проговориха. Не разумът, а инстинктите — това определено го разтревожи.

Продължи да се взира през оптичния мерник, макар да не виждаше нищо, мислите му се завъртяха около злото. В тази мъгла имаше някаква злоба, враждебност. Времето се превърна в негов враг. Мразеше го и му се искаше да го убие.

„Суеверие. Стари негърки, които разказват истории за призраци около огъня в селото, а някъде в мрака вият чакали. Страх ли ме е? Ако е така, тази приказка я знам само аз. Враговете ми са лошото време и някаква си жена. Дори дете не би се страхувало от това!“

Моментната му слабост го ядоса не по-малко от самата Ирина, така че Шмит я подразни:

— Не улучи, Ирина. Искаш ли да опиташ пак? Ако ще пробваш, явно ще се наложи да се приближиш още.

— По-близо съм, отколкото си мислиш.

Нима беше възможно? Дали пък не бе успяла по някакъв начин да им мине във фланг? Дали не беше на пристанището, скрита в някоя лодка? В такъв случай щеше да може да се прехвърля от лодка на лодка и да го изненада в гръб. Шмит прокара ръка по челото си.

„Пот? Нима тая обречена кучка е успяла да ме изплаши толкова, че да се изпотя?“

На екрана над главите им бреговата линия бе очертана в оранжево. Неопределена геометрична фигура, която можеше да е паркинг, бейзболно игрище или просто пасбище, се намираше точно зад други фигури с по-ясни очертания: три продълговати правоъгълника, всеки с нещо подобно на пътека до него. Това трябваше да е пристанището. Самолетът се приближаваше бързо към него.

— Можеш ли да слезеш още по-ниско? — изръмжа Чарли.

Вторият пилот — вече той управляваше самолета — отвърна саркастично:

— Техническото понятие за „по-ниско“ е „под водата“.

Майорът имаше чувство за хумор. Това поне беше окуражително.

— Татко, това според мен са коли.

Скот все още седеше в креслото на първия пилот, ръцете му бяха върху лостовете. Можеше да поеме управлението във всеки момент.

„Да — каза си Чарли. — Коли. Колко ли са? Седем. Дали някоя от тях е тойота «Камри»? Кой може да каже?“

— Насочвам се към вътрешността. Не искам да минавам над пристанището. Турбуленцията може да...

— Майната им на лодките!

„Искам да огледам долу от възможно най-добрата позиция. Няма да имам втори шанс“.

— Повярвайте ми, сър. Нали не искате да засмучем някое платно. Чарли се замисли за миг.

— Добре, майоре. Ще направим както казваш. Знаеш какво ще стане, ако не успея, нали.

Вторият пилот кимна.

Контурите на двадесетина лодки изпъкнаха по-ярко. Продълговатите им корпуси светеха в оранжево, а мачтите потрепваха не от вълните, а защото инфрачервените лъчи на детекторите се опитваха да изобразят точното им местоположение.

— Можеш ли да усилиш детекторите, така че да прихващат човешка топлина?

— Самолетът е оборудван с първо поколение СПВ. Сигналят е усилен до крайност.

Една сякаш безкрайна линия изчезна на изток. „Това сигурно е главната улица. Градът се простира от двете ѝ страни“. Кубове и многоъгълници, проблясващите пирамиди на върха им, къщи и покриви, видени единствено благодарение на енергията и пресъздадени от компютър, който според Чарли не бе достатъчно мощен, за да му покаже всичко.

Самолетът беше само на сто и тридесет метра над земята и въпреки това човешкото око не бе в състояние да различи нищо, абсолютно нищичко. На помощ бе дошла технологията, но дори и тя не бе достатъчно силна, за да покаже ясно самотна жена, която се бори, за да спаси живота си.

Чарли не знаеше дали да се моли, или да псува.

„Безсилен съм. Не мога да направя нищо нито с думи, нито с действие. За втори път през целия си живот не съм в състояние да направя абсолютно нищо“.

— Гледайте внимателно, сър. Сега сме точно отгоре.

Гръмотевица, където трябва да е тихо като в църква. Слоנסко тръбене в мъглата. Йохан Шмит потрепна от свистенето на горещ метал, профучал над главата му.

„Реактивен самолет. Мина ужасно ниско. Сигурно наблизко има военновъздушна база. Само военен пилот би се осмелил да лети в това време“.

— Чарли е тук, Шмит. Идва за теб.

Гласът ѝ бе пълен с насмешка. Още един дълг по сметка, която трябваше да плати.

— Лигла.

Той размърда вкочанените си пръсти, разтърка длани и разкърши мускули, за да прогони сковаността от тялото си. Течението от Аляска минаваше точно покрай брега; мъглата бе свалила температурата до десет градуса; вятърът правеше времето още по-студено. Зъбите му започнаха да потракват — лятната поплинова униформа по никакъв начин не помагаше.

— И какво ще направи Чарли, когато те открие? Предполагам, че няма да е особено приятно.

Злобна ирония с весели нотки. Просто нетърпимо.

„Финтира. Фехтовачески гамбит. Опитва се да ме накара да сваля гарда. На кого си мисли, че върти номера? На мен? Толкова ли си самоуверена, че се опитваш да ме преметнеш? Стига игрички, момиченце, до гуша ми дойде от теб!“ Йохан Шмит премина в атака:

— Разкажи ми повече за баща си, Ирина.

Тонът ѝ стана предпазлив.

— Не си заслужава да говоря за него.

„И къде изчезна злобата и иронията, а, момиченце?“

— Аз пък не мисля така. Нали заради него си тук?

— Тук съм, за да те убия.

„Продължавай така, продължавай. Само си утежняваш положението“.

— Като казвам „тук“, нямам предвид самото място. Искам да кажа, че заради него си постъпила във ФСС, нали така?

— Не съм толкова инфантилна.

„Опитваш се да избягаш от въпроса, нали? Аз пък ще ти го навра в лицето“.

— Баща ти те е поощрявал.

— Мисля, че знам каква ще е следващата ти реплика, Шмит.

„Не, не знаеш“.

— Така ли? И каква ще е?

— Че баща ми е очаквал да стана чучулига — шпионин, който използва секс, за да краде информация. Права ли съм? Натам ли се опитваш да насочиш разговора?

„Проклета да е тази жена!“

— След това щеше да кажеш, че е написал писмо до командира ми и е казал, че подкрепя идеята. Вероятно имаш достъп до източници от разузнаването. Може би също така си прочел въпросното писмо.

Може би предполагаш, че баща, който се опитва да уреди за дъщеря си кариера на проститутка, я белязва до живот. Сигурно дори вярваш, че като ми припомниш за унижението ми, ще ме накараш да се разрежа като безпомощна хлапачка. Ако си имал подобни илюзии, ще останеш разочарован. Не съм нито хлапачка, нито пък съм безпомощна. И знаеш ли защо? Ако бе поне наполовина мъж, колкото Чарли, щеше да знаеш.

— Аз съм два пъти повече мъж от него! — избумтя Шмит.

— Каза, че съм щяла да посрамя баща си, Шмит. Замисли се над това. Замисли се и прецени дали пък това не е правосъдието, което му се полага.

— Сър? — Напрегнат шепот от дясната му страна. Боата. Защо не използваше сигнали с ръце? Шмит притисна пръст към устните си. Боата поклати глава, напусна позицията си и изпълзя към Шмит. — Сър, подушвате ли нещо?

На Шмит му се прииска да го зашлеви. Колоденкова можеше да ги заобиколи през сектора, който Боата трябваше да охранява.

— Върни се на поста си, войник!

— Бензин е, сър. Надушвам бензин.

Разбира се, че миришеше на бензин. Нали лодките в пристанището имаха двигатели и сто на сто често разливаха гориво. В края на краищата не можеш да изкараш платноходка в морето без двигател, обикновено производство на „Атомик Енджинс“. Ако не го лъжеше паметта...

„Бензоколонката в края на дока...“

— Ако беше умен колкото Чарли, щеше да знаеш, че всяка жена, която е опозорена по този начин, не е в състояние да изпита срам от нищо друго. Знаеш ли колко силна станах, след като баща ми ме предаде, Шмит? Чарли знае. Ти ще научиш. При това доста скоро.

Шмит отново погледна през оптичния мерник в опит да открие колонката. Да, надуваше изпаренията и да, миризмата беше по-силна, отколкото би трябвало.

„... края на дока. Вятърът духа към нас.“

— Това ще е последният урок, който ще научиш, Шмит.

„Възможно ли е да го е направила? Нима Маккензи е напълнил сърцето ѝ с желязо като своето?“

— Сър! Вижте!

Фойерверк. Сребърна следа в небето. Бял огън описа парабола отляво и падна на двадесетина метра зад гърба на Йохан Шмит.

„Двадесет метра навътре в сушата и двадесет метра над океана“.

Следващата ракета изсъска над главата му — ярка като слънчева светлина. Зад нея се влачеше димна опашка.

„Ракети! Какво се опитва да направи тая, да даде сигнал на самолета ли?“

Изведнъж вятърът се усили и разпръсна мъглата. През оптичния мерник Шмит видя седем дупки от куршум в основата на бензиновата колонка. Седем струи изпускаха течност с цвят на урина в океана под кея. Изстрелите, изстрелите преди минути... Не бе стреляла по тях. Целила се беше в колонката. Невидима за всички, скрита в гъстата мъгла, се бе изправила безстрашно, беше се приближила до оградата, изчакала бе хладнокръвно няколко секунди за видимост и спокойно бе изпразнила пушката на Питона в яркочервената бензиноколонка на „Тексако“, без да пропусне целта дори веднъж.

Вятърът и приливът караха горивото към брега. Вече го бяха докарали. Малките вълнички се разбиваха в пясъка. Целият кей бе напоен с бензин. Всяка лодка, всяка яхта, всеки стълб за привързване щеше да се превърне във факла.

Пожарът щеше да е грандиозен.

„Кой да си помисли, че е способна на подобно нещо!“

С ледено спокойствие се беше промъкнала до друго укритие и бе изчакала вятърът да доведе адската миризма. С ракетния пистолет, задигнат от будката на пазача. Със змийско коварство се бе обадила на Шмит и беше отвлякла вниманието му.

„Във вените ѝ сигурно тече морска вода. Никога нямаше да повярвам“.

После внимателно и спокойно бе вдигнала ракетния пистолет... и сега стреляше. Шмит всъщност не усети никаква промяна в спокойния ѝ глас.

„Жена почти достойна за уважение“.

Непоколебима като богиня на смъртта, тя спокойно чакаше някоя ракета да погали морската вода и да взриви адския огън, който щеше да изличи Шмит от лицето на този свят и да го прати в друг.

— Бягайте! — изкрещя той на Пепелянката и Боата. — Бягайте, глупаци такива!

Успя да измине десетина метра, преди да чуе първия изстрел. Куршумът прати Боата на мокрия асфалт, кръвта му опръска всичко наоколо. Той запляска с ръце като ранена чайка, но не издаде и звук, не промълви и думичка.

Пепелянката се оказа по-шумен. Умря както мнозина от колегите си в занаята, без да мълви молитви. До самия си край крещеше обичайните псувни. Кучка, мърша, курва... пълна програма. Шмит бе свикнал с това, беше го чувал стотици пъти и се надяваше, като му дойде времето, да има самообладанието да изрече Божията молитва.

Беше на тридесетина метра от оградата, когато чу взрива. Последва го кълбо пламъци и ревът на хиляди пищящи демони, пуснати от преизподнята.

Горещата вълна го блъсна, а два куршума изпищяха от двете му страни. Трети мина точно оттам, където трябваше да е гръдният му кош преди частица от секундата.

Тогава я видя.

Ровичкаше трескаво из джоба си за муниции, а в ръката ѝ висеше празен „Токарев“.

Най-сетне уязвима.

Майорът щеше да прелети още веднъж над пристана — и толкова. Ако Ирина бе долу, щеше да разбере, щеше да скочи в колата си, да се махне от градчето и да дойде право в обятията на Чарли.

А той щеше да я чака, защото пилотът се оказа луд като него. Може би дори и по-луд. Възнамеряваше да приземи самолета на опасно тесния път към Сан Карлос.

Каза, че можел да го направи. В момента, в който се откъснаха от прегръдката на мъглата по крайбрежието и закръжиха над полето, каза, че пътят бил достатъчно широк. Може би. Няма да има никакво движение. Може би. Освен това, за да се приземи „Гълфстрийм“, били необходими само около хиляда метра писта, паваж, асфалт, каквото и да е.

Може би.

Имаше ли риск? Да. И какво от това? Единственото нещо, което имаше значение, бе да минат толкова ниско, че у Ирина да не остане и капчица съмнение, че това може да е единствено Чарлз Маккензи. Кой

друг, по дяволите, ще лети в отвлечен реактивен самолет над покривите на хората в непрогледна мъгла?

Щеше да разбере, че е той. Прекалено умна беше, за да не го разбере.

Чарли се вторачи през прозореца на пилотската кабина. Залязващото слънце обагри облаците със светлина от ангелски очи. А под тях... о, мамка му... мъглата. Всичко наоколо приличаше на планина от гранит, издигнала се от земята до осемстотин метра. Беше трудно, дяволски трудно да контролираш стомаха си, докато летиш право насреща ѝ със сто и двадесет възела в час и се опитваш да се убедиш, че е просто мъгла, а не скала.

Бледа светлина, сумрак, сива празнота, отвъд времето и пространството. Виждаше се само лек намек за залязващото слънце. В Япония бе утро, в Калифорния — привечер, а млечнобялото сияние светеше като...

— Мамка му! — извика Чарли. — Това не е слънцето! Това е фар! Ирина е запалила фара!

Вторият пилот се наведе напред.

— Невъзможно. В тази мъгла фарът изобщо не може да се види. При залез-слънце обаче светлината прави странни... — После добави много бавно: — О, Божичко!

— Какво? — попита възбудено Чарли.

Наведе се над рамото на майора. В наранените му ребра избухна обезумяваща болка, пред очите му за миг се спусна мрак и той си пое пресекнато дъх. Поклати глава и се напрегна, за да види по-добре онова, за което нямаше съмнение, че е сигнал от Ирина.

— Господи! Това не е сигнал. Това е... това е ад... пламъците сигурно се вдигат поне на петнайсет метра!

Страхът го прониза с такава шокираща лекота, че му се прииска да изкрещи.

— Градът? Градът ли гори?

— Не. Ние сме почти над него. Господи, пристанището е! Вижте СПВ! Цялото е в пламъци!

Нямаше време за мислене, нямаше време за чудене какво става. Вече нямаше никакво време.

— Кацай!

— Моля!?

Той опря пистолета в тила на майора. Не искаше, но щом се налагаше, трябваше.

— Казах да приземиш шибания самолет!

— Няма начин!

— Скот, поеми управлението.

Майорът подскочи.

— Не! За Бога! Синът ви не може да го управлява, способностите му...

— Тогава го направи ти — посъветва го Чарли много мило и много спокойно.

— Мамка му — прошепна пораженчески вторият пилот.

Бяха на седемдесет метра от земята. Чарли впи очи в екрана на СПВ. Сан Карлос представляваше някаква решетка. Главната улица го разполовяваше и свършваше на пристана. Колко ли бе разстоянието от края на града до входа на пристанището? „Оттук ми изглежда към осемстотин метра. Със сигурност не е километър“.

Колесникът се спусна. Елероните също. Дроселът отиде назад. Вторият пилот се бе вкопчил в руля като удавник за сламка и дърдореше:

— Страшничко, да. О, да, да, да. Само по инструменти. Видимост нула. Градска среда, тясно шосе. При това мокро. Разумните пилоти не правят подобни неща. Мамка му, това е кола! Божичко! Още ли сме живи? Добре, това е. Правя го. Мога да го направя. Стискайте зъби. Може и да се пребием. Боже, ако успея, сигурно ще ме повишат. Обичам те, мамо. Дево Марийо...

Чарли усети асфалта, преди да го види. Колелата изсъскаха и се плъзнаха по мократа повърхност... но вече бяха на земята и половината битка беше спечелена.

Двадесет и пет тона аеродинамична стомана полетяха като куршум по тесния път. Чарли за части от секундата зърваше летящите покрай тях стълбове, барачки, канавки, задръстени с храсти, вековни евкалипти с натежали от влагата клони, които забърсваха краищата на крилата. Една кола с фарове на дълги закова спирачки в някаква пресечка и Чарли зърна невярващата физиономия на шофьора.

„Провиснал над пътя клон, кола, крава, каквото и да е на пътя — и се превръщаме в крилата катафалка“.

Вторият пилот се опитваше да спре толкова яростно, че носът на самолета се наклони заплашително. Самият пилот като че ли караше на автопилот и продължаваше да дърдори — не, молеше се! Придобитият в продължение на години опит го направляваше във всичко. Не мислеше какво точно прави, а просто го правеше, воден от прекрасните си рефлексии. Звукът на двата двигателя се промени в момента, в който спойлерите автоматично се включиха. По същото време дефлекторите, подобно на гигантски мидени черупки, запушиха вентилацията и насочиха тягата на турбините напред вместо назад. Сега дроселът нагоре и седем тона тяга се втурнаха напред, за да забавят гълфстрийма. Спирачки, уверена ръка на руля, поглед, който оглежда инфрачервения екран дори за най-малкото препятствие. Скоростта намаляваше...

Сто и петдесет километра в час, сто и четиридесет, сто и тридесет — и нещо различно се появи на екрана на СПВ: смяна на очертанията, инфрачервеният екран се затъмни до неузнаваемост от издигналите се пламъци и за секунда настъпи електронна слепота: сензорите не успяха да се настройат към внезапната ярка светлина.

— Майко Божия, моли се за... ооо, мамка му!

На фона на огнената стена съвсем ясно се очерта човешка фигура. Бягаше по пътя. Извърна се и видя как мъглата зад гърба му се разцепва и от нея изниква реактивен самолет, който се движи — Чарли хвърли поглед към уредите — със сто и десет километра в час. Клетникът се превърна в заек, заслепен от светлина на фарове, неспособен да се мръдне от пътя, още един труп на магистралата на смъртта, който щеше да тежи на съвестта на Чарли.

„Не, няма да е на моята. Умри, курвенски сине!“

Беше един от мръсниците на Шмит и вече вдигаше оръжието си. Преди да успее да допре приклада до рамото си, турбуленцията го подхвана и го вдигна във въздуха.

„Двигателите работят на обратно. Колко ли тона беше силата им?“

Не беше мъртъв. Ужасна история. Бе жив и за момента в добро здраве. Устата му бе широко отворена, а той се носеше във въздуха и се издигна по-високо, отколкото Чарли си мислеше, че е възможно. Някога, преди много години, Чарли бе видял как една кола блъсна човек. Стана в Банкок и Чарли се канеше да пресече улицата, когато

видя катастрофата. Някакъв нещастен тайландец бе блъснат от кола и полетя по подобен начин, но Чарли знаеше, че вече е мъртъв. Ударът бе достатъчно силен, за да го убие, и човекът вероятно умря, без дори да си дава сметка за това.

Този път бе различно.

Горилата на Шмит, който и да беше, знаеше какво точно се случва и го знаеше достатъчно дълго, за да разбере как ще приключи земният му път — подметнат във въздуха като парцалена кукла, ударен в асфалта с прекършен гръбнак, строшен врат и пречупени като съчки крайници. Подхлъзна се. Тялото му се подхлъзна. Можеше само да се предполага какво точно се е случило с душата му. Самолетът продължи да се носи напред, трупът се изпързала пред него, просто бе по-бърз... И край.

Ударът почти не се усети.

Петдесет километра в час. Чарли виждаше всичко, което можеше да се види. Топлината от гигантския огън прогони мъглата. Онова, което допреди минути бе пристанище, се бе превърнало в ад за кроткото рибарско градче.

Вторият пилот се опитваше с всички сили да спре самолета, забравил и молитви, и ругатни. Това обаче явно нямаше да се окаже достатъчно, тъй като инерцията щеше да ги отведе след края на пътя и да ги запрати право в сърцето на пожара.

Пилотът дръпна здраво руля. Лявото крило на самолета заора в меката земя и машината направи рязък ляв завой.

Нютоновите закони запратиха самолета към океана. Двата двигателя „БМВ — Ролс Ройс“ го дърпаха към паркинга. Гълфстриймът поднесе настрани и спря, а пилотът от военновъздушните сили, по-скоро инстинктивно, отколкото с някаква мисъл, довърши старателно всички процедури по приземяването и изключи двигателите, без да спира да мърмори:

— Благодаря ти, Господи, благодаря ти, благодаря.

Чарли сложи ръка на рамото му.

— Ти си най-добрият пилот на света, момче. Задължен съм ти. Ако някога ти потрябва помощ, просто вдигни палец. Нищо повече. Просто вдигни палец и ще дойда веднага. Става ли?

Пилотът кимна разсеяно и продължи да се моли. Чарли го разбираше. На него също му се искаше да се помоли.

Вместо това обаче се извърна и излезе от пилотската кабина. След секунди стискаше деветмилиметровия „Браунинг“ с дясната ръка, а с лявата — гърлото на Сам.

— Ако не ми кажеш каквото те питам, си мъртъв. В никакъв случай не го забравяй.

Сам се опита да го заплюе. Чарли го зашлеви.

После извади ножовете и Сам изпищя. Не че на Чарли му пукаше. Изви окървавената ръка на съветника по националната сигурност зад гърба му и го бутна към изхода.

— Кажи ми за прикритието, Сам. Кажи ми за „Вихрушка“.

— Да ти го начукам.

Лесно предвидим отговор. Чарли свали предпазителя на пистолета и Сам подскочи от щракането.

— Купил си китаеца, нали така, боклук скапан? Откупил си Санджин Уинг от китайците. Хайде сега да чуем. Каква е цената?

— Никаква! Не съм дал и един шибан цент!

Чарли блъсна лицето на Сам в люка. Дръпна ръчката, за да го отвори с една ръка, а другата използва, за да забие дулото на пистолета в тила на жертвата си.

— Внимавай в картинката, глупако! Ако не получа истината, ще боядисам този самолет с кръвта ти.

— Мръсен скапаняк — изрева яростно Сам. — Това е истината. Не разбираш ли, педераст гаден? — Чарли най-сетне получи исканото — човек, който е толкова бесен, че не може да говори нищо друго, освен истината, дори и да иска. — Не съм им плащал, те ми платиха.

Чарли примигна объркано. Беше истина, трябваше да е истина... освен това обясняваше всичко, което досега не разбираше.

— По-добре ми обясни по-подробничко, Сам.

Думите изригнаха на един дъх.

— Пари за предизборна кампания! Чисти като сълза! За да ме изберат!

Логично. Божичко, колко логично. През цялото време бе тълкувал информацията погрешно, гонил беше призраци. Прокле се, че въобще не се бе замислил колко очевидно могат да се наредят парченцата на пъзела.

— Мислех си, че след като цял живот съм в този бизнес, знам всичко за това как можеш да накараш един мерзавец да стигне най-

долната точка на падението си. Но ти, Сам... ти ме научи на нещо ново. Не мисля да ти благодаря.

— Живей и се учи, копеле.

Люкът се отвори широко и в салона нахлу нетърпима горещина. Пристанището се бе превърнало в нажежена пещ. Огнените езици прогонваха мъглата и осветяваха паркинга с адска светлина. Чарли реши, че гледката е достойна за картина на Йеронимус Бош — нощ и кървав облак над Пасифика, водата обгърната от червени пламъци, яхтите и корабчетата в преизподня, толкова гореща, че корпусите им от фибростъкло се топят като восък, гордите им мачти се давят безпомощно в дима, платната им хранят стихията. Сякаш бе застанал на брега на Хадес и гледаше пламтящите ладии на Харон. Одисей най-сетне бе пристигнал на острова на мъртвците.

— Каж ми — прошепна Чарли, защото вече бе неспособен да крещи. — Каж ми какво получиха те в замяна на парите си.

Сам изсумтя презрително.

— Как какво? Свой човек в Белия дом! Божичко, какво искаш, да ти го нарисувам ли?

Не, нямаше нужда от рисунки.

— Свобода на действие в Азия ли?

— Да, за Бога!

— Ще нападнат Тайван. Ще нахлуят във Виетнам. Ще окупираат Сингапур.

— Е, и какво? Избирателите не дават за това и пукната пара.

Чарли бе готов да даде много, за да изтрие самодоволната усмивка от лицето на Сам.

— Предполагам, че си им обещал и вътрешнополитическа подкрепа.

— Каквото поискат. Трансфер на технологии, търговски преференции, отказ на политическо убежище на техни дисиденти. Освен това искат да запуша устата на глупците, които крещят за човешките права, и на движението за освобождение на Тибет. Те и без това са шайка бездарни актьори, така че на кого му пука?

„На мен. На мен и на всеки, който чуе думите ти, които в момента записвам“.

— А какво ще каже шефът ти за всичко това, Сам? Знае ли въобще какви си ги намислил?

— Дори и да знае, пет пари не дава. Това няма да стане през неговия мандат.

„И при твоя няма да е“. Чарли го блъсна от самолета. Не бе високо — около три метра. Сам се плъсна на земята и от устата му изригна поток ругатни.

Чарли клекна, хвана се с две ръце за пода на самолета, залюля се и скочи на земята. Заболя го страшно. Шевовете в крака му се скъсаха и топла като урина кръв потече по бедрото му. Сякаш някой го одра с бодлива тел. Болката замая главата му и той стисна зъби, за да не изгуби съзнание.

— Ставай — изсъска и сграбчи Сам под мишницата. Вече не беше вбесен, премина в друго състояние. — Скапано лайно такова, минал си на тяхна страна от момента, в който президентът ти повери дипломатическите отношения с Китай.

— Още отпреди това, идиот безмозъчен. С китайците сме стари дружки.

Чарли блъсна упорития си пленник към задницата на самолета и изсъска:

— Каж ми поне една основателна причина да не те застрелям на място.

— Не разбираш ли, че ще стана президент, Маккензи, и когато стана...

— Не ми трябва опрощението ти, Сам. Не ми трябва ничие опрощение. Забрави за това.

— Вече забравих. Това, което искам да ти кажа, самодоволно копеле такова, е, че осъществих мечтата на всеки дипломат — привлякох китайците на наша страна. Когато стана президент, Китай ще е най-верният ни съюзник. Вярно, че се издъниха и арестуваха сина на Уинг...

Чарли бе поразен от огромната грешка, която бе допуснал. Бъркал беше на всяка крачка от пътя. Каза повече на себе си, отколкото на Сам:

— Значи казваш, че арестът на сина на Уинг наистина е бил бюрократична грешка?

— Разбира се! По дяволите, все още не можеш да го проумееш, така ли? Остарял си, Чарли, много си стар вече. В доброто старо време щеше да прозреш всичко на секундата.

— Какво да прозра?

— Че двамата с Уинг сме от един отбор. От печеливския.

„По дяволите — каза си Чарли, — прав си. Трябваше да се сетя още в мига, в който онова конте от «ДефКон», Хенкес, ми каза, че лично си препоръчал Уинг за длъжността. Да, Сам, май наистина съм прехвърлил хълма и трябва да ме пуснат на ливадата с другите волове. Но не и преди да приключа с това, Сам. Не и докато не си уредя сметките с теб и с дресирания ти питбул“.

— Продажно копеле такова! Купили са те и са те продали. Всичките ценности на тази нация, цялото ѝ значение, не означава абсолютно нищо за теб, така ли?

— Искаш ли да ти кажа какво има значение за мен? — избухна Сам. — Да седя в голямото кресло, да лапам долари, да съм номер едно, президент на Съединените американски щати, най-могъщият човек на света! Това е единственото, което има значение за мен. Единственото! Останалото са глупости. Играта, Чарли, шибаната игра се играе за победа и единствено победата е от значение.

Заобиколиха опашката на самолета и Чарли отвърна:

— Играта свърши, Сам. Играта свърши.

— Съвсем вярно — обади се Йохан Шмит.

Стоеше на покрива на един ръждясал пикап и ползваше тялото на Ирина за щит. Огънят зад гърба им хвърляше червени отблясъци.

Ирина беше в безсъзнание. Шмит бе увил косата ѝ около китката си и придържаше окървавената ѝ глава на рамото си. Чарли се помоли раната ѝ да е повърхностна.

Шмит бе на петнадесетина метра от тях и на метър и половина над земята. Дългото дуло на пистолета му се заби между ребрата на Ирина. Чарли видя, че пистолетът е от ново поколение, изключително точен. Придърпа Сам пред себе си и го превърна в свой щит.

Шмит изплези език, наведе се към челото на Ирина и демонстративно облиза кръвта. После премлясна и каза:

— Мммм.

„Йохан, сега е прекрасно време да се отправиш към оня свят“.

— Чарлз, това е пистолет двацет и втори калибър. Знам добре, че е ужасно немощен. От упор обаче върши чудеса. Ако дори се осмелиш да се прицелиш към мен, ще вкарам поне три куршума в тялото ѝ.

На светлината на адския огън двамата мъже мълчаливо стискаха заложниците си. Чарли бе под опашката на самолета, а Шмит стоеше на няколко метра встрани, пред десния двигател. И двамата бяха на открито, и двамата уязвими, без никакво прикритие. Идеални мишени.

„В задънена улица сме. Ако се опитам да го гръмна, вероятно ще улуча Ирина. Ако той стреля, ще му се наложи първо да убие Сам“.

Пристанището бе в пламъци. Огънят бумтеше, яхтите се гърчеха в хватката му. Двигателите на гълфстрийма — работеха на празен ход — жужаха лекичко, течението от турбините минаваше покрай главата на Чарли. Мъглата обгръщаше паркинга, но не успяваше да проникне в него. Адската жега я блъскаше назад и отваряше празно пространство, превърнало се в гладиаторска арена, осветена от мощни пламъци.

„Аз печеля — каза си Чарли. — Остава само да убедя Шмит в тази незначителна подробност“.

— Свали оръжието, Йохан. Знаеш, че държа по-силни карти.

— Не е така, Чарлз. Дамата е в мен. Ти имаш само вале. То пък едно вале...

От устата на Сам се разхвърчаха слюнки:

— Мамка му, Йохан, направи нещо!

Чарли го срита в пищяла. Сам се опита да се изскубне. Чарли го придърпа властно към себе си, но усилието отново събуди парещата болка в тялото му.

— Бъркаш, Йохан. Сам е най-важният човек на света — клиентът, който плаща сметките ти. Няма да позволиш и косъм да падне от главата му.

— Колко хитро от твоя страна, Чарлз. Много си прав, професионалната етика изисква клиентът винаги да е защитен.

— В такъв случай пусни Ирина. Откажи се и я пусни.

— За жалост клиентът ми — по-точно човекът, който подписа договор за услугите ми, поради което е длъжен да заплати фактурата, която надлежно ще издам — е господин Максимилиан Хенкес, главен изпълнителен директор на „ДефКон Ентърпрайзис“.

Ръката на Шмит се мръдна прекалено бързо, за да може някой да реагира. Изстрелът бе дяволски добър — право в лявото око на Сам и оттам в мозъка. Чарли знаеше, че Сам е мъртъв, знаеше, че Шмит няма нужда от втори изстрел... тежестта на вече покойния съветник по националната сигурност го дръпна надолу.

Шмит отново завря пистолета си в ребрата на Ирина. Чарли с мъка се скри зад мизерното укритие, предложено от трупа на Сам.

— Повторението е майка на знанието — заяви поучително Шмит. — Дори и малокалибреното оръжие е смъртоносно в ръцете на професионалист. Опитай се да запомниш това, Чарлз.

Почти затиснат от трупа на Сам, Чарли промълви една-единствена дума:

— Защо?

— Защо какво? Имаш предвид Самюъл ли? Мислех, че е очевидно. Виж, Чарлз, работата е там, че докато досадният дебеланко беше жив, ти имаше на какво да разчиташ. Никога нямаше да ми позволи да направя онова, което желая ужасно силно. Записите, които си скрил из интернет, гарантираха това. Виж обаче какво се случи: толкова просто и — честно казано — приятно разрешение. Няма Самюъл, няма проблем.

„Мога да го направя. Щом ти успя да уцелиш главата на Сам, значи и аз ще уцеля своята“.

— Чарлз, Чарлз, не насочвай това нещо към мен. Пръстът ми вече е обрал мекия спусък. Ако случайно вземеш, че ме улучиш, рефлексите ми ще го дръпнат докрай. Освен това аз съм адски дисциплиниран човек. Дори и да умирам, сигурно ще успея да вкарам повече от един куршум в крехкото тяло до мен.

„Един изстрел. Ако е в черепа, ще го свали веднага. Само да може ръката ми да не трепери. Само да успея да фокусирам погледа си. Само да мога да пренебрегна тая ужасна шибана болка“.

— Знаеш ли, сигурно наистина си в състояние да ме улучиш. Склонен съм да допусна дори, че можеш да ме убиеш. Но те уверявам, Чарлз, че ако го направиш, няма да убиеш един човек, а двама.

„По дяволите, само ако беше малко по-висок. Проклето джудже, половината ти глава е скрита зад главата на Ирина“.

— Ако я искаш жива, ако идеята да носи цветя на гроба ти те успокоява, просто хвърли оръжието. — Той килна глава и добави весело: — Я чуй! Чуваш ли? Това не е ли пожарникарска сирена? Храбрите пожарникари от скапаното село вече препускат насам с всички сили. Е, мисля, че това слага край на преговорите ни. В момента, в който пожарникарите довтасат, ще убия тази жена. Имаш честната ми дума. Просто нямам избор. И тогава двамата с теб ще

трябва да премерим сили, все едно сме на гладиаторската арена. Може би победителят ще съм аз. Може би ще спечелиш ти, стига разбирането ти за победа да включва мъртвата Колоденкова естествено.

„Ако имах пушка, щях да се справя. Без проблем. С пистолет... по дяволите, няма начин...“

— Времето ти изтича, Чарлз. Хвърли оръжието и ще пусна младата дама. В случай, че продължиш да размахваш пистолета, който, ако не се лъжа, е „Браунинг Хай Пауър“, нали така, съдбата ѝ е решена.

„Ще го направи. Ще дръпне спусъка. А аз... по дяволите, дори не виждам ясно“.

— Последен шанс, Чарлз, последен танц. Хвърли тази антика встрани. После се изправи като добро момче, а аз ще имам грижа за останалото.

Чарли метна пистолета си през рамо.

— Кажу ми, Чарлз, какво искаш да пише на гроба ти? Ще го уредя. За моя сметка.

— Беше по-добър от враговете си — изръмжа Чарли.

— Хубава епитафия, макар и невярна. Но от друга страна, с повечето е така. — Ирина трепна като кукла от двата куршума в тялото ѝ. — Задачата е изпълнена. Господи, това ми дойде добре.

Шмит захвърли тялото като дете — омръзнала му играчка. Ирина се свлече безжизнена на земята. Тялото ѝ остана да лежи неподвижно под крилото на самолета, обогрено с кръв.

„Боже милостиви, прати ме в ада, искам да го посрещна, като дойде“.

— Нямах дори и най-бегла представа какво удоволствие ми доставя изражението ти в този момент. Сега бъди така любезен да се изправиш. Ако ти стиска, разбира се.

„Единственото, което ми остава, е да умра с достойнство“.

Чарли потисна гаденето и опря ръце на мокрия асфалт.

С крайчеца на окото си мярна пребледняло лице в пилотската кабина. Майорът. Вторият пилот. Очите му бяха станали на палачинки, устата му мълвяха нещо, което Чарли не можеше да чуе.

„Какво пък — помисли си той. — Струва си да опитам. Струва си да опитам всичко“. Вдигна юмруци. Стърчаха единствено палците.

„Вдигнат палец, пилот. Хайде, помисли малко. Показвам ти вдигнат палец“.

Изражението на пилота остана непроменено. Не бе разбрал посланието на Чарли. Такъв е животът.

Всъщност смъртта.

Чарли започна да се изправя. Тялото му не го слушаше. Мускулите му бяха меки и негодни. Подви коляно и изпъшка от болка. Вятърът му се стори по-остър, по-силен от обичайния океански бриз. Мократа риза на Шмит заплющя около тънките му хълбоци, разпасана от внезапен силен порив.

„Не е вятър. Звукът е някак... механичен“.

Последвалият тътен изобщо не приличаше на неочаквана буря, долетяла от океана. Идваше от по-близо, бе някак локализиран, изригваше от точно определено място. И въпросното място бе съвсем близо над главата му.

Шмит се перчеше в поредната театрална поза — вдигнал пистолета над главата си с две ръце, като майстор стрелец, който се прицелва в десетката. На Чарли обаче му се стори, че се бори с пистолета и по някаква причина не успява да го свали пред очите си. Някаква сила просто дърпаше оръжието нагоре.

Рев на приливна вълна и грохот на препускащ влак, малък ураган, разrazil се над главата на Чарли. Шумът бе непоносим. Чарли се хвърли на земята и запуши уши.

Тъмните очила на Шмит излетяха от лицето му. Очите му бяха широко отворени, кафяви, нефокусирани, кравешки очи, обезумели от ужас пред лицето на бурята. Включеният реактивен двигател на самолета засмука пистолета от ръцете му. Шмит се опита да скочи от пиедестала си на покрива на пикапа, но не успя. Не можеше да мръдне, ужасът, изписан по лицето му, показваше, че не е и в състояние да избяга.

„Човекът каза, че тягата на двигателите е седем тона. Нарече машината летяща прахосмукачка. Може да засмуче покриви на къщи, животни от ливадата...“

Шмит изпищя. Колкото и силен да бе грохотът на реактивните двигатели, ужасът го надвика.

— Мамка му! — изкрещя той... и се издигна във въздуха.

За миг застина, сякаш хванат в десницата на всемогъщия Бог.

Присъдата бе произнесена и Шмит изчезна с поразителна бързина.

Звукът на двигателя се промени, нещо изтрака зловещо и докато пилотът успее да изключи турбината, от Йохан Шмит не остана нищо, освен непоносима воня, от която стомахът на Чарли се обърна.

Чарли погледна към пилотската кабина. Майорът си беше там и може би се усмихваше. А може би не. Във всеки случай бе схванал сигнала. „Ако някога ти потрябва помощ, просто вдигни палец. Нищо повече. Просто вдигни палец и ще дойда веднага“.

Изправи се с мъка и закуцука към Ирина. Нямаше, нямаше, нямаше да надзърне през рамо, за да види какво е излязло от другата страна на турбината. Погледът му бе прикован в рускинята — тя все още дишаше, макар и едва-едва. Нямаше какво да направи за нея. Бе виждал достатъчно смърт, повече от достатъчно. Знаеше къде е границата на живота и виждаше, че Ирина вече е от другата ѝ страна.

Една-единствена вена пулсираше на шията ѝ. Всичко друго бе замряло. Нямаше и следа от борба в тялото.

Убиец. Ангел на отмъщението. Беше овладял изкуството да потиска чувствата си и сега то му бе необходимо повече от всякога.

Няма милост, няма пленници. Войната, поведена срещу самия него, бе свършила за секунди и разумът победи, защото той бе себе си и не можеше да си изневери.

Над Ирина се наведе не човек, а парче лед. Тя лежеше под крилото, недокосната от вихрушката, отнесла Шмит в месомелачката. Дискът, дискът с „Вихрушка“ все още бе в джоба на ризата ѝ.

Беше я предал. Но нямаше да предаде сина си. Сълзите щяха да почакаат. Имаше работа да се върши. Всъщност две неща. Първото: да се погрижи синът му да не го последва в затвора. Второто: да убие доктор Санджин Уинг.

Нищо лично. Просто точно в този момент трябваше да убие някого. Китайският шпионин щеше да свърши работа не по-зле от всеки друг.

Измъкна диска с „Вихрушка“ от джоба на Ирина и го прибра в своя. Можеше да я целуне, но спря. Ако го направеше, всичко щеше да свърши и той щеше да остане до нея, докато не пристигнат полицаите.

Видя, че Скот скача от самолета с лекарска чанта в ръка.

Губеше си времето. Момичето вече не дишаше. Вече не бе Ирина. Вече бе само мъртва плът. Чарли се изправи и се отдалечи.

Шмит бе оставил ключовете на мерцедеса на стартера. От уредбата се носеше „Фиделио“: Oh namenlosen Freude — о, неизвестна радост.

Надали. Чарли спря музиката.

Потегли, размина се с една пожарна с надута сирена и пуснати буркани и се насочи към магистралата.

Някъде по пътя щеше да зареже мерцедеса и да открадне друга кола. После щеше да спре да му зашият крака. Щеше да си уреди среща с някой от приятелите на Парния чук, някой, който да изтръгне информацията от закодирания диск. Нямаше да е евтино. На кой му пука обаче? Свободата на Скот си струваше всеки похарчен цент.

А после?

Доктор Уинг, разбира се. Бързо и акуратно. Убийството нямаше да му достави удоволствие, нито пък щеше да се почувства по-щастлив от него.

А после?

Може би щеше да се предаде. Или пък да се самоубие. Така поне щеше да спести куп неприятности на всички.

Не беше сигурен кой вариант е по-добър. После щеше да реши.

ЕПИЛОГ

ЕСЕНТА НА СЛЕДВАЩАТА ГОДИНА

Несправедливостта е сравнително лесно поносима; боли от справедливостта.

Х. Л. Менкен

Повечето кашони бяха пълни. Носачите щяха да дойдат утре. Ако можеше да се вярва на транспортната фирма, след две седмици покъщнината на Маккензи щеше да пристигне в ранчо с прекрасен изглед към океана близо до село Сан Карлос до Кабо.

Седнал между кашоните, Чарли пишеше последното писмо до жена си.

През последните месеци ней пишеше толкова често. Животът се променяше, всъщност вече се бе променил. Продължаваше напред. Мери сигурно го разбираше.

Беше толкова съсредоточен да изпипа всяка дума и израз, че не чу стъпките зад гърба си. Макар и бременна в петия месец, с издут като плажна топка корем, тя се движеше като котка и целувката ѝ го стресна.

Чарли се засмя.

— Ей, можеше и да е на по-приятно място от бузата.

— Разбира се, че може. Просто трябва да се изправиш.

Той я взе в обятията си и получи може би най-хубавата и нежна целувка през живота си. Като се изключеха целувките на Мери, разбира се. Чарли Маккензи се почувства с четиридесет години по-млад.

— Аз съм най-щастливата жена на света.

Чарли прокара пръст по челото ѝ и по тънкия бял белег, който щеше да носи завинаги.

— Даже не можеш да си представиш колко. — Той се намръщи, като си спомни пожара и мъглата, лицето на сина си в огледалото за обратно виждане, спомни си колко безсмислени му се струваха усилията на Скот да съживи мъртвата Ирина и колко безполезна изглеждаше лекарската чанта, взета от самолета.

Пожарникарите от Сан Карлос обаче я бяха закарали в градската болница все още жива. След четиринадесетчасова операция Скот припаднал. Опасността обаче вече била преминала, пък и пристигнал медицински екип от Сан Луис Обиспо.

Онзи ден имаше само един герой, един-единствен, и Чарли дяволски се гордееше с него.

Гордееше се и с Ирина, която носеше в утробата си още един Маккензи и след четири месеца животът на малкия щеше да започне в Сан Карлос — селото, в което буквално бе започнал и новият живот на майка му.

Той се вгледа дълбоко в очите ѝ и вкуси още веднъж спомена за идеалната целувка, точно такава, каквато искаше — пълна с любов и без ни най-малък намек за секс. „Благодаря на Бог, че го преживя. Аз също“.

Скот влезе в стаята.

— Татко, моля те, престани да сваляш жена ми.

Ирина хвърли строг поглед на съпруга си.

— Хей, внимавай. Лесно мога да те сменя.

Скот повдигна вежди и кръстоса ръце на гърдите си. Чарли му смигна. Не му бе лесно да се държи настрана от Ирина през месеците, в които Скот непрестанно се грижеше за нея. Ограничи посещенията си, навестяваше я рядко, колкото да ги насочи в правилната посока. Сериозно предизвикателство. Скот се бе влюбил в нея в мига, в който я бе зърнал. На Ирина също не ѝ трябваше много време, умно момиче излезе... по дяволите, жена... тутакси разпозна истинската същност на Скот, а именно значително подобрена версия на баща му — Чарли, версия 2.0.

Да, разбира се, знаеше, че още я обича. Винаги щеше да я обича. Сега обаче, а може би от самото начало, бе заместител на добрия баща, който тя никога не бе имала. Нищо лошо. Напротив. Той също се чувстваше страхотно. Всъщност доста по-добре, отколкото ако просто

се бе възползвал от едно красиво момиче в разцвета на силите си. Да я върже за стар глупак, почти два пъти по-дърт от нея? О, не!

Гордееше се с безукорното си поведение... и съжаляваше за него. Съвсем мъничко.

Ирина знаеше точно какво е направил. Никога не я бе заблуждавал. Нямахте и да го направи. Отсега нататък, до края на живота си, нямаше да ѝ се налага да се пита какво е добро и лошо. „Единственият въпрос, който трябва да си задам, е: какво ще прави Чарли“.

Ирина видя как физиономията на красивото му лице се променя от обичлива в удивена. Карли нахлу в стаята, следвана по петите от двете си деца. Очите ѝ хвърляха мълнии. Джейсън бе пременен в къси панталонки, синя риза и червена раирана вратовръзка. Моли бе накичена с жабо. Ирина направо хлъцна, като чу колко струва дрешката, но това се оказа нищо в сравнение със състоянието, прарасано от Карли за нейния собствен тоалет — шапка, ръкавици и всичко, което се полага за визита във Вашингтон.

— Татко! — избумтя Карли като тръбата от деня на Страшния съд. — Няма да се срещаш с президента в такъв вид!

Чарли бе навлякъл широк сив панталон и кобалтовосиня риза без яка.

— Точно това възнамерявам да направя — избумтя в отговор той. „О, Чарли, това май не е правилният тон“.

— Не зададох въпрос, а изтъкнах факт.

Ирина го изгледа състрадателно. Щеше да изгуби и го знаеше. Той махна театрално с ръка и се опита да постигне компромис:

— Спортно сако, бяла риза, но без вратовръзка.

— С вратовръзка.

— Без.

— С вратовръзка! — Тя размаха заплашително пръст и Ирина си помисли, че това е най-страшното оръжие, което е виждала. — Няма да допусна децата ми да застанат пред всички журналистически камери в Америка, а дядо им да изглежда като... като... — Яростта я задави и Карли не успя да довърши изречението с подобаваща обида.

— Добре, добре — предаде се Чарли, макар и да не му стана много приятно. — Ще сложа онази тайландската, дето е направена от

четиристотингодишна коприна. Когато ми връчи опрощението, поне ще се кефя, че вратовръзката му е по-евтина от моята.

Карли напусна победоносно стаята.

Ирина погледна силуета си в прозореца. Не беше модерно облечена като Карли и бижутата ѝ се изчерпваха със семпло златно колие. Не носеше грим. Може би някой ден, някой ден специален ден, щеше да изненада Чарли и да сложи подарените ѝ от него бижута — златни със скъпоценни камъни. Но истинската им стойност бе, че жена му била казала да ѝ ги подари. Ирина се усмихна като Джокондата и хвана свекър си за ръка.

— Мисля, че американците май не са чак толкова умни.

— Не, напротив, умни са — възрази Чарли и я притисна към себе си. — Няма гласоподавател в тази страна, който да не е в състояние да разпознае професионално направена постановка, като му я покажат по телевизията. Нито пък има гласоподавател, който да вярва на измислиците, разправяни от Вашингтон. Хората ни може би невинаги знаят каква е истината, но безпогрешно разпознават лъжата.

„Лъжа, дрън-дрън — помисли си Чарли. — Цяла планина лъжи с невероятни размери“. Конспираторите скалъпиха невероятна история как холандският посланик бил убит на магистралата „Ван Вик“ от терористична организация. Чист въздух под налягане, към който пришиха още един такъв — заместник-оперативният директор на Управлението Чарлз Маккензи, пример за пламенен патриот, героично се оставил да го обвинят несправедливо и да го вкарат в затвора, за да може силите на злото да се заблудят, че са в безопасност. Въпреки това обаче безстрашният Маккензи (вещо подпомаган от федерални служители, участващи в междуведомствена ударна група, за Бога!) продължил да се занимава със случая.

Въпросният случай кулминирал в отвличането на самолета на съветника по националната сигурност, по когото дълбоко скърбим, но който с цената на живота си помогнал възмездието да застигне враговете на американската демокрация.

Из Сан Карлос имаше изобилие от трупове, някои с автентични азиатски физиономии, за да придадат достоверност на приказката.

Приказката, от своя страна, бе съчинена поради необходимост и под напрежение, защото Чарли засекрети цялото съдържание на „Вихрушка“ в интернет. В допълнение предложи и чудовищните излияния на Сам по темата, дума по дума, включително изречението, което Белият дом не искаше да стига до ушите на никой гласоподавател: „Дори и да знае, пет пари не дава. Това няма да стане през неговия мандат“.

На Чарли ужасно му се искаше да бе зърнал физиономията на президента в момента, в който записите бяха пристигнали в Белия дом, придружени от подробен имейл, съдържащ пълен списък на новинарските агенции, които ще получат славните излияния на Сам.

Освен ако не бъдат изпълнени определени условия, разбира се.

Пълен имунитет за Скот, политическо убежище и гражданство за Ирина, опрощение и извинение за самия Чарли, такива неща. Наистина искаше много.

В края на краищата получи всичко, до последната думичка. Не че очакваше да е различно.

Един агент от тайните служби провря глава през вратата и каза:

— Току-що се свързаха с мен. Президентският хеликоптер ще кацне на моравата след три, повтарям, три минути.

— Татко — обади се отново Карли: бе се върнала със сако, риза и вратовръзка и ги размахваше като оръжия за масово поразяване.

Чарли добродушно смени дрехите си. Ирина му оправи възела на вратовръзката, а дъщеря му се погрижи за косата му благодарение на несесера, който всяка грижлива майка носи постоянно със себе си.

Чарли се усмихна на дъщеря си. Знаеше, че е щастлива, макар да не отвърна на усмивката му. В интерес на истината, беше просто на седмото небе. Закътаното калифорнийско село щеше да е чудесно място за Джейсън и Моли. Изпадналият ѝ в немилост баща внезапно се бе превърнал в национален герой. Разполагаше със солидна банкова сметка, която щеше да сложи край на мъките ѝ с чековете за издръжка. На всичкото отгоре се разбираше с Ирина. Това си бе божия благословия, тъй като животът в една къща с две враждуващи жени е ад. Освен това Ирина планираше след раждането на все още безименния Маккензи да направи докторат в Калифорнийския университет. Като чу това, Карли заяви, че и тя няма да има нищо против да прибави „доктор“ пред името си. Неизреченото

продължение на мисълта бе, че в тези среди със сигурност има доста подходящи кандидати за женитба.

Е, ранчото бе достатъчно голямо за всички. Скот си бе намерил работа в местната болница, а брат му вече беше подал документи за преподавателско място на час път от селцето. За себе си Чарли реши, че отглеждането на котки е прекрасен начин да прекараш пенсионерските си години.

Годините обещаваха да са приятни. Щяха да ги финансират не само парите, изкопчени от Сам преди година, а и възстановената му пенсия от Управлението, както и чекът със заплати за три и половина години, който новият директор на ЦРУ трябваше да му връчи след няколко минути.

Всички излязоха на верандата. Джейсън изскимтя, че иска до тоалетната. Карли го перна зад ухото. Моли се усмихна, както винаги правят сестрите, когато братята им ядат пердах.

Ирина прегърна Чарли през кръста с лявата си ръка, а съпруга си — с дясната. Президентският хеликоптер увисна над ливадата и журналистическите камери тутакси се включиха, за да заснемат кацането. После операторите, поне тридесет на брой, бавно тръгнаха към къщата и фокусираха обективите върху националния герой и семейството му в очакване на президента на Съединените щати.

Чарли се обърна и се направи, че разкопчава колана си.

До ухото му прозвуча убийствен шепот:

— Татко! Да не си *посмял*!

— Разбира се, че няма да го направя, миличка — отвърна Чарли с половин уста. — Ще се държа, сякаш съм най-смиреният ангел божи.

И добави наум: „А работата ми е да наказвам грешници...“

Издание:

Джо Гарбър. Вихрушка
Американска, първо издание
ИК „Бард“, София, 2007
Редактор: Иван Тотоманов
Коректор: Мария Михайлова
ISBN: 978-954-585-828-4

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.